

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

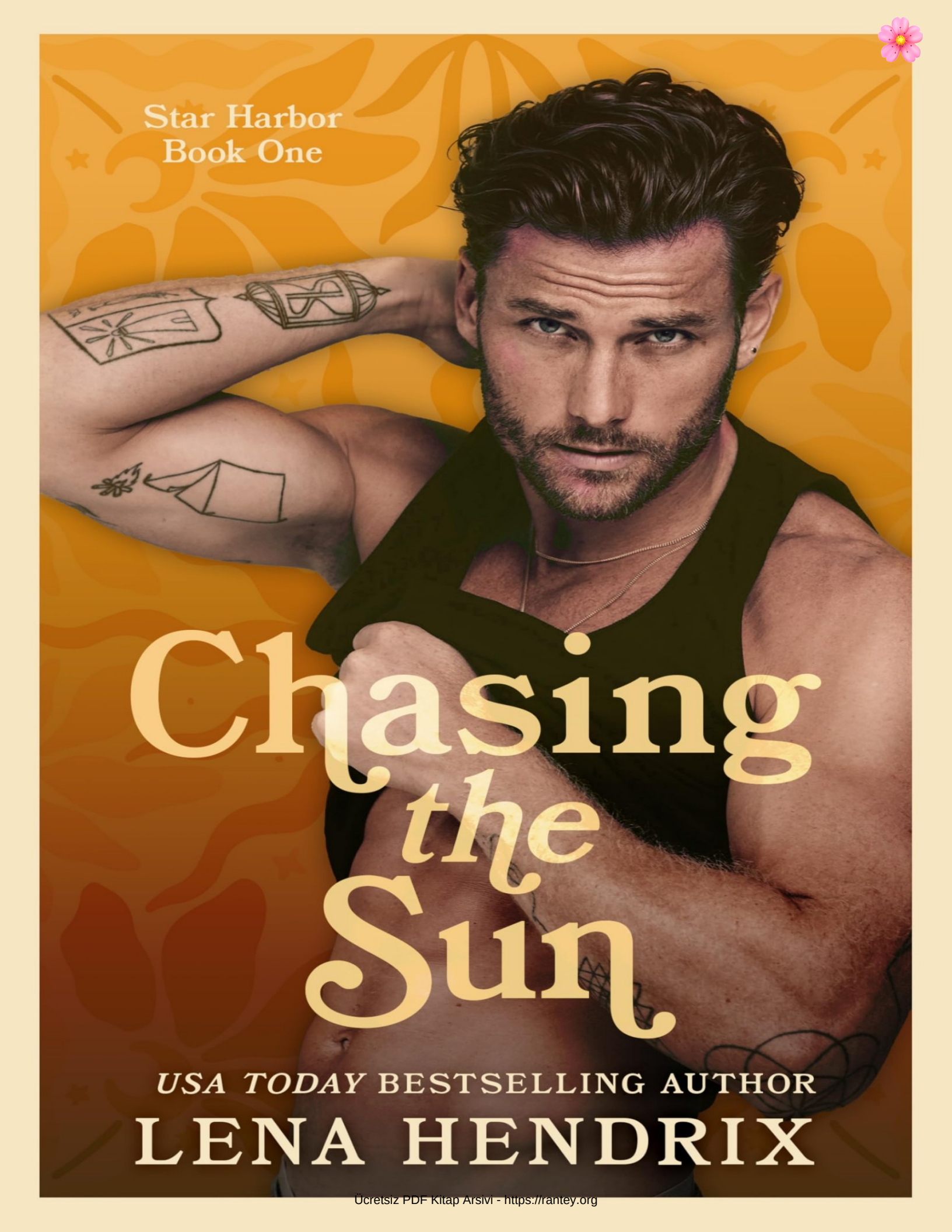
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Star Harbor
Book One

Chasing *the* Sun

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LENA HENDRIX

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Chasing *the* Sun

ABD BUGÜNÜN EN ÇOK SATAN YAZARI
LENA HENDRIX

Telif hakkı © 2025 Lena Hendrix Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamaksızın, bu yayının metin üretmek için yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, yapay zeka eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için bu eserin kullanımına ilişkin tüm lisans haklarını saklı tutar.

Bu eser, AI teknolojisi kullanılmadan yaratılmış bir kurgu eseridir. Eserde geçen isimler, karakterler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal olarak kullanılmıştır. Eserde geçen gerçek kişi, yer veya olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir veya kurgusal niteliktedir.

Gelişimsel düzenleme: Paula Dawn, Lilypad Lit Kopya

düzenleme: James Gallagher, Evident Ink Düzeltme: Julia

Griffis, The Romance Bibliophile Model ve gizli kapak

tasarımı: TRC Designs by Cat Model kapak fotoğrafçılığı:

Ren Saliba

"Zor" olarak nitelendirilmiş her kadına şunu bilin ki, siz tam da Callum Blackwood'un hayalindeki kadınsınız.

LET'S CONNECT

Haber bültenime kaydolduğunuzda, yeni yayınlar, kitap haberleri, hediyeler ve yeni kitap önerileriyle güncel kalacaksınız! Size spam göndermeyeceğime ve sadece eğlenceli ve heyecan verici bir şey paylaşacak olduğumda e-posta göndereceğime söz veriyorum!

Ayrıca, kaydolduğunuzda Choosing You (çok ateşli bir Chikalu Falls novella) kitabının ÜCRETSİZ bir kopyasını da alacaksınız!

www.lenahendrix.com adresindeki web sitemden kaydolun.

AUTHOR'S NOTE

Benimle birlikte yeni bir kasabaya geldiğiniz için teşekkür ederim. Burası kısmen büyüleyici, küçük bir kasaba, kısmen hayalet hikayeleriyle dolu, ama tamamen kalp ve sıcaklıkla dolu bir yer.

İçinde lezzetli kirli ağızlar, derin özlemler, tartışmayı seven rakipler ve rahatsızlık ile tahrik arasındaki bulanık sınırlar bulacaksınız.

Sevilmenin zor olmadığını asla unutma. Belki de kendini, sevmeyi bilmeyen insanlara veriyordun.

İnan bana, Cal sana verebileceğin her şeyi tutabilir.

CONTENTS

[Bu Kitap Hakkında](#)

1. [Callum](#)
2. [Elodie](#)
3. [Elodie](#)
4. [Callum](#)
5. [Elodie](#)
6. [Callum](#)
7. [Elodie](#)
8. [Elodie](#)
9. [Callum](#)
10. [Elodie](#)
11. [Callum](#)
12. [Elodie](#)
13. [Callum](#)
14. [Elodie](#)
15. [Elodie](#)
16. [Callum](#)
17. [Elodie](#)
18. [Callum](#)
19. [Elodie](#)
20. [Callum](#)
21. [Callum](#)
22. [Elodie](#)
23. [Elodie](#)
24. [Elodie](#)
25. [Callum](#)
26. [Callum](#)
27. [Elodie](#)
28. [Callum](#)
29. [Callum](#)
30. [Elodie](#)

31. [Callum](#)

32. [Elodie](#)

33. [Elodie](#)

34. [Callum](#)

35. [Callum](#)

36. [Elodie](#)

37. [Callum](#)

38. [Elodie](#)

[EPILOG](#)

[Kitap 2 Ön İzleme](#)

[Teşekkürler Başlıksız](#)

[Yazar Hakkında Lena](#)

[Hendrix'in Diğer](#)

[Eserleri](#)

ABOUT THIS BOOK

Benden uzak durmamı istiyor. Ben ise onun canını sıkmak istiyorum.

Bekar baba Callum Blackwood'a bir bakış attım ve her şeyi mahvettiğimi anladım. Bir çiftliği kurtarmak ya da onu, onu geleceği olarak gören huysuz han sahibinden çalmak gibi bir niyetim hiç yoktu.

Şimdi ise bir anlık hevesle ortaya çıkıp onu öfkeliendiren kadın oldum. Sorun şu ki, ne yaptığımı hiç bilmiyorum.

Her sırtış, her iğneleyici yorum, onun benim başarısız olmamı beklediğini hatırlatıyor. Ama ben kavgadan kaçmam, *kavga yasadışı sayılması gereken bir çene ve kalbimi hızla attıran bir kaş çatışıyla gelse bile.*

Sinirler gerilir, ama rakip ve sevgili arasındaki çizgi bulanıklaşmaya başladığında, onu farklı bir gözle görmeye başlarım. Karşı karşıya geldikçe, somurtkanlığın ardındaki adamı daha iyi anlıyorum. Çocuğunu deli gibi seven, dünyanın yükünü omuzlarında taşıyan, güneşin doğmasının sebebiymişim gibi bana bakan adamı.

Cal, bu çiftliği bırakacağımı düşünüyorsa yanılıyor. Beni bırakacağımı düşünüyorsa daha da yanılıyor.

Ama onun gibi bir adamı elde tutmak, güneşi kovalamak gibidir: parlak, göz kamaştırıcı ve tüm hayatını ateşe vermekle sonuçlanacak bir şey.

BİR

CALLUM

Eğer bir tane daha kuduz aşısı olmak zorunda kalırsam, masayı deviririm.

Çizmemin burnuyla sessizce ön kapıyı ittiğimde çenem gerildi. Menteşeler gıcırdadı ve ben köşeyi dönüp karanlık, küflü kulübeye baktım. Kulaklarım, hafif bir koşuşturma sesine dikildi ve ordudaki günlerimden kalma içgüdülerim harekete geçti. Burun deliklerim nemli, bayat havadan genişledi. Dinlerken kalbim deli gibi çarpıyordu.

Hiçbir şey yoktu.

Ön kapıyı omuzlayarak açtım ve harap evin içine baktım. Bir zamanlar bu evin şirin ve yeni bir aile için mükemmel bir yer olduğunu düşündüm. Şimdi ise çürümüş ahşapları ve rakun istilasına uğramış terk edilmiş bir kulübeden ibaretti.

Atılmış bir şeker kağıdı gözüme çarptı.

"Levi," diye seslendim, loş sabah ışığında, sesim alçak ama kararlıydı. "Eğer buradaysan, evlat, hemen dışarı çık. Hemen."

Sabah 5'teki koşumdan döndüğümde, Levi'nin yatak odasına bakmıştım ama boş olduğunu görünce onu aramaya çıkmıştım. On dört yaşındaki oğlumdan bir işaret bulmak umuduyla tekrar dinledim. İki yavru rakun botlarımın üzerinden koşarak geçince, bir hışırtı beni hazırlıksız yakaladı. Annelerinin çok uzakta olamayacağını bildiğimden, çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Tabii ki, büyük rakun bana tıslayarak, kuduz virüsü bulaşmış dişlerini gösterip yavrularının peşinden dışarı çıktı.

Omurgamdan bir ürperti geçti. "Lanet olası dev sıçanlar," diye mırıldandım. Kalbim çarparken, olduğum yerde donakaldım. Annesi, sanki orası ona aitmiş gibi, tüylü kığını

sanki orası ona aitmiş gibi sallayarak verandadan geçti ve ortadan kayboldu.

Levi'nin yine kulübede saklanmadığından emin olduktan sonra, cebimden telefonumu çıkardım ve onun numarasını çevirdim. Her cevaplanmayan zil sesiyle kan basıncım yükseldi.

Sesli mesaja geçince dişlerimi sıktım. Levi'nin sesi duyuldu. "Hey, benim. Ne yapacağını biliyorsun." *Bip.*

Telefonu daha sıkı kavradım. *Ne yapacağımı biliyor muydun?* Evet, biliyordum. Ne yapacağımı çok iyi biliyordum. Sadece yapmak istemiyordum — onu bulmak, eve sürüklemek ve dinlemek yerine benden kaçmayı tercih eden bir çocuğa akıl vermek.

"Neredesin?" Burnumun köprüsünü sıkıştırdım, çocuğa sinirlenmemeye çalışarak. "Bunu konuşmuştuk. Bana haber vermeden ortalıkta dolaşamazsın. Okulun son haftası. Anlaşmıştık."

Sinirlenerek telefonumu cebime koyup nefes verdim. Oğlumu seviyordum ama o benim sonum olacaktı. Birkaç saniye sonra telefonum titredi ve yeni mesaja baktım.

LEVI

Duşa giriyorum. Sakin ol.

Sakin ol.

Boğazımdan düşük bir homurtu çıktı. Oğlum bu kadar belaya bulaşmasaydı *sakin olmak* çok daha kolay olurdu. Tek istediğim onun sekizinci sınıfı geçip liseye yeni bir başlangıç yapmasıydı.

Belki o zaman işler onun için biraz daha kolay olurdu.

Saate baktım, Helen'in çoktan hanın kapısında olması gerekiyordu. Yabani otlarla kaplı çimleri geçerken, gözüm uzaktaki Drifted Spirit Hanı'na takıldı ve göğsümdeki düğüm biraz gevşedi.

Arazinin düzeni basitti: Uzun zaman önce, Stan'in arazisi ve benim arazim tek bir büyük arazi parçasıydı. Onun harap kulübesi, arazisinin sınırına bitişikti ve Drifted Spirit, aralarındaki çimleri ayıran bir direk ve çit ile yüz metreden daha az bir mesafedeydi.

Helen çoktan hanın işlerini yürütmek için oradaydı. Dürüst olmak gerekirse, beni ayakta tutmak için. Benim saçmalıklarına daha ne kadar tahammül edeceğini bilmiyordum, ama eğer bir gün giderse, başım büyük belaya girecekti.

Helen bir azize gibiydi ve beş yıl önce Levi'nin annesi öldükten sonra tamamen batmamamızın tek nedeni oydu. Kendisine verdiği "*konsiyerj*" unvanı, küçük hanımızın saat gibi çalışmasını sağlamak için yaptığı tüm zorlu işlere hiç yakışmıyordu.

Delta Force operatörü olarak görevim sona erdikten sonra, Batı Michigan'da başarılı bir han işletmek aklımın ucundan bile geçmemişti, ama işte oradaydım. Doğuya baktım ve haziranın ilk ışınlarının mürekkepli sabah gökyüzünde magenta çizgiler oluşturmasını izledim. Kısa bir an için gözlerimi kapattım ve haziranın sıcak ışınlarının yüzüme vurduğunu hayal ettim.

Yapacak işlerim var.

Öylece durup gün doğumunun tadını çıkarmak gibi bir seçenek yoktu. İç çekerek kulübenin ön kapısını kapattım ve çürümüş verandaya adım attım. İkinci basamakta, ağırlığımla ahşap çöktü ve ayağım çürümüş tahtaların arasından düştü. Kendimi tutarak, avuç içlerimi yıpranmış tahtalara çarptım.

"Dikkatli ol, Cal." Gözlerimi kaldırdığımda Stan Stafford'un eğlenceli gülümsemesini gördüm. "Onu tamir etmem gerekiyordu."

"Öyle mi? Bunu rakunlar sendika kurmadan mı yapacaksın, sonra mı?" Yarım ağızla gülerek homurdandım ve kendimi yukarı çekip verandanın geri kalanını geçerek yaşlı adamın yanına geldim.

Avuçlarımı silip elimi uzattım. "Stan."

El sıkıştık ve o sırtıma vurdu. "Bu şeref neye borçluyum?"

Stan'in arazisi, Drifted Spirit Inn'in bulunduğu araziye bitişikti. Uzun zaman önce, Viktorya tarzındaki ev ve bitişigindeki çiftlik aynı arazinin parçalarıydı. Zamanla araziler bölündü ve benim arazim, Star Harbor Çiftliği'nin inişli çıkışlı tepeleri ve kumullarla çevrili kayalıklarından ayrıldı.

Bir zamanlar Stan'in çiftliği, Star Harbor topluluğunun merkezindeydi. Eskiden geçen turistler için önemli bir yerdi, ama yaşlılığında çiftlik bakımsız kalmıştı. Bir zamanlar bol mahsul veren tarlalar, yabani otlar ve çimenlerle kaplanmıştı. Elma bahçesindeki cılız ağaçlar, ürünlerin yetiştiği bir yerden çok korku filminde görülebilecek bir manzaraya benziyordu.

Her yer dağınıktı, ama bu Stan'in her gün arazisini dolaşmasına engel olmuyordu.

"Levi'yi arıyordum. Bu sabah buraya gizlice gelmiş olabilir diye düşündüm," dedim, ellerimi ceplerime sokarak.

Stan başını salladı. "Çocuklar işte. Kasabadan pek çoğu buraya gelip ateş yakıyor, birkaç bira içiyor, hatta güzel bir kıza tatlı sözler söyleyip öpücük koparıyor."

Başımı salladım ve inledim. "O daha on dört yaşında, Stan."

Stan güldü ve sırtımı okşadı. "Artık işin içine girdin."

Boynumu uzatıp, bir zamanlar Star Harbor Çiftliği olan geniş araziye baktım. Arazinin genişliği göz alıcıydı ve yumuşak tepeleri batıda etkileyici bir kumul kayalığına uzanıyordu. Michigan Gölü'nün yumuşak dalgaları sabah ışığında parlıyordu.

"Bacağın iyi mi?" Stan, ön verandasında yeni bir delik açan çizmeye işaret ederek sordu.

Başımı salladım. "İyi olacak." Yaşlı adama baktım. Tanıdığım tek milyonerdi ve hala yıpranmış kot pantolon ve 1972 model Pioneer Seed şapkası giyyordu. "Biliyorsun, temizlikte yardım edebilirim. Son ihtiyacın olan şey, hayalet hikayeleri peşinde dolaşıp yaralanacak bir turist."

Stan, mülklerimizin sınırındaki çit boyunca sabah yürüyüşüne devam ederken ben de yanında yürüdüm. Geçen bahar, eski tel örgü çiti şık sedir direkler ve raylarla değiştirmiştim.

Stan adım adım benimle aynı hızda yürüdü. "Yalnızken ayak uydurmak çok daha kolaydı. Karen öldüğünde..." Ölen karısından bahsedince derin bir nefes verdi ve mülkü seyretti. Çiftin çocuğu yoktu, bu yüzden karısı öldüğünde gerçekten tek başına kalmıştı. "Sanırım artık bir anlamı kalmadı."

Sözleri olması gerekenden daha fazla etkiledi beni. Bir yeri ev gibi hissettiren şeyi kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirdim. Onu hayatta tutan kişiyle birlikte bir şeyi kaybetmenin. Lanet olsun, benim burada bir han işletmemem gerekiyordu. Bu, rahmetli eşim Mary'nin hayaliydi. Ben sadece... ayakta kalmaya çalışıyordum.

Zar zor.

Stan'in karısı Karen, nazik ve kibar bir kadındı, hep gülümser ve gülerdi. O, Star Harbor Çiftliği'nin kalbiydi ve onsuz Stan son birkaç yılını yalnız geçirdi, ana evlerinde yaşadı ve çiftliği onunla birlikte ölmeye terk etti.

"Yardım edebilirim," dedim. "Tamiratları yapıp çimleri biçebilirim..."

Bana baktı. "Boş vaktin var mı?"

Hayatta olmaz.

Kendi projelerimle boğuşuyordum, ama Stan'e, ihmal ettiği mülkünün işimi olumsuz etkilemeye başladığını söylemeye gönlüm el vermedi. Son yorumlar, komşu çiftliğin bakımsız olduğunu yansıtıyordu. Gözü tırnağına batıyordu ve birçok kişi, geniş arazinin Drifted Spirit Inn'e ait olduğunu sanıyordu.

Sessizliğim uzadı ve Stan başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm." Sabah güneşi omzunun üzerinden eğik bir şekilde vururken, Stan'in gözleri hüznle doldu ve yüzündeki derin çizgiler belirginleşti. "Bazı günler her şeyin bitmesini istiyorum," dedi Stan, tarlalara bakarak nefes verirken.

Yaşlı adama gözlerimi kırpıttım. *Her şeyin bitmesine hazır mı?*

Daha önce de söylemişti, geçiştirerek: *"Bunun için çok yaşlandım. Sanırım artık bırakmayı düşünmenin zamanı geldi. İstersen senin olabilir."* Ne zaman söylemeye başladığını bile hatırlamıyordum, ama Stan'in çiftliği bırakması yıllardır aklımın bir köşesindeydi. Tarımla hiç ilgilenmemiştim, ama arazi? O genişlik? İlginçti.

Belki de sonunda bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti.

Sessizce yürürken çenem sıkıştı ve olasılıklar kafamda dönüp durdu.

Onun mülkünü düzeltmek için zaman ayırmak aptalca olurdu. Pervasızca. Zaten aşırı yüklü olan işlerime bir tane daha eklemek gibi.

Ama ondan satın almak? Bu araziyi kendime ait ilan etmek?

Arazinin kendisinin yararlı olabileceği yadsınamaz bir gerçektir. Çalıları temizleyip ahırları yenileyerek daha fazla misafir odası yaratabilirdim. Drifted Spirit'i ana binanın ötesine genişletip ziyaretçilere tam bir Star Harbor deneyimi sunabilirdim: temiz hava, yürüyüş parkurları, hatta belki bir çiftlikten sofraya restoran. Eğer doğru oynarsam, sadece kasabanın en iyi hanını işletmekle kalmaz, bir destinasyon işletmiş olurum; çürümeye terk edilmiş bir şey yerine Levi'nin mirası.

Sonunda kendi restoranımı açabilirdim.

Bu, sadece şık bir pansiyon işletmekten çok daha fazla benim hayallerime benziyordu.

Helen yıllardır genişlemem için başımın etini yiyordu. Yeterince ter ve emekle Drifted Spirit Inn fazlasıyla para kazanıyordu. Ama ikinci bir yer açma düşüncesi ürkütücü geliyordu. Günlerim zaten bakım, personel programları, misafirlerle ilgilenmek ve Levi ile doluydu.

Yüz metre bile uzaklıkta bir yer... Bu, düşünmeye değer bir fikir olabilirdi. Bu olasılığı kafamda tartarken, eski dostumla

eski dostumla dostça bir sessizlik içinde yürüdüm.

Stan'ın yoluna devam edeceği yolun virajına geldik ve kahvaltının sorunsuz geçip geçmediğini kontrol etmek için hanın içine girmem gerekiyordu.

Ama ilk kez, sadece bugünün yapılacaklar listesini düşünmüyordum.

Bir sonraki adımın ne olacağını düşünüyordum. Hanı genişletip kendi restoranımı açma olasılığı içimi kapladı. Hayatımda ilk kez, küçük bir umut ışığı parladı.

Dönüp elimi uzattım. "Bak ne diyeceğim, eğer bu değişikliklere hazır olduğuna karar verersen, önce bana söyle, ne dersin?"

Elimi sıkarken gözleri gülümsedi. "İlk bilen sen olacaksın." Stan'ın eli sıkıydı ve beni bırakmadı. "Sen de benimle BOLD'a gelmeyi düşünmelisin. Haftaya buluşacağız." Teklifiyle birlikte kaşları da yukarı kalktı.

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Stan, son birkaç yıldır beni dullar için kurduğu destek grubuna katılmam için ısrar ediyordu.

BOLD: Cesur, İyimser, Dinamik Yaşam.

Altmış yaşın üstündekiler için tasarlanmamış olsa bile, bu teklif benim için kabul edilemezdi.

"Hoş bir bayanla tanışabilirsin," diye devam etti, sesinde bir parça şakacılık vardı. "Yaralarını umursamayacak biriyle."

Yüzümü buruşturmayı bastırdım ve omzumdaki hayali acıyı görmezden gelmeye çalıştım.

Yaşlı adamın burnunu sokmayı sevdiğini ama her zaman iyi niyetli olduğunu bildiğimden, ona bir gülümseme zorladım. "Yirmi beş yaşında olduğunu sanan on dört yaşındaki bir çocuğa bakmakla meşgulüm. Davetin için teşekkürler."

Stan, BOLD'a gitme ihtimalimin *sıfır* olduğunu çok iyi bildiği için başını salladı.

Düşüncelerim Mary'ye ve Levi'nin hayatında bıraktığı boşluğa gitti. Onu hayal kırıklığına uğrattığım uzun listede, Levi'nin son zamanlardaki mücadeleleri en çok görmezden gelemediğim şeylerdi.

Mary'nin büyük üzüntüsüne rağmen, yirmi iki yaşında beklenmedik bir hamilelik yaşamasına rağmen, ordudan ayrılmayı hiç düşünmemiştim. Elbette onunla evlenmeyi kabul etmişim, ama bencilce davranmışım. Uygun yaşa gelir gelmez Delta Force operatörlerine katılmışım ve evden çok uzakta kalıyordum. Kardeşi Wes, en iyi arkadaşlarımdan biriydi ve aynı zamanda bir operatördü.

Mary öldüğünde, tek başına bir oğlunu nasıl yetiştireceğini bilmeyen bir adam olarak kendimi toparlayabilmemin tek sebebi oydu. Bazen

Wes'in beni Şükran Günü'nde eve getirip küçük kız kardeşiyle tanıştırdığına pişman olup olmadığını merak ederdim.

Omuzlarım ağırlaşmış bir şekilde sedir ağacından yapılmış çitin arasından geçip bahçeyi geçerek Drifted Spirit Inn'e doğru yürüdüm. Eski Viktorya tarzı bina, parlak magenta rengindeki güneşin karşısında gururla duruyordu. Üç katlı ev 1880'lerin sonlarında inşa edilmiş ve son 140 yıl boyunca çeşitli yenilemelerden geçmişti, ancak amaç her zaman tarihi cazibesini korumaktı. Mary, ben yokken etrafında insanlar olduğunda çok daha az yalnız hissettiğini söyleyerek hanı devralmak için yalvarmıştı.

Ben yalnızlığı tercih ediyordum.

Yine de, ben yokken Mary çok çalışmış ve Drifted Spirit Inn'i bugünkü haline getirmişti. Oradaki her oda, her tahta, ona aitti. Onun trajik araba kazası ve beklenmedik ölümü beni ordudan emekliye ayırmak zorunda bıraktığında, han bir kurtarıcı olmuştu. Kazadan aldığı tazminat, Levi'nin uzun süre bakılması için fazlasıyla yeterliydi. Kalan parayı, onun hayalini gerçeğe dönüştürmek için harcadım.

Bu, onun hak ettiği adam olamadığım için çektiğim kefaretiydi.

Drifted Spirit'in yan girişinden geçerek mutfağa girdim. Cehennem gibi kulübeden dolambaçlı yoldan geldiğim için programımın gerisindeydim. Askere astığım önlüğü alıp başıma geçirdim. Dün gece kendime bıraktığım ayrıntılı notları okurken önlüğü arkadan bağladım.

Sabah kahvaltı menüsünde Alman elmalı krep, çırpılmış akçağaç ekşili krema, glaze kahvaltı sosisleri, çırpılmış yumurta ve nane şekerli ananas carpaccio vardı. Bu kahvaltı sekiz ila on kişiye yeterdi ve baştan sona yaklaşık kırk beş dakika sürerdi.

Mutfağa baktım. Hanın karmaşık kaosunda mutfak benim sığınağımdı. Her şeyin bir yeri, bir zaman çizelgesi ve bir sonucu vardı. Helen, misafirlerin ekstra havlu taleplerini veya şehirdeki en iyi hayalet turu önerilerini halledebilirken, ben mutfağa çekilip kendime kalabilirdim.

Yemek yapmayı öğrenmek, beni pek tanımayan bir çocuğu nasıl büyüteceğimi düşünmekten çok daha kolaydı. Çocukken aç kaldığım günleri hiç unutamamıştım. Yiyecek gibi temel bir şeyin olmaması insanı derinden etkiler; başkaları için yemek yapmak, bir zamanlar korkmuş bir çocuk olan benim o acımı biraz hafifletiyordu.

Zamanla, hem yemek pişirme hem de Levi ile kendi ritmimi buldum.

Malzemeleri ölçüp yeni yenilenmiş mutfağın ortasındaki büyük adaya yerleştirirken, oğlum içeriye girip geldi.

"Neredeydin?" diye sordum, başımı kaldırıp ona baktım. Duştan yeni çıkmıştı ve kahverengi saçları suyla ıslanmış, neredeyse siyah görünüyordu. Saçını kestirmesi gerekiyordu, bunu zihnimde yapılacaklar listesine ekledim.

"Dışarıdaydım." Levi, endüstriyel boy buzdolabını karıştırırken bana zar zor baktı.

Gerekenden fazla güçle yumurtaları çırpıttım. "Kahvaltı bir saatte hazır olur. Sonra seni okula bırakırım."

Dönerek, dün pişirdiğim bir muffin'i tezgahıtan aldı. "Ben almayayım."

"Burayı seviyorsun, değil mi?" diye sordum, oğlumun çöpünü tezgahın üzerinde bırakmasını izlerken.

"Sanırım." Omuz silkti, sonra durakladı. Başka *bir şey* söylemesini beklerken nefesim kesildi. "Sadece... o yokken aynı değil."

Mary yıllar önce ölmüştü, ama yokluğu hâlâ bizi etkiliyordu. Boğazımdaki düğümü yutmaya çalıştım. "Biliyorum."

Onu teselli edecek sözler bulmakta zorlandım ve parlak gözlü küçük oğlumun nereye gittiğini merak ettim. Bir zamanlar tanıdığım rahat Levi, gözlerimin önünde giderek yok oluyordu.

Arkadaşlarıyla sorun mu vardı?

Kız sorunları mı?

Uyuşturucu mu?

"Günaydın," dedi Helen, kapıdan girerken şarkı söyler gibi, düşüncelerimin döngüsünü bozdu.

Kase kenarından dökülen hamuru görerek küfür etmekten kendimi alıkoydum. Levi ile konuşmamı bitirmek istiyordum, ama başımı kaldırdığımda çoktan gitmişti.

Helen altmışlı yaşlarındaydı, sıcak kahverengi teninde burnunun üzerinde güneşin gölgeleri gibi birkaç çil vardı. Sıkı bukleler yüzünü çerçevesliyordu, kısa kıvrımlarla özenle şekillendirilmiş bukleler şakaklarına kadar uzanıyor, siyah saçlarının arasında gümüş iplikler görünüyordu. Her zaman gülümserdi, koyu kahverengi gözlerinde yaramazlık ışıltıları parıldardı.

"2A'dan çıkış yapan çift az önce aradı ve yanlışlıkla bir kutu..."

O durakladığında başımı kaldırdım.

Kıkırdamayı bastırarak, Helen dudaklarını sıkıştırdı ve profesyonel görünmeye çalışırken başarısız oldu. "*Özel eşyalar*. Onları geri almak istiyorlar."

Gözlerimi kapattım. "Tanrım." Kendi sırtışımla mücadele ederek nefes verdim. *Özel eşyalar* kesinlikle seks eşyaları demekti, her zaman öyleydi.

"Oh, peki, sonraki kısmı çok seveceksin." Gözlerinde mizahla eğildi. "Büyük olanın yatağın altına yuvarlandığından emin olduklarını söylediler."

Başımı geriye attım. "Bu iş için yeterince para almıyorum."

"Patronundan zam istemelisin," dedi, *benim* maaşlardan sorumlu patronun ben olduğumu çok iyi biliyordu.

Seks oyuncağı keşif görevinden kurtulmak umuduyla, Helen'e taş, kağıt, makas oynamak için yumruğumu kaldırdım. Son günlerde anlaşmazlıklarımızı bu şekilde çözüyorduk.

Yumruklarımızı salladık ve onun taşım benim makasımı yendiğinde, o lanet kelime ağzımdan çıktı. "Siktir."

Helen güldü. "İyi eğlenceler. Eldiven giy... belki de koruyucu giysi."

Onu eliyle uğurladım ve sabrımın son damlasını kaybetmeden kahvaltımı bitirmeye odaklandım.

Hayatım nasıl bu hale gelmişti?

İKİ

ELODIE

İŞLEM REDDEDİLDİ.

Bu iki küçük kelime gururumu yerden yere vurdu.

Kasiyer ekranı kendine doğru çevirirken ona göz kırptım. Akrilik tırnakları klavyeye vururken, beni sorunlu biri olarak gördüğünü belli eden bir sinirlilik vardı.

Utançtan bir kahkaha kaçtı ağzımdan. "Çok özür dilerim." Kartımın işe yarayacağını umarak kredi kartımı pantolonumun kumaşına sürttüm ve kartı uzattım. "Tekrar deneyebilir misiniz?"

Sıkılmış ifadesi kalp atışlarımı hızlandırdı, ama iç çekip klavyeye vurdu. "Tamam."

"Harika. Teşekkürler. Yemin ederim, bunun için bir neden yok..."

Reddedildi.

Kafedeki sıra sabırsızlanmaya başladığında omzumun üzerinden arkama baktım. Kartvizitim her zaman işe yarardı. Ben Elodie Darling'dim, lanet olsun — şehirdeki en seçkin halkla ilişkiler şirketlerinden birinin en üst düzey yöneticisi. Şirketi patronum Amy kurmuştu, ama biz pratikte ortaklık. Benim fikrimi almadan hiçbir karar vermezdi.

Açık barların olduğu etkinliklere katılır, dişleri muhtemelen benim kiradan daha pahalı olan insanlarla tanışırdım.

Ve yine de oradaydım. Beş parasız. Bir kafede sıra bekliyor ve pahalı bir tavuklu Sezar dürüm için büyük bir hırsızlık yapmayı düşünüyordum. Elimi uyluğumun üzerinde gezdirdim.

Espresso shotları ve duygusal denge aşkına, lütfen bugün bana bunu yapma.

Kadının güzelce şekillendirilmiş kaşları yukarı doğru kalktı. "Belki nakit paran vardır?" dedi, yavaş ve küçümseyici bir şekilde, sanki ben şekilleri öğrenen bir çocukmuşum gibi.

Yüzüm buruştu. *Kim nakit para taşır ki?*

Sıkı bir gülümsemeyle çantamı karıştırdım, sağımdaki durmak bilmeyen ayak seslerinin bana yönelik olmadığını umarak. Ofisten çıkmadan önce, şirketimizin sonsuza kadar sadık resepsiyonisti Mel'e öğle yemeği sürprizi yapmaya karar vermiştim. O, ofisteki görünmez kahramandı ve ona güzel bir şey yapma düşüncesi içimi hafifletmişti.

Dünyaya küçük bir iyilik.

Kişisel banka kartımı çıkardım. "Bunu kullan."

Kartın tezgahın üzerinde yavaşça hareket etmesini izledim ve geçmesini umarak dua ettim.

Belki banka rastgele bir şekilde satın almayı işaretlemişti? Belki Amy para transferini unutmuştu? Belki de gece geç saatlerde köşe ofisim için yaptığım "kendini şımartma" alışverişi sonunda başıma bela olmuştu?

Yani, sonuncusu kesinlikle olamazdı.

Kasiyer kartımı ekrana dokundurdu ve zoraki bir gülümseme attı. Yüzümden asi bir bukleyi çekip, zihnimde olasılıkları düşünmeye başladım.

Gerçekten *parasız* kalmış olamazdım.

Tabii, kişisel çek hesabım genellikle tek bir yanlış kararla limit aşımına giriyordu, ama *o kadar* sorumsuz değildim. Belki bu ay birkaç kez fazla "*sepete ekle*" düğmesine basmıştım, ama mutluluk parayla ölçülmezdi.

Tabii, mutlu eden şeyler almak için paraya ihtiyacın olduğunda durum farklıydı. Mesela yemek gibi.

İşlem reddedildi.

Saçlarımın kökleri yanmaya başladı, koltuk altlarım terlemeye başladı.

Burada ne haltlar dönüyor?

Gözlerimle ona yalvardım. "Yemin ederim, ne olduğunu bilmiyorum."

İçimdeki çöküntüden etkilenmeyen kasiyer sadece bakakaldı. "Otuz sekiz dolar altmış beş sent."

Onun empati yoksunluğuna ağzım açık kaldı. "Hayır, anlıyorum. Sadece nakit param yok ve kartlarımın neden çalışmadığını bilmiyorum. Sistem hatası falan olmadığından emin misiniz?"

"Değil." Diye iç çekerek, tavuklu Sezar dürümümü uzattı ve sanki onu kapıp kaçacakmışım gibi kendine doğru çekti.

Onun savunması olarak, bu düşünce benim de aklıma gelmişti, ama bunu asla yapmazdım.

Muhtemelen.

Yani, onu alıp kaçsaydım, ne yapacaktı ki? Peşimden mi koşacaktı? 18 dolarlık iki sandviç için beni yere mi atacaktı? Olmaz.

Bu beni hafif deli suçları işleyen bir kadın yapar mıydı? O da olası değil.

İç geçirdim. *Peki. Öğle yemeği yok. İyi karma yok.*

Öğleden sonrasını aç geçireceğime razı olarak, ona ve arkamda oluşan uzun kuyruğa bol bol özür diledim. Gururumun kalanını topladım ve eli boş olarak kafeden çıktım.

Kaldırıma çıkar çıkmaz Amy'yi aradım, ama sesli mesaja düştü. "Hey, yine hacklendik mi biliyor musun? Öğle yemeği almaya çalıştım, ama kartım reddedildi." Kendi kartımın da reddedildiğini söylemedim. Gece geç saatlerde alışveriş terapisi seansları yaptıktan sonra çek hesabımın tehlikeli derecede düşük olduğunu fark etmemek bana kalmış.

"Neyse," diye homurdandım, "birkaç dakika içinde şehir merkezine dönerim. Bu topuklu ayakkabılar ayaklarımın canını *çıkartıyor*. Beni bunlara giymem için ikna ettiğine inanamıyorum. Ama çok seksi... Tamam, ben..."

Telefon konuşmamı kesti ve ben ona surat yaptım. Kararımı değiştirmeden, derin bir nefes alıp güneşli haziran öğleden sonrasının tadını çıkardım.

Her şey yolunda. Her şey yolunda.

Grand Rapids şehir merkezi New York ya da Los Angeles değildi, ama aynı pahalı kahve dükkanları ve pahalı insanları vardı. Amy ve ben üniversitenin ikinci yılında tanışmış ve çabucak arkadaş olmuştuk. Mezun olduktan sonra, şehirdeki en başarılı etkinlik ve halkla ilişkiler danışmanlık şirketini kurmuştuk. Birlikte sıfırdan inşa etmiştik ve bu gurur duyulacak bir şeydi.

O, operasyonun beyniydi; her zaman yeni fırsatlar arayan bir köpekbalığı gibiydi, ama ben işin sonunu getiren kişiydim. Bir ekip olarak, şehirde yüksek profilli etkinlikler, marka lansmanları ve hayır galaları planlama ve tanıtımında uzmanlaştık. Müşterilerimizin neye ihtiyacı olduğunu onlardan önce bilirdim ve ne kadar saçma olursa olsun her fikri satabilirdim.

Köpeğine takıntılı bir milyoner mirasçı mı? Boom. Ultra zenginlerin evcil hayvanlarını özel tasarım kıyafetlerle giydirip

podyumda yürüyen bir evcil hayvan defilesi mi? Gucci giymiş bir Yorkie kadar hayırseverlik gösterisi olamazdı.

Trajik bir saç kesimi olan yalnız ve tanınmış bir influencer mı? Sorun değil. "*I Can Fix Him*" yardım amaçlı randevu müzayedesini geçen yıl en karlı etkinliklerimizden biriydi. Konuklar, kötü saç kesimi, şüpheli moda tercihleri veya kaotik flört geçmişi olan "düzeltilmesi gereken" bekar erkeklere teklif veriyordu. Tüm gelirler, ilişki sağlığı alanında faaliyet gösteren kar amacı gütmeyen bir kuruluşa bağışlanıyordu ve geçen ay müşterimiz randevusu ile nişanlandı.

Ulaşamayacak gibi görünen bir şeyi başarmanın verdiği heyecan için yaşıyordum. Elbette, sahte gülümsemeler, bitmek bilmeyen networking ve kriz yönetimi gerçek hayat için çok az zaman bırakıyordu, ama bu hiç sorun değildi.

Erkek arkadaşım Brandt, gelecek vaat eden bir avukattı ve geç saatlere kadar çalışmam ve uzun hafta sonları işimden dolayı hiç rahatsız olmuyordu.

Topuklu ayakkabılarımı bırakıp taksi çağırdığımda, öğle yemeğindeki başarısız girişimim tamamen unutulmuştu. Double Trouble PR benim tüm dünyam olmuştu ve ara sıra hissettiğim tatminsizlik duygusu buna değermişti.

Ofis binasına girerken yüzüme bir gülümseme yapıştırdım. "Teşekkürler, Ron." Kapıyı benim için tutan yaşlı kapıcıya el salladım. Yirminci kata çıkış hızlı oldu ve resepsiyonistimizin yanından geçerken ona göz kırptım ve yarın öğle yemeğiyle ona sürpriz yapacağıma söz verdim.

"Oh! Bayan Darling!" Mel sandalyesinden fırlayarak peşimden koştu. "Merhaba Mel." Gülümsedim ve Amy'nin köşe ofisine doğru yürümeye devam ettim. "Amy'yi görmeye uğradım. Kartvizitte bir sorun var."

Cırtlak bir ses çıkardı ve kendini benimle kapı arasına koydu. "Bayan Fields meşgul!" Paniklemiş görünüyordu ve bakışları omzumun üzerinden geçip gitti.

Onun bakışlarını takip ettim ve klavyelerinin arkasından bakmıyormuş gibi yapan birkaç çift göz fark ettim. Güldüm. "Sorun yok, Mel. Hemen dönerim."

Resepsiyonistten geçip Amy'nin ofisinin opak cam kapısını açtım ve birdenbire donakaldım. Başımı çevirmeden önce gördüğüm tek şey, Amy'nin masasına eğilmiş, kızı havada, arkasında bir adamın ona sertçe vurmasıydı. Adamın pantolonu ayaklarının dibinde toplanmış, kravatu omzunun üzerinden düşmüştü.

"Oh!" Utançtan kıkırdadım ve arkamı döndüm. "Kahretsin. Üzgünüm, Aim. Sonra gelirim."

"Ellie." Boğuk ses dikkatimi çekti ve başımı hızla geri çevirdim.

"Brandt?" Önümde yaşananları anlayamadan çılgık attım. Midem, sanki tüm gerçekliğimin tabanı yırtılmış gibi çöktü.

O sıradan bir erkek değildi, *benim* erkeğimdi.

Brandt. Erkek arkadaşım. *Her şeyin yolunda olduğu* güvenlik ağım... şu anda en yakın arkadaşımın içinde.

Zaman yavaşladı. Midem bulandı. Beynim kısa devre yaptı. Elbette erkeklerin aldattığını biliyordum, bunu kanıtlayan bir PR müşteri listem vardı, ama erkek arkadaşım? En iyi arkadaşım? Ofisimizde?

İkisi de dik dururken ben donakaldım. Amy dar kalem eteğini kışının üstüne çekmeye çalıştı, ama etek belinde toplanmıştı ve ayak bileklerine dolanan tanga hareketlerini kısıtlıyordu. Giysilerini düzeltmeye çalışırken masaya tutunmaya çalıştı.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdım, Amy'nin köşe ofisinin buzlu camının arkasında bir seyirci toplandığını umursamadan.

Dağınık ve hala pantolonunun düğmelerini iliklemeğe çalışan Brandt, bana doğru bir adım attı. "Ellie Belly, açıklayabilirim."

"Senden açıklamak istediğim tek şey, en iyi arkadaşımı güpegündüz becermekle sabahı en iyi şekilde geçireceğini nasıl düşündüğün." Elimi kaldırıp başımı salladım. "Biliyor musun? Boş ver."

Ona *bakamıyordum* bile. Boş midem bulanıyordu.

Gözlerim Amy'ye kaydı. "Nasıl yapabildin?" Yaptıklarının farkına varınca ihanet göğsümü bıçakladı. Öfkem alevlenirken nefesimi tuttum. "Ne zamandır?" diye sordum.

Brandt üzgün görünmeye çalıştı ve ben buz gibi bakışlarımla onun hayalarını dondurmaya hayal ettim.

İkisi de beni sakinleştirmeye çalışarak birbirlerinin sözünü keserek konuştular. "Bir hataydı," dedi o, "Bir süredir."

Aşağılanmış. Bu kelime göğsümde yankılanırken yanaklarım alev aldı. "Sana sürpriz yapabileceğimi düşündüm. Sana öğle yemeği getirdim." Zayıf bir şekilde kahverengi kağıt torbayı kaldırdı ve bana gülümseme cüretini gösterdi.

Göz yaşlarımı tutmaya çalışırken dişlerimi sıktım. "Şey..." Gülmekten uzak bir kahkaha attım. "Ne sürpriz ama. Öğle yemeğinle birlikte siktir git. Bu iş bitti." Kapıya döndüm.

"Ellie, çok üzgünüm," diye başladı Amy, ama ben hızla dönüp parmağımı ona doğrulttum.

"Yapma." İhaneti, peşinden gelen acı ile yutkundum. "Sana bakamıyorum bile."

Yüzünde beliren gerçek acı, kalbime buz gibi bir bıçak saplandı. Çenemi kaldırdım. "Ben bırakıyorum."

Yeni bir utanç dalgası beni kaplarken Brandt'a baktım. Midem guruldadı ve gözlerim hala elinde tuttuğu kahverengi kağıt torbaya takıldı. Öne uzandım ve gereğinden fazla güç kullanarak torbayı elinden kaptım.

"Ellie, istifa etmene gerek yok. İstifa etmen isteniyor," diye bağırdı Amy, ben ofis kapısından çıkarken.

Topuklarımı döndürdüm, gözlerimi ona dikerek. "Ne?"

Amy çenesini kaldırdı. Gözleri buz gibi bir bakışla bana baktı. "Bak, bunu burada yapmak istemedim, hele ki bu şekilde hiç istemedim, ama bana başka seçenek bırakmıyorsun. Harika birisin, bunu inkar edemem, ama bazen..." Gözleri başka yere kaydı.

"Hayır, devam et." Ellerimi belime koydum. "Söyle."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda keskinleşti. "Sen çok iyi bir kapanışçısın, ama aynı zamanda biraz da güvenilmezsin. Benim, sadece bir sonraki proje için heyecanlanan değil, sonuna kadar giden birine ihtiyacım var."

Sanırım şimdi kartvizitin neden reddedildiğini anladım.

Sözlerindeki gerçek, istediğimden daha fazla canımı yaktı, utanç duygusu beni sardı.

Gözleri benimkilere yalvarırcasına bakarken, sıcak gözyaşlarını zorlukla geri tuttum. "İyi bir tazminat alacaksın, söz veriyorum."

Kapıyı iterek açtım ve ofis alanına baktım — üniversiteden sonra sıfırdan kurduğumuz ofis. Beklendiği gibi, oldukça kalabalık bir seyirci toplanmıştı ve kimse gözlerime bakmadan masalarına geri koştular.

Çıkışa doğru yürürken ayakkabılarım ayak parmaklarımı sıkıyordu. Kahverengi çantayı boğacakmış gibi sıkıca tutarak kolumu uzattım, sonra yumruğumu açıp çantayı Mel'in masasına bıraktım. "Bu senin öğle yemeğin. Lütfen, şimdi söyleyeceğim sözlerin sana yönelik olmadığını bil."

Çenemi kaldırıp Amy'ye baktım. "Senden hiçbir şey istemiyorum." Dönüp kolumu başımın üstüne kaldırdım ve orta parmağımı gösterdim. "Buradaki herkes berbat! Bunu istifa mektubum olarak kabul edin, pislikler. İmzalı, mühürlü ve agresif bir şekilde teslim edildi."

Tereyağlı deri koltuğa daha da derinlemesine çöktüm.

Daire manzarası mükemmeldi. En azından kendime öyle söylemiştim.

Aşağıda, şehir ışıklarının karmaşası içinde uzanıyordu, yaz başındaki alacakaranlıkta parıldıyordu — keskin açılar, çatı katları ve bir içki için yirmi dolar ödediğiniz, sizi zar zor sarhoş eden pahalı kokteyl barları. Bu manzara beni başarılı hissettirmeliydi.

Ama bunun yerine, bana ait olmayan bir şeye bakıyormuşum gibi hissettim.

Daire de hiç benim gibi gelmemişti. Bir yıl önce, Brandt'la birlikte buraya taşınmışım çünkü bu mantıklı bir adımdı, burada bir gelecek gördüğümünden değil. Soğuk modern mobilyalar, şık gri tezgahlar, kullanmak için mühendislik diploması gerektiren aşırı pahalı kahve makinesi... Hepsi *ona* aitti.

Elimdeki şarap kadehini çevirerek, kristalden aşağı akan koyu kırmızı damlaları izledim. Bu, Instagram hesabımdaki hayatımın görüldüğü kadar düzenli olduğunu düşünen bir müşterimin teşekkür hediyesi olan, saçma sapan pahalı bir merlot şarabıydı.

Başarana kadar numara yap, değil mi?

Nefes verip omuzlarımı silktim, zihnimin köşelerinde kıvrılan yorgunluğu silkelemeye çalıştım. Çok özel bir yorgunluktu bu; banka hesabının sonuna geldiğini bilmek, ama yine de pervasızca "*sepete ekle*"ye basmak gibi.

Belki mutluluk parayla ilgili değildir, ama para mutluluğu kesinlikle kolaylaştırır diye fısıldayan türden bir yorgunluk.

Telefonuma tekrar uzandım ve düşüncesizce ekranı

kaydırdım. Brandt'tan üç okunmamış mesaj vardı.

Kredi kartı şirketinden bir sesli mesaj vardı.

Kesinlikle paramın yetmeyeceği bir otomatik ödemeye ilgili bir e-posta hatırlatması geldi.

Onları silip attım. *Gelecekteki Elodie'nin sorunu.*

Geçen yılı bir şeyin peşinde geçirdim, ama ne olduğunu tam olarak bilmiyordum. Bir duygu. Bir kıvılcım. Tasarımcı ayakkabılarla maaş maaş yaşamaya devam etmemin bir nedeni.

Eninde sonunda bir şeylerin tıklar tıklar yerine oturması gerekirdi, değil mi?

Telefonumu kanepeye attım, ama bir saniye sonra tekrar çaldı. Şakaklarımı ovuşturarak inledim, ama ekranda adı görünce iç çekip telefonu aldım.

"Sonunda beni aramaya karar verdin mi?" diye kız kardeşime takıldım.

"İş başındaydım," dedi Selene keskin bir sesle. "Senin gibi öğle vakti bir skandal için her şeyi bırakacak vaktim yok."

Burnumu çektim. "Demek mesajlarımı okudun."

"Oh, okudum. İki kez." Uzun ve yavaş bir nefes verdi. "Ve hala lanet kapıyı kilitlemeye bile tenezzül etmediklerini kafamda oturtmaya çalışıyorum."

"Yani, gerçekten," diye devam ettim, sanki çok uzun süre içimde tutmuşum gibi kelimeler ağızımdan dökülüyordu. "Ne tür bir aptal *bu kadar* kolay yakalanır? Ofiste seks, en eski klişelerden biridir. En azından biraz yaratıcı olabilirdin. Açıkçası, kırıldım."

"Yani, açık olmak gerekirse," dedi Selene, sesi eğlenceyle doluydu. "Onun seni aldattığı için kızgın değilsin, sadece beceriksiz olduğu için mi?"

İnledim. "Hayır, Amy'yi aldattığı için kızgınım. Sadece *iki yılını*, böyle bir adama verdiğim için kızgınım..." Sesim, durduramadan kırıldı.

Selene yumuşadı. "Hey. Üzülmen normal... Her şey için."

Kaşığımı, artık boşalmış olan siyah kirazlı çikolatalı dondurmanın içine düşürdüm. "Dürüst olmak gerekirse, hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyorum: şok mu, yoksa *utanç mı*? Brandt'ı kaybetmek mi? Hayatta kalacağımı biliyorum. Sıfırdan kurduğum şirketi kaybetmek mi? Mahvoldum."

Selene, aldatan piç kurusu eski erkek arkadaşımın adını duyunca homurdandı. "Seni aramaya çalıştı mı?"

İç çektim ve o günün erken saatlerinde gelen son mesajın içeriğini ona söylemeye cesaret edemedim.

BRANDT

Gördüklerin için üzgünüm, ama uzun zamandır mutsuzum. Sen eşyalarını toplarken birkaç gün Travis'in evinde kalacağım. Sen çok güzelsin ve seni seviyorum. Ama artık seni sevdiğimi sanmıyorum.

Oof. Bıçağı daha da çevir, neden?

Ne cesaret. Ne küstahlık. Bu adamın saf, filtrelenmemiş testosteron kaynaklı aptallığı.

"Mesaj attı ama onunla konuşmak istemiyorum." İnledim ve elimi karnıma bastırdım.

İkinci kutu dondurma kesinlikle kötü bir fikirdi.

"Yine stres nedeniyle yemek yemiyorsun, değil mi?" Selene, gerektiğinde annemiz gibi konuşma yeteneğine sahipti.

Kaşlarımı çattım. "Tabii ki hayır," yalan söyledim. "Aslında, koşu bandına atlayıp öfkeyle koşarken akıllıca cevaplar düşüneceğim."

Fena fikir değildi.

"Şey..." Selene iç geçirdi. "İkinizin onu eve getirmek için hep çok meşgul olmanız iyi olmuş. Böylece annemle babam ona çok bağlanamadı."

Gülmeden güldüm. Ailemiz *herkesi* severdi. "Amin."

"Bu, Winnie'nin doğum günü partisine geleceğin anlamına geliyor, değil mi?" diye sordu.

Yüzümde içten bir gülümseme yayıldı. Yeğenim Winnie, dünyadaki en havalı çocuklardan biriydi. Selene bir süredir tek başına annelik yapıyordu, ama Winnie saf, kaotik bir güneş ışığı gibiydi.

İkimiz ruh ikiziyiz.

Brandt'ın dairesine baktım. Bir yıldır birlikte yaşıyorduk ve orada kendimi evimde hissedecek pek bir şey yoktu. Her zaman yeni bir daire bulabilirdim. "Evet, geliyorum. Detayları mesaj at, oraya gelirim. Birkaç gün sende kalabilir miyim? Öldürme arzum biraz dinene kadar?"

Selene güldü. "Tabii. Sana kanepeyi hazırlarım. Ve seni hapse attıracak bir şey yapma. Tavsiyem, intikamının neredeyse tespit edilemez olmasını sağlaman. Pantolonunun paçalarını kes. Şampuanına biraz tüy dökücü koy. Arabasının havalandırma deliklerine parlak pullar serpiştir."

Zaten kendimi daha hafif hissederek gülümsedim. "Sen şeytan gibisin." Normalde çok ciddi olan ablamın bu kötü tarafını görmek hoşuma gitmişti.

Selene tekrar güldü. "Neden bahsettiğini hiç anlamadım." İç geçirdim.

"Seni gerçekten seviyorum."

Hoşça kal dedik ve yavaşça, sinsi bir gülümseme yayıldı yüzümüzde. Star Harbor'a dönmeden önce yapmam gereken işler vardı.

ÜÇ

ELODIE

DOĞDUĞUM KASABA Grand Rapids'ten sadece yaklaşık 60 mil uzaktaydı, ama arabam ya da arabası olan bir erkek arkadaşım olmadığı için eve gitmek için araç paylaşımına güvenmek zorundaydım. Yabancı birinin Toyota Corolla'sının arka koltuğunda, bayat hava spreyi kokusu ve ezilmiş hayallerle boğuşarak şehirden kaçmak, *gelişmekten* başka bir şey ifade etmez.

Neyse ki, isterlerse ister istemeseler de hemen hemen herkesle konuşabilirdim. Şoförüm Jeb, aşırı bir ücret karşılığında bu yolculuğu yapmaktan çok memnundu, bu yüzden sohbet onun kefareti gibiydi.

Yola çıkalı sadece yedi dakika olmuştu ki, otuz yıllık karısı ve yeni torunları hakkında her şeyi anlatmaya başladı.

Ne diyebilirim ki? Bu bir yetenek.

Gerçek şu ki, Jeb'in karısı Rita ile son kavgasını dinlemek, tam da ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şeydi. Bir daire ve yeni bir iş bulmam gerekiyordu. Şaraptan kaynaklanan baş ağrım yeniden şiddetle geri gelmişti.

"Ve ben YouTube'da en sevdiğim levrek avı videolarını izlerken, o bana market listesi saçmalıklarıyla kafama takılıyordu," diye devam etti Jeb. "Ona bekleyebileceğini söyledim. Söylesene, haksız mıyım?"

Zavallı, clueless Jeb'e acıyarak ağzımın bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Bana sanki sadece seninle iletişim kurmaya çalışıyormuş gibi geldi. Tabii, zamanlaması daha iyi olabilirdi, ama *Bass Masters'ı* bölmek istemediğine eminim."

"*Busters*," diye düzeltti. "*Bass Busters*."

"Doğru. Onu affetmelisin, Jeb." Başımı salladım. "Ona *Bass Busters'tan* daha önemli olduğunu göster."

"Tabii ki öyle!"

"Jeb..." Sesim alçaldı: "Rita için en son ne yaptın? Tabağından bir şey aldın mı, yoksa ona sadece onu gördüğünü hatırlattın mı?"

Soluk mavi gözleri, arka aynadan bana doğru kaydı ve homurdandı.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Çantamı karıştırıp bir kartvizit çıkardım ve Jeb'e uzattım. "Elodie Darling'in gönderdiğini söyle, onlar her şeyi hallederler — lüks bir buket, el yazısı not, 'yılın kocası' paketi. Sahibi bana bir iyilik borçlu."

"Gerçekten mi?" Jeb kartı geniş bir gülümsemeyle aldı. "Teşekkürler. Gerçekten."

Omzuna hafifçe vurdum. "Benim için zevk. Ama çiçekler sadece geçici bir çözüm. Rita'nın hala senin kızın olduğunu bilmesini sağlamak sana kalmış."

Jeb gülümsedi. "Sen terapist falan mısın?"

Gülerek koltuğa geri yaslandım. "Hayır. Sadece insanları tanırım."

O da başını salladı ve biz de dostça bir sessizlik içinde yolumuza devam ettik, ara sıra torunları veya hava durumu hakkında küçük sohbetler yaptık. Dikkatim, memleketime yaklaştıkça hızla geçen ağaç sıralarına odaklandı.

Otoyolun geniş virajında Michigan Gölü kıyısı görüldü. Tatlı su parıltıyordu ve şehri geçen nehirden çok daha berraktı. Camı biraz açtım ve Michigan'ın ılık havasını derin bir nefesle içime çektim.

Taze su, kum ve çok hafif bir çam kokusu, eski bir sweatshirt gibi beni sardı; tanıdık, rahatlatıcı, silinmez bir koku. Bu yerden ne kadar uzaklaşmaya çalışırsam çalışayım, hala bana uyuyordu.

Yaban mersini tarlaları hızla geçip gitti ve yavaş yavaş yükselen kum tepeleri gittikçe yükseldi. Otoyol boyunca uzanan reklam panoları, turistleri yerel ürünleri satın almaya, içki fabrikasını ziyaret etmeye veya yerel efsaneleri kendileri deneyimlemeye davet ediyordu.

"Onu hiç gördün mü?" Jeb, yerel bir hayalet turunun reklamını yapan bir reklam panosunu geçtikten sonra sordu.

Ne sorduğunu çok iyi bildiğim için mırıldandım.

"Kadın," diye açıkladı. "Orada doğup büyümüş biri mutlaka onu görmüş olmalı."

Kum Tepelerinin Kadını.

Tüm kasabamız bu gizemli efsane etrafında dönüyordu. Dalgalı beyaz bir elbise giymiş, kum tepelerinde yürüyen hayalet bir kadın

, bir buket kır çiçeği taşırdı. 1900'lerin başında bir gemi kazasında kaybolan sevgilisini aradığına inanılırdı, ama o fırtınada hayatını kaybetmişti.

İnsanlar onu gördüklerine yemin ediyorlardı: alacakaranlıkta kum tepelerinde çıplak ayakla, kalbi kırık, beyaz elbisesi ay ışığında parıldayarak süzülüyordu. Bazıları onun kayıp aşkını aradığına inanıyordu. Diğerleri ise intikam peşinde olduğunu iddia ediyordu. Hikaye zamanla değişip dönüşerek, kim olduğu ve ruhunun neden Star Harbor'a bağlı kaldığı artık kimse tarafından bilinmez hale gelmişti.

Kasabamızın tüm varlığı, gizemli beyaz giysili kadına bağlıydı. "Sana şunu söyleyeyim." Öne eğildim ve sesimi, Jeb'in parmak eklemlerinin direksiyonda beyazlaşmasına yetecek kadar alçaltarak Jeb'in parmak eklemlerinin direksiyonda beyazlaşmasına yetecek kadar alçaltarak. "Eğer yeterince uzun kalırsan, Star Harbor seni kendine inandırmanın bir yolunu bulur."

Kardeşim Hayes'e sor.

En büyük kardeşim için göğsümün altında hafif bir acı hissettim. Bütün kasaba onun Leydi tarafından lanetlendiğini düşünüyor olabilir, ama aslında sadece şanssızlıktı.

Öyle olmalıydı.

Jeb'in sırtında gözle görülür bir titreme oldu.

"Gözlerini açık tut ve ellerini direksiyondan çekme," diye uyardım, şakacı bir gülümsemeyi bastırarak.

Dikkatini son birkaç kilometreye vermişti. Yavaş yavaş, otoyol yerini kırsal yollara bıraktı ve evler tarım arazileriyle iç içe geçti.

Eski mezarlığı geçtik ve Hayes'in kazasında hasar gören ferforje çitin hala bükülmüş ve paslanmış olduğunu fark ederek başımı salladım. Neredeyse on yedi yıl olmuştu, ama o gece hala onu rahatsız ediyordu.

Kelimenin tam anlamıyla.

Star Harbor Çiftliği'nin önünden geçerken, şaşkın bir "aww" sesi kaçtı ve Jeb'in dikkatini çekti.

Parmaklarımla camı bastırdım, o manzarayı görünce kalbim sıkıştı. Star Harbor Çiftliği eskiden büyülü bir yerdi; saman arabaları, balkabakları, yasaklanması gereken kadar lezzetli elma şarabı donutları... Şimdi ise çiftlik sanki unutulmuş gibiydi.

"Orayı çok severdim," diye mırıldandım. "Bayan Stafford'un bir çiftlik tezgahı vardı, orada hayatınızı değiştiren en iyi elmalı crumble'dan örnekler dağıtırdı.

İnsanlar sadece bir ısırık almak için üç kasaba öteden arabayla gelirdi."

Jeb gülerek homurdandı. "Şimdi pek bir şeye benzemiyor."

Yabani otlarla kaplı çiftliğin uzaklaşmasını izledim. Garip bir kayıp hissi beni sardı, uzun zamandır unutulmuş, sonsuza dek geçmişte kalacak bir çocukluk anısı. "Evet... çok yazık."

Jeb'in GPS'i bizi kız kardeşimin yaşadığı sokağa getirdi. Selene'nin dubleks evinin önünde durdu. Jeb bagajdan valizimi almak için arabadan indi ve ben de arabasına binerken elini sıkarak teşekkür ettim.

Şakacı bir şekilde iki parmağımı gözlerime, sonra da onun gözlerine doğrulttum. "Hayaletlere dikkat et."

Jeb gülerek kapıyı kapattı ve arabayla uzaklaştı. Dönüp kız kardeşim ve yeğenimin yaşadığı dubleks eve baktım. Ortadan ikiye bölünmüş, Avrupa tarzında güzel bir iki katlı evdi. Birden fazla ailenin yaşaması için inşa edilmişti; sol tarafta kız kardeşim, sağ tarafta ise başka bir aile yaşıyordu.

Ön kapı açıldı ve Winnie verandadan aşağı koştu. "Ellie teyze!"

Selene'nin saçları daha açık bir tondayken, Winnie'nin saçları benimkiyle aynı koyu kahverengiydi. Parlak bir tütülü elbise giymiş, yıkım topu gibi tüm gücüyle kollarıma atladı. Kadınsı olmayan bir homurtu ağzımdan çıktı.

"Doğum günün kutlu olsun, canım." Onu sıkıca sarıp salladım, doğum günü heyecanını onunla paylaştım. "Kaç yaşındasın şimdi? Yirmi yedi? Kırk iki?"

Winnie kıkırdadı ve beni de sıktı. "Beş."

Onu kol mesafesinde tutarak gözlerimi kısarak baktım. "Biliyordum. Sen yaşlı bir kadınsın."

"Sanırım buradaki tek yaşlı kadın benim." Selene içini çekerek ellerini bir mutfak havlusuyla sildi. Ela gözleri yorgun görünüyordu, ama sanırım bu, boktan bir eski kocası ve enerji dolu bir kızı olan bekar bir anne olunca böyle oluyordu.

"Otuz altı yaşında olmak o kadar da yaşlı değil, anne!" Winnie güneşin parlak ışığından gözlerini kısarak annesine seslendi.

Selene'nin yumuşak gülümsemesi her zaman büyüleyiciydi. "Bu rahatlatıcı," diye şaka yaptı.

Tekerlekli valizimi aldım ve ortak verandanın merdivenlerini tırmandım. Kapalı verandanın altında, başımı yan komşunun evine doğru eğdim. "Yeni komşuların

yeni komşunuz var mı?"

Jeffersonlar birkaç hafta önce taşındı, ama henüz yeni kimse yok." Selene bana yanından sarıldı. "Ama çok şükür, çünkü her gece çılgın seks seslerini duymaktan bıkmıştım," diye fısıldadı.

"Bıkmış mı, kıskanmış mı?" diye alay ettim, bunun üzerine kardeşim kalçama hafifçe vurdu.

Başlarımızı birbirine yaklaştırıp güldük ve göğsümün altında bir sıcaklık yayıldı. Belki de bir süreliğine eve dönmek o kadar da kötü bir fikir değildi.

İçeride, Winnie'nin partisi yeni başlıyordu. Bavulumu giriş dolabına sakladım ve dubleksin arka tarafındaki seslere doğru yürüdüm. Selene, alt katın tamamını pembe, siyah ve altın rengiyle süslemişti. Parıltılı balonlardan bir kemer vardı ve mutfağın girişine asılmış kocaman bir pankartta "*Vegas, Baby!*" yazıyordu.

Durup kaşlarımı çattım.

"Sorma." Kız kardeşim başını salladı ve güldü. "Onu ikna edemedik."

Selene mutfığa giden kadife ipi çözdü ve ben içeri süzıldüm. "Kimlik bile sormayacak mısın?" diye takıldım.

Selene alaycı bir şekilde güldü. "Otuz üç yaşındasın ve retinol kullanmadığını görebiliyorum."

Ona hırıldayarak dilimi çıkardım.

Mutfakta birkaç kişi dolaşıyordu, ama konukların çoğu arka terasta takılıyordu.

"Şarap servisi orada." Selene, buzla dolu devasa meyve suyu ve alkolsüz içecek kutularını işaret etti. "Yemek salonunda açık büfe ve arka bahçede kumar oyunları var. Ama seni uyarayım, hepsi hileli."

Göğsümden kahkahalar patladı.

"Winnie şöyle demişti, aynen aktarıyorum: 'Ev her zaman kazanır.'" Selene'nin kızına olan sevgisi ve şefkati eşsizdi.

Arka pencereden yeğenimin arkadaşlarıyla gülerek koştuğunu gördüm. "O çocuğu gerçekten çok seviyorum."

"Çünkü o senin farklı bir versiyonun," dedi.

Masumca gözlerimi kırıp ellerimi göğsüme bastırdım. "Her yönüyle tamamen sevimli mi?"

Bana düz bir bakış attı. "Çılgınca iyimser ve biraz dengesiz."

Omuzlarımı silktim ve kutudan bir meyve suyu seçtim. "Aynı şey."

Birlikte arka terasa çıktık. Gülümsedim ve eski tanıdıklarına sarıldım. Selene, küçük kız kardeşim Kit gelmeden önce çocuklarla ilgilenmek için ayrıldı.

Onu kucakladım. "Skittle." Çocukluk lakabını kullanarak onu sıktım. Benden birkaç santim kısaydı, ama kişiliği hayat doluydu. Güneş ışığı, kestane rengi saçlarındaki ateşli kırmızı telleri yakaladı, bu da küçük kız kardeşimin patlayıcı kişiliğiyle mükemmel bir uyum oluşturunuyordu.

"Bizi şerefleştirmek için gelmene şaşırdım," diyerek kalçasıyla bana çarptı.

Daha sık ziyaret etmediğim için suçluluk duygusu içimi kapladı ama onu bir kenara attım. "Hey, en azından Clara'dan iyiyim."

Kit'in boğazından kısa, tiksinti dolu bir ses çıktı. "Çok doğru."

Kız kardeşim Clara üniversiteye gitmişti ama bana ne okuduğunu sorsaydınız, size cevap veremezdim. Ben etkinlikler tasarlıyor ve *yönetiyorken*, o bu etkinliklere katılarak mutluluğu bulmuştu. Nişanlısının başarılı teknoloji şirketi, sosyal takvimini tamamen doldurmaya yetiyor da artıyordu. Sosyal medyada, hayatının aldığı yönünden çok memnun görünüyordu.

Tabii onu yeterince sık görmediğimiz için emin olamazdık.

"Annemle babam nerede?" diye sordum, etrafa bakınarak meyve suyum yudumlarken.

Kit'in gülümsememek için uğraştığını görebiliyordum. "Şey... Magic Mike'ın kostümünde bir sorun çıktı."

Meyve suyu ağızından fişkırdı ve ayaklarının üzerine sıçradı.

Kit kahkahayla gülerken kestane rengi dalgalı saçları sallandı. "Sakin ol. Başka bir Mike. Bu *aslında* bir sihirbaz. Annem, gösterisine yetişecek şekilde pelerinini tamir edebileceğine ikna olmuştu, o yüzden... idare ettik." Çenesini geriye doğru uzattı.

Bahçenin karşısına baktım ve kardeşim en iyi arkadaşının, itfaiyeci pozisyonunda çığlık atan bir çocuğu taşıyarak çimlerin üzerinde koşarken, diğer çocuklar da onu kovaladığını gördüm. "Brody bu yüzden mi orada hayat mücadelesi veriyor?"

Omuzlarını silkiyor, ellerini iki yana açıyordu ama gözleri ona kaydı ve orada takıldı.

Küçük teröristlerle olan mücadelesini ve onların onu yere indirmesini gülümseyerek izledik. Brody yerel polis departmanında çalışıyordu

çalışıyordu, bu yüzden onun biraz eğlenmesini görmek güzeldi.

"Hayes nerede?" diye sordum, huysuz en büyük kardeşim etrafta yoktu.

Kit içini çekip terasın korkuluğuna yaslandı. "Hayes'i bilirsin. Yolda lastiği patladı diye mesaj attı. Birazdan gelir."

Başımı salladım. Zavallı Hayes. O, tanıdığım en şanssız insandı. Onun Leydi tarafından lanetlendiğine *gerçekten* inanmıyorduk, ama bazen şansının tamamen berbat olduğunu görmezden gelmek zordu.

"Vahşi çocuklar darbe yapmadan Brody'yi kurtarmaya gidiyorum." Kit sırttı ve merdivenlerden aşağı koştu.

Bahçenin kenarındaki bir masada yaşlı Stafford tek başına oturuyordu. Kalbim onun ve bir zamanlar çocukluğumun anılarıyla dolu olan harap çiftlik için sızladı. Gülümsayarak ona doğru yürüdüm.

Sandalyenin metali avucumda soğuktu. "Bu koltuk boş mu?" Başını kaldırdı, mavi gözleri gülümsüyordu. "Senin gibi güzel bir kız için değil."

Reverans yapıp sandalyeye oturdum, bacaklarımı önüme uzatıp ayak bileklerimi çaprazladım. "Ee, ne haber, ihtiyar?"

Derin ve dostça bir kahkaha attı. "Seni buralarda görmeyeli çok uzun zaman oldu, Bayan Elodie Darling."

Burnumu kırıştırdım. "Biliyorum. İşlerim çok yoğundu."

Kafasını salladı. "Aile ve arkadaşlardan daha önemli iş yoktur." Burnunun kenarına dokundu. "Bunu çok iyi bilirim."

Sözleri, içimde çok fazla kurcalamak istemediğim bir yere çarptı. Çünkü bir zamanlar bunu biliyordum, ama sonra önemli olduğumu kanıtlamakla, ayak uydurabildiğimi kanıtlamakla çok meşgul oldum.

Ve şimdi? Şimdi evime dönmüştüm, işsizdim ve bir anaokulu öğrencisinin Vegas temalı doğum günü partisinde meyve suyu içiyordum.

İçimde Stan'ın haklı olduğunu biliyordum ve işin evde olmayı ne kadar sevdiğimi ne zaman gölgede bıraktığını bilmiyordum, ama yine de öyle olmuştu. O anda her şey amaçsız geliyordu, ne yapacağımı bilmiyordum. Plastik martini bardağından pembe limonata yudumlayan nazik yaşlı adama dikkatimi yöneltmek çok daha kolaydı.

"Bugün çiftliğin önünden geçtim." Öne eğildim, ellerimi çeneme dayadım ve abartılı bir şekilde dudaklarımı büzüştürdüm.

Bay Stafford'un gözleri hüznle doldu, bir yudum daha alırken gözlerindeki ısıltı söndü. "Zaman geçip hayatın değişmesi üzücü bir şey."

Sandalyeye geri yaslandım. "Çocukken çiftliğe geldiğimi hatırlıyorum. Star Harbor'un kalbindeydi; kabak tarlası, perili orman yürüyüşü. Bayan Stafford'un elma şaraplı donutları efsaneydi."

Merhum eşinden bahsedilince Bay Stafford canlandı ve gülümsedi. "Çok lezzetliydi."

"*En iyisiydi,*" diye onayladım. Gözlerimi kapattım ve yumuşacık kızarmış çörekleri ısırdığımda, dilimde tarçın ve şekerin tadını neredeyse hissedebiliyordum.

Stan içini çekti. "Yıllar geçtikçe insanlar gelmeyi bıraktı. Yakındaki kasabalarda daha gösterişli turistik yerler ortaya çıktı ve insanları buradan uzaklaştırdı. Artık buraya gelenlerin tek nedeni, kum tepelerinde yürüyen Leydi'yi görmek istiyorlar."

Beynim dönüyordu. *Bir kasabanın en havalı yeri nasıl böyle harap olup unutulabilir?*

Açıkçası, bu beni biraz sinirlendirdi. Stan çok üzgün görünüyordu. Onun için yapabileceğim bir şey olmalıydı.

Ve sonra aklıma mükemmel bir fikir geldi.

"Neye ihtiyacınız var biliyor musunuz?" Daha dik oturdum, beynim tüm hızıyla çalışıyordu. "Tam anlamıyla aile dostu bir deneyim. Saman arabaları, perili ahırlar, ebeveynler için alkollü elma şarabı. İnsanlar korkuluklarla selfie çekmeyi ve ev yapımı reçel almayı sever. Önemli olan sosyal medyada paylaşmaya değer bir atmosfer yaratmak. Eğlenceli hale getirirseniz, insanlar geri gelir."

Dikkatim tekrar Bay Stafford'a döndü. Gözlerinde yeniden parıltı belirdi, ama başını salladı. "Sadece bir sezon para kazanarak kâr elde etmek zor."

Ben yılmadan alay ettim. "Bir sezon mu? Kim söyledi bunu? Keşfedebileceğiniz üç sezon daha var. İnsanlar Noel ağaçlarına ihtiyaç duyar. Elmaları zaten seviyorlar. Çiçekler ve düğünler ne olacak? Ah!" Ellerimi birleştirdim. "Düğün! O kumul kayalığının tepesi muhteşem fotoğraflar için ideal olur."

Yüzündeki çizgiler derinleşti. "İnsanların böyle bir şeye geleceğini gerçekten düşünüyor musun? Bunca yıldan sonra bile?"

Onu ikna ettiğimi bilerek sırttım. Anlaşmayı kapatmanın heyecanı içimi kapladı. "Kesinlikle. İnsanlar son zamanlarda sonbahar nostaljisine takmış durumda. Ayrıca aileler cihazlardan uzaklaşıp *gerçek* anılar biriktirmek istiyor. Mükemmel olması gerekmez, sadece eğlenceli olsun. Fikir üretmenize yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım."

"Karen buna bayılırdı." Bay Stafford masaya vurdu. "Vizyonunuz var, Bayan Elodie, bunu kabul ediyorum! Bir ara burayı satmayı düşünmüştüm, ama sizin söyledikleriniz... Karen'ın hayali gerçek oluyor gibi. Bence yapmalıyız."

Gülümsedim ama sözleri tam olarak kafama dank edince hemen kendime geldim. "Uh... *biz* mi?" Gergin bir kahkaha attım. "Yani, sadece fikir atıyordum Bay Stafford. Beyin fırtınası yapıyordum. Teorik olarak düşünüyordum."

O başını salladı. "Evet, tabii ki *biz*. Senin gibi vizyoner biri olmadan hiçbir şey yapamam. Ben sadece yaşlı bir adamım." Kendini işaret etti. "Yardım almadan bunu başaramam. Senin fikirlerin varsa, benim de yerim ve bunu gerçekleştirmek için bolca param var."

Göz kırptı ve ben tamamen büyülenmişim. "Şey..." Hızlıca bir cevap bulmaya çalıştım. Bu durumdan kurtulmam, bu tatlı yaşlı adamı nazikçe reddetmem gerekiyordu, ama aklıma hiçbir şey gelmedi.

"Yani... Şu anda bir proje arasında sayılırım," dedim, aniden tam hızda hareket eden bir konveyör bandına basmış gibi hissettim. "Ama Selene'de sadece birkaç gün kalacağım. Bir sonraki büyük adımımı belirlemeden önce kısa bir mola veriyorum."

Suçluluk duygusu (çünkü durumu harika göstermişim) ve çocukluğumdan kalma çiftliğe olan sevgim arasında sıkışıp kalmışım.

"Merak etme." Elimi okşadı.

Oh, çok endişeliydim. Geçici bir duygusal sıfırlama için eve gelmişim, yanlışlıkla tam ölçekli bir çiftlik restorasyonuna kaydolmak için değil. Ama bir şekilde Bay Stafford beni mecazi anlamda eline almıştı.

Daha da kötüsü? İçimdeki küçük, hain bir parça... *meraklanmıştı*.

Çiftliği hayal ettim, eskiden olduğu gibi... Kabak tarlasında dolaşan aileler, taze elma şarabı donutlarının kokusu, serin sonbahar havasında çıtır çıtır yanan şenlik ateşleri. Bu fikir bu kadar cazip olmamalıydı.

Ama lanet olsun, cazipti.

"Senin için mükemmel bir yerim var," diye devam etti, sanki beni tamamen kandırmış gibi. "Ve sana cömertçe ödeme yapacağım. Ne dersin?" Kaşları hafifçe yukarı kalktı ve beni köşeye sıkıştırdığının tamamen farkındaydı.

Heyecan verici bir kıvılcım içimi kapladı, hızlı ve elektrik gibi. Bu fikir bu kadar cazip gelmemeliydi, ama inkar edemezdim, öyle gelmişti.

Burada kalmayacaktım, bu çok açıktı. Bu benim hayatım değildi. Ama belki, sadece belki, bir süreliğine yardım etmek bana da iyi gelirdi.

Ayrıca, daha ciddi bir şey ortaya çıkana kadar eğlenceli bir oyalama ne zararı olabilirdi ki?

Elimi uzattığımda göğsümde parlak ve durdurulamaz bir kahkaha patladı. "Siz, Bay Stafford, tehlikeli bir adamsınız. Ama neyse, neden olmasın? Hadi çiftliği kurtaralım."

DÖRT

CALLUM

KAYBETMEK BERBAT BİR ŞEYDİ.

En iyi takım arkadaşımın topu elinden kaçırdığı berbat bir dokuzuncu inningden sonra kaybetmek mi? Bu gerçekten sinir bozucuydu.

Arkadaşlarımla her çarşamba akşamı Remington County erkekler 12 inçlik yavaş atış softbol liginde oynuyorduk. Elbette, ligin en yaşlı ikinci takımıydık ve maç sonrası ritüelimiz neredeyse her zaman ağrıyan kasları ve gıcırdayan dizleri buzlamakla geçiyordu, ama bunu seviyorduk.

Kaybetmek, kolektif gururumuz için ciddi bir darbe oldu.

"Yemin ederim, Hayes," diye mırıldandım, beyzbol şapkamı çıkarıp nemli saçlarımı elime alıp geri takmadan önce. "Topu görmedin mi? Gözlerin kapalı mıydı?"

Hayes Darling, eski kasabanın altın çocuğu ve şanssızlığın hüküm süren şampiyonu, bir iniltiyle kulübenin bankına yığıldı. "Bunun olmasını istediğimi mi sanıyorsun? Güneşin altında kaldım." Eldivenini kaldırdı. "Ayrıca, bu lanet şeyin dikişi yırtıldı."

Yırtık eldivenini toprağa attı ve ayakkabısıyla daha uzağa itti.

Brody Shepherd alaycı bir şekilde güldü ve bileklerindeki bandajı çözdü. "Tabii dostum. Güneş mi? Bütün sezon burada olan güneş mi?"

Hayes ona sert bir bakış attı. "Bir daha söyler misin, Shep?"

Brody en iyi arkadaşına sırtarak baktı, her zaman onu kızdırmaktan hoşlanıyordu. "Sadece söylüyorum, sana güneş gözlüğü almamı istersen söyle."

"Çocuklar, çocuklar," dedi Wes, sopasına yaslanarak alaycı bir bilgelikle. "Sezonun ilk maçıydı. Kimse şampiyonluk

kazanacak."

Ona sert bir bakış attım. "Evet, ama biz kazandığımızda Lantern'da MVP biranı vermeyi düşünmüyorsun."

Wes sırtıttı. "Asla."

Brody burnunu çekti. "Oh, kendini çok önemli hissetme Wes. Vuruşunu kaçırdığında, eldivenini bir çocuk gibi çukura atmaya ramak kalmıştı."

"Onurlu bir çocuk," diye düzeltti Wes, somurtarak.

Sezonumuzun en güzel kısmı, maçtan sonra yerel barda kutlama için içtiğimiz biralar idi. Ne yazık ki bu gece onlar teselli biraları haline gelmişti, ama umurumda değildi. Bir molaya ihtiyacım vardı.

"Her neyse, bence bir oyuncu daha lazım," dedi Brody, eldivenini çantasına atarak.

Haksız değildi. Takımımız biz dördümüz ve birkaç kişiden oluşuyordu, ama iş yükleri nedeniyle çoğu yedek oyuncuydu.

"Austin'e sorabilirim," dedi Brody.

Grupta onaylayan bir homurtu yükseldi. Brody'nin üvey kardeşinin takımda olması kesinlikle bir avantaj olurdu. Austin genç, hevesli ve atletikti.

Belki o, nefes nefese kalmadan onu yerin dibine kadar koşturabilirdi.

"Austin daire buldu mu?" diye sordum, kramponlarımı çözüp spor çantama tıktırırken.

"Hâlâ arıyor," dedi Brody omuz silkerek. "Kendi evini bulana kadar arkadaşlarında kalıyor, ama marinada çalışmaktan başka bir şey yapmak için can atıyor, biliyorum. Lisede iyi bir beyzbol oyuncusuydu."

Hayes omzunu ovuşturup kolunu yavaşça daireler çizerek "Evet, ben de öyleydim. Sonum ne oldu, bak." dedi.

"Neyse," dedi Brody, kelimeleri uzatarak. "Lantern'da bira içelim mi?"

Bir dizi homurtu ve baş sallama ile kabul ettiğimizi belirttik. Maçı kaybetmek kötüydü, ama maç sonrası bira her zaman kazançtı.

THE LADY'S Lantern sadece bir bar değildi; Star Harbor'ın bir kurumu gibiydi.

İçeri girdiğimizde, oyulmuş ahşap fener tabelası titreyerek girişin üzerine sıcak bir ışık yaydı. İçeride eski ahşap, viski ve

ve tarih. Duvarlar, kasabanın Kumların Leydisi'ne olan takıntısının izleriyle doluydu: kadının görüldüğü iddia edilen yerlerin çerçevelenmiş gazete kupürleri, su kenarında hayalet gibi duran bir figürün bulanık siyah-beyaz fotoğrafları ve bir köşede, kadının orijinal gelinlik duvağının bir parçası olduğu iddia edilen bir cam kutu.

Turistler bu saçmalığa kanıyordu.

İçecek menüsü bile efsaneye uyumluydu. Leydi'nin Ağıtı — Brody'nin bir keresinde "parfüm şişesi gibi tadı var" diye tanımladığı süslü bir cin kokteyli. Denizcinin Kaderi — yetişkin bir erkeği bayılttıracak kadar sert bir viski içkisi.

Nasıl bildiğimi sorarsanız.

Bir masaya otururken Wes kolunu koltuğun arkasına uzatıp kalabalık barın etrafına bakındı. "Şu saçmalığa bak." Şişesiyle duvağın etrafında toplanmış selfie çeken bir grubu işaret etti. "Hiç şaşırmıyorum." Dikkatini bana çevirdi, kaşları hareketlendi. "Drifted Spirit ne zaman isminin hakkını verecek?"

Hayes, bir tur daha içki almak için koltuktan kalkarken gözlerim ona kaydı. Lady hakkında konuşmak onu her zaman sinirlendirirdi.

Birama bir yudum aldım, soğuk sıvı hala cildimde hissettiğim yaz sıcaklığını keskinleştirdi. "Asla. Bütün bu olay saçmalık."

"Saçma mı, karlı mı?" Wes, masanın üzerinde bırakılmış Lady's Love Lock Fence broşürünü tıklayarak sordu.

Brody sıırttı. "Kabul etmelisin ki, Ghost Run 5K eğlenceliydi. Karanlıkta parlayan kıyafetler giymiş bir grup aptal, hayali bir ölü kadından kaçıyor?" Ellerini genişçe açtı. "Hadi ama. Bu çok komik."

Onları görmezden gelerek biramı karıştırdım. Efsane para kazandırıyor, ama Star Harbor sokaklarında bir hayalet dolaştığına hiç inanmamıştım.

Hayes kabinde yerini geri alınca konuşma işe ve kadınlara kaydı. Sonunda maçın acısı da geçti. Hesabı ödedim ve eve doğru yola çıktım.

Otele vardığımda ortalık sessizdi. Pencerelelerden sızan yumuşak ışık, bulutlu ve yıldızsız gökyüzüne keskin bir kontrast oluşturuyordu. Birkaç misafir arka tarafta oturmuş, küçük bir ateşin etrafında keyif yapıyordu. Yan girişe doğru ilerlerken elimi dostça kaldırdım, ama mutfığa girer girmez rahat bir nefes aldım. Mutfakta hala öğleden sonra yaptığım çikolatalı kurabiyelerin kokusu vardı ve

Helen'in her öğleden sonra pişirdiği çikolatalı kurabiyelerin kokusu hala havada asılıydı. Binlerce olumlu yorum, öğleden sonra kurabiyesi fikrimin çok beğenildiğini kanıtlıyordu.

Ayrıca, kurabiyei sevmeyen canavar var mı?

Telefonuma üçüncü kez baktığımda yeni bir sinirlilik dalgası beni sardı. Levi, arkadaşlarıyla takıldıktan sonra bana haber vermesi gerekiyordu.

Tabii ki aramamıştı.

Levi yaz tatili için okuldan resmi olarak mezun olmuştu, bu da üç ay boyunca bir ergen çocuğu beladan uzak tutmam gerektiği anlamına geliyordu.

Bunu nasıl yapacağımı hiç bilmiyordum.

İçeri girip odasına baktım ve sırttım. Yatağının üzerine uzanmış, bir ayağı kenardan sarkmış, kulaklıklarını takmış, telefonunun mavi ışığı yüzünü aydınlatıyordu.

En azından bu sefer buradaydı. Artık benim için önemli olan buydu: eve tek parça halinde gelmesi.

Derin bir nefes aldım. Son zamanlarda yoldan çıkmıştı, geç saatlere kadar dışarıda kalıyor, okulu asıyordu. Bu tür davranışlar kafamda alarm zillerini aldırıyordu.

Levi'nin benim yaşımda *bana* dönüşmesi, ihtiyacım olan son şeydi. Beni düzelten tek şey orduya katılmak olmuştu ve bunun karşılığında elimde bir sürü yara izi ve rahatsız edici bir pişmanlık duygusu vardı.

Ahşap kapı çerçevesi parmaklarımın altında sertti. Gözleri yukarı kaydı ve kulaklığının bir tarafını kulağından çıkardı.

"Selam, baba." Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı.

Göğsüm sıkıştı. Bazen, sırtkan bir gülümsemeyle, dişleri çarpık küçük ocuk, huysuz ergen tavırlarının arasından görünürdü.

Bir parçam ona her şeyi mahvettiğini ve eve geldiğini haber vermediğini hatırlatmak istiyordu. Ama son zamanlarda tek yaptığım onun peşinde koşmak ve eksikliklerini göstermek gibi geliyordu. Sorun şu ki, kendi eylemlerinin sorumluluğunu alması gerekiyordu.

Kazanamazdım.

Mary'nin Levi ile başa çıkma yöntemi vardı, ama ben... yapamıyordum. Terapisti, onu tamamen mahvetmediğini söyledi, ama bazı günler bundan o kadar da emin değildim.

İçimde bir savaş verirken kaşları kalktı. "Bir şey mi var?" diye sordu.

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Hayır. Eve geldiğine sevindim. Seni seviyorum."

"Ben de." Sözüleri daha ağzından çıkmadan kulaklıklarını taktı ve dikkatini telefonuna verdi. Kapıda, sanki bir şey bekliyormuş gibi, gereğinden fazla yarım saniye daha durdum.

Bir fırsat.

Yorgun ve yenilmiş hissederek, koridordan ana yatak odasına doğru yürüdüm. Levi ve ben, hanın ana misafir odalarından uzakta, alt katta yaşıyorduk. Levi'nin odasının karşısında sadece bir boş yatak odası vardı, ama o oda asla kiralanmazdı ve genellikle arkadaşlarımız gece dışarı çıktıktan sonra kullanırdı.

Yabancıları uyuduğumuz yere asla yaklaştırmazdım.

Tozlu kıyafetlerimi çıkarıp her şeyi çamaşır sepetine attım. Parmak uçlarım, yara izlerinin bıraktığı çıkıntıları ve izleri okşadı. Bileklerimden boynuma kadar uzanan izler, seçtiğim hayatın acı bir hatırasıydı.

Hızlı ve sıcak bir duş, günü silip atmak için tam da ihtiyacım olan şeydi. Ertesi gün için hazırlamam gereken her şeyi gözden geçirirken, her gece yaptığım zihinsel jimnastik tüm gücüyle geri geldi. Han, saat gibi işliyordu, ama bunun tek nedeni benim her şeyi kontrol altında tutmamdı.

Duşu aldıktan sonra, çamaşır sepetini mutfağın yanındaki büyük çamaşır odasına taşıdım. Bir duvar boyunca üst üste dizilmiş üç çamaşır makinesi ve kurutma makinesi vardı. Diğer duvar boyunca ise çamaşırları ağartmak ve ıslatmak için büyük bir leğen vardı. Yenileme sırasında Mary, Star Harbor Çiftliği'ne bakan uzak duvardaki büyük pencereleri korumaya karar vermişti.

Karanlığa baktım. Bahçenin karşısında, uzakta bir şey parlıyordu. Bir ışık. El feneri için çok sabit. Ay için çok alçak. Ve boş olması gereken bir yerden geliyordu.

Terk edilmiş kulübe içinden parlıyordu. Omuzlarım gerildi, gözlerimi kapattım ve iç geçirdim. *Harika.*

Ya rakunlar ışık anahtarını kullanmayı öğrenmişti ya da bir aptal hayalet avına çıkmıştı. Yine.

Çamaşırları yıkamaya başladıktan sonra, yan girişte sakladığım tahta sopayı aldım ve avludan geçerek karanlığa doğru ilerledim. Michigan Gölü'nden esen rüzgâr, yaz kokusunu taşıyordu. Bulutlar dağılsaydı, yıldızlarla dolu güzel bir yaz gökyüzü olurdu.

Harap olmuş kulübeye baktım. İnce perdeler sıkıca çekilmişti, ama içeride hiçbir hareket yoktu. Haftanın başında açtığım deliği atlatırken, yıpranmış veranda botlarımın altında gıcırdadı.

Kapıyı
çaldım. Ses
yoktu.

Ama sessizliğe güvenmem gerektiğini çok iyi biliyordum. Sessizlik, cehennemin kopmasından önceki bir duraklamadan ibaretti.

Bir kez daha, bu sefer daha sert bir şekilde kapı çalındı. "Hey," diye seslendim.

"İzinsiz giriyorsunuz." Hala cevap yoktu.

İç çekip kapı kolunu denedim. Kilitli değildi.

Harika.

Kapıyı iterek açtım, sopayı hazırladım ve bir şey çığlık attı, korkunç, insanlık dışı bir ses.

Sonra bir şey göğsüme çarptı.

Yumuşak, sıcak ve bana sarılmıştı, bu kadar iyi hissettirmemesi gerekirdi. Çıplak, kadınsı bacaklar uyluklarımın etrafına dolanmıştı, vanilya ve başka bir şeyin hafif kokusu, daha derin bir koku, aramızda yayılıyordu. Bir erkeğin derisinin altına işleyen türden bir kokuydu.

Tehlikeli.

Çarpışmanın etkisiyle dengemi kaybettim ve geriye doğru kapıdan çarptım, sopa yere düşüp yuvarlandı. Kıçımın üstüne düştüm, üstümde bir kadın vardı, bacakları çırpınıyor, elleri omuzlarımı sıkıca tutuyor, dizleri testislerime tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştı.

"Ne oluyor lan?" diye homurdandım, askeri içgüdülerim devreye girerek, beni parçalamaması için ellerimi onun pazılarına kenetledim.

"Aman Tanrım! Bırak beni, seni psikopat! Evime zorla girdin!" diye çığlık attı kadın.

Çılgın yeşil gözlere baktım. Öfkeli, vahşi ve beni boğmaya çalışan biri için fazla güzeldi. Üzerimde oturan kadın, dalgalı kahverengi saçları uykuyla dağınık, T-shirt'ümün yakasını ölümcül bir şekilde tutan, kesinlikle çok güzel biriydi.

Egzotik vanilya ve saf bela kokuyordu.

Ve bunu fark etmemem gerekiyordu.

Kalçalarımı hafifçe yukarı kaldırarak altından çıkmaya çalıştım ve hain penisim bunu fark etti. "Ben girmedim. *Sen* izinsiz girdin."

Gözleri kısıldı. "Ben burada yaşıyorum," diye tısladı. Elim onun pazılarına bastırdı, omurgamdan bir sıcaklık yükseldi, sonra elimi indirdim.

Hayır. Olmaz.

Kadın kolunu benim elinden çekip, yanımdaki yere vurarak kalkmaya çalıştı.

Kalkarken midem düğümlendi. "Ne?"

"Ben. Burada. Yaşıyorum." Yüzünden bir tutam saçını çekip, kollarını kavuşturarak üstüme dikildi. "*Sen* kimsin?"

Lambanın yumuşak ışığı cildini ısıtıyordu. Üzerinde bol bir tişört ve kısa şort vardı, cildi adeta parlıyordu. En son ne zaman bu kadar dağınık ve uykulu, üzerinde sadece ince bir pijama olan bir kadın gördüğümü hatırlayamıyordum.

O kremsi tenin her santimetresini keşfetme düşüncesi ile elim seğirdi. Kendime ve ona sinirlenerek, bir homurtuyu bastırdım.

"Burada kimse yaşamıyor." Ayağa kalktım, kollarımı kavuşturup onun duruşunu taklit ettim. Gitmemem üzerine gözlerinde ateş parladı. "Polisi arayacağım!"

Elimi kaldırdım. "Buna gerek yok." Hanı işaret ettim. "Drifted Spirit'in sahibiyim. Işık gördüm ve Stan için bakmaya geldim. Bazen izinsiz girenler olur ve onun evi mülkün diğer tarafında."

Yüzünde rahatlatma belirdi, ama sonra sinirli bir ifadeye büründü. "Nesin sen, mahalle bekçisi mi?" Dirseğine baktı ve yere çarpmış olabileceği yerden küçük bir kan lekesi fark ettim. "Ah..." Gözleri tekrar bana döndü. "Bay Stafford'a çiftliği yeniden canlandırmasında yardım ederken burada kalıyorum. *Sana* bir açıklama borçlu değilim."

Nefesim kesildi.

Stan. Çiftlik mi?

"Hayır," dedim, başımı sallayarak. "Bu mümkün değil."

"Evet, öyle." Elleri kalçalarına gitti. "Söz verdik."

Çenem kilitlendi. Ne kadar zamandır bu olasılıkların hayalini kurmuştum? O lanet çiftliği ele geçirmeme *ramak* kalmıştı. Sonunda kendi restoranımı kurmak için hanı genişletebilecektim.

Stan kendisi söylemişti, vazgeçmeye hazırdı. Bu lanet mülkü dolaşmış, sonunda benim almamın ne kadar mantıklı olduğunu konuşmuştuk.

İstersen senin olabilir.

Ama şimdi rastgele bir kadın onu benden kapabileceğini mi sanıyor?

Yaklaştım, sesimde hayal kırıklığı belirmişti. "Sen ve Stan el sıkıştınız mı?" Keskin, gülüşü olmayan bir kahkaha attım. "Çok tatlı. Başka kim el sıkıştı biliyor musun?" Parmağımı göğsüme batırdım. "Ben."

Tabii, hiçbir şeye tam olarak *katılmadığım* kısmı atlıyordum, ama Stan'in sözünün eri bir adam olduğunu biliyordum. Sadece benim kabul etmemi bekliyordu.

"Neden bahsettiğini hiç anlamadım." Başını eğdi ve tatlı bir gülümseme takındı, sözümü keserek. "Ama belli ki planlar değişti."

Kan basıncımı fırlatacak kadar tatlı bir gülümseme daha attı. Ya ona akıl verip sarsmak ya da onu duvara yapıştırıp tamamen farklı bir sebepten dolayı da öyle gülüp gülmeyeceğini görmek istedim.

Eminim ona tamamen çıldırmış gibi gelmişimdir, ama kanım kaynıyordu. Burun deliklerim genişledi. Bu kadın tüm doğru düğmelere basıyordu ve geçirdiğim günden sonra onun saçmalıklarına tahammülüm yoktu. Ne kadar güzel ya da enerjik olduğu umurumda değildi.

Yavaş ve ölçülü bir şekilde nefes verdim. İki seçeneğim vardı: Bu kadınla, neredeyse yıkık bir kulübede kavga etmek ya da sakinliğimi korumak ve az önce ne olduğunu anlamaya çalışmak.

Elimi yüzümden geçirdim.

İkinci seçenek kazandı, ama ateşli bir esmerle karşı karşıya gelmenin bir çekiciliği olduğunu inkar edersem yalan söylemiş olurum.

Sanki çoktan kazanmış gibi sıırıttı, sanki hak etmediği bir evde durmuyormuş gibi. Sanki farkında olmadan benim altımdan halıyı çekmemiş gibi. Yumruklarımı sıkarak, onu susturmak için öpmek gibi gerçekten aptalca bir şey yapmadan önce yavaşça nefes aldım.

İçimde bir şey titredi. Sinir. Çekim. Gerçekleşmeyi bekleyen kötü bir fikir.

Hayır. Hayır. Hayır. Gitme zamanı.

"Peki." Nefes verip kapıya döndüm. "Kuduz rakunların tadını çıkar."

Gözleri kulübenin karanlık köşelerine kaydı. Sadece bir anlığına, ama oradaydı — en ufak bir tereddüt.

Bir gülümsemeyi zorlukla bastırdım ve beyzbol sopamı bir hamlede aldım.

O da çenesini kaldırarak çabucak toparlandı. "Niyetim o," diye karşılık verdi, sesinde inatçı bir gurur vardı.

Uzaklaşırken küfürler mırıldandım ve sopayı gereğinden fazla sıkıca kavradım. Bu yaz çok daha karmaşık hale geldi.

BEŞ

ELODIE

NEDEN ağzımı açtım ki?

İnce, sarkık şilteye oturdum ve karanlık, boş kulübede yavaşça, ısrarla yankılanan su sesleri eşliğinde şakaklarımı ovuşturdum. Fırtına dün gece hızla gelmişti, kalın bulutlar gökyüzünü kaplamıştı ve ben her dakikamı uyanık geçirdim, tavandaki küçük sızıntıyı izledim.

Her damla, dolaplardan birinde bulduğum metal karıştırma kabına düşüyordu — durmaksızın çalan bir saat gibi, uykusuz gecemin dakikalarını sayıyordu.

Damla. Damla. Damla.

İç çekerek ince battaniyeyi üzerinden attım. Göz kapaklarım kum kağıdı gibi hissediyordu, yorgunluktan uzuvlarım ağırlaşmıştı, ama bu hayvanlarla dolu zindanda bir saniye daha kalamazdım.

Ön verandaya adımımı attığımda sabah rüzgarı uluyordu, kollarımı kendime doladım. Hava nemli toprak, petrichor ve çam kokusuyla doluydu. Fırtına geçmişti, arkasında temiz bir gökyüzü bırakmıştı, doğudaki ağaçların üzerinden güneşin ilk soluk ışınları görünmeye başlamıştı.

Ve sonra onu gördüm.

Verandanın korkuluğuna yerleştirilmiş küçük, yıpranmış bir yara bandı kutusu.

Yara bandım yoktu, ama dün gece Star Harbor'un serseri sakiniyle yaşadığım dramatik çarpışmada dirseğimi sıyırmıştım ve şimdi, ne tesadüf, bir kutu bir gecede ortaya çıkmıştı.

Fırtına onları buraya uçurmuş olmalıydı — ya da daha büyük olasılıkla, komşumuzdaki insan şeklindeki fırtına onları bırakmış ve bunu itiraf etmek istememişti.

İlk başta adamın bir hırsız olduğunu düşünmüş ve kendimi savunmaya hazırdım, dişlerimi sıkmış ve pençelerimi çıkarmıştım. Ama onun yerine, koyu kahverengi gözler, koyu saçlar ve kalın, kaslı kollarında yayılan dövmelerle karşılaştım. Bazıları elinin sırtına ve parmak eklemlerine bile uzanıyordu. Kolunda ve tişörtünün kolunun altında kaybolan çok sayıda yara izi vardı.

Korkumun anında merak haline dönüştüğünü hatırlayınca midem bulandı. Tamamen çelişkilerle dolu biriydi: çok şey görmüş koyu renk gözler, binlerce şeyi inşa etmiş ama aynı zamanda binlerce şeyi mahvetmiş gibi görünen eller, hem boğuk hem de ipeksi bir ses.

Sonra ağzını açıp bu illüzyonu mahvetti. Sinirliydi ve nedense kesik kesik, sinirli sesi doğrudan bana yönelikti.

Sanki sadece var olmak bile iğrenç bir suçmuş gibi.

Başımı sallayarak, korkuluktan uzaklaştım ve etrafımdaki enkazı inceledim. Kulübe çok kötü durumdaydı. Ahşap duvarlar yılların bakımsızlığından dolayı yıpranmış ve eğrilmişti. Çiçek tarhları tamamen bozulmuştu, kalın sarmaşıklar ve ilkbahar çiçekleri, sanki doğa bir zamanlar kendisine ait olanı geri almak istercesine, dağınıklığın içinden fişkırıyordu.

Yine de, burası yeniden güzel olabilirdi ve görünüşe göre benim de yapacak başka bir işim yoktu. Yıkık dökük kulübeyi temizlemek ilk işimdi.

Saatler sonra, evi temizlemede pek ilerleme kaydetmemiştim. Saçlarımı dağınık bir topuz haline getirip, kirli mutfak tezgahını silerken derin bir nefes aldım. Saatlerce ovmaktan kollarım ağrıyordu, banyo zemini üzerindeki katmanlarca kirden ellerim yaralanmıştı, ama bu eve resmen savaş açmıştım. Eğer gerçek bir korku filmi setinde yaşayacaksam, en azından bunu yaparken tetanoz olmamalıydım.

Düzleştim, ağrıyan sırtımı gerip ön pencereden bir hareket gördüm, sonra Stan görünce gülümsedim.

Kapıya yürüdüm ve ona gülümseyerek kapıyı açtım.

Ellerini ceplerine sokmuş, gözleri hala ayakta durup durmadığını kontrol eder gibi kulübeyi süzerken verandaya doğru yürüdü.

"Günaydın, Bayan Elodie," diye seslendi, merdivenleri çıkıp içeri girdi. "Fırtınadan kurtuldunuz mu?"

"*Hayatta* kaldık demek biraz abartılı," dedim, tavandaki koyu lekeyi işaret ederek. "Bu perili kulübenin yağmur sistemi var galiba."

"Üzgünüm." Stan, korkuluğa yaslanarak güldü. "Daha kötüsü de olabilirdi. Uykunda yerin dibine düşebilirdin."

Ona sert bir bakış attım. "Çok rahatlatıcı. Teşekkürler."

Gülümsemesi derinleşti, ama bakışları uzaktaki çiftlik evine kaydı, yüzünde düşünceli bir ifade belirdi.

"Bütün bunlardan biraz ara vermeyi düşünüyor musun?" Temizlik malzemelerimi işaret ederek, dudakları seğirdi.

Alnımdaki teri sildim ve onun bakışlarını takip ederek çiftlik arazisine uzanan dalgalı arazileri izledim. "Belki. Bugün biraz dolaşmayı düşünüyordum."

Stan onaylayarak başını salladı. "İyi fikir. Neyle uğraştığını görmek iyi gelir." Tereddüt etti, sonra ekledi, "Buranın kötü durumda olduğunu biliyorum. Başka bir proje arıyorsan, tamirat için gerekli malzemeleri ben karşılarım."

Teklifini düşündüm. Elbette biraz birikimim vardı, ama teknik olarak benim bile olmayan bir evi tamir etmek ve geçimimi sağlamak için kesinlikle yeterli değildi. Rakunlar veya sinir bozucu yakışıklı komşular gibi davetsiz misafirler hakkında endişelenmesem, günlük hayatım çok daha kolay olurdu.

Stan'e gülümsedim. "Bu iş olur." İsteksizce güldüm, sonra yürümeye başlarken başparmaklarımı arka ceplerime soktum. "Hey, o yerin nesi var?" diye sordum, hanı işaret ederek. "Çok güzel." Drifted Spirit Inn, eski bir romandan çıkmış gibi duruyordu — ürkütücü, zarif, kemiklerinde binlerce anlatılmamış hikaye barındıran türden bir yer. Yüksek bir kulesi, parlak beyaz boyası ve birçok penceresini uyanık gözler gibi çevreleyen koyu yeşil panjurları olan üç katlı, Viktorya döneminden kalma bir güzellik.

gözleri gibi çerçeveliyordu.

Etrafı saran geniş bir veranda, göl esintisinde sallanan sandalyelerle doluydu. Soluk ahşap bir tabela, ön merdivenlerin yanındaki ferforje braketten hafifçe sallanıyordu. Üzerinde *Drifted Spirit Inn* yazısı, narin altın harflerle elle yazılmıştı. Altında küçük bir plaket vardı: *1886'da kurulmuştur*. Hayalet gibi ismine rağmen, han kendi tarzında *canlıydı*; nefesini tutmuş, birinin ona yeniden aşık olmasını bekliyordu.

Oraya yaklaşmış olduğunuzu fark etmeden sizi içine çeken türden bir yerdi.

Beni daha çok şaşırtan şeyin ne olduğunu bilmiyordum: kasvetli, heybetli bir adamın bir han işletmesi mi, yoksa bunun bir şekilde mantıklı gelmesi mi?

Stan bakışlarımı takip etti, gözleri kenarlarından kırıştı. "Orası Callum Blackwood'un yeri. Drifted Spirit Inn."

Callum.

Dudaklarım büzüldü. Dün gece neredeyse yere serdiğim sinir bozucu, elle tacizci adam.

Gözlerimi kırptım. "Orayı tek başına mı işletiyor?" diye sordum, iki mülkü ayıran çit boyunca yürürken.

Bu konuda bir terslik vardı. O, misafirperver ve konuksever bir pansiyon sahibi gibi görünmüyordu. Daha çok, "Yolumdan çekil yoksa bu kasabayı yakarım" türünden birine benziyordu.

Bay Stafford bir taş aldı, inceledi ve kenara attı. "Helen onu kendini yıpratmaktan alıkoyuyor. Ama evet, orası onun. Yıllardır öyle."

Merakla hanın arkasından baktım. "Helen karısı mı?" Stan çenesini ovuşturarak içini çekti. "Hayır, Cal karısını birkaç yıl önce kaybetti. O zamandan beri oğlunu büyütüyor. O ve Levi, yani oğlu, orada yaşıyorlar," diye ekledi Stan. "Biraz zaman aldı, ama Mary öldükten sonra Cal başardı. Helen Harris onun için çalışıyor. O daha çok anne tipi bir kadın."

Göğsümün altında yumuşak bir his uyandı, sessiz, hoş olmayan bir sızı. Tek başına bir baba, oğlunu tek başına büyütüyor. Karısının yasını tutuyor. İşini ayakta tutmaya çalışıyor.

Bununla ilgili hiçbir şey hissetmemem gerekirdi. Adam bir tehdit, kaslarla ve kötü tavırlarla kaplı, yürüyen bir ruh hali değişimi. Ayrıca, sinir bozucu, haksız ve tamamen, bir kızın anlamaya çalışmak için çok fazla zaman harcayabileceği türden bir adamdı.

Kesinlikle olmaz.

Callum Blackwood'u merak etmeyecektim.

Hayır. Huysuz otel sahiplerine karşı zaafım yoktu.

Kollarımı kavuşturup başka yere baktım. Callum'un - uzun boylu, somurtkan, İskandinav tanrısı gibi yapılı ve dövmeli - bekar bir baba olması fikri, benim için sindiremeyeceğim bir şeydi.

Dün gece hissettiğim keskin rahatsızlık hâlâ oradaydı, ama şimdi başka bir şeyle karışmıştı.

Hoşuma gitmedi.

Ayrıca, onun tek başına bir çocuk yetiştireceği düşüncesine midemin garip bir tepki vermesi de hoşuma gitmedi. Küçük,

aptal bir yara bandı kutusu gibi göğsüme yerleşmiş olması hoşuma gitmedi.

Birdenbire, hiç düşünmemem gereken bir adam hakkında bir sürü soru sormaya başladım.

Bu yüzden, beni rahatsız eden bir şey olduğunda her zaman yaptığım şeyi yaptım.

Ona bir kelime atadım – düşünceli – içime attım, omuzlarımı silktim ve sırtarak gülümsedim.

"Detaylara girelim." Bakışlarım yuvarlak tepeler üzerinde dolaştı. "Bana burada neyle uğraştığımı anlatın."

Stan'in mavi gözleri sevgi ve nostaljiyle doldu. "Doksanlarda, Karen ve ben elli bir dönüm arazi satın aldık. Tarımla uğraşan köklerime dönüp, yerleşip sakin bir hayat sürmeyi umuyorduk." Arazinin uzak bir köşesindeki basit bir evi işaret etti. "Hiç çocuğumuz olmadı, ama orada yaşadık ve mutlu bir hayat sürdürdük."

Yaşlı adamın gururunu görünce gülümsedim.

"Bir süre çiftlik iyi gidiyordu. Aileler gezmeye gelirdi, kabak seçerlerdi, o tür şeyler. Karen pişirmeyi severdi, o da basit ikramlar sunardı."

Gülümseyerek mırıldandım. "Hatırlıyorum."

"Sonunda karşıdaki meyve bahçesini de satın aldık," diye devam etti, "böylece arazimiz 142 dönüm oldu."

Uzakta, cılız ağaçlar büyümüş ama hala çiçek açıyor ve meyve veriyor gibi görünüyordu.

"Tamam." Kaşlarımı çattım, zihnimdeki yapılacaklar listesi hızla uzuyordu.

"Şimdi ağaçlara bakmaları için bazı yerlilere para ödüyorum." Gözlerim ona kaydı ve o devam etti: "En azından gerekli olanı yapıyorlar. Sadece hastalık yayılırsa veya ağaçlardan birini kaybedersek bana haber vermeleri gerekiyor. Ücretlerini ücretsiz ürünlerle ödüyorum."

Kaşlarımı çatarak başımı salladım. Bu ölçekte bir projeye girişmek zaman, sabır ve çok ama çok para gerektirecekti.

"Yapamayacaksan şimdi söyle," dedi, sanki düşüncelerimi okumuş gibi. "Endişeli görünüyorsun."

"Hiç de değil," dedim, Stan'e dönerek. "Bunun inanılmaz olacağını bildiğim için endişelenmeme gerek yok." Düşüncelerim Callum'a kaydı. "Komşun sorun çıkaracak mı?"

Stan uzaklardaki hanı geriye dönüp baktı ve içini çekti. "Sanmıyorum. Bazı günler çok ağır geliyor. Bir süredir kendimi bitkin hissettiğimi biliyor.

. Bir gün teklifte bulunur diye düşünmüştüm ama..." Stan, Callum'un çiftliği satın almak için can atmadığını görmek onu üzdüğü için sözünü yarım bıraktı. "Doğrusu, sen gelene kadar bu çiftliğin ne kadar geleceği olduğunu fark etmemiştim."

Gururla göğsüm kabardı ve ona geniş bir gülümseme attım. "O zaman canlandırmamız gereken güzel bir aile çiftliğimiz var gibi görünüyor."

Kollarımı genişçe açarak önümdeki yabani otlarla kaplı çiftlik arazisini hayalimde kucakladım.

Stan gülerek başını salladı. "Öyle, Bayan Elodie. Öyle."

Yabani otlarla kaplı bir tarlanın ortasında, denizyıldızı pozisyonunda uzanmış, göz kamaştırıcı güneşe bakıyordum. Toprağa yapışmış, zihnim çiftliğe ve onun olanaklarına dalmıştı.

Stan bana kağıtlarla dolu bir kutu uzattığında, duygulardan neredeyse ağlayacaktım. Star Harbor Çiftliği ile ilgili *hiçbir şey* dijital ortama aktarılmamıştı. Kelimenin tam anlamıyla sıfırdan başlıyordum.

Yüzümde sinsi bir gülümseme yayıldı. Kurallar ve beklentilerle yükümlü olmayan bu çiftlik, hayal ettiğim her şey olabilirdi ve eğer bir şeyde başarılıysam, o da hayal kurmaktı.

Hafta içinde muhasebeciyle görüşmeyi planlıyordum, ama Stan bana çiftliğin hala faaliyette olduğunu ve kâr ettiğini, hatta şu anda bile mali durumun sorun olmadığını söyledi.

Toplumla ilişki.

Bu onun sorunu. Star Harbor, çiftliğin ne kadar değerli olduğunu, neye dönüşebileceğini fark etmemişti.

Kalkıp saçımın arkasından kurumuş otları çektikten sonra eskiz defterimi aldım. Bacak bacak üstüne atarak oturdum, açık bir sayfayı açtım ve karalamaya başladım. Etrafı oval bir şekilde çizilmiş büyük bir dikdörtgenin üzerine "*kabak tarlası*" yazdım ve *oraya gitmek için traktörle gidileceğini not ettim*. Başka bir *dikdörtgen: mısır labirenti. Ekim için çok mu geç? Meyve bahçesi: ikinci aşama projesi.*

Selene sanat öğretmeniydi, belki resim yapmaya yardımcı olabilecek yetenekli çocuklar tanıyordu, hatta duyurmak için duvar resmi veya posterler bile yapabilirlerdi.

Her fikirle birlikte eskizlerim ve heyecanım arttı. Zihnim, elim çizebildiğinden daha hızlı çalışıyordu ve bir fikir diğerine dönüşüyordu.

Sayfayı yeni bir sayfaya çevirdim ve çöp adamlarla bir poster taslağı çizmeye başladım. Toplumu harekete geçireceksem, erken bir heyecan yaratmanın çok önemli olduğunu biliyordum. Şu anda çiftlik, Leydi kadar hayalet gibiydi, ama onu yeniden hayata döndürebilirdim.

Düşünürken avcı yeşili botlarımın parmak uçlarını birbirine vurarak bacaklarımı uzattım. Botların altlarına ve yanlarına çamur yapışmıştı, ama parlak yeşil çimlerin üzerinde, paçaları kıvrılmış kot pantolonumla, şimdiden rolümü oynamaya başlamıştım. Telefonumu elime alıp geriye yaslandım ve arka planda kum tepeleri ve Michigan Gölü'nün bulanık görüntüsüyle lastik botlarımı kadraya aldım. Bir fikir aklıma geldi.

Kabak tarlası.

Tozları silmeye bile tenezzül etmeden ayağa fırladım ve eskiz defterimi kolumun altına sıkıştırarak eski kabak tarlasına doğru koştum. Bir zamanlar kabakların yetiştiği arazi görünür olunca yüzümde kocaman bir gülümseme yayıldı.

Uzun, yapraklı yeşil sarmaşıklar, geniş yapraklarıyla uzun, uzamış otların arasına dolanmıştı. Her bir sarmaşığın üzerinde sarı çiçekler açmaya başladığını, hatta bazılarının dişi çiçeklerin dibinde minik yeşil kabakların ilk belirtilerini gösterdiğini fark edince kalbim daha hızlı atmaya başladı. Yıllarca bakımsız kalmış olmalarına rağmen hayatta kalmışlar ve kendi kendilerine büyümeye devam etmişlerdi. Bir sarmaşık kabak verdiğinde, çürümeye bırakılmış, tohumları bir yıl daha toprağa dökülürdü.

Çıplak ellerimle, küçük bir asma parçasının etrafını dikkatlice temizledim, istenmeyen otları köklerinden söküp bir kenara attım. Küçük soluk yeşil bir balkabağı avuçlarımın arasında tutarak nazikçe kenara taşıdım ve bir bölümün otlarını temizlemeye devam ettim. Döndüm ve yarattığım küçük açıklığı hayranlıkla seyrettim.

Mükemmel.

Tırnaklarımın altında çamur kurumuş, bileklerimde ve kollarımda birkaç küçük çizik acıyordu. Çoraplarımın yumuşak, ıslak toprağa batmasını umursamadan botlarımı çıkardım. Yabani asmaları botlarımın burnuna doğru uzanacak şekilde düzenledim ve güneşli, sarı çiçeklerin iş botlarımın zengin avcı yeşili rengiyle oluşturduğu kontrastı görünce gülümsedim. Düzenlemeyi tamamladıktan sonra geri adım attım ve başımı eğdim. Karnımın üzerine çöktüm ve telefonumun kamerasını fotoğrafı çekecek şekilde uzattım.

Sabahın ortasındaki ışığı tam olarak yakalamak için kamerayı açarken, heyecandan karnım gıdıklanmaya başladı. Çeşitli açılardan birkaç fotoğraf çektikten sonra, bir düzenleme uygulaması açtım ve görüntüyü yumuşak ve neşeli, ama yine de karamsar ve ilginç olacak şekilde filtreledim.

Toplumu arkama toplamak için sosyal medya sayfası açarak haber yaymakla başlayabilirim. Uygulamaya bakarak kaşlarımı çattım ve çiftlik için mükemmel bir kullanıcı adı düşünmeye başladım. Yerel halkın ve turistlerin dikkatini çekecek kadar basit ama akılda kalıcı bir isim olsun istedim.

@StarHarborRoots

Ellerim o kadar titriyordu ki, hesabı oluştururken zar zor yazabiliyordum. Stilize edilmiş bir fotoğraf seçtim ve ilk başlığımı yazdım: *Efsanevi Kökler, Yeni Başlangıçlar. Bu Sonbaharda Geliyor.*

Aklıma gelen tüm hashtag'leri ekledim, Star Harbor turizm kurulu ve hatta yerel kadınlar tarihi derneği de dahil. Tereddüt etmeden "Yayınla"ya bastım ve ciğerlerimi gölün temiz havasıyla doldurdum.

Artık herkesin malumuydu. Batı Michigan'daki aileler için burayı hazır hale getirmek için sadece birkaç ayım vardı.

Kollarımı kavuşturup etrafı seyrettim. Amy'nin veda sözleri hala zihnimde yankılanıyordu.

Sadece bir sonraki proje için heyecanlanacak değil, işi sonuna kadar götürebilecek birine ihtiyacım var.

Heyecanlanmak kötü bir şey değildi ve bu projeyi sadece gerçekleştirmekle kalmayıp, büyük bir başarıya dönüştürmek için gereken azmi herkese kanıtlayabilirdim.

Hiçbir şey ve hiç kimse beni durduramazdı.

ALT

CALLUM

ONU DURDURMAM GEREKİR DIYE DÜŞÜNDÜM.

Yeni komşumun verandasının en üst basamağından atlayıp, evin önündeki çimleri atlayarak – evet, atlayarak – yolun kenarında duran bir kamyonete doğru koşarken, içimi bir öfke kapladı. Nedense, hoş karşılanmayan yeni komşum canımı sıkmaya başlamıştı. İtiraf etmekten hoşlanmadığım kadar çok kez, kendimi mutfak penceresinden küçük, yıkık dökük kulübeye bakarken buldum. Ne fırtına ne de rakunlar onu korkutmuştu ve ben de onu oradan hiçbir şeyin çıkaramayacağından endişelenmeye başlamıştım.

Koyu renkli, düz paça kot pantolon giymişti, paçaları ayak bileklerinde kıvrılmıştı ve üzerinde kir lekeleri olan basit beyaz bir tişört giymişti. Güneş ışığı kahverengi saçlarına vurarak, yumuşak buklelerinden geçen altın rengi telleri vurguluyordu. Adamın söylediği bir şeye gülerek başını geriye attı. Uzakta olmama rağmen, sesinin parlak ve neşeli olduğunu, melodik bir tınısı olan ve ensedeki tüyleri gıdıklayan bir kahkaha olduğunu hayal ettim.

İdeal olarak, kahkahası çirkin, tiz bir ses, örneğin bir kazın gaga sesi ya da ıslak, hırıltılı bir ses olmalıydı.

Tabakları yıkayıp endüstriyel boyuttaki bulaşık makinesine yerleştirirken, ondan gelen bu seslerin zihnimde canlanmasına gülerek güldüm.

"Ne, ya da *kim* seni böyle gülümsetiyor?" Helen'in sesi mizahla karışık bir şekilde omzumun üzerinden geldi.

Yüzümü düzelttim ve ellerimi bir bulaşık havlusuyla sildikten sonra ona döndüm. "Gülümsemiyorum."

İnanmaz bir şekilde burnundan bir ses çıktı. "Tabii ki gülümsemiyorsun." Bulaşık makinesine düzgünce dizilmiş tabaklara baktı. "Onu

Levi bu sabah halledecekti." "Evet, şey... Ben de öyle."

Helen, son zamanlarda onunla iletişim kurmakta zorlandığımı biliyordu. Son birkaç aydır, küçük oğlum benden gittikçe uzaklaşıyor gibi görünüyordu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Onunla iletişim kurmak için ne kadar çabalasam, o da o kadar uzaklaşıyor, içine kapanıyordu.

Çocuğun düzene ihtiyacı vardı. Disiplin. Sorun şu ki, en son istediği şey bunu benden duymaktı.

Yanıma gelip omzuma hafifçe vurdu. "Hepsi bir dönem. İyi yanları da, kötü yanları da. Bunu unutma."

Levi eskiden gölgem gibi peşimden ayrılmazdı. Şimdi ise kendi evimde bir yabancı gibi hissediyordum. Sanki çocuğum parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu ve o tamamen yok olmadan onu nasıl tutacağımı bilmiyordum.

Başımı eğdim, ağırlığını üzerimde hissettim. "Anladım." Yarım ağızla gülümsedim. "Teşekkürler, Helen."

Elini hafifçe sallayarak beni lavabodan uzaklaştırdı. "Hadi git. Çık dışarı. Sabah izinli değil misin?" Suçlayıcı bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

Helen haftada bir gün, Keepers ile toplantıya katılmak için erken çıkardı ve diğer çalışanlar misafirleri karşılayamıyorsa, ben resepsiyonda onun yerine bakardım.

Star Harbor Tarih Derneği, 1800'lerin sonlarından beri Star Harbor'da faaliyet gösteren güçlü bir kadın grubuydu. Gayri resmi olarak "Koruyucular" olarak bilinen bu grup, küçük topluluğumuzun temel direklerinden biriydi. Yeni fikirler getiriyor, küçük işletmelere yardım ediyor ve Kumların Leydisi ile ilgili her şeyin kayıtlarını tutuyorlardı. Ancak grup dışından kimse bu toplantılarda neler olduğunu bilmiyordu.

Helen'e baktım ve hafifçe gülümsedim. Hanın dışında aktif bir sosyal hayatı olması hoştu.

En azından birimiz vardı.

İş ve Levi ile uğraşmak dışında kendime ne yapacağımı hiç bilemezdim. "Ben gidiyorum," diye pes ettim ve el havlusunu bulaşık makinesinin koluna asarak kurumaya bıraktım.

Odama vardığımda, kafamı boşaltmak için koşmaya karar vermiştim. Koşmak iyi bir fikirdi. Göğsümdeki sıkışıklığı, içimde biriken

Bu, yeni komşumu gözetleyip ne yaptığını öğrenme şansıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Beyaz bir tişört ve koşu şortu giydikten sonra ayakkabılarımı bağladım ve yan kapıdan dışarı çıktım. Evimle çiftlik arasındaki yol sessizdi ve onu hemen görmeyince hayal kırıklığının küçük acısını içime attım. Kulübenin içi karanlıktı, hareket belirtisi yoktu. Zihnimi boşaltmak için gereğinden fazla koşarak kendimi zorladım.

İstersen senin olabilir.

Stan, bir gün bu araziyi satın alacağımı, sanki önemsiz bir şey gibi söylemiş ve ben de aptalca bunun plan olduğunu varsaymışım. Elbette resmi bir şey yoktu, kağıt üzerinde bir şey yoktu, resmi bir teklif yoktu, ama buna gerek de yoktu. Stan'in bana güvendiğini sanıyordum. Gerçekten geri çekilmeye hazır olduğunda, onun yerini benim alacağımı düşünmüştüm.

Genişleme fırsatını kaçırmışım, ama tereddüt etmişim. İçimi bir hayal kırıklığı kapladı.

O arazi bu kasabanın bel kemiği idi. Kimsenin kişisel projesi ya da yarım yamalak hayali olamazdı. Stan emeklilik yaşını çoktan geçmişti, artık tam kapasite çalışan bir çiftliği yönetmesi imkansızdı. Oraya gelip, onu nakit kaynağı olarak kullanabileceğini düşünüyorsa, büyük bir yanılgıya kapılmıştı.

Yaşlı adam, birinin onu kullanma riski altındaydı. Akıllıydı, ama çok iyi kalpli ve güvenilirli. Yeni gelen kadının Stan'i kandıracağını düşününce çenem sıkıldı.

Soğuk ve kalpsiz birine benzemiyordu, ama görünüşün aldatıcı olabileceğini biliyordum. Kadının, soğukkanlı bir özgüven ve sıcak gülümsemelerin karmaşık bir karışımı gibi görünmesi, sizi delip geçmeyen güneş ışığı gibi sarmalaması önemli değildi.

Bu beni çok sinirlendiriyordu.

Her zamanki rotamdan saparak, çiftliği gören bir tepenin üzerine çıktım. Uzak köşede, Stan'in evi, sanki onun bir yansıması gibi duruyordu. Ev, altmışlı yıllarda inşa edilmişti ve Stan ile Karen ona yeni bir hayat vermiş olsa da, tek katlı basit yapısı ve sıcak tuğla dış cephesi büyük ölçüde değişmemişti.

Bunu sevmişim.

Yeni başlayan faaliyete kaşlarımı çattım. Midem burkuldu. *Orada ben olmalıydım.* Konuştuğumuzdan beri, Stan'le çiftlik arazisini satın almak için konuşmak için doğru anı bekliyordum

anını bekliyordum ama çok uzun süre bekledim. Şimdi ise *onun* yüzünden çiftliği yenilemeye kararlı görünüyordu.

Eski kabak tarlasında işçiler eğilmiş, sadece el aletleri ve sırtlarını kırıcı bir çabayla dağınık alanı temizliyorlardı. Ben olsaydım, tüm alanı sürerdim.

Temiz bir başlangıç yapardım.

Uzun zamandır unutulmuş bir tarım arazisinde bu kadar hareketlilik görmek garipti. Star Harbor'daki sessiz köşem, gözlerinde kararlı bir ışıltı olan naif bir kadın tarafından rahatsız ediliyordu.

İşçilerin yüzlerini taradım, acaba o da aralarında mı diye merak ettim.

Alaycı bir şekilde güldüm. Bu beni şaşırtmazdı. O, duygusal bir tip gibi görünüyordu.

Onu aklımdan çıkarmaya kararlıyım, bacaklarımı zorla tekrar hareket ettirdim. Merakım uyandı, biraz izinsiz girmeyi göze aldım ve Star Harbor Çiftliği'nden geçerek onun ne yapmaya çalıştığını daha yakından görmek için koştum. Kabak tarlasını temizlemeye çalışmak dışında, her şey aynı, bakımsız bir çiftlik arazisi gibi görünüyordu.

Bu bilgiyle, koşumun son kısmında yeni bir güvenle dolmuştum. Her adımda hafiflikle daha hızlı koştum. Onun planladığı her neyse, bunu başarmasının imkanı yoktu.

Finansal danışmanımı arayıp seçeneklerimi görüşmek için zihnimde bir not aldım. Çiftlik yeniden canlansa da, Stan yaşlanıyordu ve onu sonsuza kadar elinde tutamazdı. Tam bir düşmanca devralma planı yapıyorsam ve ondan önce satın almak istiyorsam, her şeyi yoluna koymam gerekiyordu. Onun planının bu olup olmadığını bilmiyordum, ama para konuşurdu. O kadın her şeyi mahvetmeden önce durumu kontrol altına almam gerekiyordu.

Hanın önüne döndüğümde Wes'in kamyonetini kulübenin önünde park edilmiş gördüm ve adımlarım sendeledi. Göğsüm hızla inip kalkarken, gömleğimle alnımdaki teri sildim ve etrafı taradım. Kısa süre sonra ikisi göründü ve çenem sıkıştı.

O ve Wes yan yana yürüyerek kulübenin etrafından dolaştılar ve verandanın merdivenlerinin önünde durdular. O, parlak gülümsemesiyle ona bakarken, içimde ağır bir şey büküldü. Wes bir şey açıklıyordu, kolunu geniş bir hareketle kulübeyi işaret ediyordu.

Yüzünü güneşe doğru çevirmiş, elini uzattı ve şakacı bir şekilde Wes'in koluna dokundu. Kahkahası gölün esintisiyle yayıldı, tatlı ve melodikti.

Biliyordum.

Sanki ağzıma ekşi bir şey girmiş gibi, midemde keskin ve çirkin bir ağrı hissettim. Beni daha çok rahatsız edenin ne olduğunu bilmiyordum: her şeyi çok kolaymış gibi göstermesi mi, yoksa Wes'in bunu yutkunarak yutması mı?

Dikkatini, çimlerin kenarında duran, deli gibi bakan bana çevirdi. Wes de fark etmiş olmalıydı, çünkü kısa süre sonra dönüp bana da baktı.

Elini kaldırırken yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Cal."

Kafamı salladım, kendi işime bakmadığım için kendime lanet ettim ve onlara doğru yürüdüm. Dikkatimi Wes'te tutmaya çalıştım ama onun bakışlarının yüzümün yan tarafına delip geçtiğini hissedebiliyordum.

Elimi uzattım. "Günaydın. Ne iş buraya?"

"İş." Wes'in kendi inşaat şirketi vardı ve kulübenin durumuna bakılırsa, onu tamir etmek için tuttuğunu varsaymak mantıklıydı. "Elodie'yi tanıyor musun?"

Kadının sesi konuşmamızı kesti. "Merhaba, Callum." Gözlerim ona çevrildi. *Benim adımlı nereden biliyordu?*

Ağzından çıkan ses, sanki beni tanıyormuş gibi, tanıdık ve tam da doğru miktarda alaycı bir tonda geldi.

Onun adı kafamın içinde yankılanırken kaşlarım daha da çatıldı. *Olamaz.* "Elodie... Hayes'in kız kardeşi Elodie mi?" Birisi gelip benim için çok önemli olan geleceğimi çalmış olmakla kalmamış, üstelik bu kişi Hayes'in kız kardeşi miydi? Bu her şeyi daha da kötüleştiriyordu.

Arkadaşım ailesinin en büyük çocuğuydu ve sık sık kız kardeşlerinden bahsederdi. Selene ve Kit ile tanışmıştım, onlar kasabada yaşıyordu, ama Elodie ve Clara'yı sadece isimlerinden tanıyordum.

İnce dudaklı gülümsemesi gergindi. "O benim. Hayes'i tanıdığını bilmiyordum."

Cevabım kısa ve kesikti. "Aslında çok iyi tanıyordum."

Hayes tanıdığım en iyi erkeklerden biriydi. İyi bir muhakeme yeteneği ve zeki içgüdüleri vardı. Ama kız kardeşinin buraya ait olduğunu düşünüyorsa, ilgisi olmayan bir çiftliği düzeltmeye çalışıyorsa, belki de sandığım kadar zeki değildi.

Kadın alaycı bir şekilde güldü, narin boğazından hafif bir tiksinti sesi çıktı. "Görünüşe göre pek iyi değilmiş."

Aramızda Wes güldü ve elini omzuma koyup sıktı. "Bana iş çıktı."

Gözlerim Elodie'den ayrılmadı, ama ne demek istediğini çok iyi anladığım için homurdandım.

Wes başını sallayarak Elodie'ye döndü. "Birkaç gün içinde fiyat teklifini gönderirim, devam etmek isteyip istemediğine karar verirsin. Numaram sende var."

Yüzü saf tatlılığa dönüştü. "Teşekkürler, Wes."

O da başını salladı. "Ne zaman istersen, Ellie." Bana döndü, onun ona takma adla hitap etmesine yüzüm ekşidi. "Maçta görüşürüz."

Kafamdaki son akıl parçalarını bir araya getirmeye çalışarak başımı salladım. Wes kamyonetinin kabinine geri döndüğünde, ona döndüm. "Adımı nereden biliyorsun?"

Çenesini kaldırarak ince omzunu kaldırdı. "Senin düşündüğünden daha fazlasını biliyorum." Sıkılmış ifadesi, geri çekilemeyeceğim bir meydan okumaydı.

Öne doğru eğildim, boyumu biraz kullanarak avantaj elde etmeye çalıştım. "Burası benim kasabam."

Bu sefer, beni şaşırtacak şekilde içten bir kakhaha patladı. "Tamam," diye alay etti.

Gözlerimi kısarak, "İstediğin kadar gözlerini devir, ama ben burada yeterince uzun süre yaşadım, birinin boyunu aştığını anlayabilirim," diye homurdandım, yumruklarımı sıkarak.

"Hayır. Hayır, lütfen, benim büyüdüğüm kasabayı *senin kasaban* olarak kabul et." Parmaklarını havada tırnak işareti yaparak gülümsedi ve tekrar güldü.

Devasa bir bebek gibi davrandığımı çok iyi bildiğim halde, daha da sertleştim. "Çiftlik işletmekten en ufak bir şey bilmiyorsun."

Ağzı tartışacakmış gibi açıldı, ama ben onu yakaladım — keskin yeşil gözlerinin arkasında bir şey parladı. Bir meydan okuma. Bir cesaret. Sanki beni hafife almamı istiyordu, böylece bana yanıldığımı kanıtlayabilecekti.

Kollarını kavuşturdu, ince beyaz tişörtünün altındaki göğüsleri daha da yukarı çıktı. "Çalıştırmam gerekmiyor. Kurtarmam gerekiyor. Ayrıca, her şeyi öğrenebilirim."

Onun dizginlenemeyen özgüveni şaşırtıcıydı. Elodie her kelimesine inanıyordu. Hayat bana, en iyi niyetle bile bazen hayatın seni hayalarından yakaladığını öğretmişti.

Omuzlarımı silktim, kollarımı kavuşturup muhteşem, sinir bozucu komşuma baktım. "Evi tamir et, umurumda değil. Bu, satın alma zamanı geldiğinde benim için daha az iş demek. Senin bu küçük yan görevinde başarısız olunca evi devralacağım."

Çenesi sıkışmış, tüm vücudu meydan okurcasına titriyordu. Gerçekliği alt edebileceğini düşünen birçok hayalperest tanıyordum ve hikayelerinin nasıl bittiğini çok iyi biliyordum. Parlaklığın kaybolması, zorlukların ortaya çıkması ve onun bavullarını toplamasının an meselesi olduğunu biliyordum. Onun hakkında yanılmıyordum. Henüz değil.

Yeşil gözlerinde ateş parladı. "Sen kendini beğenmiş bir pislisin."

Bakışlarımı tembelce omzunun üzerinden arkasındaki harap eve kaydırdım. Yavaşça ve kasten sııttım, çünkü bunun onu daha çok kızdıracağını biliyordum. "Sen ise kafanın üstüne çıkmış inatçı bir baş belasısın."

Onun duruşu genişledi, sanki bizimle arasındaki büyük boy farkına rağmen bize karşı koyuyormuş gibi. "Sana yanıldığını kanıtlayacağım."

Yanağım seğirdi. Bu ayıyı kışkırtmanın eğlenceli bir yanı vardı. "Deneyebilirsin tabii."

O, ateş ve kavga dolu, sinir bozucu derecede güzel bir pakette toplanmış biriydi. Ve eğer savaşmak istiyorsa? Ona savaşmayı gösterirdim.

Kafamı salladım. Bir zamanlar bu güzel, kavgacı kadını arkadaş ve müttefik olarak görmek isteyebilirdim.

O gelip her şeyi alt üst etmişti. Çiftçi oynamak istiyorsa, sorun değildi, bırakırdım, ama başarısız olup her şeyi mahvettiğinde? Orada olurdu, benim olması gerekeni geri almaya hazır.

O benim arkadaşımın küçük kız kardeşi olabilir, ama artık resmiydi. Elodie Darling az önce en şiddetli rakibim olmuştu.

YED

ELODIE

Keşke çirkin olsaydı.

Kaşlarını çatması bile sinir bozucu, yumruklamak isteği uyandıran bir şekilde çekiciydi. Ama gerçekte, Cal'ın aptal, yakışıklı yüzüne vurmak istememden dolayı kendimi daha az suçlu hissetmemi sağlıyordu.

Fark etmezdi.

Fırsatım olsaydı, ucuz bir yumruk atmak isterdim, tabii o keskin çenesinde elimi kırmayacağımı bilmesem.

Öfkeyle ondan uzaklaştım ve merdivenleri tırmanmaya başladım. Ayağım çürümüş bir tahtaya çarptığında tökezledim ve kırım havada dört ayak üstüne düştüm. Cal'ın yumuşak, boğuk kahkahası yüzümü kızarttı.

Düzeldim, tişörtümün kenarını çekip karnımdaki boşluğu görmezden geldim. Omzumun üzerinden sert bir bakış attım.

Zaten o kadar da yakışıklı değil.

Ertesi gün, hâlâ çok sinirliydim, oturma odasının zeminine çöktüm, uzuvlarım tebeşirle çizilmiş bir cinayet mahalli gibi dağılmıştı. Beni bulan olursa, sabrımın ve onurumun son kırıntılarının trajik kaybının yasını tuttuğumu söyledim.

Cal Blackwood'un düşündüğünün aksine, ben amaçsız bir karmaşa değildim. Elbette, geçmişim... *kaotikti*, ama bu yeteneksiz olduğum anlamına gelmezdi.

Hakkımda hiçbir şey bilmiyordu, ama yine de başarısız olacağıma emindi. O adam, benim bavullarımı toplayıp kaçacağıma o kadar emindi ki.

İçimde küçük, öfkeli bir parça ona yanıldığını kanıtlamak istiyordu.

KIT

Kahretsin! Ne yaptın?

Alnımı kırıştırarak telefonuma baktım. *Şey... Aslında birçok şey yaptım.*

Aşırı büyümüş meyve bahçesinde yürümek isterken bileğimi burktum ve üç tırnağım kırıldı.

Saf kinle samanlardan Cal voodoo bebeği yapmayı düşündüm.

Hala düşünmekteyim.

Cal'ın seksi bir ifadeyle hanın önünde durduğu bir gazete kupürü buldum ve gözlerine delikler açtım.

Beni nefret eden huysuz komşumla ilgili son derece gerçekçi bir seks rüyası gördüm.

Ama dürüst olmak gerekirse, belki de bir boks ringi kurup bu meseleyi düzgünce halletmeliyim — çünkü görünüşe göre Stan'e yardım ettiğim için benden bir şey çaldığımı düşünüyor.

Asıl mesele buydu, değil mi? Cal sadece burada olmamdan nefret etmiyordu, çiftlik için hayal ettiği geleceğin önünde engel olduğum için nefret ediyordu.

O bakışı tanıyordum. O bunu istiyordu. Hem de çok.

Bu düşünceyle kaşlarımı çattım ve kafamda düşünmeye başladım. *Neden?*

Sürekli buradan başka bir yerde olmak isteyen bir adam için bu pek mantıklı gelmiyordu. *Kabak tarlası ve büyümüş bir meyve bahçesi ile ne yapacaktı ki?*

KIT

Herkes çiftlikten bahsediyor! Kafayı mı yedin?

Başım dönmeye başladı. Sosyal medya paylaşımım yerel halk arasında ilgi görmüş olmalıydı. Hemen uygulamayı açıp kontrol ettim ve telefonum elimden düşecekti.

Sadece *biraz* ilgi değil, *çok* fazla ilgi vardı.

Kabak tarlasında çamurlu botlarımın fotoğrafının altında binlerce beğeni ve yorum vardı. Sayfada gerçek takipçiler bile vardı.

Resmen kafayı yiyordum. Madem herkesin gözü üzerimde olacaktı, en azından bir gösteri yapayım bari.

Küçük kız kardeşimi aradım ve ikinci çalınıştta çığlık atarak cevap verdi.

Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp yüzümü buruşturdum, ama sonra geniş bir gülümseme yerini aldı.

"Herkes bunu konuşuyor," dedi Kit.

"Hiç bilmiyordum..." Yüzlerce yorumu kaydırmaya devam ettim.

"Artık geri dönüş yok, ha?" diye güldü.

"Bu inanılmaz." Kaydırırken sııttım. Yapmaya karar verdiğim şeyi yapmamak gibi bir seçenek hiç olmadı. "Bu akşam dışarı çıkmak ister misin? Lantern'da bir grup çalacakmış."

"Olmaz," dedi. "Keepers ile toplantım var."

Tarih derneği yüzde 90 sosyal kulüp, yüzde 10 kar amacı gütmeyen bir organizasyondur. Genç ve yaşlıların bir arada olduğu Keepers'ın bir üyesi olmak bir ayrıcalıktı ve içimde bir yerlerde diğer kadınlarla bağlantı kurmayı özlemiştim.

"O her yerde ve hiçbir yerde," dedim alaycı bir saygıyla, çocukluğumuzda defalarca duyduğumuz uyarıyı tekrarlayarak. Bu, tarih derneğinin neredeyse sloganıydı.

İkimiz de kıkırdandık. Star Harbor'da büyümek, Leydi'nin gölgesinde yaşamak zorunda olmak anlamına geliyordu. Her şey onun ve efsanesi etrafında dönüyordu. Birkaç kez onun gerçek olduğuna bile inandım, ama bir hayalet olduğuna dair somut kanıt bulmak zordu.

"Toplantı bir saat sonra başlıyor, gelmek istersen. Bu ay iğne oyası yapıyoruz, ama daha yeni başladık," dedi.

Nakış hakkında hiçbir şey bilmiyordum, ama bunun önemi yoktu.

Kararlı bir şekilde başımı sallayarak gülümsedim. "Bana yer ayır. Orada olacağım."

Hoşça kal demeden Kit ile görüşmeyi sonlandırdım ve ayağa fırladım. İçimi heyecan kapladı. Bunu özlemiştim: dostluğu, topluluğumuzu, Star Harbor'un hoşuna gitse de gitmese de seni saran atmosferini.

Beş dakika ovuşturduktan sonra, kırık tırnaklarımın altındaki kiri temizlemeyi bıraktım. Uzun, kantaron mavisi bir sundress ve basit parmak arası terlikler giydim. Ön verandaya çıktığımda yaz güneşi ağaçların arkasına batmak üzereydi ve boş garaj yoluna kaşlarımı çattım.

Gerçekten bir arabaya ihtiyacım var.

Kararlı bir şekilde başımı sallayarak arkamı döndüm ve terliklerimi çıkardım. Kasabaya sadece birkaç kilometre yürüme mesafesindeydim, ama bir çift spor ayakkabı zaten ağrıyan ayaklarıma iyi gelirdi. Ayakkabılarımı değiştirdikten sonra, çantamın uzun askısını omzuma attım ve ana yola doğru yöneldim. Drifted Spirit Inn'in önünden geçerken, akşam havasında narin bir enstrümantal müzik yayılıyordu.

Durup muhteşem binayı yakından inceledim. Ağaçların önünde duran binanın karanlık dış cephesi, kızıl ve altın rengi gün batımının ışıklarıyla sıcak ve davetkar görünüyordu. Sizi içeriye davet eden, eskimiş bir koltuk ve sırtı kırık bir kitapla sizi baştan çıkaran türden bir yerdi.

Ne yazık ki sahibi benim için tam bir baş belasıydı, yoksa merakıma yenik düşüp içeri girip etrafa bakınmak isteyebilirdim.

Bunun yerine, Callum Blackwood'un benim için mahvettiği bir şey daha olarak aklımın bir köşesine yazdım. *Kendi evimin huzur ve sükuneti ile güçlü çene hattının evrensel çekiciliği* arasında.

Cal'ın somurtkan yüzü zihnimde canlanırken, yenilenen kararlılıkla uzaklaştım. Yola çıkalı bir mil bile olmamıştı ki, başımın üzerindeki ağaçlar kalan güneş ışığını engelledi. Hava ılık ama gerginlikle doluydu. Issız yolda herhangi bir yaşam belirtisi var mı diye kulak kabarttım. Tek ses, kaldırımda spor ayakkabılarımın yumuşak vuruşlarıydı.

Star Harbor'da sessiz bir kırsal yolda tek başına seyahat etmenin riskli olduğu herkes tarafından biliniyordu. Genel olarak, kasaba çok güvenliydi. Suç oranı neredeyse sıfırdı, ama beni gergin bir şekilde arkama bakmaya iten, pusuda bekleyen bir deli ya da suç dehası değildi.

Bir hayalet vardı.

O her yerde ve hiçbir yerde.

Sırtımda bir ürperti hissettim ve kollarımı göğsüme çektim. Işık, yol kenarındaki sallanan ağaçlar tarafından yutulmuştu. Kulaklarım her çıtırtı ve dal kırılma sesine odaklandı. Sağımdaki yaprakların hışırtısı boğazımda bir yumru oluşturdu ve karanlık ağaçların arasına bakmamak için gözlerimi önüme diktim.

"Bir geyik, ya da fare, ya da sokak kedisi," diye fısıldadım kendime, hayal gücümün beni ele geçirmesine izin vermedim. Ayaklarım kaldırıma vuruyordu ve hızlandıkça bacaklarım yanıyordu.

İleride, ağaçların arasından yumuşak sarı bir ışık sızıyordu. Gözlerim büyüdü, ormanın içinden süzülen ışığa alışmaya çalışarak. Yolun virajı görüşümü engelliyordu ve ne gördüğümü tam olarak anlayamıyordum.

Kanım soğurken çenem sıkıştı. Keskin bir dönüşle ışık yüzüme çarptı ve ben titrek bir kahkaha atarak nefesimi bıraktım.

Lanet olası bir araba.

İntikamcı bir ruh değil. Kıyametin habercisi değil. Sadece eski usul içselleştirilmiş paranoya.

Başka bir şey olabileceğini düşündüğüm için kendimi aptal hissederek tekrar güldüm. Yürümeye devam ederken yoldan çıkıp çakıllı kenara geçtim. Kamyonet geçip gitmek yerine yavaşladı.

Kim olduğunu bilmeden selam vermek için elimi kaldırdım. Başımı dik tutarak yürümeye devam ettim, ama aracın durduğunu duyunca omzuma baktım. Kamyon geri gitmeye başlayınca beyaz arka lambaları yanıp söndü.

Merakla durup sürücüye baktım.

Cam indi ve Cal'ın sinirli sesi beni karşıladı. "Ne halt ettiğini sanıyorsun?"

Rahatlamış ve sinirli bir şekilde, ince bir gülümseme takındım. Dilimin ucuna keskin bir cevap gelmişti ama onun keyfimi kaçırmamasına izin vermeyecektim. Tartışmaya girmeyip başımı salladım ve yürümeye başladım.

Cal'ın kamyoneti geri geri yol boyunca ilerledi ve ben yürümeye devam ederken yanımda kaldı. "Öldüreceksin kendini."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Virajlı yolda *ters yönde* giden adamın lafı." Gözlerimi abartılı bir şekilde devirdim ve dikkatimi öne verdim. Aptallığı yüzünden kamyonetini hurdaya çevirmek istiyorsa, bu onun suçu.

Cal sinirli bir homurtuyla frenlere bastı, sonra kamyoneti vitesine taktı. İleri doğru ilerleyip geniş bir daire çizerek yanımda durdu.

Kamyonun kabininden eğilerek yolcu kapısını açtı. "Bin artık."

Seçeneklerimi değerlendirdim.

Birincisi: Mantıklı davran, arabaya bin ve gereksiz hayalet kaygısından kurtul.

İki: İnatçı kal, geri kalan yolu yürü ve kasabanın bir sonraki efsanesi olma riskini al.

Ellerimi belime koyup, mantığımla ve cazibiyle mücadele ederken ona baktım.

"Neden?"

Cal ön camdan dışarı baktı. "Seni içeri sürüklemek zorunda bırakma."

Sözleri beni şaşırttığı için karnımda hafif bir sıcaklık hissettim. Onun heyecanlı homurtusunun yarattığı ahlaksız zihinsel imgeyi sevmemeliydim.

Meydan okurcasına çenemi kaldırdım. "Bu kaçırma."

Ağzı, sırtımayı engelliyormuş gibi seğirdi, bu da kalbimin protesto etmek için hızla atmasına neden oldu. Bu adam, iyilik gibi görünen tehditler savururken bu kadar sinir bozucu derecede çekici olmaya hakkı yoktu.

Çenesini bana doğru eğdi, zengin kahverengi gözleri beni olduğum yerde sabitledi. "Her zaman bu kadar zorlu musun?"

Onun sorusunu düşünürken alt dudağım öne çıktı. "Muhtemelen." Bu özelliğimi mezara kadar götüreceğime karar verdim.

Sürücü koltuğunda yer değiştirip bacaklarını en müstehcen şekilde açtığında, kalbim hızla çarpmaya başladı. Burnuma *temiz bir erkek kokusu* geldi. Callum'un beni kaçırıp zarar verme niyetinde olduğunu sanmıyordum, ama dürüst olmak gerekirse, daha kötü yollar da vardı.

Başka bir şey söylemedi, ama varlığı bir *şey talep ediyordu*. Ağır bakışları içimde bir şeyleri ateşledi, hem itaat etmek hem de reddetmek istedim.

Hırsla, kamyonunun kabinine tırmandım ve ondan olabildiğince uzağa oturdum. Kollarımı kavuşturup, somurtarak oturdum, ama nedenini tam olarak bilmiyordum. Bir yanımda, onun küçük çatışmamızı kazanmış olmasından nefret ediyordu... ve bunu sevmiş olmamdan da.

O eğilip, kolumu geçerek emniyet kemerini çekip belime takmak için uzandığında, nefesimi tuttum. Yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı ve gözlerim onun yüz hatlarında dolaşıyordu.

Kokusu çok güzeldi, sedir, kahve ve kötü kararlar gibi kokuyordu.

Yakından bakınca dudakları dolgun ve yumuşaktı. Sakalları, pürüzsüz tenime değdiğinde nasıl bir his uyandıracığını merak etmeme yetecek kadar uzundu.

Yutkundum. "Teşekkür ederim," dedim boğuk bir sesle, daha da uzaklaşarak.

Ne oluyor? Burası neden bu kadar sıcak?

Nefes almaya çalışarak pencereyi biraz açtım. Temiz hava. İhtiyacım olan buydu, gerçeklikten beş dakikalık bir kaçış değil, sadece onun gömleğine yüzümü dayayıp her zaman bu kadar güzel kokup kokmadığını görmek için.

Cal tek kelime etmeden yola çıktı ve Star Harbor'un merkezine doğru ilerledi. Sessizlik giderek artarken ağaçlar hızla geçip gidiyordu.

Sonunda, derin sesi taksiyi doldurdu. "O kadar yolu tek başına yürümek istemene şaşırdım. Hele de hava kararmaya başlamışken."

Gözlerimi ona dikip baktım. "Sakın bana süper ciddi Cal Blackwood'un *hayaletlere* inandığını söyleme."

Ağzının köşesi yukarı kalktı ve bir an için gerçekten gülümseyeceğini sandım. Ama bakışları sadece bir anlığına bana doğru kaydıktan sonra önümüzdeki yola odaklandı. "Star Harbor'da herkes Lady'ye inanır sanıyordum."

O gelmeden birkaç dakika önce içimde yaşadığım hafif paniği ona anlatmayacaktım. Bunun yerine, soğuk davranmayı tercih ettim. Hiç etkilenmemiş gibi. "Burada yeterince uzun yaşayınca, garip ve açıklanamayan şeylere alışırırsınız."

"Mesela?" diye sordu.

Sorusunu düşündüm. *Nereden başlasam?* "Gölden gelen garip sesler. Açıklanamayan olaylar. Efsane bu kasabanın dokusuna işlenmiş." Ana yola çıkan virajı dönerken dikkatim Star Harbor'ın şehir merkezindeki ışıklara takıldı. "Yani, o olmasa biz ne olurduk?"

O, sözlerimi düşünerek başını salladı. "Kardeşinin inanmak için haklı nedenleri var."

Parmaklarım sundressimin eteğine kıvrıldı. Tabii ki Hayes'in arkadaşıydı.

Bunu duymak beni şaşırtmamalıydı, ama onun ağzından duymak göğsümü sıkıştırdı.

Geri döneli çok olmamıştı, ama kardeşimle gölge gibi takip eden söylentileri ben bile biliyordum. Hayes lanetlenmişti. O yükü bir çapa gibi taşıyor, onu Star Harbor'da tutan, huzursuz ve gözlemci bir hayat sürmesine neden olan her neyse, onu oraya daha da çekip götürüyordu.

Ve şimdi Cal, benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi bana bakıyordu.

Star Harbor sadece hayaletlerin değil, hikayelerin de musallat olduğu bir yerdi. Kemiklerimize işleyen ve bizi bırakmayan hikayeler.

Cal'ın gözlerini takip ettim, yolun karşısına geçip kardeşimin tren raylarında duran arabasına doğru ilerledim. Geçiş bariyeri indirilmişti ve ışıklar yanıp sönüyordu, ama ortada tren yoktu. Yaklaştığımız anda ışıklar yanıp sönmeyi bıraktı ve bariyer kalktı.

Rayları geçmek isteyen herkes Hayes'in arkasına geçmemesi gerektiğini bilirdi. Nedeni ne olursa olsun, o *her zaman* tam o noktada takılırdı. Bu imkansız olduğu kadar saçma bir durumdu, ama o oradaydı.

Lanet olsun.

Tek kelime zihninden geçti ve göğsüm ağabeyim için sıkıştı. İnanması imkansızdı, ama onun berbat şansı yadsınamazdı.

Cal'ın, kardeşim bizi görüp sorular soracağından endişelenip endişelenmediğini merak ettim. Cal ve o arkadaşsa, Hayes'in bizi onun kamyonetinde birlikte görmek garip gelebilir. Görünüşte etkilenmemiş gibi, Cal kasabaya girdi ve yerel kütüphanenin önüne çift park yaptı.

Kaşlarım kalktı. "Nereye gittiğimi nereden bildin?"

"Buralardaki kadınlar Keepers toplandığında nereye giderler, herkes bilir." Bana döndü, yüzünde yumuşak bir ifade vardı. "Çık dışarı."

Gülümsemeyi zorla bastırarak kabinden indim. "Beni kaçırdığın için teşekkürler."

Bir an için yüzünde bir şey belirdi, sanki karşılık verip biraz eğlenceli, zararsız bir flörtleşmeye girecekmiş gibi.

Ama bunun yerine, kapıyı kapatmadan önce bir kez başını salladı ve arkasına bakmadan Callum uzaklaştı, beni aptalca düşüncelerimle orada bırakarak.

Derin bir nefes alıp Star Harbor'ın şehir merkezini içime çektim.

Memleketimi özlemi.

Memleketimin manzarasını izlerken bu kelime kafamda yankılandı. Henüz kendime itiraf etmemiştim, ama burada olmak, bu kasabanın kalbinde durmak, sanki buraya aitmişim gibi içime işliyordu.

Star Harbor'ın şehir merkezi, kalabalık olduğu kadar şirin bir yerdi. Yaz aylarında binlerce ziyaretçi, yürüyüş parkurlarının, yüksek kum tepeleri ve Michigan Gölü'nün el değmemiş plajlarının tadını çıkarmak için buraya akın ederdi.

Batı Michigan varken kim tropiklere ihtiyaç duyar ki?

Michigan Gölü'nün çevresinde düzinelerce turistik kasaba vardı, ama onları Star Harbor'a çeken Lady of the Dunes'du.

Sıcak havayı ciğerlerime çekerek, altın ışığın son ışınlarının ruhumun her köşesine ulaştığını hayal ettim.

Kütüphanenin girişine bakarak çenemi kaldırdım, omuzlarımı geriye attım ve sırttım.

Haydi bakalım.

SEKİZ

ELODIE

"Bu dikişler eğri görünüyor mu?" Kit eğilip bana tahta bir nakış kasnağı uzattı. Bej renkli kanvas küçük dairenin üzerine gerilmişti. Tarih derneği, Leydi'nin mirasını yaşatan kadınlardan ibaret değildi, aynı zamanda yerel tarihe batmış bir sosyal kulüp deydi. Leydi ile ilgili tüm kayıtları muhafaza etmek ve onun anısının canlı kalmasını sağlamak onların sorumluluğundaydı. Birkaç ayda bir, sosyal bir proje olarak, tarih boyunca kadınların yapabileceği her şeyi öğrenmeye çalışıyorlardı: yorgan dikmek, dans dersleri, kroket.

Şu anki projeleri iğne oyası öğrenmekti.

Kit'in kasnağı, siyah kumaş üzerine basılmış bir dizi küçük X ile gergin bir şekilde gerilmişti. Gözlerimi iyice kısarsam, çiçek bordürünün nerede olacağını ve ortadaki cümleyi seçebiliyordum.

"Ne yazacak?" diye fısıldadım.

Kit gülmesini zorlukla bastırıyordu. "*Banyoda kokain kullanma lütfen.*"

İkimiz de kahkahalara boğulurken, ağzımdan bir kahkaha kaçtı. Dirsekimle ona dürterek, kız kardeşime en ciddi bakışımı attım. "Bu çok çirkin ve tamamen uygunsuz."

Gülümsedi, gamzeleri parladı. "Teşekkürler!" Selene'ye doğru işaret etti. "Onunki de öyle."

Selene'nin melek gibi yüzü kalktı. Dikkatini bize vermiş, kaşları konsantrasyondan çatlamıştı.

"Devam et," diye teşvik etti Kit. "Ona göster."

Selene sinsi bir gülümsemeyle çemberini çevirdi. Uzaktan, ne yaptığını anlamak çok daha kolaydı.

Alt kısmında narin çiçeklerden oluşan bir çelenk, uzun gagalı bir veba doktoru maskesini çevreliyordu ve üstünde "*Lanetli Elleri Yık*" yazıyordu.

Bunu özlemişim — Keepers'ın herkeste ortaya çıkardığı bu aptalca kardeşlik duygusu. Sıcak, eskimiş bir süveter giymiş gibi hissettim — bazı yerleri yıpranmış, ama yine de rahat. Ya da belki de sadece kendimi evimde hissetmek istedim. Sanki hiç ayrılmamışım gibi, yıllarımı birdenbire bana uymayan bir hayatın peşinde koşarak geçirmemişim gibi, tekrar buraya ait olmak istedim.

Nakış işimde zaten geride kalmıştım, ama Helen birkaç deneme yaptıktan sonra işin püf noktasını kavrayacağımı söyledi.

İğneyi kanvasa batırırken parmağımı deldim. "Kahretsin!" Parmağımın ucunu emdim ve acıyı unutmak için hafifçe ısırdım. İğne oyası, nem, Cal Blackwood ve vahşi rakunların hemen yanında, düşmanlar listeme resmen girdi.

Tara Smithton dikkatimi çekti. "Ee, Ellie. Çiftlikte işler nasıl gidiyor? Orayı nasıl düzenleyeceğini görmek için hepimiz çok heyecanlıyız."

Parmağım hala ağzımda, umutsuz iğne oyası denemelerimi bıraktım. "İyi." Yeni projemden bahsetmek için heyecanlanarak gülümsedim. "Biraz yardım ve çok para ile işlerin bu kadar çabuk hallolması gerçekten inanılmaz."

Tara, annemin en yakın arkadaşlarından biriydi ve kasabanın sevilen kütüphanecisiydi. Annem ve Tara birlikte büyümüşlerdi ve her ikisi de doğdukları kasabada birer aile kurmuştu. Açık kumral saçları sade bir bob kesimiyle kısa kesilmişti, ince kakülleri nazik yüzünü çerçeveleyordu.

"Bunca zaman sonra geri dönmüş," dedi. Tara anneme yaslanarak, onun yanına dokundu. "Çok gurur duyuyor olmalısın, Angela."

Gözlerim anneme kaydı, o da bana gülümsedi. Aynı yeşil gözlere ve kahverengi saçlara sahiptik, ancak onun saçları Kit'inki gibi daha kıvrıkcık ve vahşiydi. Sağ yanağındaki gamze daha derindi ve küçük bir kızken parmağımı oraya batırıp, ondan *bir tane* bile olsa miras alsam diye dilediğimi hatırladım.

"Ellie ne yaparsa yapsın, her şeyi coşkuyla yapar." Mizah ve gurur, en sevdiğim sabah kahvesine karıştırılan tatlı krema gibi birbirine karışmıştı.

Annem yumuşak ve güçlü bir kadındı. O ve babam, Darling kardeşlerin her birinin uçmak için kendi kanatlarını bulabilmesi için ailemizi ayakta tutan köklerdi. Her şeye iki ayağımı birden atmaktan hiç korkmamamın tek nedeni onlardı. Ne olursa olsun, her şey yüzüme patlasa bile beni tozlardan arındıracaklarının biliyordum.

Annem bana göz kırptıktan sonra dikkatini elindeki nakış kasnağına geri verdi. Onu özlemiştim. Annem ve babam, her şeyin mümkün olduğuna inanmanı sağlayan, istikrarlı, iyi kalpli insanlardı. Uzun zamandır unutulmuş bu çiftliği kurtarmak gibi imkansız fikirlere balıklama atlamamın sebebi muhtemelen onlardı.

Üçüncü kez parmağımı batırdığımda inleyerek kasnağı yine kucağıma düşürdüm. "Resmen vazgeçiyorum."

Helen, çemberin diğer ucundan kıkırdadı. Zamanla, Star Harbor Tarih Derneği'nin kalbi haline gelmişti. Helen, kasabamızın küçük sosyal kulübünü Star Harbor'un belkemiği olan bir tarih derneğine dönüştürmek için özel bir yeteneği vardı. Callum gibi huysuz bir adamla çalışmaya dayanabildiğine inanamıyordum.

Yumuşak sohbetler etrafımı sararken sırtımı gerginleştirdim. Kütüphanedeki toplantı odası son gördüğümünden beri yenilenmişti, ama eski cazibesini korumuştı. Odanın dört bir yanında yağlı boya tablolar ve çerçeveli gazete kupürleri asılıydı; çoğu kasabanın aileleri ve ünlü hayalet hikayemizle ilgiliydi.

"Sence de biraz üzücü değil mi?" diye yüksek sesle merakla sordum.

Soluk gazete kupürlerine bakarken sırtımda garip bir ürperti hissettim. Bu sadece üzücü değildi, aynı zamanda yanlıştır da geliyordu. Sanki resmin tamamını görebilmek için çok fazla parçası eksik bir yapboz gibiydi.

Selene kucağından başını kaldırdı. "Ne?"

Soluk gazete makalelerinden birini işaret ettim. "Zavallı kadının resmi kasabanın her yerine asılmış, ama kimse onun adını bile bilmiyor."

Kız kardeşim mırıldandı. "Hiç öyle düşünmemiştim." "Bu biraz iç karartıcı," dedi Kit alaycı bir şekilde.

Herkes gibi ben de bu efsaneyle büyümüştüm, ama şimdi bana farklı geliyordu. Belki de her yerde onun yüzünün olmasıydı, ama kimse *onu* gerçekten tanıımıyordu. Ya da belki de ilk kez çevremdeki topraklara çocukluğumun güzel bir fonu olarak değil, sorumlu olduğum bir şey olarak bakıyordum.

Helen, projesine gülümseyerek devam ederken mırıldanıyordu, ta ki merakım galip gelene kadar. "Bayan Helen, Leydi hakkında *gerçekte* ne biliyoruz?"

Helen'in koyu kahverengi gözleri kenarlarından kırıştı. Annesi bir zamanlar Bekçi'ydi ve zamanla Helen, sıkı sıkıya bağlı küçük kulübün reisi rolünü üstlenmişti.

"Efsaneler zamanla değişir." Helen'in sesi alçaktı ve iğne oyasına devam ederken tüyler ürpertici bir ton vardı. "Çoğu zaman gerçeği kurgudan ayırmak zordur, ama Leydi'mizin genç olduğunu biliyoruz, muhtemelen yirmili yaşların başlarında. Kaybettiği bir aşkı yas tuttuğu yaygın bir inançtır, belki de denizde trajik bir şekilde hayatını kaybetmiş bir denizci."

Yanımda Kit hüzünle iç çekti.

"Ama o *kimdi*?" diye ısrar ettim.

Helen gülümsedi ve kalkmadan önce çemberlerini bir kenara koydu. Toplantı odasının köşesinde Helen bir dolabı açtı ve kalın bir albüm çıkardı. Albüm eski ve yıpranmıştı, kenarlarından küçük kağıt parçaları görünüyordu. "İçinde bildiğimiz her şey var." Helen ağır kitabı küçük bir masanın üzerine koydu ve açtı. "1903 yılında, kum tepelerinde genç bir kadının cesedi bulundu. Kadının üzerinde A.L. harflerinin kazılı olduğu bir madalyon vardı, ancak kadının gerçek kimliği hakkında hiçbir bilgi yoktu. Bekçiler birçok arşivi incelediler ve kadının muhtemelen Alma Lovell olduğu sonucuna vardılar." Helen sayfayı çevirdi. sayfayı sayfayı sayfayı sayfayı kitabın "Biz bulduk bir nişan ilanı bulduk. Bu ilanda, genç Alma ve

William Lovell'ın evlilik haberini bulduk."

Tüm gözler, yumuşak sesiyle trajik bir genç aşk hikayesi anlatan Helen'e çevrilmişti.

"Denizde kaybolan William mıydı?" diye sordu Selene, Leydi'nin efsanesinde sık sık dalgalara kapılıp giden sevgiliden bahsedildiğini biliyordu.

Helen'in kemikli omuzu kalktı. "Mümkün. William Lovell adında başka bir kayıt bulamadık. Görünüşe göre, aşk acısı çeken nişanlısıyla birlikte ortadan kaybolmuş."

Hikayenin etkisini üzerimde hissederek kaşlarımı çattım. Beni alaycı bulabilirsiniz, ama genç bir kız ölü bulunmuş ve erkek arkadaşı gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuş? Karanlık ve rahatsız edici bir his beynimi kemiriyordu.

"Drifted Spirit eskiden bir aile eviydi, oldukça başarılı bir iş adamı olan Louis Barker'a aitti. He would have been a

bugünün standartlarına göre multimilyoner olacaktı. Şu anda han olarak bilinen binayı ailesinin evi olarak inşa etti ve çevresindeki tüm arazinin sahibi oldu. O duvarların hangi sırları sakladığını ya da toprağın altında neyin gömülü olduğunu kimse bilmiyor." Helen'in bakışları bana sabitlendi ve içimi rahatsız edici bir tedirginlik dalgası kapladı.

Stan'in sevgili çiftliğinin tarihi, beklediğimden daha uzun olabilir. Planım basit, ama belki de pek iyi düşünülmemiştir: çiftliği onarmak, insanları buraya getirmek, Stan ve çiftliğin hala sevgiye değer olduğunu kanıtlamak.

Aniden, daha büyük bir şeyin içine adım attığımı hissettim; kökleri toprağın derinliklerine uzanan bir şeyin.

Boğazım düğümlendi, ama zorla yuttum. "Bunu çok sevdim," dedim yalanla, sesimin neden zımpara kağıdının üzerine dökülmüş fıstık ezmesi gibi çıktığını bilmeden.

Annem elimi tutup sıkarak sessizce destek verdi. "Elodie ne yaptığını biliyor. Stan'le çalışarak Star Harbor'ın tarihinin bir parçasını yeniden canlandırıyor... Onun ne yapacağını görmek için heyecanlanan tek kişi ben değilim, biliyorum."

Annem bana göz kırptı ve dudaklarımdan yavaşça bir nefes çıktı.

Kalbim çarpıyordu. "İnsanları çiftliği ziyaret etmeye ikna edebildiğim sürece, orayı kesinlikle seveceklerini düşünüyorum." Belirsizliğim dağılmaya başladıkça her ayrıntıyı mükemmel bir şekilde görebiliyordum.

"Tek ihtiyacım olan zaman... ve para, ama Stan bana destek olacağını söyledi. Ne gerekiyorsa yapacağım." Keepers'ın arkamda olduğunu bildiğim için odanın etrafına baktım. "Lady'yi unutmayacağım, söz veriyorum. Bunu Stan için yapıyorum, ama aynı zamanda topluluğumuz için de."

"Efsaneleri kullanabilirsin. Daha meraklı turistleri çekebilirsin," dedi Kit.

Küçük kız kardeşime gülümsedim. "Sanırım yapabilirim. İşler yoluna girince turistlerin şehir merkezinden çıkıp bizi görmeye gelmelerini sağlamam gerekecek."

Helen'in koyu kahverengi gözleri yaramazca parladı. "Callum'la konuşabilirsin."

Var olan onca isim varken, onun adını söylemek zorundaydı.

"Oh, harika," diye mırıldandım, sadece Kit'in duyabileceği kadar. "Şuraya gidip kasabada en sevmediğim insandan yardım isteyeyim."

Kit eliyle ağzını kapatıp kıkırdadı. "Biraz flört edersen, belki sana biraz müsamaha gösterir."

Ona bir bakış attım. "Cam yemem daha iyi."

"Şey..." Kit sırtıttı. "Sonuçta artık bir çiftçisin, bu sana yakışır."

Helen devam ederken, küçük kız kardeşime şakacı bir şekilde dilimi çıkardım: "Cal, Drifted Spirit'i şehir merkezinde olmamasına rağmen en popüler yerlerden biri haline getirmeyi başardı." Onun neşeli sözleri tüylerimi diken diken etti.

Durduramadan iğrenç bir alaycı kahkaha çıktı ağzımdan. "O en kötüsü," diye mırıldandım, dikkatimi dağıtmak için elime aldığım iğne oyasını kullanarak. Onun sorununun ne olduğunu bilmiyordum, ama adam beni kötü adam gibi davranmaya *kararlı* gibiydi.

Kit, içinden iğrenç bir şekilde burnunu çekti. Şaşkın bakışlar üzerime çöktüğünde, onu masanın altında tekmeledim. İstemeden ağzımdan kaçan sözleri örtbas etmek için daha dik oturdum.

Görünüşe göre Callum Blackwood'un boynuzlarını görebilen tek kişi bendim.

Helen'in gülümsemesi okunamazdı. "Sanırım hepimiz adına konuşuyorum, Keepers elimizden gelen her türlü yardımı seve seve yaparız."

Odayı onaylayan mırıldanmalar doldurdu, ruhuma sıcaklık ve kararlılık sızdı.

Başarısız olmama imkan yoktu.

Bir saat daha başarısız iğne oyası denemelerinden sonra, parmak uçlarım yeterince acı çekmişti ve Kit beni eve bıraktı. Han, sessizce hareket halindeydi. Kit, yıkık kulübemin önüne geldi, veda edip yoluna devam etti.

Geçici evime baktım. Wes yakında işe başlayacak, çürümüş veranda tahtalarını onaracak ve yenileriyle değiştirecekti. En azından verandanın çöküp Cal'a kıcımlı gösterme endişesi yaşamayacaktım... yine. Wes ve ekibi nemli, kirli kulübeyi temizlemek için içeri girdiklerinde çok güzel olacaktı.

Gece havasını içime çektim ve derin bir nefes verdim. *Evim, güzel evim.*

Ya da en azından şimdilik evim. Bu konuda iyimser olmaya çalışıyordum.

Çiftlik arazisi önümde sessizce uzanıyordu. Aklımda yüzlerce küçük karar birikmiş, tuğla gibi üst üste yığılmıştı.

geri dönüş yoktu — tabii kuyruğumu bacaklarımın arasına kıştırıp, boyumu aşan bir işe kalkıştığımı itiraf etmek istemiyorsam.

Sırtımı düzelttim. *Olmayacaktı.*

Karanlık çiftliği kaplamıştı ve gözlerimi kısıarak bile çiftliğin nerede bittiğini ve kumulların nerede başladığını zar zor seçebiliyordum. Gözlerimi kapatıp, yumuşak dalga seslerinin beni uyutmasına izin verdim.

Solumda bir dal kırıldı ve gözlerim bir anda açıldı.

Kadın mıydı? Bir katil mi? Rakunlar mı? Her neyse, kişisel alan konusunda çok sert bir ders almak üzereydi.

Verandada koşuşturan başka bir hayvanla karşılaşmak yerine, kulübemin arkasında uzun boylu bir gölge gizleniyordu.

"Hey!" diye karanlığa bağırdım, şaşkınlığımı sinirle gizleyerek. "Orada kim var? Hemen dışarı çık!"

Ayaklarım hızla kulübenin etrafında dolaştı. Silah olarak düşmüş bir dalı aldım ve beyzbol sopası gibi tuttum. Arkaya koştum, ama ayaklarım aniden durdu.

Ellerini ceplerine sokmuş bir genç kaçmaya çalışıyordu. Hayalet değildi. Tehdit de değildi. Sadece *yakalanmak istemediğini, ama kaçmak da istemediğini çünkü bu şüpheli görüneceğini gösteren* bir tavır takınan bir çocuktü.

"Dur!" Benden uzaklaşmaya devam ederken hafif bir alaycı ses duydum. "*Dur* dedim!"

Ben bağıırken, siluet hareketsiz kaldı ve yavaşça arkasını döndü.

Onun sert, hafif sinirli bakışını tanıdığımda korkum anında yok oldu. Loş ışıktı yüz hatlarını seçmeye çalıştım. "Hey... Sen Cal'ın çocuğu musun?"

Benzerlik çok belirgindi: aynı inatçı çene, aynı düşünceli enerji, ama biraz daha az kalıcı bir somurtkanlık.

Tavırları yumuşadı ve korkmuş küçük bir çocuk karşımda duruyordu. "Lütfen babama söyleme."

Göğsüm sıkıştı. "Burada ne yapıyorsun?"

Çocuk omuz silkti, ama ben onu bu kadar kolay bırakmayacaktım. Onun yerine, beklemeye karar verdim. Sonunda, spor ayakkabısının burnuyla toprağı tekmeledi. "Sıkıldım."

"Sıkıldın." Çenem gerildi. "Sıkıldın diye insanların evlerinin etrafında dolaşmaya mı karar verdin?" Bu mantık tam bir *ergen* mantığıydı.

Çocuk kekeledi. "Yoktu! Kum tepelerinde yürüyüşe çıkmıştım." Kolunu kaldırdı. "Kıyıların dik olmadığı yerlerde kulübenin arkasında bir yol var. O yoldan plaja daha kolay ulaşılıyor."

Omzumun üzerinden çimlerdeki küçük patıkaya baktım. Bazı yerler o kadar çıplaktı ki altındaki kumlu toprak görünüyordu. "Hım." Omuzlarımı silktim, ayaklarımın dibindeki dalı yere attım ve ellerimi silkeledim. "Bilmek iyi oldu."

Bahsettiği yıpranmış patıkaya başımı salladım. Nereye gideceğini tam olarak bilmesi, buraya ilk kez kaçtığını göstermiyordu. "Buraya sık gelir misin?" diye sordum, başımı eğerek.

Çocuk tereddüt etti, sonra önemsizmiş gibi omuz silkti. "Bazen." Han'da yapacak pek bir şey yok."

Bunu kabullendim. Yapacak pek bir şey yoktu. Bu durum bana Star Harbor'da huzursuz bir genç olarak, küçük kasaba gecelerini daha heyecanlı hale getirmek için bir şeyler, herhangi bir şeyler arayan halimi hatırlattı.

Kollarımı kavuşturdum. "Yani baban burada olduğunu bilmiyor mu?"

Çocuk alt dudağını ısırды ve başını salladı. Dudaklarım büküldü. "Muhtemelen ona söylemeliyim."

Çocuğun gözleri benimkilere kaydı. "Ama..."

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "*Söylemeliyim*, ama gerçekten yanlış bir şey yapmadığın için, sanırım söylememe gerek yok. Sadece dikkatli ol ve doğruca eve git."

Çocuğun beni ispiyonlamayacağına rahatlamış gibi görünüyordu ve heyecanla başını salladı. Çocuğu belaya sokmak gibi bir niyetim yoktu. Ben de sayısız kez arkadaşlarımla kum tepelerinde takılmak için evden kaçmıştım.

Çocuk hanın yolunu tutarken onu izledim. Cal'ın oğlu olduğu belliydi ve zamanla babasının etkileyici yapısını alacağı açıktı. Zaten kaçıp dışarı çıkıyorsa, Cal'ın başı onunla dertte olacaktı.

Onu bırakmalıydım. Sonuçta, o sadece gitmemesi gereken bir yerde gizlice dolaşan bir çocuktı ve ben de onun yerinde olmuştum. Ama o arkasını döndüğünde, omuzlarındaki hüznün ve ağırlık göğsüme çarptı. O inatçı duruşu, babasından bahsederken sesinin yumuşaması.

O duyguyu anladım — beklentilerin ağırlığı. Birkaç kuralı çiğnemek pahasına bile olsa, kendine ait bir alan yaratma ihtiyacı.

"Hey, evlat," diye seslendim. "İşe ihtiyacın var mı? Berbat bir iş olabilir, ama iyi para veririm. *Gerçekten* iyi," diye ekledim, teklifi daha cazip hale getirmek için.

Bu ani bir karardı, ama içgüdülerime her zaman güvenmiştim. Ve şu anda içgüdülerim, bu çocuğun, karanlıkta hayaletli bir Viktorya dönemi çocuğu gibi gizlice dolaşmak yerine, kendini meşgul edecek bir şeye ihtiyacı olduğunu söylüyordu.

Çocuğun omuzları dikleşti. "Evet, tabii." "İşin ne olduğunu bilmek istemiyor musun?" diye sordum.

Omuzları sıçradı. "Pek değil."

Evet. Kesinlikle Callum'un çocuğu.

İçimden bir kahkaha patladı. "Peki. Sabah gel de seni işe alayım. Bu arada, ben Ellie."

Elini kaldırdı. "Levi. Ve teşekkürler... babama söylemediğiniz için."

Sırıttım. "Henüz." Hanı işaret ettim. "Eve git."

Levi başını salladı. "Peki, hanımefendi."

Kulübenin etrafından dolaşarak Levi'nin eve kadar güvenle vardığından emin olmak için onu izledim. Babası huysuz bir adam olsa da, bu çocuk hakkında içimde iyi bir his vardı. Levi biraz zorlu olabilir, ama en azından zorluklara göğüs germeye hazırdı. Öte yandan babası? O tamamen farklı bir zorluktu.

DOKUZ

CALLUM

Kızarmış beignet hamurunun kokusu mutfağı doldurdu. Son beignetleri kenara koyarken, derin tencerenin üzerine örümcek süzgeci vurarak son damla sıcak yağı da akıttım. Hızla elek alıp kenarlarına hafifçe vurdum ve üstlerine bolca pudra şekeri serptim.

Şeker serpilmiş üç muhteşem beignet yığını hazırlık tezgahında bekliyordu. Bunlar bugünün kahvaltısının son unsuruydu ve en iyisi taze ve sıcak servis edilirdi.

Mutfak penceresinden çimlerin ötesine baktım. Güneş yeni doğuyordu, ama Wes'in inşaat kamyonu komşumu görmemi engelliyordu. Tek görebildiğim ön veranda ve evinin dışındaki yıpranmış tahtaları onaran birkaç adamdı.

Öyle olsa daha iyi, diye düşündüm. Orada ne tür bir felaket yarattığını görmemem muhtemelen daha iyiydi.

Kafamı salladım.

"Hey, baba." Levi mutfağa girdi, bir beignet çaldı ve hepsini ağzına tıktırdı.

"Dikkat et, o..."

"Hah... sıcak!" Sıcak hamuru çiğnemeye çalışırken, pastanın etrafında ejderhanın nefesi gibi buhar yükseldi.

"Sıcak," diye bitirdim. Saat 7:26 olmasına ve Levi'nin uyanık olmakla kalmayıp, gözleri parıldayan ve giyinmiş olmasına şaşırarak saatime baktım. "Ne yapıyorsun?"

Omuz silkti. "İşe gidiyorum."

Şaşkınlıkla etrafa baktım. "İşe mi?"

Levi'nin yüzünde şımarık bir gülümseme belirdi. "İş buldum. Hastalık parası da var." Şüpheyle kollarımı kavuşturdum. "İş mi? Ne iş?"

Benden öteye, Star Harbor Çiftliği'ne doğru baktı ve çenesiyle işaret etti. "Ellie'ye yardım ediyorum."

Spatulayı tezgaha düşürdüm, gürültüyle yere çarptı. Levi'nin *işinin* burada yardım etmek olduğunu söylemedim. Sürekli başarısız olduğu bir iş, diye ekleyebilirdim. Dişlerimi gıcırdattım. "Çiftlikte mi yardım ediyorsun? Sana para mı veriyor?" Çenemi kaldırdım. "Ne kadar?"

Gözleri mutfakta dolaştı, benimkilerden kaçındı. "Şey... Henüz tam bilmiyorum ama iyi para olacağını söyledi!"

Onun tatlı, saf kalbi. Kafamı salladım. "Oğlum, dikkatli olmalısın. Herkesin niyeti iyi değildir."

Özellikle de mükemmel kalçaları ve küstah ağızları olan, hayalleri çalan fahişeler.

Ben fark etmedim. Umurumda da değildi.

"Eğer paraya ihtiyacın varsa, burada yaptığın işler için sana daha fazla ödeme yapabiliriz." Ona en iyi ebeveyn bakışımı attım. "Ama aynı zamanda sana söylediğim şeyleri gerçekten *yapman* konusunda da konuşmamız lazım."

Oğlumun umut ve heyecanının gözlerimin önünde solup gitmesini çaresizce izledim. Levi'nin tatlı gözleri sertleşti ve bunun sebebi olduğum için kendimden nefret ettim.

Lanet olsun.

Ona tutunmaya çalışıyordum, ama tek başardığım onu daha da uzaklaştırmak oldu. Yine.

"Tamam," dedi somurtarak. Levi arkasını dönüp odasına geri dönmek için ayaklarını yere vurarak yürüdü. Yakın gelecekte odasından çıkmayacağından neredeyse emindim.

"Dur," dedim ve o yavaşça bana dönüp baktı, gözlerinde küçük bir umut ışığı parladı. Burun kemerimi sıkıp nefes verdim. "Sadece... dikkatli ol. Kimsenin seni kullanmasına izin verme."

Levi, kapının yanındaki askıdan bir beyzbol şapkası alırken yanımdan geçti. Tereddüt etti, kapüşonlu ceketinin ceplerine yumruklarını sıkarken kaşları havaya kalktı. "Onu sevmeyen biri için onu çok izliyorsun."

Omurgam sertleşti. "Dikkatli ol," diye uyardım, ama sözlerimde gerçek bir tehdit yoktu.

Levi çoktan kapıdan çıkmıştı, eğlenceli bir şekilde burnundan soluyarak sabah esintisiyle uzaklaşıyordu. "Görüşürüz, baba!"

Ve işte böyle, onu düşmana kaptırdım.

"Hava kapüşonlu giymek için çok sıcak!" diye arkasından bağırdım, ama beni duyduğunu sanmıyorum. Levi çoktan çimleri aşır Elodie'nin evine doğru koşmaya başlamıştı.

Pencereden, Levi'yi karşılamak için ön verandaya çıkan Elodie'yi izledim. O yumuşak, rahat gülümseme. Bir insana ait olduğunu, istenildiğini hissettiren türden bir gülümseme. O gülümseme oğlum için parlak ve genişti ve göğsümde acı veren bir yer şişti. Böyle bir gülümsemeyi kazanmak için ne gerekiyordu acaba?

Bunu istediğimden ya da bana yöneltileceğinden değil.

Wes'e bir şey söylerken onu izlemeye devam ettim. Wes, birkaç adamıyla birlikte çalışıyordu. O da Elodie'nin gülümsemesinden payını aldı.

Oh, lanet olsun. Elimi yüzüme sürdüm. *Bu sabah huysuz bir kaltak gibiyim.*

Yine de, Levi Elodie'nin yanında yürürken ve çiftliğin yuvarlak tepesinin arkasında kaybolurken, içimdeki rahatsız edici hissi engelleyemedim.

Küçük bir keşif görevi. Zaten bildiğim şeyi doğrulamak için yeterliydi: Elodie muhteşem bir şekilde başarısız olacaktı.

Telefonu aldım ve resepsiyonu aradım. "Merhaba, Drifted Spirit Inn. Ben Helen."

"Benim. Bir dakika yan tarafa uğramam lazım. Kahvaltı hazır ve sıcak. Senin için iki adet yaban mersinli kek ayırdım. On dakikaya dönerim."

Helen'in kahkahası telefon hattından geldi. "Sen gerçekten en iyi patronsun. Acele etme."

Homurdandım ve telefonu kapattım.

Ellerimdeki son pudra şekeri kalıntılarını silerek önlüğümü çıkardım ve bir kancaya astım.

Stan ile aramızı düzeltmek için hala en ufak bir şansım varsa —ona çiftliği bana satmasının en iyi seçenek olduğunu kanıtlamak için—Ellie'nin gerçekte neyin peşinde olduğunu bilmem gerekiyordu. Böylece, kaçınılmaz olarak her şeyi mahvettiğinde, araya girip onu kurtarmak çok daha kolay olacaktı.

Bu, orduda bana aşılarmış bir şeydi. Sonuç her zaman araçları haklı çıkarırdı. Mazeretlere yer yoktu.

Düşmanı alt etmek istiyorsam, onu kendimden daha iyi tanımam gerekiyordu. Ne yazık ki benim için düşmanım, 1,70 boyunda, vahşi saçları ve ateşli bir kişiliği olan bir bomba gibiydi. Düşmanı tanımak

aslanın inine girmek demektir. Ya da daha doğrusu, Elodie Darling ve onun lanet olası güneş ışığının etrafındaki yörüngeye girmek demektir.

Onun kulübesine doğru ilerledim.

Elodie Darling'in neyin peşinde olduğunu ve onun rahatına fazla alışmamasını nasıl sağlayacağımı öğrenmenin zamanı gelmişti.

Kendinden emin adımlarla çimlerin üzerinden Wes'in kamyonetine doğru yürüdüm. İş pantolonları, inşaat alanında çalışmaktan tozlu ve yıpranmıştı. Mülkleri ayıran çitin üzerinden bacağımı atarken, hareketlerim Wes'in dikkatini çekti.

"İşte buradasın!" Wes, yüzünde hafif bir gülümsemeyle seslendi. Elini uzatarak bana doğru yürüdü. "Şifon pasta ya da onun gibi bir şey araştırıyorsundur diye düşündüm."

Elini sıkıca tutup ona doğru ittim. "Kes şunu. Pastalarımın harika olduğunu biliyorsun."

O sıırttı. "Buna itiraz etmiyorum."

Gözlerim, Wes'in ekibi ve tarlaları temizleyen işçilerle hareketli olan çiftlik arazisini taradı. "Burası çok kalabalık," diye mırıldandım.

Wes topuklarında sallandı. "Yoğunluk iyidir. Çalışmayı severim ve burası da çok çalışmaya ihtiyaç duyuyor."

Eski kulübeye bakarak Wes ve ekibinin onu neredeyse içten dışa yeniden inşa ettiklerini fark ettim ve homurdandım.

Çenemi kulübeye doğru uzattım. "Onun gerçek bir savaşçı olduğunu duydum."

"Ellie mi?" Wes bana kaşlarını çatarak başını salladı. "Hayır, o harika biridir. Çocukluğumuzdan beri tanıyorum."

Şaşkınlıkla kollarımı kavuşturdum. "Garip değil mi sence? Buraya gelip Stan'e işleri nasıl yapacağını söylemesi?"

Wes'in bana olan ilgisi, benim sorunumu anlamaya çalıştığını açıkça gösteriyordu. "Bilmiyorum." Omuzlarını kaygısızca kaldırdı. "Belki yaşlı Stafford için bir proje olması iyidir."

Bir homurtuyu bastırdım. Elodie ve *fikirleri*, benim dışımda herkesin gözlerini parlatmış gibiydi.

Mary'nin Elodie'yi tanıyıp tanımadığını ve arkadaş olup olmadıklarını merak ettim. "Büyürken hep böyle... *neşeli* miydi?"

Yine omuz silkti. "O zamanlar onunla pek takılmıyordum. Hayes ve ben farklı çevrelerdeydik ve Darling kızları bizden daha küçüktü." Çiftliğe doğru baktı ve gözleri uzaktaki Elodie'ye takılınca

uzaktaki Elodie'ye takıldığında sinirim daha da arttı. Yumuşak bir ısıklık çaldı. "Bilmiyorum dostum, belki de daha dikkatli olmalıydım."

Kolu şakacı bir şekilde koluma çarptı. Gözlerim karardı ama tek kelime etmedim.

Wes koluma tekrar dokundu. "Hadi ama, gözlerin var, değil mi?"

"Beynim de var," diye homurdandım. "Ve o bana onun başımın belası olduğunu söylüyor."

"Tabii." Wes kelimeyi uzatarak aramızda asılı kalmasını sağladıktan sonra ekledi, "Az önce ona mı bakıyordun? Sana baş belası olduğu için mi?"

Kaşlarımı çattım ve onu bir adım geriye itecek kadar sert ittim. "Git bir şeyler yap."

"Tabii," diye devam etti, beni izleyerek, "sen onu almaya gitmeyi düşünüyorsan."

"

"Neye?"

Wes gözlerini devirdi. "Ona çıkma teklif etmek, aptal."

Arkadaşıma baktım. Onun kız kardeşiyle evliydim, lanet olsun.

Tabii, o zamanlar ona sadece hamile olduğu için sormuştum ve bunun onurlu bir şey olduğunu düşünmüştüm, ama zamanla sevgi ve saygı da gelişmişti. Mary harika bir anne olmuştu. Ona verilen kaderden daha iyisini hak ediyordu.

Özellikle, benim gibi bir adamdan daha iyi.

Sessiz kaldığımda Wes başını salladı. Yüzüne ciddi bir ifade çöktü, bu da onun söyleyeceklerinden hoşlanmayacağımı anlamamı sağladı. "Mary uzun zamandır yok. Her şeyin mükemmel olmadığını biliyorum, ama ona karşı doğru olanı yaptın."

Şakaklarımdaki zonklama geri geldi. Wes, Delta Force'ta bir hayatın her zaman ikincil kayıplar anlamına geldiğini herkesten iyi biliyordu. Kız kardeşine yaşattıklarım için beni nasıl affedebildiğini anlayamıyordum.

Kahretsin, ben bile kendimi affetmemiştim.

Kafamı salladım. "Kimseye çıkma teklif etmiyorum."

Ciddiyeti bir anda kayboldu ve Wes'in göğsünden bir kahkaha çıktı. "Bunu söylerken elini tutacağım." Elini omzuma koydu. "Sen bir aptalsın."

Omzunu silkeledim ve dirseğimle kaburgalarına ucuz, şakacı bir darbe indirdim. Wes tepki vererek beni başımdan tutup boynuma doladı. Wes daha uzundu ama ben daha iriydim

daha fazla vardı ve eşit güçteydik. Askeri eğitimimize rağmen, bu tamamen şakaydı ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Wes beni yere devirmeye çalışırken güldüm. Seviyemi değiştirerek onu hazırlıksız yakaladım ve ikimiz de çimlere yuvarlanıp sırt üstü uzandık. Nefes nefese, parlak, bulutsuz gökyüzüne bakarak soluk soluğa kaldık.

İçten bir kakhaha patladı ve günlerdir hissetmediğim bir hafiflik beni sardı.

"Ev işlerin bittiğinde birer bira içmek ister misin?" diye alay etti Wes.

Gülümsedim. "Tabii ki." Oturup iç çekerek, elimi onun karnına vurup ucuz bir vuruş yaptım ve çimlerin üzerinden koşarak uzaklaştım.

LANTERN HAD BEEN CROWDED, popüler bir yerel müzik grubu, kalabalık bir seyirci topladı. Brody, iş çıkışı üvey kardeşi Austin ile birlikte bize katıldı. Hayes, yola çıkarken lastiği patlamıştı, ama sorunu halledince o da geldi.

Barın kenarında bir bira içerek Star Harbor'da bir Perşembe gecesinin akışını izlemekten mutluydum. Sıcak hava kalabalığı dışarıya çekmişti ve arka teras müşterilerle doluydu. Sessiz bir köşe bulabilseydim mutlu olurdu, ama oy çokluğuyla reddedildim.

Hayes benimle birlikte düşüncelere dalmakla yetindi, grubumuzun geri kalanı ise sırayla içki ısmarlayıp turistlerle flört ediyordu. Benim hiç ilgim yoktu.

Sonra odadaki enerji değişti. Orada olduğunu bilmek için başımı çevirmeme bile gerek yoktu, hissettim.

Ellie, oraya aitmiş gibi bara girdi. Sanırım öyleydi.

Gülüyordu, parlak ve rahat bir gülümsemeyle, kalabalığın arasında dolaşırken sohbetlere katılmıştı bile. Geçerken insanları selamlıyordu — eski sınıf arkadaşları, komşuları, çocukluğundan tanıdık yüzler.

"Ellie! Çocukları çiftliğe götürmek için sabırsızlanıyorum," diye seslendi bir kadın, Elodie geçerken şarap kadehini kaldırarak. Elodie gülümsedi, karşılık olarak bir şeyler söyledi, coşkulu enerjisi bulaşıcıydı.

Kız kardeşi Kit de yanındaydı, ama Elodie hiç çaba sarf etmeden tüm dikkatleri üzerine çekiyordu. Hayes'e önce o ulaştı ve ona hızlıca, tanıdık bir şekilde

koluna sıkıca sarıldı. Hayes başını sallayarak, hafifçe gülümsedi. Sonra Elodie bize döndü, masayı taradı ve gözleri bir an fazla benim üzerimde kaldıktan sonra devam etti.

Bakmamalıydım, ama bakmadım.

Wes bu durumu çok eğlenceli bulurdu.

Hafif kahkahalar, barda hareket ederken kalçalarının telaşsız sallanışı, arkasında bıraktığı sıcak ve tatlı koku. Gözlerim çoktan onu takip etmeye başlamıştı, saçlarının omuzlarına dökülen dalgalarını, vücudunun kıvrımlarını tam olarak saran yumuşak kumaşı, ışığın köprücük kemiğinin çıplak teninde yansımalarını fark etmiştim.

"Bir sonraki içkileri ben alayım," dedim masadakilere ve bara doğru ilerlemeye başladım.

Onun burada olmasından memnun değildim. En azından kendime öyle söylüyordum.

Benim alanımı, gecemi, şehrimi işgal etmesinden memnun değildim, tıpkı beynimin her köşesini işgal etmiş gibi. Dikkatleri üzerine çekme, başları döndürme, insanları sanki o lanet güneşmiş gibi etrafında dönmelerini sağlama konusunda bu kadar doğal davranmasından memnun değildim.

Ve ben de onlardan biri olduğum için kesinlikle mutlu değildim.

Barda, barmene işaret ettim ve bekledim, içkime, nefesime, duvara monte edilmiş televizyonlarda oynayan maça odaklandım, ona odaklanmamak için her şeyi yaptım. Yanımdan geçiyordu, o kadar yakındı ki, vanilya ve çiçek kokusunu hafifçe aldım, bu koku bira şişesini daha sıkı kavramama neden oldu.

Ve sonra, o farkına bile varmadan, bir aptal ona doğru çok hızlı hareket etti, onu görmedi, onun bar taburelerine çarpacak olduğunu fark etmedi.

Olay gerçekleşmeden önce gördüm ve beynim farkına varmadan vücudum tepki verdi.

Düşünmeden elimi ona uzattım. Avucum sırtının alt kısmına sıkıca yapıştı, onu sabitleyip dengeledi, elbisesinin ince kumaşından cildinin sıcaklığını hissettim.

O bir an için hareketsiz kaldı, sadece bir saniye kadar, vücudu benimkini algılayacak kadar, başını bana doğru çevirdiğinde nefesinin sıcaklığı çenemde hissedilecek kadar, nabızı dokunuşumun altında atacak kadar.

Elimi çekmeliydim. Onu bırakmalıydım. Ama bunun yerine parmaklarım ona hafifçe kıvrıldı.

Artık bana bakmıyordu, tam olarak değil. Bakışları omzunun üzerinden, hala ona bastırduğım elime kaymıştı, sanki neden hala ona dokunduğumu anlamaya çalışıyormuş gibi.

Sonra onu hissettim — onu bara düşürmek üzere olan sarhoş adam, hala çok yakın duruyordu, sanki orada olma hakkı varmış gibi.

Ona zar zor bir bakış attım. Sadece uzandım ve omzuna hafifçe vurdum.

Adam dönüp, bulanık gözlerle ve yavaşça bana baktı. Gülümsemedim, kaşlarımı çatmadım. Sesimi bile yükseltmedim. Sadece ona baktım.

"Geri çekil." Sesim alçaktı ve sakindi, arkasında sadece çelik vardı.

Gözlerini kırptı, bana bir bakış attı ve hemen geri çekildi, elleri kaldırarak teslim oldu.

Elodie sonunda başını kaldırdı, keskin ve araştırmacı bir bakışla beni süzmeye çalışıyordu. "O neydi öyle?"

Birayı kaldırdım ve dikkatimi tekrar maça verdim. "Önemli değil."

O buna inanmadı, ama bir an sonra, içinden alaycı bir şekilde "Her neyse" dedi.

Başını sallayarak, bir saniye fazla kalıp sonunda uzaklaştı.

Barmen biramızı getirince, onları alıp masaya döndüm ve Elodie'nin Kit'le gülüp dans etmesini izleyerek sağlıksız bir süre geçirdim. Bir ara Kit, Hayes'i gördü ve kadınların masamıza katılacağını düşündüm. Kit ona görünmez bir oltayı attı ve onu çekiyormuş gibi yaptı, ama o şakacı bir şekilde onu uzaklaştırınca, Kit gülerek dans pistine döndü.

Hayes benim kadar karamsar olabilir, ama kız kardeşlerine karşı içten bir sevgisi vardı.

Hayes'e özellikle bir kız kardeşi hakkında binlerce sorum vardı, ama hepsini kendime sakladım. Elodie'ye olan takıntım sağlıksız sınırlardaydı ve en son ihtiyacım olan şey, arkadaşımın küçük kız kardeşinin düşüşünü aktif olarak desteklediğimi bilmesiydi.

Elodie dans etmek için yaratılmış gibi hareket ediyordu, doğal ritim duygusunu kanıtlayan ritimle dalgalanıyordu. Grup yavaş, hüzünlü bir balad çaldığında, gözleri kapanarak kapanıp açıldı. Uzun boynu, yüzünü tavana doğru eğerek uzadı, müziğin büyüüne kapıldı. Gözlerim

onun cildinde dolaşarak, sallanırken çıplak teninin her bir parçasını içime çekerek takıldı.

Çenem o kadar sıkı sıkıya kapanmıştı ki ağrıyordu.

Başını geriye eğerek zarif boynunu ortaya çıkardığında, keskin, fiziksel bir çekim hissettim, alçak ve ısrarcı, sanki görünmez bir ip beni ona doğru çekiyormuş gibi.

O her yerdeydi ve ben bir parça huzur bile bulamıyordum. Bira şişesi masaya biraz fazla sert çarptı.

Buradan gitmem lazım.

Kendimi sakinleştirmek için masanın altında uyluğumu sıktım. Çok uzun zamandır çok yalnızdım. Fiziksel tepkimin, Elodie'nin benim ideal kadınımla olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu — dolgun kıvrımları, gergin cildi, beni kendine çekmek için yalvaran dudakları.

O değildi, sadece şanssızlıktı. En azından, bir salak onunla dans etmeye çalıştığında mağara adamına dönmek için kendime söylediğim yalandı.

Neşeli bir şarkı başladığında, Elodie heyecanla ayak parmaklarının ucunda zıplamaya başladı, göğüsleri de onunla birlikte zıplıyordu ve sonunda kendimi kaybettim.

"Tamam, ben gidiyorum." Ayağa kalktım, sandalyenin tahta ayakları yere sürtündü.

Benim ani hareketime şaşırılmış olan Hayes, bira şişesini indirdi. "Emin misin?"

Masaya bir avuç dolusu banknot attım ve içkimi bırakarak çıktım.

"Evet. Sonra herkese yetişirim." Hayes

başını salladı. "İyi dostum."

Kaçarken, dans pistine bir göz attım. Elodie'nin gözleri benimkilerle buluştu ve kalbim kulaklarımda çarpmaya başladı. Bir an için, onun ceylan gibi gözleri kırpışırken zaman durdu. Dili alt dudağını ıslattıktan sonra dudakları meydan okuyan bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Sıcak, düşmanca bir enerji kalabalık barın içinde yayıldı.

Gözleri hala benim üzerimdeyken, eğilip Kit'e bir şey fısıldadı, Kit de başını salladı.

Sinir bozukluğu içimi sardı. Onun yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi silmek için ona saldırıp dudaklarını dudaklarımla kapatmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti.

Onu sahiplenme ve Elodie Darling'in benim üzerimde hiçbir etkisi olmadığını herkese kanıtlama dürtüsünü bastırdım. Sıcak ve öfkeli bir ihtiyaç içimi parçaladı.

. Öfkeli sikim kotumun fermuarını bastırdı ve eve kadar yol boyunca hiç gevşemedi.

Han sessizdi, ama ben herkesten kaçarak yan kapıdan içeri süzıldüm. Kafamı toplamam gerekiyordu. Odaklanmam gerekiyordu.

Rahatlamam gerekiyordu.

Levi'nin kapısının kapalı olduğunu fark ettim ve yumuşak ışık onun evde olduğunu gösterdi. Anahtarı odamın anahtar deliğine soktum ve kapıyı kilitlemeden kapattım. Gece yatmayacaktım, sadece rahatlamak için yapmam gerekeni yapacaktım.

Elimi yüzüme sürerek odamda bir ileri bir geri yürüdüm, avucumu ensemin arkasına sürttüm. İçerideki hava boğucu, içimden atamadığım bir şeyle doluydu.

O.

O lanet sırtış. Barda gözlerim onunla buluştuğunda gözlerindeki o kendini beğenmiş, sinir bozucu bakış. Sanki kafamın içinde olduğunu biliyormuş gibi. Sanki oraya aitmiş gibi.

Banyoya girince duşa girdim ve sıcak suyun sırtımdaki kasları yakmasına izin verdim.

Başka şeyler düşünmem gerekirdi — yarınki kahvaltı menüsü, nasıl daha iyi bir ebeveyn olabileceğim, hanede bekleyen onarımların listesi.

Onun dışında *her şeyi*.

Ama gözlerimi kapattığım anda, o oradaydı — gülüyor, alay ediyor, sanki müzikten yaratılmış gibi dans ediyordu. Nefesim hızlandı. Bunun nereye varacağını çok iyi biliyordum ve kendimden nefret ediyordum.

Ama durmak için yeterli değildi.

Sikim zonklarken içimde bir sıcaklık yayıldı. Elodie ve onun muhteşem, sinir bozucu yüzü düşünceleri zihnimi doldurmaya devam etti. Hiç nefretten sertleşmemiştim, ama bu gizemli ve güçlü bir şeydi.

Kalın ve ağır hissederek, sıcak ve ıslak bir kadının içine dalmayı hak eden bu şeyin elimde boşa gidecek olmasından nefret ediyordum.

Ama başka seçeneğim yoktu.

Elimle onu sardım ve inledim, ihtiyaç beni ileriye ittiğinde sesim boğuldu. Kan damarlarımdan fişkırıyordu ve dünyayı dışladım. Kendimi duyulara kaptırırken, mantıklı tüm düşünceleri kafamdan attım.

Yıllardır bir kadınla birlikte olmamıştım ve sikimi okşamak, temel içgüdülerimi tatmin etmenin başka bir yolu haline gelmişti. Bir amaç için bir araç.

Ama bu farklıydı.

Utanmaz bir ihtiyaç, karanlık ve isimsiz bir şeyle dans ediyordu. Ellie'nin önümde uzanmış, bana serilmiş hali *gözümün önüne geldi*. Sıcak, ıslak amının beni açmamı beklediğini düşünerek inledim. Penisim protesto etti, elimi nefretle karşıladı ama yine de ona ihtiyaç duyuyordu. Kendime ona dokunmaya izin vermedim, zihnimde bile.

Bunun yerine, ulaşamayacağım Elodie'nin görüntüsüne bakarak sikimi okşamaya devam ettim. Beni tahrik ediyordu. Keskin bir farkındalık beynimde bir şeyi uyandırdı, zaten keskinleşmiş duyularımı daha da keskinleştirdi. Zihinsel görüntüler işe yarıyordu, çünkü aniden onu odada *hissede biliyordum*, uysal ve meraklı. Duşun buharında karışan baharatlı vanilya parfümünün kokusunu neredeyse alabiliyordum. Bu, fanteziyi daha da körükledi ve ben uçuşuma yaklaşırken onu hayata geçirdi.

Kalçalarımı öne doğru iterek gerginlik belime yayıldı, elimi sikerek o mükemmel göğüsleri spermimle boyamanın nasıl bir şey olacağını hayal ettim.

O da hoşuna giderdi, beni bu kadar mahvettiği için zevk alırdı. Çekip dururken inledim. Öfkeli mastürbasyon seansları arasında bu seans rakipsizdi.

Acınası.

Fantezim yeterli olmalıydı - doygun, boş ve ondan kurtulmuş olmayı ummuştum - ama olmadı.

Su cildime çarpıyordu, ama onu düşüncelerimden silemiyordu. Ön kolumu fayansa dayadım, başımı eğip pompaladım. Kısa süre sonra kalın sperm iplikleri duş duvarını boyadı, ben ise onun göğüslerine boşaldığımı hayal ediyordum. Sivri meme uçları boşaldığımla parlıyordu.

Boşalırken vücudum sarsıldı ve dudaklarımdan tek bir kelime kaçtı: "Elodie."

ON

ELODIE

GERÇEKTEN dönmek istemişim.

Yanlış odaya girdiğimi ve birinin duş aldığını fark ettiğimde, hemen geri dönüp oradan çıkmak için topuklarımı döndürdüm.

Sonra tek bir kelime beni durdurdu.

Elodie.

Adım, *tek* bir anlama gelebileceği boğuk bir iniltiyle söylendi. Beni felç eden tek bir gırtlaktan gelen, erkeksi bir inilti. Ayak tabanlarımda hissettiğim bir inilti.

Cildimin kenarlarında, bir orman yangınının ilk alevleri gibi sıcaklık yayıldı.

Bunu duymamalıyım. Kesinlikle hissetmemeliydim. Keskin ve ısrarcı bir sıcaklık dalgası içimi kapladı, sanki vücudum ona tepki vermek için kendini yeniden programlamış gibi karnımın altında birikti.

Hayır. *O* değil. Durum. O sesin ilkel sesi.

Kendime yalan söyleyip, kapının diğer tarafındaki inlemenin yaralandığı anlamına geldiğini düşünebilirdim, ama gerçeği biliyordum. Duşta neler olduğunu *çok iyi* biliyordum.

Bilmediğim şey, neden dudaklarından *benim* adım çıktığıydı.

Savunmam olarak, kapıyı çalmıştım ve kapıyı tamamen açtığımda zaten aralıktı.

Hatta seslenmişim, lanet olsun.

Banyo kapısının yanındaki duvara sırtımı dayadığımda nefesim kesildi. Bacaklarımda hafif bir zonklama hissederken tırnaklarım avuç içlerime batıyordu. Cal yine inledi ve ben neredeyse çığlık atıyordum.

Callum Blackwood'un gözlerine bir daha asla bakamayacaktım.

Karanlık süiti gözden geçirirken, buranın Cal'ın yaşadığı yer olduğu belliydi. Ona ait erkeksi izler her yerdeydi: keskin, askeri düzende yapılmış kral boyu yatak. Komodinde hiçbir süs eşyası yoktu, sadece yalnız bir saat ve bir kol saati. Odanın karşısında dolabı açıktı, gömlekleri ve pantolonları acı verecek kadar düzenli bir şekilde asılıydı.

İçgüdülerimle hareket ettim, hareketin farkına bile varmadan bacaklarım beni ileriye taşıdı. Nabzım boğazımda atıyordu, nefesim kısa ve düzensizdi. Oradan çıkmam gerekiyordu, hemen, önce...

Duş sesi kesildi.

"Siktir," diye fısıldadım, kaçma ihtiyacıyla çaresizce. Karanlıkta, ayaklarımın altında hafifçe gıcırdayan eski döşeme tahtalarına lanet ederek, süitin içinden parmak uçlarında yürüdüm.

Kapıya ulaşır koridora sızdığımda, rahat bir nefes aldım. Kapıyı eskisi gibi aralayıp, Drifted Spirit Inn'de gizlenmemin asıl nedenini hala sıkıca tutarak koridorda koştum.

Vücudum ateş gibi yanarken, ayaklarımın götürdüğü kadar hızlı koştum.

"Elodie." Kalın, gür bir ses beni durdurdu. *Onun* sesi. Ama bu sefer, orgazm olmak üzere olan bir erkeğin çaresiz inlemesi yerine, şaşkın bir rahatsızlık doluydu.

Bir çılgılık atarak sıçradım ve ona döndüm. Başı kapıdan dışarı çıkmıştı, çıplak omuzları görünüyordu. Üzerinde sadece kalçalarına aceleyle sarılmış bir havlu vardı. Hayatını kurtarmak için havluya sarılmış olan havluyu kıskanarak, zorlukla yutkundum.

Bir damla su, belindeki V şeklindeki kesikten yavaşça ve kasıtlı bir şekilde akarak beyaz pamuğa emildi. Kendime bakmadığımı söyledim. Burada aptal gibi durmadığımı, yere yapışmış, kulaklarımda kalp atışlarımın yankılandığını söyledim.

Cal'ın saçlarının uçlarına kalın su damlaları yapışmış, saçlarını neredeyse siyaha çevirmişti. Koridorun ışığı loş bir parıltı yayıyordu, ama keskin bakışlarının üzerimde donduğunu görebiliyordum.

"Oh!" Boğazımı temizledim. "Hey, Cal." *Seni burada görmek ne güzel...*

Karanlık bakışları daraldı, kaşları şüpheyle gözlerinin üzerinde çizgiler oluşturdu. Bir an sadece baktı, sanki kutsal mahremiyetini ihlal ettiğimi biliyormuş gibi tavırları yoğun bir şekilde bulutlandı.

Anlamış mıydı? Aklımdan geçen düşünceleri okuyabiliyor muydu?

Son birkaç dakikadır aktif olarak senin sikini ellerinde hayal ediyordum.

Yedinci sınıf drama derslerinin beni yüzüstü bırakmamasını umarak gözlerimi kırptım ve dünyanın en garip karşılaşmasından kurtulmak için rol yapmaya çalıştım. Elimi sarsarak salladım.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Buraya kimsenin girmesi yasak."

Ağzım açıldı ama hemen kapattım. Resepsiyonu işaret ettim. "Helen beni buraya gönderdi. Levi kapüşonlu sweatshirt'ünü benim evime bırakmış. Geri getiriyordum."

"Geç oldu." Gözleri siyah kapüşonlu sweatshirt'e kaydı, sonra tekrar yüzüme döndü, içini çekip başını salladı. "O çocuk Haziran ayında neden kapüşonlu sweatshirt'e ihtiyaç duyduğunu anlamıyorum."

Cevap vermedim çünkü zihnim hala barda kalmıştı. Elinin bana dokunduğu anı hatırlayarak kendimden geçmişim. Sıcak ve sabit bir şekilde, parmakları beni yere sabitlemek için yeterli kadar bastırdıktan sonra belime dolanmıştı.

Bir uyarı. Bir iddia. Belki de hiç düşünmeden verdiği bir tepki. Ben bunu önemsemediğimi göstermeye çalıştım, ama aslında çok etkilendim.

Onun için dans etmişim.

Belki de sebebi buydu — hareketlerim, müziğin beni sürüklemesine izin vermem, o sırada onun barda tam olarak nerede olduğunu çok iyi bilmeme rağmen.

Onun bakmasını istedim. Hissetmesini istedim, ama *bunu* beklemiyordum.

Eve gelip, onun dudaklarından adımı duymayı beklemiyordum, dua eder gibi, sanki içinden zorla çıkarılmış gibi inleyen bir sesle.

Nabzım hızlandı, beni ele verdi.

Hoodie'yi daha sıkı kavradım, parmaklarımın titrediğini görmemesi için.

Gözlerimi kırptım, beynimi o ana geri getirmeye çalıştım. "Çocuklar işte, ne yaparsın." İstemeden, siyah kumaş parçasını uzattım, adım atamadım.

Odanın kapısından çıkarken, sadece beline dolanmış beyaz havluyla, karamsar gözleriyle koridora baktı. Sırtımdan bir sıcaklık yayıldı. O sadece kaslı değildi, oyulmuş gibiydi, loş mum ışığında tapınılacak bir şey gibi. Geniş omuzları, her santimi disiplinle ve spor salonunda çalışmaktan çok daha tehlikeli bir şeyle şekillendirilmişti. Göğsü, kasların oluşturduğu çıkıntılar ve çukurlarla kaplıydı ve ince bir beline doğru daralıyordu.

beline doğru inceliyordu. Eski yara izleri, pazılarını saran ve sert ön kol kaslarından eline doğru uzanan dövmelerin üzerinde belirgin bir şekilde görünüyordu.

Temiz, mükemmel çizgiler değildi; dövmeleri pürüzlü, sivri yara izlerinin arasından geçiyor, mürekkep, saymak bile istemediğim kadar çok kez yırtılıp dikilmiş ete sızıyordu. Bazıları derin ve kalın, diğerleri ince ve kabarık, hiç duymayacağım savaşların hikâyesini anlatan bir tarih. Aralarındaki kontrast, sanat ve hasar, şaşırtıcıydı. Yırtılıp tekrar birleştirildiğinin kanıtıydı.

Yutkundum, kalbim deli gibi çarpıyordu. O çok etkileyiciydi ve ona bakmaktan kendimi alamadığım için kendimden nefret ediyordum. Aramızdaki mesafe çok kısa, hava çok ağırdı.

Cal kapüşona uzandı, parmak uçları elimi okşarken sırtımda ateşli bir iz bıraktı.

Boğazımda garip bir kahkaha takıldı. "Levi bugün çok iyi iş çıkardı, onu çok çalıştırdım ama bir kez bile şikayet etmedi."

Ne oluyor? O çıplakken neden onun oğlu hakkında havadan sudan konuşuyorum?

"Tamam, hoşça kal!"

"Tamam, hoşça kal!" Yanaklarım alev aldı ve arkama bakmadan kaçmak için topuklarımı döndürdüm. Drifted Spirit'in labirentinde dolanarak ön kapıya doğru koştum.

"İstedğini buldun mu?" Helen'in sesi bal gibi tatlıydı.

Durup ona döndüm. Ön masanın arkasında yüksek sırtlı bir taburede oturmuş, dalgın dalgın kitabından başını kaldırmıştı. Eskimiş roman, kucağında açık bir şekilde duruyordu — uzun saçlı bir erkeğin, altında yatan zayıf kadını kucakladığı eski bir Harlequin romanı.

Aklım anında Cal'ın üzerinde sadece bir havlu olduğu anı canlandırdı. *Elinde bir kılıçla çok yakıştırdı.*

Gerçek bir kılıç. Penisi değil, aman Tanrım.

Göğsümden ve boynumdan yeni bir sıcaklık dalgası yükselirken, boğuk bir "Evet!" diyebildim.

Helen kendi kendine kıkırdadı ve ben de onun aşırı belirsiz *talimatlarının* - *yaşam alanı o koridordan, mutfağı geçip arkaya doğru* - kasıtlı olup olmadığını merak etmeden edemedim.

Elbette, yaşlı kadın benim tam olarak neyle karşılaşacağımı bilemezdi, ama kehribar rengi gözlerindeki yaramaz ışıltı, patronuna rastlayabileceğimi hissettiğini gösteriyordu.

Belki de masum görünen bu kadın gerçekten de bela arıyordu.

Dönüp kollarımı belime doladım ve gülümsemeyi bastırdım. "Biliyor musun," dedi Helen arkamdan, "beni düşündürdün."

Merakım uyandı, kaşlarımı kaldırarak döndüm.

"Kadın," diye tamamladı. "Haklıydın. Efsaneler dışında onun gerçekte kim olduğu hakkında daha fazla şey bilmememiz yanlış geliyor." Helen öne eğildi ve masanın arkasından eski bir albüm çıkardı. Albüm, kalın meşe masanın üzerine hafif bir sesle düştü. Kitap, kütüphanedeki kitaba benziyordu, ama şarap rengine çatlamış deri ciltliydi.

"Bu eski ev, birçok eski anıyla birlikte geldi." Kitabı işaret ederek başını salladı. "Bunu da dahil."

Merakla yaklaşarak, kapağında altın rengi kabartmalı, eğri bir yazı ile yazılmış "*Scrap Book*" (*Albüm*) kelimesine baktım. Bu tür bir dikkat dağınıklığı, Cal ve onun kalın, erkeksi inlemelerini unutmak için tam da ihtiyacım olan şeydi.

Parmaklarım kelimelerin üzerinde dolaştı.

"Bakabilir miyim?" Helen'e baktım, o gülümsedi.

"Tabii ki."

Menteşeler gıcırdayarak açıldı ve hafif tatlı, küflü bir badem kokusu burnuma çarptı. Parmaklarım sayfalara dokunmaya korkarak üzerinde dolaşırken, eski kitap kokusu beni sardı. Kitap, Barker ailesinin ve Star Harbor'daki genel olayların bir kaydı gibi görünüyordu. Sepya renkli portrelerin yanına gazete kupürleri yapıştırılmıştı. Soluk, el yazısı notlarda tarihler ve açıklamalar yazıyordu.

Drifted Spirit Inn'in fotoğrafında durdum. Fotoğraf eskiydi, ama ev arka planda gururla duruyordu. Ağaçlar şimdiki kadar heybetli değildi ve evin çevresi gelişmemişti. Verandanın merdivenlerinin dibinde, yakışıklı bir çift kameraya bakıyordu, yanlarında iki çocuk, bir erkek ve bir kız.

Fotoğrafın altına el yazısıyla bir tarih yazılmıştı: 1886.

"Bu çok havalı," diye fısıldadım, tüm bu tarihin içinde kaybolmuş gibiydim.

Helen, hayal gücümü esir alan fotoğrafı işaret etti. "Bu, evin inşaatı tamamlandığında Louis Barker, eşi ve çocukları. O, son derece mahrem bir adamdı ... Ailesi hakkında çok az şey biliniyor." Omzunu silkti. "Muhtemelen çoğu zamanla kaybolmuştur, bu da gizemi daha da çekici kılıyor."

Başımı kaldırıp gülümsedim, ne demek istediğini çok iyi anlıyordum.

"Çiftliğin bazı fotoğrafları ve sanırım Bayan Barker tarafından yazılmış birkaç not var." Helen kitabı kapattı ve bana doğru itti. "Bunu ödünç almak isteyebilirsin diye düşündüm, eski fotoğraflardan bazılarını kullanabilirsin."

Hayal gücüm canlandı. O zamanın ve bugünün sosyal medya görüntülerini yan yana görebiliyordum, tarım arazisinin eskiden nasıl olduğunu ve Stan ile benim bugün bile onu nasıl onurlandırdığımızı gösteriyordu.

Elini tuttum ve sıktım. "Teşekkür ederim."

Dikkatlice kitabı tezgahıtan aldım ve göğsüme sıkıca bastırdım. İnsanları Star Harbor Çiftliği'ne çekmek için planım yavaş yavaş netleşiyordu. En önemli engel, insanlar geldiğinde çiftliğin faaliyete geçmiş olmasını sağlamaktı.

Bu, başımı döndüren bir sürü işin olduğu bir listeyi içeriyordu. Odaklanma zamanı gelmişti. Kendimi kanıtlama zamanı.

Görevlerle boğuluyordum ve ihtiyacım olan son şey, akşamın büyük bir kısmını Lantern'da bana somurtarak geçiren ve duşta adımı inleyerek söyleyen huysuz han sahipleri tarafından dikkatimin dağılmasıydı.

Ayrıca Cal'ın bilmesi gerekmiyordu. Koridoru bilmesi gerekmiyordu. İnlememi bilmesi gerekmiyordu. Lanet olası hayatımın geri kalanında, o anda, karanlıkta bir sır gibi fısıldanan o sesle adımı duyacağımı bilmesi gerekmiyordu.

Asla bilmek zorunda değildi.

ONBİR

CALLUM

Oh, ben biliyordum.

Elodie'nin odamda olduğunu ve benim onun adını inlediğimi duyduğunu *yüzde yüz* biliyordum. Yüzünün bembeyaz olması ve sikime bakmaktan kendini alamaması her şeyi ele veriyordu.

O an, bir deliğe girip bir ay boyunca insanlıktan men olmayı yemin etmem gereken bir andı. Bunun yerine, gece yarısına kadar odamda volta atıp, yumruklarımı sıkıp, çenemi sıkıp, *acı çekerek geçirdim*.

Kendime iyi olduğumu, bunun önemli olmadığını söyledim.

Ama işte buradaydım, beyzbol sahasında, ısınırken hala onu kafamdan atmaya çalışıyordum.

Oyuna odaklanmam gerekiyordu. Kafamı toparlamam, konsantre olmam, maç öncesi antrenmanların ritmine alışmam gerekiyordu, ama beynim hala geçen haftada takılı kalmıştı. Orada olduğunu, beni duyduğunu, düşündüğüm kişinin o olduğunu bildiğini bilmek, içimde keskin ve huzursuz bir şeyin tırmalamasına neden oluyordu.

Omuzlarımı geriye doğru çekip, derin bir nefes verdim.

Odaklan, Blackwood.

Rakip takım ısınırken sahaya baktım.

Hayes geç kalmıştı. Yine.

İlk atış beş dakika sonra başlayacaktı ve takımın yarısı esneme yaparken, diğer yarısı onun kaçınılmaz bahanesini bekliyordu.

Brody'nin dikkatini çekmek için ısıklık çaldım. "Haber var mı?"

Brody telefonuna baktı. "İki dakika sonra gelecekmiş. Kuşla ilgili bir şey mi?"

Hayal kırıklığıyla başımı salladım.

Wes kaşlarını kaldırdı. "Yine üzerine pisledi mi?"

Brody sırttı. "Daha kötüsü. Anlaşılan bir kuş doğrudan ön camına çarpmış. Birdenbire, bam! Kenara çekip hasarı kontrol etmek zorunda kalmış." Başını kaldırıp eğlenerek baktı. "Ona göre, kuş uçmadan önce ona dik dik bakmış bile."

"Sanki onu arıyorlar." Güldüm ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Hayes'in kamyoneti sonunda otoparka girdi ve o da arabadan indi, sanki evrenin kendisine haksızlık etmiş gibi görünüyordu.

Brody sırttı ve park yerine doğru seslendi. "Zor bir öğleden sonra mu, dostum?"

Hayes kamyonetin kapısını çarparak kapattı ve parmağını ona doğrulttu. "Yapma."

Wes güldü. "O kadar mı kötü?"

Hayes burnundan nefes vererek elini yüzünden aşağıya doğru çekti. "Lanet olası bir martı ön camıma çarptı. Tam hızla. Onu öldürdüğümü sandım. Kenara çekip yolu kontrol ettim, ama o şey tozunu silip sanki *ben* pislikmişim gibi uzaklaştı."

Gülümseyerek başımı salladım. "Asıl pislik sensin."

Hayes somurtarak cevap vermedi, ama ruh hali çoktan düzelmişti. Adam, epik derecede kötü şansından hiç bahsetmeyi sevmezdi, ama hepimiz bunun onun üzerinde bir fırtına bulutu gibi dolaştığını bilirdik.

Brody sırtına vurdu. "Evet, boş ver, sonra düşünürüz. Kazanmamız gereken bir maç var."

Hayes ona soğuk bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi. Ben sahaya dönüp eldivenimi düzelttim. O anda duydum — net ve kesin.

Ellie.

Sıcak yaz havasını kesen bir kahkaha patlaması, hafif ve ne olduğunu bilmediğim bir şeyle doluydu. Kendimi durduramadan omurgam gerildi, parmaklarım eldivenimi sıktı.

Bakmam gerekmiyordu. Kesinlikle bakmamalıydım. Ama tabii ki baktım.

Oyun parkının yanındaydı, bronzlaşmış bacakları güneş ışığında parılıyordu, Winnie'yi kovalarken çocuğun tiz kahkahaları çimlerin üzerinde yankılanıyordu.

Elodie atıldı, yeğenini belinden yakaladı ve çimlere yuvarlandı, ikisi de neşeli kahkahalara boğuldu.

Dişlerimi sıktım.

Aptalca sevimli kırmızı bir sundress giymişti, yeğenini kovalarken sırt üstü yuvarlanırken etek ucu bacaklarının etrafında dalgalanıyordu, nefes nefese kalmıştı.

Bu oyunla hiçbir ilgisi yoktu. Benimle hiçbir ilgisi yoktu.

Öyleyse neden hala bakıyordum?

Keskin bir nefes verip omuzlarımı geriye attım ve arka döndüm.

Birinci kalede ağırlığımı değiştirdim, eldivenimi avucuma bir kez vurdum, gevşemeye çalıştım. Hayes kısa stop pozisyonundaydı, sakın ve düşünceli bir yoğunlukla sahayı tarıyordu, sanki softboldan başka bir şey planlıyormuş gibi görünüyordu. Bu ligi yarı ciddiye alan tek kişi olan Brody, atıcı tepesi üzerinde, şimdiden vurucuya sataşmaya başlamıştı. Üçüncü bazda duran Wes, ellerini dizlerine dayamış, hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi sırtıyordu. Bazen pozisyonlarımızı değiştirirdik, ama bu geceki diziliş böyleydi.

Maç başladı ve Elodie'yi düşünmeyi bıraktığımı kendime söyledim, ama vücudum başka planlar yapıyordu. Onun varlığının son derece farkındaydım, gözlerim onu izlediğim kadar onun da beni izleyip izlemediğini görmek için gizlice bakıyordu.

Maç sırasında her şey yolunda gitti. Vuruşlarım temizdi, atışlarım keskin, reflekslerim *yerindeydi*. Düşünmüyordum bile, sadece oynuyordum. Haftalardır ilk kez kaybetmiyorduk ve takımın enerjisi yüksekti.

Her baktığımda Ellie hala oradaydı. Artık eski meşe ağaçlarının gölgesinde, tribünde oturmuş maçı izliyordu.

Selene ile uyluk uyluk oturmuş, bizi izlerken fısıldaşıyor ve gülümsüyordu. Winnie ilgisini kaybetmiş, sahadan uzakta çimlerde dönüp duruyordu, nerede durduğunun farkında bile değildi.

Duyularım keskinleşti, beynimde tehlike alarmı çaldı — küçük kız çok yakındı.

Çat.

Foul topuna vuran bir sopanın eşsiz sesi.

Ses çok hızlı, çok keskin çıkmıştı ve topun Winnie'ye doğru geldiğini fark ettim.

Düşünmeden hareket ettim. Winnie'yi yakalamak için atılırken ayaklarım toprağa çarptı ve top yan tarafıma çarptığı anda vücudumu döndürdüm.

Keskin bir acı hissi içimi parçaladı, ama neredeyse fark etmedim. Dikkatim, çimlerin üzerinde bana göz kırpan minik insana odaklanmıştı.

Yüzümü buruşturarak, geniş gözlerle bana bakan çocuğa baktım. "İyi misin, ufaklık?" diye homurdandım. "Seni ezmedim, değil mi?"

Winnie, hiç etkilenmemiş bir şekilde sırttı. "*Harikaydı.*"

Gülerek başımı salladım ve onu ayağa kaldırdım. "Evet, harikaydı. Öyle diyelim."

Ellie ve Selene gelmeden önce olanları sindirecek zamanım bile olmadı. Selene Winnie'ye önce ulaştı ve dizlerinin üzerine çöktü. "Olamaz, Win, yaralandın mı? Beni çok korkuttun!"

Winnie başını salladı. "Bay Cal beni kurtardı."

Selene bana baktı, Winnie'ye sarılırken sesinde duygu doluydu. "Teşekkür ederim."

Başımı salladım. Herkesin yapacağı şeydi. Ellie'ye bakmadım ama gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

Kahretsin, yanım acıyor.

Selene, Winnie ve Elodie'ye bakarak, "Belki gitmeliyiz," dedi.

Winnie dudaklarını bükerek çimlere küçük ayağını vurup işaret etti. "Ama Hayes amca oynuyor."

Ellie titrek bir nefes verdi, elini Winnie'nin saçlarına koyup düzelttikten sonra sonunda bana baktı. "İyi misin? Tanrım, çok acımıştır."

Soruyu zar zor algıladım çünkü eli aniden gömleğimi kaldırıp vurulduğum yeri incelemeye başladı.

Bütün vücudum kaskatı kesildi ve üç şey aynı anda kafama dank etti:

Birincisi: Avucunun çıplak tenime değen kısmı sıcaktı, parmakları morarmış kasları hafifçe bastırıyordu.

İkincisi: Göğsüm sıkıştı, sanki vücudum onun üzerimde yarattığı etkiye karşı kendini korumaya çalışıyordu.

Üç: Bal ve vanilya kokuyordu ve beynimi kısa devre yapan bir şey daha vardı.

Tanrım. Tam hızda gelen bir softbol topunun tam isabetini almıştım, ama beni sarsan bu muydu?

Bunu kafamda oturtamadan, Hayes koşarak geldi, eldivenini çimlere attı ve o an paramparça oldu.

Ellie elini geri çekti.

Omuzlarımı silkeledim, gerginliği atmaya çalıştım ama onun dokunuşunun sıcaklığı hala üzerimdeydi.

Hayes sırtıma vurdu. "Tanrım, seni hiç bu kadar hızlı koşarken görmemiştim. İyi misin dostum?"

En az birkaç gün ağrım olacağını bilerek sırtımı tekrar gerginleştirdim. "İyiyim." Dikkatim, alt dudağı hafifçe öne çıkmış Ellie'ye takıldı.

Benim için mi endişeleniyordu?

Boğazımı temizledim ve sahaya doğru yürüdüm. "Hadi, Hayes. Kazanmamız gereken bir maç var."

Maç yeniden başladı, ama o gece boyunca tek düşünebildiğim Ellie'nin elinin tenimde bıraktığı hissiydi.

LEVI çok iyi bir ruh halindeydi.

Teorik olarak bu iyi bir şey olmalıydı, ama bu ruh hali doğrudan *onunla* ilgili olduğu için durum farklıydı.

Oğlumun yıllardır görmediğim bir enerjiyle çiftlikte dolaşmasını mülkün kenarından izledim. İş eldivenleri giymişti ve içinde bir şey olan tahta bir sandık taşıyordu. Ne olduğunu bilmiyordum ve pek de umursamıyordum. Tek görebildiğim, ne kadar rahat görüldüğü ve ne kadar çok gülümsediği idi.

Ve daha da kötüsü, bunun ne kadarının Elodie Darling ile ilgili olduğu.

Elinde bir klipsli tahta ile tarlanın ortasında durmuş, birkaç haftadır değil de on yıldır burayı yönetiyormuş gibi emirler yağdırıyordu. Başının üstüne siyah bir güneş gözlüğü takmıştı, saçları kıyı rüzgârından dağınıktı.

Sinir bozucu derecede yetkin görünüyordu. İçimde bir rahatsızlık hissettim.

Onun bu işte iyi olmasını istemiyordum. Onun bunalmış olmasını istiyordum. Bu işin onu aştığını fark etmesini istiyordum. Ama Levi'nin her sözüne kulak kesilmiş halinden, durumun kesinlikle öyle olmadığı belliydi.

Levi ona doğru koştu, söylediği bir şeye gülüyordu. Ona gülümsedi ve omzunu sıkmak için elini uzattı. Onları ne kadar sert sıktığımı

dışlerimi o kadar sıkılmıştım ki.

Onlara doğru yürümeye başladım.

Orada işim yoktu, bunu biliyordum, ama kendime Levi'yi kontrol etmek için gittiğimi söyledim kendime—onu bedava işçi olarak kullanmadığından ve bu çiftliğin gerçek değerini abartarak ona şekerle kaplı saçmalıklar anlatmadığından emin olmak için.

Tek neden buydu.

O maça bana dokunduğundan beri vücudumun gergin olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Kafamı çevirip, bana iyi olup olmadığını sorduğunda dudaklarında gördüğüm o aptal, endişeli küçük somurtkanlık yüzünden.

Keskin bir nefes verip ellerimi ceplerime soktum.

Sorun yoktu. Ben sadece başka bir keşif görevi için buradaydım.

Peki neden şimdiden aklımı kaçırıyorum?

Beni bu noktaya getiren her kararı sorgulamıyormuş gibi mülke adım attım. Ellie bir listeye bir şey yazarken beni fark etti. Başını çevirdiğinde güneş gözlüğü burnundan kaydı.

Sonra gülümsedi.

Küstah, alaycı sırıtişlarından biri değildi. Dudaklarından öpüp bu meydan okumayı ortadan kaldırmak istememe neden olan o kendini beğenmiş küçük sırıtişlarından biri değildi.

Hayır, bu farklıydı.

Yumuşak. Açık. Sıcak.

Nefesim kesildi.

Güneş gözlüklerini düzeltti ve tamamen bana döndü. "Vay, vay, vay. Bakın kim gelmiş, benim en sevdiğim huysuz."

Somurtarak ahıra doğru yürüyen oğlumu işaret ettim. "O ne yapıyor öyle?"

Ellie gülümseyerek Levi'ye baktı. "Öğreniyor. Büyüyor.

"Başarılı." Kollarını kavuşturdu. "O zaman doğal olarak nefret ediyorsundur." "Nefret etmiyorum," diye cevap verdim.

"Emin misin?" Başını eğdi, alaycı bir sempatiyle yüzüme doğru işaret etti.

"Çünkü alnındaki damar öyle demiyor."

Çenemi sıktım ve vücudumun ona tepki vermemesini istedim.

İşe yaramadı.

Ellie, tarlada bir şey taşıyan Levi'ye döndü. "O çok çalışkan. Ve ona bir şey söylediğimde gerçekten dinliyor."

"Evet, belki sen gibi ona aptalca bir para ödersen..."

"Ona henüz para bile vermedim," diye gülerek sözümü kesti. Kaşlarımı çattım. "Ne?"

Ellie sinir bozucu bir şekilde kendini beğenmiş bir şekilde sırtıttı. "O bile istemedi. Sanırım burayı seviyor. Ama merak etme, onun için bir zarf dolusu para hazırladım."

Bunun beni bu kadar rahatsız etmesinden nefret ediyordum. Onu kendi dünyasına bu kadar kolay çekmesinden nefret ediyordum.

Beni de içine çekmesinden nefret ediyordum.

Ellie kaşlarını kaldırdı. "Sen de katkıda bulunmak ister misin, yoksa buradan ayrılan kadar bana surat asmak için mi buradasın?"

"Somurtmuyorum." Diye homurdandım, ama yüzümü düzelttim.

Ellie dilini şaklattı, yaklaşarak sesini alçaltarak göğsüme keskin ve sıcak bir şey gönderdi. "Emin misin? Şimdi git buradan. Sen burada dolanıp durmadan, somurtkan, ateşli ve mutsuz olman yeterince zor zaten."

Kalbim kulaklarımda çarpıyordu.

Onun bu şekilde konuşmasından hoşlanmadım.

Ayrıca, istemeden de olsa bakışlarımın onun ağzına kayması da hoşuma gitmedi.

Kendinden emin gülümsemesi büyüdü.

Siktir.

Beni alay ediyordu.

Keskin bir ıslık sesi havayı yırttı. Levi, sahnenin diğer ucundan çılgınca el sallayarak koşarak geldi.

Kendi kendime güldüm — kendi çocuğum tarafından kurtarılmıştım.

Levi, benim sözde tahammül edemediğim bir kadının yakınlığında tüm vücudumun eridiğinin farkında olmadan aramıza baktı.

"Ellie, mağazaya gitmem lazım," dedi Levi nefes nefese. "Stan, kabak tarlası için daha fazla kazık gerektiğini söyledi."

Ellie, klipsli not defterine bakarak başını salladı. "Ve kablo bağları." Levi onu işaret etti. "Evet. Doğru, kablo bağları. Anladım."

Gözlerimi kısarak baktım. "On dört yaşındaki bir çocuğun malzeme almak için şehre gitmesine izin mi veriyorsun?"

Ellie alaycı bir şekilde güldü. "Oh, affet beni, *Yılın Babası*. Ne düşünüyordum ki, ehliyeti olmayan bir genci markete arabayla gönderiyorum?"

Levi gözlerini devirdi. "Bay Stafford'la gidiyorum, baba."

Aslında Ellie'nin Levi'nin yasadışı olarak araba kullanmasına izin vereceğini düşünmüyordum ve Stan'le birlikte işlerini halletmesinden de endişelenmiyordum. Burada yalnız kalacağım için endişeleniyordum.

Yalnız.

Onunla.

Ellie Levi'ye döndü ve sırtıttı. "Sen benim kahramanımsın. Atıştırmalık bir şeyler getirirsen, bugünkü kazancına yüzde on ekleyeceğim."

"Tabii ki!" Levi bana sırtıttı ve koşarak uzaklaştı. Ve bir anda, yine onunla baş başa kaldım.

Ellie derin bir nefes aldı ve kollarını başının üzerine uzattı. Beyaz tişörtü, güneşin öptüğü pürüzsüz tenini birazcık ortaya çıkardı.

Aptalca bir şey yapmadan, örneğin ona dokunmak gibi, gözlerimi ondan ayırdım.

Ya da tamamen dağılmadan.

"Ee." Tekrar nefes verdi, düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Bana bakmaya devam mı edeceksin, yoksa yardım edecek misin?"

"Yardım mı?" Ben kaşlarımı çattım. "Neye yardım?"

Yavaşça ve tatlı bir gülümsemeyle bana doğru adım attı. Aramızdaki sıcaklık çatırdadı.

Yerimden kıpırdamadan durdum, kaslarım gerildi, o parmağını göğsüme dokundurdu.

"Merak etme," dedi yumuşak, alaycı bir sesle. "Burada gerçekten hoşlandığını kimseye söylemeyeceğim."

Onun bileğini tuttum. Sert değil, ama nazik de değildi. İkimize de çok ince bir çizgide yürüdüğümüzü hatırlatacak kadar.

Dudakları aralandı.

Daha iyi bilmeme rağmen, başparmağımı yavaşça ve kasıtlı olarak bileğinin iç kısmına dokundum. Ellie zorlukla yutkundü. Dokunuşumla nabızı hızlandı.

Onun nefesini tenimde hissedecek kadar yaklaştım. Gerilim o kadar yoğundu ki, kırılacağımı sandım.

"Hey!" Levi'nin sesi duyuldu.

Ellie bileğini çekip kurtardı ve ben bir adım geri attım.

Levi tekrar bize doğru koştu, bu sefer elinde sarı bir torba tutuyordu.

"Anahtarları unutmuşum, ama Sour Patch Kids buldum."

Ellie güldü ve cebinden bir kamyon anahtarı çıkarıp Levi'ye uzattı.

Ona gülümserken şekerleri attı. "Beni seviyorsun."

Bana son bir bakış attı — son bir sırtışla, benim tamamen mahvolduğumu ima etti.

Ve lanet olsun, hak etmiştim.

ON İKİ

ELODIE

LEVI GİTTİĞİ AN, gerginlik dayanılmaz hale geldi.

Callum orada durmuş, elleri cebinde, okunamaz, düşünceli bir ifadeyle bana bakıyordu. Gitmeliydi. Fırsatı değerlendirmeli, arkasını dönüp eve gitmeliydi.

Ama yapmadı.

O kaldı ve ben ilk adım atmayı reddettim, bu yüzden dönüp uzaklaştım.

Derin bir nefes vererek, kendimi hareket etmeye zorladım ve cildimin altında kaynayan ateşi görmezden geldim. Yapacak işlerim dağ gibi dururken, kaslı, somurtkan bir adamın beni telaşlandırmasına izin veremezdim.

Topuklarımı döndürdüm, ahıra doğru yürüdüm ve omzumdan ona bir bakış attım. "Geliyor musun, yoksa bütün gün orada durup bana bakacak mısın?"

Callum tereddüt etti ve çenesi seğirdi.

Sonra, yavaşça nefes aldıktan sonra, burnundan sertçe nefes verdi ve peşimden geldi.

Sırıttım. *Ben de öyle düşünmüştüm.*

Eski ahıra doğru tarlayı geçerken, arkamda botlarının ağır sesleri yankılandı. İçeri girdiğim anda, saman, eski ahşap ve daha zengin, daha koyu bir koku, Callum'un eşsiz kokusu burnuma çarptı.

Onun kolonyasının ahırın toprak kokusuyla karışması haksızlıktı. Sanki biri saf testosteron ve kötü kararları şişelemiş ve kan dolaşımına sızmasına izin vermişti.

Bu duyguyu bir kenara itip, ellerimi belime dayayarak etrafı inceledim.

"Çiftlik tezgahını buraya kurmak istiyorum," dedim, elimdeki klipboard'a parmaklarımla vurarak. "Buraya bir kasa, arkaya raflar ve sergileme kasaları için yer lazım."

Callum'un bakışlarının odayı taradığını fark ettim. Bu sıradan bir bakış değildi, daha çok... tanıdık bir bakıştı. Sanki bir şeyi hatırlıyor gibiydi.

Callum girişin önünde durmuş, geniş omuzları gün ışığında silueti belirgin bir şekilde duruyordu. Seçimlerinden pişman gibi görünüyordu ama fikrini değiştirmesi için ona fırsat vermedim.

En yakın sandığı uzanıp, eski, tozlu bir brandayı kenara ittim. "Bütün bu çöpler temizlenmeli."

Onun ağır ve değerlendirci bakışlarını üzerimde hissettim. Cal kıpırdamadı, konuşmadı.

Bir an sonra burnundan nefes verdi ve omuzlarını geriye doğru çekti.

Ve sonra... çalışmaya başladı. Tüm söylenmelerine rağmen Callum *çalıştı*.

Düşünceli, mutsuz ve eğlenceden nefret eden biri olabilir, ama lanet olsun, bir şeye kendini verdiğinde, *tüm vücudunu* verirdi.

Kalın ön kollarını esnetti. Geniş omuzları her kaldırıpta hareket etti. Ağır sandıkları ve uzun zamandır unutulmuş ekipmanları her taşıdığında kasları gerildi.

İzlememeliydim, ama izliyordum. Hem de gizlice değil.

Kendimi izlemeye bıraktım, sanki her türlü hakkım varmış gibi gözlerimi onun üzerinde gezdirdim. Çünkü Tanrım, onu çalışırken izlemek, tüm o gücü, o kuvveti kullanırken izlemek ve bunun bana baskı yaparken nasıl hissettireceğini tam olarak bilmek...

Bu beni çok *etkiledi*.

Callum bir sandığı gürültüyle yere bıraktı ve boynunu uzattı. Gri tişörtü terden nemliydi ve karnındaki her bir kasın üzerine yapışmıştı. Beni izlerken yakaladı ve gözlerini kısarak bana baktı.

"Ne?" diye sordum masumca, klipsli tahtamdaki eşyaları kataloglayıp sıralıyormuş gibi yaparak.

O homurdandı, başını salladı ve başka bir ağır kutuyu aldı. Kollarındaki kaslar dalgalandı.

Ağzım kurudu.

Callum Blackwood'un kavga ettiğini hiç görmemiştim, ama kız kardeşlerimden hikayelerini duymuştum. Düşmanları fark etmeden onları alt etmek için eğitilmişti. Savaş alanlarında sessiz, ölümcül bir hassasiyetle hareket eden

hassasiyetle hareket eden, insanların karşısına çıkmaya cesaret edemeyen bir adamdı. Ve şimdi, işte buradaydı — sanki hiç ağırlıkları yokmuş gibi sandıkları taşıyordu, güneşin ısıttığı derisinin altında yara izli kasları belirgindi, her santimi savaş için hazırlanmıştı.

Onu nesneleştirmek istememiştim, ama tanrım, o adam eşya taşımak için yaratılmıştı.

Zorlanmadan güçle hareket etti, omzunu döndürdü, sonra çömeldi ve kalın, kaslı kollarını tahta çerçeveye dayadı. Parmaklarını büktü, ön kolları gerildi, damarları şişti ve sanki hiçbir şey yokmuş gibi kaldırdı.

Kasları gerildi, gömleği sırtında gerildi ve ben hazırlıklı değildim.

Onun ağır sandıkları kapıya taşıyıp ahırın dışına koyduğunu izlerken, karnımda erimiş ve yavaş bir sıcaklık yayıldı, tam da istediğim gibi.

Sonra döndü ve kollarındaki gerginliği attı. Çalışırken kot pantolonu kalçalarına kadar inmişti. Ahırın içi sıcak ve ağır bir havayla doldu, ter damlaları boğazındaki çıkıntılardan süzülüyordu.

Boğazımda bir yumru oluştu. Callum o ahırda olmamalıydı.

Ama *lanet olsun*, orada çok yakışıklı görünüyordu.

Çalışmaya devam ettik, aramızdaki sessizlik uzadı, aramızdaki mesafe her dakika azaldı. Callum sadece eşyaları taşımıyordu. O alanı domine ediyordu, ahırını bir fırtına gibi kasıp kavuruyordu, kararlı ve otoriterdi, sanki oraya aitmiş gibi.

Ve belki de, bir şekilde, oraya aitti.

Parmaklarının, yanındaki yıpranmış ahşap kirişi dalgın dalgın izlemesini izledim, eli üzerinde sanki... saygıyla kayıyordu.

Sanki kaybedilen olasılıkları düşünüyormuş gibi.

Onu izlerken gözlerimi kırptım, çünkü birdenbire farkına vardım. *O burayı kendisi için istiyor.*

Yutkundum, Cal Blackwood'un bana karşı bu kadar çekişmeli olmasının nedenini bulmuş olabileceğimi düşünerek kafamda düşünmeye başladım. Belki de çiftliği kendisi için istiyordu ve benim restorasyon planım onun yoluna çıkmıştı.

Tek kelime etmedim. Bunun yerine, tozlu bir sandıktan bir demet ip çektim. "Bunu atmalısın," dedim ve dalgın bir şekilde onun yönüne attım.

O, somurtarak yakaladı. "Bunun için mi beni buraya çağırdın?"

"Ne diyebilirim ki?" Dişlerimi göstererek gülümsedim. "Ağır şeyleri kaldırmanı izlemeyi seviyorum."

Callum burnundan nefes vererek iç geçirdi. "Tanrım, kadın."

Sırttım ve sandık yığınının dönerek özellikle büyük olan birine uzandım. Ama onu almak için eğildiğim anda Callum aniden arkamda belirdi, göğsü sırtıma yapıştı, kollarını benimkilerin arasına sokarak sandığı önce o aldı.

Ondan sıcaklık yayılıyordu.

Donakaldım, ellerim hala sandığın üzerinde, kalbim göğsüme çarpıyordu, ama o kıpırdamadı.

Ben de öyle. Sadece elinin arkasına kazınmış dövmelere bakıyordum.

Arkamda her santimini hissedebiliyordum — geniş göğsü, sağlam uylukları, karnının belime değmesi. Bu kadar yaklaşmak istememişti. Birdenbire olmuştu ve şimdi ikimiz de orada durmuş, sanki az önce bir tarlada koşmuş gibi nefes alıp veriyorduk.

"Çekil," dedi, sesi alçaktı.

Çekilmedim.

Bunun yerine başımı hafifçe çevirdim, nabzım hızla atarken, onun ifadesini görebilecek kadar gözlerimi açtım ve *lanet olsun*.

Bakışları ağır, ateşliydi, sanki kendini zor tutuyormuş gibi ağızma kilitlenmişti.

Dudaklarımı yaladım, bu bir hataydı. Elleri gerildi, sandığın kenarlarını sıkıca kavradı, göğsü inip kalkarken uyluklarım birbirine bastırıldı.

Ona yaslanıp tüm o gücü üzerimde hissetmek istedim. Bunun yerine, yavaşça nefes aldım. "Bana bakıyorsun," diye fısıldadım.

Callum'un çenesi seğirdi. Burun delikleri genişledi, ama hareket etmedi, ben de etmedim.

Ahır cehennem gibiydi, yaz sıcağı bastırıyordu ve ensemden terin damlalarını hissedebiliyordum.

Boğazımı temizledim. "Su molası," diye mırıldandım, kollarından kurtulup nefes alabilmek için aramızdaki mesafeyi artırdım.

Ahırın girişindeki soğutucuya uzandım ve bir şişe su açtım. Rahatlamak için çaresizce başımı geriye eğip derin bir yudum aldım. Bir damla su kaçtı, çenemden aşağı süzülerek boğazıma doğru aktı.

Hiç önemsemedim, ta ki onun beni izlediğini hissedene kadar.

Yavaş. Yoğun.

Gözleri, cildimdeki damlayı yalamak istercesine üzerimde dolaştı. Nefesim kesildi. Kalbim hızla çarptı.

Şişeyi indirdim, nemli alt dudağımı başparmağımla sildim, dilimi nemi yakalamak için dışarı çıkardım.

Ellerini yumruk yapmıştı, sanki beni parçalamamak için kendini zor tutuyormuş gibi.

Ama gülümsemedim ya da alay etmedim, sadece ona bakakaldım.

Büyüyü bozarak, su şişesinin kapağını çevirdim ve yüksek *bir sesle* soğutucuya geri attım.

Yapacak işimiz vardı. Eski süpürgeler ve kullanılmaz aletler ahırın her köşesine ve boşluğuna tıkılmıştı. Her şeyi temizlemek ve gözden geçirmek gerekiyordu. Benim düşüşümü bekleyen bir adamla seksi bakışma yarışmasına girecek vaktim yoktu.

Ağır bir sessizlik içinde çalıştık. Birbirimizi neredeyse görmezden gelirken, devasa ahır etrafımızda küçülmeye başladı. Ellerim toz ve kirle kaplandığında, ahırın girişinde duran eski hortumu aldım ve gereğinden fazla güçle musluğu çevirdim. Hortumu kaldırdığım anda, hortumun çatlağından bir fiskiye su fışkırdı ve ben onu çekmeden buz gibi bir su akıntısı üzerime döküldü.

Su her yere sıçradı; tozlu ahır zemini, sandık ve gömleğimin önü.

Buz gibi suyun ani soğuğuyla nefesim kesildi, beyaz kumaş anında cildime yapıştı.

Callum küfretti ve ben de başımı kaldırıp onun yine bana baktığını gördüm.

Yüzüme değil, göğüslerime bakıyordu, çünkü tabii ki, ıslak tişörtümün ince kumaşı cildime müstehcen bir şekilde yapışmış, hayal gücüne hiçbir şey bırakmamıştı.

Utanmam gerekirdi, ama utanmadım, çünkü Callum *mahvolmuş gibi görünüyordu*.

Yutkunurken boğazı yukarı aşağı hareket ediyordu, yumrukları sanki bana ulaşmamak için kendini zor tutuyormuş gibi yanlarına sıkıca bastırılmıştı. Göz bebekleri büyümüş, çenesi o kadar sıkı kapanmıştı ki çatlayabilirdi.

Aramızdaki hava alev aldı.

Sıcaklık omurgamdan yukarı doğru yayıldı, Callum'un gözleri üzerimde dolaşırken, oyalanarak, yiyip bitirircesine, karnımın alt kısmında ateş yayıldı.

Ne düşündüğünü tam olarak biliyordum. Hissedebiliyordum ve onun bunu yapmasını istiyordum.

Hiç bu kadar az tanıdığım bir erkeğe bu kadar çekici gelmemiştim, ama Cal'da bir şey beynimi kısa devre yaptırıyor gibiydi. Kendine güven ve yetenek yayıyordu, sanki bir kadını yatak odasının içinde ve dışında nasıl koruyacağını bilen bir erkek gibiydi.

O, tanıdığım diğer erkeklere hiç benzemiyordu, en azından benim düğmeli, aldatan eski sevgilime hiç benzemiyordu.

Adı neydi? Ah, evet. Kimsenin umurunda değil.

Callum, sanki onu kurtaracak tek şey mesafeymiş gibi bir adım geri attı. "Lanet olsun."

Boğazımda atan nabzıma rağmen, başımı eğip şakacı ve alaycı bir şekilde sordum. "Bir sorun mu var?"

Callum cevap vermedi. Sadece sert ve düzensiz bir nefes verdi, zaten dağınık saçlarını eliyle taradı.

Parmakları yine yanlarında büküldü, sanki kendisiyle savaşıyormuş gibi.

Ve lanet olsun, onun bu savaşı kaybetmesini istiyordum.

Yavaşça, ölçülü bir adım attım ve aramızdaki mesafeyi kapattım. Burun delikleri genişledi.

Vücudumuzun arasına işaret ettim. "Bu konuda bir şey yapacak mısınız?" Meydan okumam fısıltıdan biraz daha yüksekti.

Callum'un gözleri ağzıma kaydı ve sonra, bir nefeslik bir sürede, üzerime çullandı.

Elleri belimi kavradı, vücudu beni istiflenmiş kasaların arasına sıkıştırırken ağzı ağzıma çarptı.

Sıcak.

Sert.

Kararlı.

Nefes nefese kaldım ve hemen ondan uzaklaştım, Callum ise içime inleyerek ses çıkardı. Yumuşak bir öpücük değildi. Tereddütlü değildi. Deneme amaçlı değildi. Ateş ve hüsrandan ibaretti, keskin dişler ve sert, sahiplenici bir çekişme... Sanki kendini tutuyormuş ve sonunda bırakmış gibiydi.

Sonunda.

Parmakları kalçalarıma gömüldü, sanki kendini sabitlemek istiyormuş gibi. İleri doğru bastırdım, kollarımı boynuna doladım, onu içime çekerek, nefesini içime çekerek.

Göğsünün derinliklerinden bir gürültü geldi ve bunu her yerde hissettim. Tişörtünü yumrukladım ve onu kendime doğru çektim.

Callum homurdandı ve beni bir kirişle doğru itti. Onun hissi - sert kasları, sağlam ısıısı, saf arzusu - içimden ateş gibi bir dalga geçti.

Dili dilimin üzerinde dolaştı ve ben inleyerek bacaklarımı sıktım.

Callum da hissettiği gibi inledi, bir eli aşağı kayarak kalçamı kavradı ve beni kendine doğru çekti.

Penisi kalın ve sertti, karnıma bastırıyordu ve onu her yerde istiyordum.

Ellerinin gömleğimin içine girmesini istedim. Ağzının daha aşağıya inmesini istedim. Ona yapışıp bir daha nefes almadan kalmak istedim.

Ama her şeyin olduğu kadar ani bir şekilde, Callum kendini benden kopardı, sanki ne yaptığını fark etmiş gibi. Nefesi düzensizdi, elleri hala kalçalarımı sıkıyordu, sanki istese bile bırakamıyormuş gibi.

Şişmiş dudaklarımı yaladım, göğsümdeki acıyı yutmaya çalıştım. Gözleri hala ağzımda, hala açtı. Bir adım daha geri attı ve elleri düştü.

Cal elini yüzüne götürdü ve sertçe nefes verdi. "Siktir."

Ben sadece gülümsedim, çünkü evet. O çok mahvolmuştu.

Ben de öyleydim.

ON ÜÇ

CALLUM

SONRAKİ ÜÇ hafta, uzun çalışma günleri, erken uyanmalar, sürekli bozulan şeyleri tamir etmek ve Elodie Darling'in varlığını tamamen unutmaya çalışmakla geçti.

İşe yaramıyordu.

Kendime meşgul olduğumu söyledim. Düşünmem gereken daha önemli şeyler olduğunu. Aslında hiç olmaması gereken bir öpücük için oturup kafa yormaya vaktim olmadığını.

Ama lanet olsun, o öpücüğü her yerde hissediyordum.

Her gece göğsümde kıvrılan huzursuz enerjide, her sabah kahve fincanımı sıkıca kavrayan parmaklarımda, sanki sağlam bir şeye tutunmak onun ellerimin yumuşaklığını düşünmemi engelleyecekmiş gibi.

Onun adı geçtiğinde çenem sıkılıyordu. Levi çiftlikten bahsettiğinde yumruklarım sıkılıyordu. Şehrin diğer ucunda, bana değil de başka birine çok yakın konuşurken onu gördüğümde, omurgamdan yavaşça yayılan bir sıcaklık hissediyordum.

Resmen aklımı kaybediyordum.

Sadece öpücük değildi. Öpücüğün olacağını başından beri biliyormuş gibi dudaklarıma gülümsemesi. Bana eriyip gitmesi, parmaklarını gömleğime dolaması, sanki oraya aitmiş gibi.

Ben yetişkin bir adamdım, mantıklı, pratik bir adam. Savaş bölgelerinden geçmiştim, hayal edilebilecek en kötü koşullarda savaşmak için eğitilmiştim. Duygularımı bölümlere ayırmayı, ait oldukları yerde kilitli tutmayı biliyordum, öyleyse neden onu kafamdan çıkaramıyordum?

Onu istediğimden değildi. Gerçekten değil. Sadece yüzündeki o kendini beğenmiş ifadeyi öperek yok etmek istiyordum. Bal, ateş ve pervasızlık gibi tadı hatırlamayı bırakmak istiyordum.

Onu düşünmediğim her saniyenin ardından, dişlerimi sıkarak ona düşünmediğimi kendime söylediğim bir saniye geliyordu. İşle boğmaya çalıştım. Tamir edilmesine gerek olmayan şeyleri tamir ettim, ciğerlerim yanana kadar koştum, ama hiçbir işe yaramadı. Aklım yine ona dönüyordu, davetsiz ve durdurulamaz, nefret ettiğim ama mırıldanmaktan kendimi alamadığım bir şarkı gibi.

Genelde kolayca sarsılan bir adam değildim. Kontrol edemediğim şeyler yüzünden uykularım kaçmazdı. Ama Elodie? O, bir kıymık gibi derimin altına saplanmıştı, görmezden gelmek imkansızdı ve kan akıtmadan çıkarmak imkansızdı.

Düşüncelerimden, alçak ve tiz bir miyavlama sesiyle koparıldım.

Ses, tahta üzerinde tırnaklar gibi sabrımı zorluyordu. İlk başta kedi gibi inlemeleri görmezden geldim ve dikkatimi verandada güçlendirmekte olduğum kırık korkuluğa verdim. Bir miyavlama daha. Bu sefer biraz daha yakındı.

İç çekerek elimdeki matkabı sıktım.

Sonra üçüncü ses geldi — uzun ve uzayan, sanki bir korku filminden çıkmış gibi.

Başımı geriye attım. "Dalga mı geçiyorsun?"

Döndüm ve oradaydı. Savaşan çıkmış, dağınık, tehditkar bir kedi — eski pas renginde yamalı tüyleri, bir kulağı yarısı kopmuş ve tek altın rengi gözü, ancak ciddi bir felaketten kurtulmuş bir yaratığın sahip olabileceği türden bir sabırla parlıyordu.

Kabarık kuyruğu, sanki evren benim sabrımı kişisel olarak sınamak için onu çağırılmış gibi, oynak bir şekilde kıpırdanıyordu. Altın rengi gözü, açık bir beklentiyle bana doğru kırptı.

Bir an birbirimize baktık. Bu sefer daha yüksek sesle miyavladı.

"Hayır." Matkabı ona doğrulttum. "Kesinlikle olmaz."

Kedi başını eğdi. Gözlerini kırptı. Sonra yavaşça, kararlı bir adım attı.

Kaşlarımı çattım. "Aklından bile geçirme. Burada hoş karşılanmıyorsun."

Onun olduğu yere doğru vurmaya çalıştım, ama bir adım daha attı.

Matkabı verandaya koydum. "Ciddiyim." Bir adım daha.

Tanrım.

Gözlerimi kısarak öne eğildim. "Sana kedi seven birine benziyor muyum?" Sıska tüy yumağı verandaya atladı, sonra oturdu, sanki tüm zamanı kendisindeymiş gibi kuyruğunu ayaklarının etrafına dolayarak, çenelerini kırarak kocaman bir esneme yaptı. Kedi, sanki varlığım onu ölümüne sıkıyormuş gibi esnedi. ölümüne sıkılmışım gibi esnedi.

"Dalga geçiyorsun herhalde," diye mırıldandım, elimi yüzümden aşağıya doğru sürükleyerek ve inanamayan gözlerle etrafa bakındım.

Kedi sadece tekrar gözlerini kırptı ve patisini yaladı.

Seçeneklerimi düşündüm. Onu kovmak işe yaramadı. Somurtmamdan etkilenmemiş gibiydi. Orada, kaçınılmaz sonumun tüylü habercisi gibi otururken onu görmezden gelemedim.

Korkutmaya karar verdim.

Dik durup, yavaş ve kararlı bir adım attım, botlarım ahşaba sürtündü. Kedi kıpırdamadı. Bir adım daha attım. Hala hiçbir şey olmadı.

Peki.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup, en iyi askeri kaş çatışımı yaptım. "Git buradan."

Kedi uzandı, kemikli omurgasını kavisledi ve sonra - sırf bıçağı iyice saplamak için - sırtına yuvarlandı, karnı havada, kollarını ve bacaklarını uzatmış, sanki tüm hayatı burada yaşamış gibi.

İnanılmaz.

"Bu olamaz," diye mırıldandım. Bundan daha kötüsünü atlatmıştım —gerçek savaşlar, yumruk kavgaları, ölümle burun buruna gelmeler, ama görünüşe göre en büyük düşmanım tek gözlü ve tavırları bozuk bir kedi.

Kedi tekrar karnının üstüne döndü ve kulaklarını salladı, benim huysuz tavrımdan hiç etkilenmemişti.

Keskin bir nefes verip, kedinin arkasından mülk sınırına ve kamyonların çakıl taşlarına sürtünen lastiklerinin ve mülküne çok yakın çalışan motorlarının sesine baktım.

Tüylü, davetsiz misafirimle daha sonra ilgilenmek zorunda kalacaktım.

Verandadan inip yola baktım, zaten ekşi olan ruh halim tamamen ölümcül bir hal aldı.

Yolumda bir dizi iş kamyonu vardı.

Yeni sinirlenmiş bir halde, başka bir kamyonun hanın önüne durduğunu izlerken yumruklarımı sıktım. Bu baş ağrısının sorumlusunun kim olduğunu bilmek için bir işarete ihtiyacım yoktu.

Onu görebilecek kadar yaklaştığımda, Elodie yolun sonunda duruyordu, elinde bir dosya, saçları rüzgarda savrulmuş ve çılgın gibi, etrafında kaos yaşanırken sanki dünyada hiçbir şeyi umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

O başarılı oluyordu, ben ise kontrolümü kaybediyordum. Muhtemelen geri dönmeliydim. Onun yarattığı karmaşayla başa çıkmasına izin vermeliydim, ama yapamadım.

Çünkü artık benim işime karışıyordu ve ortaya çıktığından beri ilk kez sabrım tamamen tükenmişti. Elodie Darling, sınırlarıma giriyordu.

Yine.

Son üç haftadır ondan kaçıyordum, ama şimdi beni zorluyordu.

"Peki," diye mırıldandım, kediye son bir kez sert bir bakış attım. "Şu anda bununla ilgileniyorum."

Ön bahçeyi geçtim, botlarım toprağı kaldırıyor, göğsümde öfke yanıyordu.

Güneş hala yüksekti, sırtımı yakıyordu. Kesilmiş çimlerin ve yaz çiçeklerinin kokusu, gölden esen rüzgârla karışıyordu. Hava evim gibi kokuyordu ve şimdi farklı hissetmesinden nefret ediyordum.

Onun yüzünden.

Bunun yüzünden.

Akıllıca olan uzak durmak olurdu, ama bunun yerine başımın belasına doğru ilerliyordum, istenmeyen bir kedinin gölgesi peşimde. Yanımda savaşa girmiş gibi görünen kediye baktım.

"Bu muhtemelen senin hatan," dedim sert bir sesle. "Bunu biliyorum."

Kedi itiraz etmedi. Kafamı salladım ve gülümsemeyi bastırdım. Onun arkadaşı değildim. Onu beslemiyordum. Onu evimde tutmuyordum. Adını koymadığımdan da emindim.

Mülk sınırına ulaştığımda hızımı kesmedim. "Hayatım," diye seslendim, sesim keskin.

Gözlerini güneşten koruyarak döndü. Ve sonra, tabii ki, geniş ve sıcak bir gülümsemeyle bana baktı. O tatlı, yavaş, güneş ışığıyla dolu gülümseme, midemde karanlık ve huzursuz bir his uyandırdı.

"Günaydın, Callum." Sesi hafif ve hoştu, sanki arkadaşmışız gibi. Sanki son üç haftayı her uyanışında beni rahatsız ederek geçirmedim.

uyanık olduğum her anımı takip etmemiş gibi. Elodie kaşlarını kaldırdı, başını eğdi. "İlişkimizin bu aşamasında tatlı lakaplar için biraz erken değil mi sence?"

Kollarımı kavuşturdum. "Bu senin soyadın, değil mi?"

"Tabii ki." Gülümsemesi genişledi. "Ama sen öyle söyleyince, Cal, sanki bana aşık mışsın gibi geliyor."

Karnımın alt kısmında yayılan sıcaklığı görmezden geldim ve kollarımı kavuşturmaya devam ettim. "Bütün bunlar da neyin nesi?"

"Oh, biliyorsun." Yaptığı dağınıklığı belirsiz bir hareketle işaret etti. "Sadece girişe küçük bir makyaj."

Gözlerimi kısarak baktım. Çok yakındı. O çok yakındı.

"Bu yol açık kalmalı," dedim. "Kamyonlar hanın girişini kapatmış, eğer böyle devam ederlerse tüm yolu mahvedecekler."

Kafasını eğdi. "Yani yolun bozulmasından hoşlanmıyorsun, öyle mi?"

Yavaşça nefes verdim. "Aynen öyle dedim."

Elodie düşünceli bir ses çıkardı, kollarını kavuşturdu ve başını salladı. "Doğru. İlginç."

Kaşlarımı çatıttım. "Nasıl ilginç?"

Dudaklarını ısırđı, çok eğlenmiş gibi görünüyordu. "Sadece... bilirsin. Daha dramatik bir şey söylemeni bekliyordum. Mesela, 'Elodie, her şeyi mahvediyorsun' ya da 'Elodie, sana dayanamıyorum' ya da belki hatta..."

"Elodie," diye dişlerimi sıkarak, sabrım taşmak üzereydi.

O sırtıttı. "Ah. İşte bu." Kahkahası rahattı, zorlanmadan çıkıyordu ve daha da kötüsü, neredeyse bulaşıcıydı.

Dudaklarım seğirdi ve bu dürtüyü hemen bastırdım. Ona bu zaferi veremezdim.

Sabah güneşi, ağırlığını değiştirirken altın rengi saçlarına vurdu. şortunun kenarı tam da...

Lanet olsun.

Aklımı toplamam gerekiyordu. Onu düşüncelerimden silip attım, yavaşça nefes aldım ve dikkatimi buraya gelme sebebime geri çevirdim. "Yolun açılması gerekiyor."

"Mm. Bilmiyorum." Parmağını çenesine dokundurdu. "Bu *senin* problemin gibi görünüyor."

Çenem seğirdi. "Bu yolu kullanan herkesin sorunu."

Gülümsemesi değişmedi. "Bu çok komik, çünkü en son baktığımda, orası senin pansiyonun ve benim çiftliğimdi. İki ayrı işletme, unuttun mu?"

Burnumdan nefes aldım, ellerim yumruk haline geldi. "*Stan'in* işi benim işime sorun çıkarıyor."

Elodie'nin bakışları ellerime, sonra tekrar yüzüme kaydı. Yüzündeki ifade biraz yumuşadı. "Bunun senin için zor olduğunu anlıyorum."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Bu mu?"

O başını salladı. "Evet. Bütün bu... benim başarılı olmam meselesi. Zor olmalı."

Dişlerimi sıkıca sıktım. "Sen imkansızsın." "Yine de," diye

düşündü, "buradasın. *Yine*."

Beni kışkırtıyordu. Arkanı dönüp gitmeliydim.

Ama o orada duruyordu, parlak gözleri ve kızarmış yanaklarıyla, sabahın sıcaklığı etrafımızı sarıyor, havayı yoğun ve ağır hale getiriyordu.

Ve korkunç, kısa bir saniye boyunca, onu öpmenin nasıl bir his olduğunu hatırladım.

O da bunu düşündü mü?

Neyin daha kötü olduğunu bilmiyordum: bir *öpücük* yüzünden uykusuz kalmış olmam mı, yoksa Elodie'nin tüm bu olaydan hiç etkilenmemiş gibi görünmesi mi?

Kalbim deli gibi atıyordu.

O tsk diye ses çıkardı. "Ne huysuzsun. Turizm için hiç iyi bir görüntü değil."

Cevap veremeden, başka bir ses gerginliği bozdu.

"Ah, iyi! İkiniz de buradasınız." Nefes nefese, Helen bize doğru yürüdü, koltuğunun altında bir dosya tutuyordu, gözlerinde heyecan parıltıyordu. "Callum, üç misafir yolun kapanık olduğunu şikayet etti. Bazı kamyonlar yolu tıkamış, dışarısı çok karışık."

Elodie'ye "*Sana söylemiştim*" bakışımı attım ve o da pişmanlık duymuş gibi davrandı.

"Ama ikinize de söylemem gereken bir şey daha var. Keepers, bu yıl yine Star Harbor Hayalet Turu'nu düzenliyor. Kayıtlar neredeyse üç katına çıktı ve yerel işletmeleri de katılmaya davet ediyoruz. Reklam, broşür dağıtımı gibi şeyler." Elodie'ye döndü. "Star Harbor Çiftliği de katılabilir... Biraz ücretsiz reklam olur."

Elodie'nin gülümsemesi genişledi. "Çok isterim."

Oradan uzaklaşmak istedim, ama kendimi şöyle derken buldum: "Drifted Spirit Inn de orada olacak."

Elodie dönüp eğlenerek kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

Helen gülümsedi. "Bu harika! Han, turun son durağı olarak mükemmel olur." Elodie'ye göz kırparak döndü. "Herkes çiftliği de erkenden görebilir."

Neden buna hemen evet dediğimi bilmiyordum. Görünüşe göre, kendimi korumak için yaptığım bu hareket, sohbetin dışına çıkmıştı, çünkü Elodie'nin yanında olmak için başka bir bahaneye ihtiyacım yoktu.

"Hazır olacağız." Elodie'nin sesindeki kendinden emin tavır çok belliydi.

Helen dönüp bana sırtı baktıktan sonra hanın yönüne doğru yürüdü.

Kedim, istenmeyen gölgem, Elodie'nin bacağına sürtündü. Elodie şaşkınlıkla nefesini tuttu ve onu selamlamak için çömeldi... ya da onu mu?

Ona.

"Kediniz olduğunu bilmiyordum!" Elodie'nin sesi birkaç oktav yükseldi. "Oh, buraya gel, küçük bebek."

Onu yeni doğmuş bir bebek gibi kucakladı, göğsüne yaslayıp tüylü tüylerini okşadı.

"Hey, tatlı kız," diye mırıldandı. "Çok tatlısın." Gülümsemesinin tüm gücü bana yönelmişti. "Senin mi?"

Ben somurtarak "Hayır" dedim.

Elodie, kediyle bebek gibi konuşmaya devam ederken gülümsemesi daha da derinleşti. "Baban çok huysuz. Onun korkutucu bakışlarına aldanma. Bence o yaşlı bir yufka yürekli. Sana kötü davranırsa bana söyle, ben senin için ona bağırırım. Ah, ne tatlı bir bebek."

Abartılı bir göz devirmeyle, topuklarımı dönüp hanın içine doğru yürüdüm. Elodie'nin kahkahaları ve kedinin yanımda zıplayarak koşması peşimden geldi. Boşvermek istedim, ama kahkahaları yazın ılık ve hafif esintisi gibi etrafımı sardığında, lanet kedinin de olduğu gibi, onun da hiçbir yere gitmeyeceği hissine kapıldım.

Ve daha da kötüsü, bundan nefret etmiyordum.

ON DÖRT

ELODIE

Cal'ın Drifted Spirit'e doğru geri dönmesini izlerken içimi heyecan verici bir duygu kapladı. O uyuz küçük kedi onun yanında zıplıyordu ve gülümsememi engelleyemedim. Daha geçen hafta, o kavgacı ahır kedisi birdenbire ortaya çıkmıştı. Ahır temizlemeyi bitirirken, kabarık kuyruğunu sallayıp düşük bir hırıltıyla beni korkutmuştu. Korkmuştu ve görünüşüne bakılırsa, uzun süredir tek başına yaşıyordu.

Ona bir tehdit olmadığımı kanıtladıktan sonra, onu kucaklayıp veterinerine götürdüm. Ön kolumdaki çizikler buna değmişti. Veteriner, kedinin yaklaşık bir yaşında olduğunu, ancak genç hayatında çok şey yaşadığını doğruladı. Kulağındaki klips, Michigan'ın hayvan kontrol programı kapsamında kısırlaştırıldığını gösteriyordu. Veteriner, kedinin dış yaşamaya çok alışkın olduğu için mükemmel bir ahır kedisi olacağını söyledi. Tek ihtiyacı biraz sevgi ve ona bakacak biriydi.

Tam da aradığım kişi vardı.

Savaştan yorgun ve biraz güvensiz olan tek şey o küstah küçük kedi değildi. Tek yapmam gereken, yeni mama kabını Drifted Spirit'in yanına stratejik bir şekilde yerleştirmekti. Cal'a yakınlaşmasının an meselesi olduğunu biliyordum.

Ayrıca, eğer o kadar kalpsizse ve tek gözlü bakışlarının ötesini göremeyecek kadar kalpsizse, o zaman onun sevgisini hak etmiyordu. O bakmazsa, o tatlı kediciğe bakmaktan mutluluk duyarım.

Cal'ın kediyle yan yana yürüyerek hanın geri dönmesini zafer dolu bir gülümsemeyle izledim. Cal hakkında haklıydım, o

o kadar soğuk ve kalpsiz değildi. Tüm o kabadayı tavırlarının altında yumuşak bir kalp vardı ve belki de o kedi onu ortaya çıkarmak için bir yoldu.

Cal'ın bir arkadaşına ihtiyacı vardı ve o arkadaşının *ben* olmamı istemediğini açıkça belli etmişti.

Bu gerçekten çok yazık, çünkü o öpücük bir göstergeyse, Cal Blackwood ile *arkadaş* olmak çok, çok eğlenceli olabilirdi.

İlk başta, ahırda ruhumu yakıp kavuran o öpücükten sonra Cal ortadan kaybolunca gururum incinmişti. Ama sonunda şehir merkezindeki nalbur dükkanında ona rastladığımda ve o sanki hayalet görmüş gibi baktığında her şey değişti.

Onun derisinin altına girmiş olduğumu bilmek rahatlatıcıydı.

Derin bir nefes alıp yavaşça döndüm ve çiftlikte yaşanan dönüşümleri gözden geçirdim. Asmalar artık yayılmak için yer bulduğu için kabak tarlası geliyordu, yeni taş ve demirden yapılmış giriş kapısı Star Harbor Çiftliği'ne gelen aileleri karşılayacaktı ve meyve bahçesi yavaş yavaş şekilleniyordu. Stan'in meyve bahçesine bakan adamla konuşmuş, ağaçları dikkatlice budaması için ona para teklif etmiştim. Çiftlik bu sezon elma satmaya hazır olmayacaktı, ama ben uzun vadeli planlar yapıyordum.

Büyük bir kamyon geçtiğinde ıslık çaldım ve kolumu kaldırdım. Sürücü yavaşlayarak durdu ve camını indirdi. "Hanımefendi?"

"Günaydın. Siz ve ekibinizin yolu kapatmamaya dikkat etmenizi rica ediyorum. Şikayetler geliyor ve hanın işini etkilemek istemiyorum. Halledebilir misiniz, yoksa patronu aramam mı gerek?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

Sürücü başını sallayarak alçak bir kahkaha attı. "Lanet olsun. Göründüğünden daha sertmişsin."

Ona göz kırptım. "Sakın unutma."

Şoför başını sallayıp gülümsedi. "Hallederim. On beş dakika içinde yoldan çekiliriz."

"Teşekkürler!" Bu sorunu çözdüğüm için memnun olarak ahıra doğru yürüdüm. Güneş omuzlarıma vuruyordu ve önümdeki yemyeşil tepeleri seyrettim. Kendimi zihnimde tebrik ettim. Burası sadece bir proje değildi. Bir şeyler inşa edebileceğimin, bozuk, bakımsız bir araziye korunmaya değer bir şeye dönüştürebileceğimin kanıtıydı.

Bir bakıma bu dönüşüm, Amy'nin benim hakkımda yanıldığını kanıtlıyordu. Ben sözünü tutamayan bir *serseri* değildim. Bu işi sonuna kadar götürecektim.

İlk başta, aşırı harcama yapmamı ve alışveriş terapisine başvurmamı engelleyen şey tamamen yorgunluktu, ama son zamanlarda bunun daha fazlası olduğunu hissetmeye başladım. Gün geçtikçe, yaşam tarzım sessiz sabahları çiftlikte yürüyüş yapmak, tamir edilmesi gereken şeylerle uğraşmak ve ihmal ettiğim aile ilişkilerimi yeniden kurmakla sınırlı hale geldi.

Sıcak kıyı havasını içime çektim. *Mutluluk ve aidiyet böyle bir şey mi?*

Star Harbor Çiftliği'ni halka açmak için attığım adımlardan gurur duyuyordum, ama aynı zamanda Callum Blackwood'u günde sadece 872 kez düşündüğüm için de gurur duyuyordum.

Haftaya bu zamana kadar, bu sayıyı 700'e düşürebilirim. Hatta gerçekten kafama koyarsam 650'ye bile. İlerleme ilerlemeydi.

Ayrıca, bu sayı, beni ahırın duvarına sıkıştırıp *hayatımın* en güzel öpücüğünü verdiğinden beri aklımdan geçen sayısız düşünceden düşmüştü.

Bir kız böyle bir şeyi unutmazdı... O, sonraki üç hafta boyunca beni aktif olarak kaçınsa bile.

Çiftlik arazisinde uzun adımlarla yürürken kaslarım yanıyordu. Ahırın içi temizlenmişti, fazla kabaklar için tasarlayıp sipariş ettiğim raflar için hazırды. Ahırın dışını zımparalamak ve kiraz kırmızısı boya ile boyamak için yerel bir şirket tutulmuştu.

Ahırın kapısını açtığımda, gözlerim Cal'ın dünyamı alt üst ettiği yeri tam olarak buldu. Her içeri girdiğimde midemde o rahatsız edici *hissi* yaşamayacağım bir evren hayal edemiyordum.

Şu anda bile, talaş ve güneşin ısıttığı ahşabın kokusu burnumu dolduruyor, anıların hayaletleriyle karışıyordu. Cildim karıncalandı, zihnim engel olamadan vücudum o anı hatırladı.

Ahırın içi neredeyse boştu, ama potansiyelini kolayca görebiliyordum. Her şeyi sosyal medyada belgeledim: tomurcuklanan meyve ağaçlarının stilize edilmiş görüntüleri, ahırın dönüşümü ve hatta yeni ön kapıların montajının kirli ve dağınık hali. Sonuç olarak, Star Harbor Farm'ın sosyal medya hesabı giderek popüler hale geldi. Hatta kendimi de paylaşımlara dahil etmeye başladım, takipçilerimle ilerlememi paylaştım, şehirli bir kızın memleketine dönüp köklerine kavuşmasının *zorlu* öğrenme sürecini vurguladım.

Tabii ki, ayak bileğimi burktuğum, kırımın üstüne düştüğümde çamurlandığım veya takipçilerime ahırdaki bazı aletlerin ne *olduğunu* sorduğum için gurur duymuyordum, ama olumlu tepkiler ve destek seli buna değdi.

Son zamanlarda, müşterilerimize satış yapmak için kiralık yer olup olmadığını soran yerel sanatçılardan telefonlar bile almaya başladım. Bu küçük bilgiyi aklımın bir köşesine yazdım ve Stan'le daha fazla genişleme fırsatları hakkında konuşmayı unutmamaya karar verdim.

Ama önce öncelikli işler vardı: Eski çiftliği birinci sınıf bir aile tatil yeri haline getirmek. Star Harbor Çiftliği sıradan bir çiftlik olmayacaktı. Ailelerin her yıl gelip yeni anılar biriktireceği bir yer olacaktı. Hem eğlenceli hem de nostaljik bir yer olacaktı.

Cal'ın istediği olsaydı hiçbir şey değişmezdi, ama çiftliğin *eğlenceye* ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Dışarıdan gelen bir korna sesi dikkatimi çekti ve ahırın gölgesinden çıkıp öğleden sonra güneşine adım attım. Stan, ön koltukta gülümseyen Levi ile birlikte bir çekici sürüyordu. Kalbim çocuk için sıkıştı; neredeyse her gün gülümsüyordu ve bunun benim de payım olduğunu biliyordum.

Annesini kaybetmekle çok zor günler geçirmişti ve bir şekilde bu çiftlik onun için de güvenli bir yer haline gelmişti. Eski bir çiftlik gibi basit bir şeyin onu bu kadar mutlu ettiğini görmek, o kıvılcımı ne pahasına olursa olsun korumak istememi sağladı.

"Ellie!" diye bağırdı Levi. "Bir fikrim var!"

Elimle gözlerimi güneşten korudum ve çekicinin arkasında çekilen eski bir araç görebildim. Siyah ve bazı yerleri paslanmıştı, ama nostalji *kokan* 1950'lerden kalma bir çiftlik kamyonuydu.

Stan park ettiğinde, o ve Levi beni selamlamak için arabadan indiler.

Stan, Levi'nin omzuna elini koydu. "Bu çocuğun kafası fikirlerle dolu." Stan'in gözleri parladı. "Keşke kahvaltı yapmayı hatırlamak için de bu kadar heyecanlansa."

Levi homurdandı. "Senin yaptığın kahve berbat, benim suçum değil."

Kaşlarını çatıldı. "Sen on dört yaşındasın! Neden kahve içiyorsun?" Kafamı salladım. Bazı savaşlar zor kazanılırdı ve bu konuşma rayından çıkıyordu. "Tamam, odaklan. Fikrin ne?"

Stan eski kamyoneti işaret etti. "Evimin arkasında bu hurda yığını gördü ve buraya çekmemizi istedi."

Levi eski kamyonete doğru yürüdü. "Harika değil mi? Stan çalışmadığını ve tüm lastiklerinin patlak olduğunu söylüyor, ama ben buraya, ahırın yanına koyabiliriz diye düşündüm. İnsanlar yanında fotoğraf çekebilir ya da içine kabak ya da başka şeyler koyabilirsin." Kaşlarını kaldırmış, benim de onun hayalini görmemi bekliyordu.

"Levi..." Başımı salladım ve alt dudağımı dişlerimin arasına çektim. "Ne diyeceğimi bilmiyorum. Bu... Yani, bu... *Mükemmel!*" Heyecanıyla birlikte sesim yükselirken, Levi'nin gülümsemesi daha da genişledi. Önünde zıplayarak onun omuzlarını tuttum.

"Stan, bu tarafa çekebilir misin?" Kamyonun yolu veya girişleri engellemeyecek şekilde ahırın yanına gelebileceği yeri gösterdim. Stan başını salladı ve biz bir adım geri çekilirken o, yeni merkez parçamızı mükemmel bir yere yerleştirmek için çekiciyi ayarladı. Kancaları çıkarmak biraz zaman aldı, ama yerine yerleştirildiğinde, bir fotoğrafçı gibi ellerimle çerçeveledim. Yeni bir sosyal medya paylaşımı için kamyoneti nasıl stilize edeceğimi zaten biliyordum —belki Levi de isterse onu da fotoğrafa dahil ederdim.

"Bu gerçekten mükemmel." Omzumu Levi'nin omzuna çarptım, burnumun köşesinde duygularım yanıyordu. "Teşekkürler, evlat."

Yüzü sekiz ton kırmızıya döndü, ama sadece başını eğdi, botuyla toprağı tekmeledi ve gülümsedi. "Sadece insanları mutlu edebileceğini düşündüm."

"Mutlu edecek, Levi." Boğazım düğümlendi. "*Sen* de mutlu edeceksin."

Stan, çekicinin üzerinde durarak sürücü kapısından dışarı sarkmıştı. "Yemin ederim, ben aynı şekilde göremiyorum, ama ikinizi mutlu ettiği için sevindim. İkinizde de benim Karen'ımla aynı yaratıcı ruh var." Stan'in gözleri bir an için hüznle doldu, sonra elini kamyonun tavanına vurdu. "Hurdalığa gidip Phil'i görseniz iyi olur." Stan, antika kamyonun dört lastiğinin de patlak olduğunu gösterdi. "Fotoğraf çekilecekse, biraz tamir etsek iyi olur. Phil'in orada lastik dağı var, Tanrı biliyor."

Bir düşünce aklıma gelince gözlerim fal taşı gibi açıldı. *Lastik Dağı. Lastik. Lanet olası dağ.*

"İşte bu!" Topuklarımın üzerinde zıpladım. "Burada büyük bir boş arazi olduğunu söylemiştim, hatırlıyor musun?" Solumdaki büyük tepeye doğru kollarımı açtım. "Lastik Dağı! Yamaçlara yığılmış eski kamyon lastikleri. Çocuklar tırmanabilir, hatta patates çuvallarıyla kaydırak yapabilirler!" Aklım konuşabildiğimden daha hızlı çalışıyordu.

Enerjim kaynıyordu. "Tamam! Unutmadan bunu çizmeliyim!"

Dönerek, beynim takip edemeyeceğim kadar hızlı çalışıyordu. İşte buydu. Star Harbor Çiftliği'ni farklı kılacak şey tam da buydu. *Unutulmaz*. Eğlenceli, nostaljik ve biraz da saçma... Tıpkı en güzel çocukluk anıları gibi.

Stan'i işaret ettim. "Phil ile konuş. O lastiklerin hepsini elinden almak için ne tür bir anlaşma yapabileceğini bir bak!"

Stan gülerek başını sallarken, ben ahıra doğru koştum. "Anlaşıldı patron."

ON BEŞ

ELODIE

Tarihe gerçekten *mükemmel* olarak geçen birkaç gün vardır.

Bugün, hayal gücünün sınırlarını zorlasak bile, o günlerden biri değildi. Kirlî, yorgun ve bazen sabırlı olmak zorunda kaldığım için sinirliydim.

Bundan nefret ediyordum.

Tire Mountain çılgın bir fikirdi, ancak kasabanın atıklarını azaltmasına yardımcı olurken çiftliğe bir cazibe merkezi de kazandıracaktı. Sorun şu ki, otuz devasa yarı kamyon lastiğini bir tepenin yamacına gömmek, tahmin ettiğimden çok daha fazla işti.

Ama önemli değildi, çünkü bu çocuklar içindi. Ghost of Star Harbor turu, çiftlikte yarattığımız şeyi insanlara göstermeden önce projenin tamamlanmasını çok istiyordum. Yarı bitmiş halde bırakmak ve herkesin ne kadar harika olacağını görebilmesini ummak zorundaydım.

Tur gecesi, Star Harbor'ın şehir merkezindeki sokaklarda sanki canlı bir şey gibi alçakta asılı duran sisle kaplıydı. Eski binaların çatlaklarına sızıyor, uzun parmaklarını ağaçların oyuklarına uzatıyordu.

Hayalet yürüyüşü eğlenceli başlamıştı, kasabanın geçmişine dalmak için bir bahaneydi, ama yolun bir yerinde atmosfer değişmişti. Şimdi turun sonunda, çiftliğin girişinde durmuş, toprak yolun üzerinde uzanan uzun ve ince gölgelere bakarken, adını koyamadığım bir şeyin ağırlığını tenimde hissettim. Omurgamda bir karıncalanma hissettim.

Nemli toprak ve göl suyunun kokusu havada asılı kalmış, başka bir şeyin en hafif izleriyle karışmıştı — sedir ve duman, keskin ve temiz bir şey, kesinlikle *ona ait* bir şey.

Callum.

Bana bakmıyordu, ama onu hissedebiliyordum. Varlığıyla mekanı dolduruyordu, bütün akşam vücudum ona uyum sağlamıştı, istemeden bile onun hareketlerini takip ediyordum.

Yavaşça nefes verdim, ani soğuktan kollarımı ovuşturdum.

Tur sona eriyordu, kalan konuklar Keepers'ın anlattığı son hikayeleri dinliyorlardı, ama ben kıpırdamadım.

Çünkü o hala oradaydı ve çünkü duyduğum şeyleri hala düşünmeyi bırakamamıştım.

Öpücük değil, o daha sonra oldu, ama hazırlıklı olmadığım o özel an. En kötü anlarda hala içimi sarsan, omurgamdan yukarı tırmanan, karnımın altında sıcak ve huzursuz bir his yaratan bir görüntü.

Rahatsız etmek istememiştim ve o gün kesinlikle onun evine girip, geri alınamayacak, bir kez derine işledikten sonra hissedilemez hale gelen bir anda onu yakalamak istememiştim.

Peki şimdi?

Şimdi karanlıkta durmuş, *merak ediyordum: Cal yine mi yapmıştı?* İlk seferinden beri beni öyle mi düşünmüştü? O gece ağzından dökülen, kaba ve yıkık, zırh gibi giydiği soğuk mesafeli tavrından çok uzak olan sesle, karanlıkta benim adımı mırıldanmış mıydı?

Son zamanlarda bu düşünceye takıntılı hale gelmiştim. Midemde yavaşça bir yanma başladı, aşağıya doğru yayıldı, derinliklere yerleşti.

Yutkundum, tırnaklarımı avuç içlerime bastırarak, beni dibe çekmeden önce bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırmaya çalıştım.

"Tamam, bu beklediğimden çok daha ürkütücü," dedi Kit, aniden yanımda belirip kollarını ovuşturarak. "Bunun kamp ateşi hikayesi gibi olacağını sanmıştım, ama bu gerçekten korkutucu. El ele tutuşmamız gerektiğini hissediyorum."

Ben gülerek iç geçirdim ama kolumu onun koluna doladım. "Seni korumam mı lazım?"

Kit alaycı bir şekilde güldü. "Sen beni mi koruyacaksın? Tamam, sert çocuk."

Sesi alaycıydı ama düşüncelerim tekrar gitmemesi gereken yere kaymadan önce konuyu değiştirmek için fırsatı değerlendirdim.

Akşam ışığında, kumul kayalıklarının önünde, çiftlik hüznü ve tehditkar görünüyordu, benim hayal ettiğim ailece anılar biriktireceğimiz yer değildi. Tarlalara bakarak iç geçirdim. "Her şey yoluna giriyor gibi hissediyorum, anlıyor musun? Sanki tüm emeklerim sonunda karşılığını buluyor."

Gözümün ucuyla küçük kız kardeşimin yüzünü buruşturduğunu gördüm. "Evet, Stan'in evi harika..."

Ona bakmak için durdum. "Ne?"

Kit konuşmak için ağzını açtı ama durakladı. Konuşmaya devam etmesi için ona en iyi abla bakışımı attım. "Hadi ama, ona fikir veriyorsun ama aslında işi sen yapmıyorsun, değil mi?"

Ona şaşkınlıkla baktım. *Ne oluyor? Küçük kardeşim bile benim yapamayacağımı mı düşünüyor?*

Duygularımın beni ele geçirmesine izin vermeden, gözlerime dolan yaşları yuttum.

"Aslında çok çalışıyorum. Hatta neredeyse hepsini ben yapıyorum. Tabii yardım da alıyorum ama herkes ellerini kirletirken ben oturup bonbon yemiyorum." Mahvolmuş manikürümü gösterdim. "Bunlar spa'ya gitmiş gibi mi görünüyor?"

Kit savunma amaçlı ellerini kaldırdı. "Vay canına. Özür dilerim. Buraya ne kadar emek verdiğini fark etmemiştim. *Anladım.*"

"Üzgünüm." Yumuşadım. "Sadece biraz yorgun ve huysuzum."

Açıkça, savunmacı tavrım da içimde bir yara olduğunu gösteriyordu . . . belki de bunun üzerinde çalışmam gerekiyordu.

Çimlerin üzerinden kumul kayalığa doğru grubu takip ederken, kedinin en üst basamakta kıvrılmış olduğu hanın ön verandasını işaret ettim. "Korunması gereken şeylerden bahsetmişken... Callum'u bir sokak kedisini evlat edinmesi için manipüle etmiş olabilirim, ya da etmemiş olabilirim."

"Anlamadım, ne?" Kit gülmemek için gözlerini kııptı.

Kollarımı kavuşturup çenemi yukarı kaldırdım. "O kavgacı, tek gözlü ve savaştan çıkmış biri gibi davranıyor. Bence mükemmel bir çiftler."

Kit uzun bir saniye bana baktı, sonra dudakları şeytani bir gülümsemeye kıvrıldı. "Dur biraz, onun bir kadına ihtiyacı olduğunu düşündün ve ona gerçek bir kedi getirdin, yerine" —beni işaret etti— "kendini bir tabakta sunmak yerine?"

Hemen güldüm ve gözlerimi devirdim. "İnan bana. Callum benim sunabileceğim hiçbir şeyi istemez."

Kit ikna olmamış bir şekilde mırıldandı.

Ve şimdi kendime ve küçük kız kardeşime yalan söylüyordum. Harika.

Gerçek şu ki, beni öptüğünde hissettiklerimi hala çok net hatırlıyordum. Ellerinin belimi nasıl sıktığını, vücudunun benimkine nasıl sıkıca bastırdığını

ve dirençli bir şekilde bastırıldığı, yüzünün karardığı ve sonra... "Merhaba." Kit yüzümün önünde elini salladı. "İyi misin?"

Hiç rahatsız olmamış, tamamen iyi, hiç de azgın değilmiş gibi başımı salladım. "Evet!"

Kit'in anlamış gülümsemesi, bunu yutmadığını açıkça belli ediyordu.

Uzaktan gelen rüzgârın uğultusu geceyi yırttı ve seyrekleşen kalabalığın arasında bir tedirginlik dalgası yayıldı. Yutkundum ve kenarda duran Keepers grubuna yaklaştım.

Helen'in sesi alçaldı ve efsanenin son kısmını anlattı.

"... ve böyle gecelerde, sis çöküp ay görünmez olduğunda, bazıları onun ağladığını duyabileceğini söyler — Kumların Hanımı, denize kaybettiği adamı hala bekliyor."

Bir rüzgâr esintisi ağaçların arasında fısıldadı.

Korkmuyordum, gerçekten korkmuyordum, ama geceye başka bir alçak, ürkütücü ses yayıldığında midem kasıldı ve uzanıp elimle sert bir şeyi kavradım.

Aşağı baktığımda parmaklarımın Cal'ın yaralı, dövmele koluna sarılmış olduğunu gördüm.

Sert, sıcak ve kıpırdamayan.

Onun çekip gitmesini, alay etmesini ya da sırtmasını bekliyordum, ama o yerine hareketsiz kaldı. O kadar hareketsizdi ki, nefes alıp verişini, avucumun altında kaslarının hafifçe gerildiğini hissedebiliyordum.

Onun sıcaklığı avucuma işledi, cildimi yakarak. Yavaş, dayanılmaz bir vuruş geçti.

Sonra sesi geldi, alçak ve anlaşılmaz. "Korkuyor musun, sevgilim?"

Yutkundum. Çok sert. "Pfft." Çok çabuk bıraktım, kollarımı kavuşturdum. "Hayır. Sadece" —boğazımı temizledim—"kayalara takılıp düşmemek için."

Bakışları yavaşça bacaklarımdan yüzüme doğru kaydı. "Tabii."

Dönüp uzaklaştım, nabzım deli gibi atıyordu, kalbim boğazımda atıyordu.

Kit yanımda kıkırdadı ve ben dirsekimle kaburgalarına dürttüm.

Tanıdık bir ses duyuldu. "Selam," dedi Austin, Callum'un yanına yaklaşarak. O da bizimle aynı sıraya girerken gülümsedik ve başlarımızla selamlaştık.

Tur sona ererken Helen ve kız kardeşim Selene, Kumların Hanımı hakkında bilgi vermeye başladılar.

Austin, Cal'a doğru eğildi. "Hey, şuradaki kadın? Onun hakkında ne biliyorsun?"

Kit hemen canlandı ve ikisi arasında bakışlarını gezdirerek Austin'in kız kardeşim Selene'ye baktığını gördü.

Callum, bakışlarını Austin'e çevirdi. "Neden?"

Austin omuz silkti, rahat ama biraz fazla ilgilenmiş gibi. "O... ilginç görünüyor. Belki beni tanıştırebilirsin diye düşündüm."

Kit'in kaşları havaya kalktı ve bana doğru eğilerek fısıldadı: "Ooooh. Selene'nin peşinde yakışıklı bir genç var."

Kıkırdamayı zorla bastırdım ama ona sus işareti yaptım. "Onu rahat bırak," diye fısıldadım, ama bu ilginç bilgiyi sonra kullanmak üzere aklımın bir köşesine yazdım.

Callum ise yavaşça nefes vermekten başka tepki vermedi. "Belki başka sefere dostum." Cal dönüp hanın yönüne doğru yürümeye başladı.

Tur sona ererken Kit ve ben çitlerin yanında bekledik. Tur bittiğinde kız kardeşlerime veda ederek sarıldım ve kalabalığın sonuncusu da kaybolana kadar dışarıda bekledim.

Kollarımı kavuşturup, gece havasını ciğerlerime çekerek Drifted Spirit'e doğru baktım. Cal bana bakıyordu, kedisi bacaklarının arasında dolanıyordu.

Ben de Callum'un beni izlemesini izledim.

Kıçımı kulübenin yeni verandasının korkuluğuna dayadım. Arkamda kum tepeleri varken, izleyip bekledim.

Kedi yine Cal'ın bacaklarının etrafına dolandı ve yüzünü pantolonuna sürtüyordu.

Callum onu tekmelemedi ya da itmedi. Bunun yerine, eğilip kulaklarının arkasını kaşıdı, ben ise gülümsemek için uğraşıyordum.

Acaba ona bir isim vermiş miydi?

Başını kaldırdığında, gözleri daha yumuşak ama yoğundu. Boğazımda bir yumru oluştu ama kaçamadan Cal ön verandadan çıkmış ve doğruca bana doğru yürüyordu.

ON ALTI

CALLUM

Elodie'ye doğru, kafamda gerçek bir amaç olmadan yürüdüm. Tek bildiğim, son iki saati onun her hareketini dikkatle izleyerek geçirdiğimdi. Gece havasındaki nem hafif bir soğukluk katıyordu ve beynim, kot pantolonunun onu sıcak tutmaya yeterli olup olmadığını merak edip duruyordu. Göbek deliğine bağlanmış, bronzlaşmış, tonlu tenini birazcık gösteren küçük tişörtü kesinlikle hiçbir işe yaramıyordu.

Onun kulübesine vardığımda ona ne söyleyeceğimi hiç bilmiyordum. Tek bildiğim, sinirli, gergin ve son derece rahatsız olduğumdu.

Ayaklarımın dibinde tiz bir miyavlama duyuldu ve aşağı baktığımda kedinin yanımda koşarak geldiğini gördüm.

Durdum. "Scratch."

Tamam. Evet, pes ettim ve ona isim verdim.

Dönüp Drifted Spirit Inn'i işaret ettim. "Eve git."

Altın rengi gözüyle bana dik dik baktı ve botumun yanına tüylü poposunu indirdi.

Sesimi alçaltarak ne kadar ciddi olduğumu anlamasını istedim. "Git."

Bir kedinin homurdanabileceğini hiç bilmiyordum, ama onun küçük tüylü vücudundan çıkan ses tam da buydu, ama dinledi.

En azından bu civarda bunu yapan biri var.

Bu savaşa tek başıma girdiğim için memnun olarak, Elodie Darling'e doğru yoluma devam ettim. Tek bir adımda, mülklerimizi ayıran sedir ağacından yapılmış çitin üzerinden bacağımı geçirdim ve kendimi çitin üzerine attım. Elodie, kollarını kavuşturmuş ve çenesini havaya dikmiş bir şekilde verandasının merdivenlerinin önünde duruyordu.

Abartılı göz devirmesi kalbimin atışını hızlandırdı. "Şimdi ne var?" diye mırıldandı, ben duyabileceği mesafeye geldiğimde. Delici zümrüt gözleri benimkilerle kilitlendi, ama loş ışıktaki bile, gözlerinde kötülük olmadığını görebiliyordum.

Hayır, bu sadece bizim yaptığımız bir şeydi — birbirimizi eğlence için dürtmek ve kışkırtmak. O, çiftlik için bulduğu yeni fikirler hakkında şikayet eder, ayaklarını yere vurur ve bebek gibi davranırdım. O ise dinliyormuş gibi yapar, endişelerimi dikkate alır gibi davranır, sonra o ateşli, yıkıcı gülümsemesini gösterir ve yine de canının istediğini yapardı.

Ben, onun o güzel ağzını büküp bana dayanılmaz bir maymun dediğini görmek için, küçük hakaretler ve önemsiz şikayetler savurarak geçirdiğim o küçük atışmalar için yaşamaya başlamıştım.

Kollarını öylece kavuşturmuş halde, Elodie'nin göğüsleri daha da şişti ve gömleğinin pamuklu kumaşını gerdi. Elim yanımda seğirdi, onun şeklini ve ağırlığını hissetmek için çaresizce. Penisim kotumun fermuarında öfkeyle sertleşirken, elimi yumruk yaptım.

Bir yerlerde, acımasız alaylarımız benim çarpık ön sevişme oyunuma dönüşmüştü ve ben bunu fark etmemiştim.

Bir parçam, her gece mastürbasyon yapmak için o kızarmış yanakları ve dudaklarını kullanmak için onunla tartıştığımı merak ediyordu.

Hayal kırıklığı içimi kaplarken, azı dişlerimi sıktım. "Şimdi ne var, Bay Blackwood?"

Oh, bu yeni bir şeydi.

Hoşuma gitmediğini söyleyemezdim — ismimin dudaklarından çıkan resmi ses.

Gülümsemeyi bastırmak için dilimin ucunu dişlerime bastırdım. "Eve sağ salim vardığından emin olmak istedim. Bu gece çok korkmuş görünüyordun. O kadar korkmuştun ki koluma tutunmak zorunda kaldın." Hala onun dokunuşunun sıcaklığını hissedebildiğim ön kolumun derisini elime alıp silkeledim. "Bazı yerlerde bunun saldırı sayıldığını biliyorsun."

Boğazından tiksinti dolu bir alaycı ses çıktı. "Sen *en kötüsüsün*." Son kelimeyi vurgulamak için uzatarak söyledi. "Ayrıca, yanımda *senin* olduğunu bile bilmiyordum." Masumca gözlerini kırparken, ağzının köşesinde yaramaz bir gülümseme belirdi. "Austin sandım."

Burun deliklerim genişledi. Yalan söylediğini biliyordum, beni kızdırmak için kışkırtıyordu ve bunun bu kadar kolay işe yaramasına sinir oluyordum.

Austin yirmi sekiz yaşındaydı, tank gibi yapılıydı ve otuzlu yaşların karanlık yüzünü hiç görmemiş bir metabolizmaya sahipti. Kendinden emin sırıtışı da bunu bildiğini kanıtlıyordu. Brody'nin üvey kardeşi olabilir, ama Elodie'yle bir şansı olduğunu düşünürse, onu yine de yere sererdim.

Ayrıca, Austin'in sorduğu kişinin Elodie'nin kız kardeşi Selene olduğunu kendime hatırlattım.

Ona alaycı bir şekilde baktım. "Eğer o çocuğun seni ayak parmaklarını kıracak kadar iyi öpebileceğini düşünüyorsan, o zaman durma, yap bakalım." İlkel içgüdülerim devreye girince ona doğru bir adım attım ve aramızdaki mesafeyi kapattım. "Ama unutma, seni öptüğümde beni ne kadar istediğini koklayabiliyordum. Kabul et... Benim için sıırıslıkla olmuştun, değil mi?" Sesim alçaldı. Yanakları kızardı, ama sözlerim onu henüz korkutmamıştı. "Söyle bana, Cal. Benden tam olarak neyi sevmediğini söyle bana.

İstediğimi yapamadım, bunun yerine ona içimi döktüm. "Bu yerin her yerinde işçiler dolaşmasından nefret ediyorum. Çocuğumun benimle değil de seninle vakit geçirmekten hoşlanmasından nefret ediyorum. Artık bir saniye bile huzur ve sessizlik bulamamaktan nefret ediyorum. Eğer bunu bir şekilde başarırsan, burası turistlerle dolup taşacak ve bundan nefret ediyorum. Bunu başarabilecek kadar yetenekli olduğunu düşünmenden nefret ediyorum ve haklı olduğunu bilmekten gerçekten nefret ediyorum."

Son cümle ağzından kaçmıştı, ama kaçtığı anda aramızdaki gerginlik arttı.

Kazanacağını bildiği için zorlukla yutkundu. Çenesini kaldırdı. "Sen bu gezegendeki en dayanılmaz adamsın."

Kafamı salladım ve yalanı dilimden döküldüm. "Sen ve senin fikirlerin benim için hiçbir anlam ifade etmiyor."

Yüzü boşaldı ve dudakları büzüldü. Berbat yorumumun onu en azından biraz incittiğini biliyordum. "Bu yüzden mi buraya kadar geldin? Benim varlığımın seni hiç etkilemediğini kanıtlamak için mi?" Gözleri sikime kaydı ve onun ilgisiyle sikim seğirdi.

Ağzımı açıp karşılık vermek için bir cevap söyleyecektim ki, elleri yüzümün iki yanını kavradı ve ağzımı kendininkine çekti.

Bir milisaniye boyunca şaşkına döndüm, ama tereddüt etmedim. Kontrolü ele aldım.

Kolumu onun ince beline doladım ve onu sertçe kendime çektim. Nefesi kesilirken vücudu benimkine eridi ve ağzını

dilimin içine girip keşfetmesi için yeterince açıldı. Bacağı kalçama yapışıp ısını bana bastırırken, düzgün düşünemiyordum.

Penisim zonkluyordu, onu her şekilde almak için yalvarıyordu. Düşüncelerim yetismeye çalışırken vücudum hareket etti. Ellerim onun yuvarlak kalçalarını kavradı ve onu kaldırarak üzerime oturtmak için kaldırdım. Ağzlarımız senkronize hareket ediyordu, dilini dilime sürtüyordu ve küçük inlemeler onun ağzından çıkıp kan dolaşımına giriyordu.

Hiç kimseye karşı bu kadar şiddetli, acı verici bir ihtiyaç hissetmemiştim. Ağzımı onunkinden ayırdım. "Durmamı söyle."

Nefes nefeseydi, gözleri benimkileri ararken ben verandanın merdivenlerini tırmanarak kulübesinin ön kapısına doğru ilerledim. "Neden bunu yapayım ki?"

Ağzımı boynuna yapıştırdım, dişlerim pürüzsüz gırtlığı boyunca bir iz bırakarak kulaklarının hemen altında durup fısıldadım, "Çünkü yapmazsan, sen benim dediklerimi yapmayı öğrenene kadar seni nefretle becereceğim."

Yüzünde kötü bir gülümseme belirdi. Bu bir meydan okumaydı ve sanırım bir parçası benim palavra attığımı biliyordu, beni tamamen ve tamamen kontrol edenin kendisi olduğunu biliyordu.

Elodie bana bakarken dilini üst dudağının üzerinde gezdirdi. "Ben de senden nefret ediyorum," diye fısıldadı, sonra dudağımı ağzına çekip nazikçe ısırdı. "Sakın durma."

İhtiyacım olan tek izin buydu. Onun rızası, beni tamamen dağılmaktan alıkoyan son iplikti. Serbest kalan elimle kapı kolunu çevirdim ve botumla kulübenin ön kapısını tekmeledim.

Kapı menteşelerinden gıcırdayarak açıldı ve duvara çarparak çatladı.

Elodie bana yaslanarak kıkırdadı. "Ooh... Wes sana çok kızacak. O deliği tamir etmek zorunda kalacak."

Ona hırıldayarak baktım. "Wes'in ne düşündüğü umurumda değil. Faturayı bana keser."

"Ah, zengin babacık," diye alay etti Elodie.

Ne lanet bir velet.

Belime daha da tırmandı, vücudunun sıcaklığını hissetmem imkansız hale geldi. Onu mutfak masasına çirkin bir gürültüyle bıraktım. Göğüsleri sıçradı ve boğazım kurudu. Parmak uçlarım tişörtünün yakasını buldu ve tereddüt etmeden yırttım, altındaki kremsi, şeffaf dantel sütyeni hayranlıkla seyrettim.

"Bunun da parasını ödeyeceksin," dedi nefes nefese.

Parmakları kemerimin tokasına yapıştı ve uyluklarım masaya çarpana kadar beni öne doğru çekti. Kemerini gevşetene kadar çekip durdu.

O benim kot pantolonumun düğmesine uzanırken, ben onun ellerini ellerimle kapattım. "Mm-mm, sevgilim. Burada sen patron değilsin." Onun uyluklarının altından tutup onu masanın kenarına çektim. "Benim."

Dirseklerinin üzerine yaslanarak dizlerini açtı ve kendini sadece benim için sergiledi. Yeşil lastik çizmeleri ve çoraplarını çıkardıktan sonra kot pantolonunun düğmelerini açtım ve fermuarını acı verecek kadar yavaşça indirdim.

Fermuarın dişleri ayrılırken gözlerimi onunkilerden ayırmadım. Kime ait olduğunu *tam olarak* bilmesini istedim. Denimi pürüzsüz, bronzlaşmış uyluklarından çıkarırken ikimiz de nefes nefeseydik.

Çiftliği yeniden inşa etmek için geçirdiği uzun saatler, bacaklarını şekillendirmiş ve biraz daha hacim kazandırmıştı. Parmak uçlarımla sıkıca kavrayarak cildinde çukurlar oluştururken, onun dolgunluğuna bayılıyordum.

Beni ondan ayıran tek şey, göğüslerini örten aynı şeffaf kumaştan yapılmış ince bir parça idi. Tanga, amını örtüyordu ama kalçalarının arasında kayboluyordu. Parmaklarımı dikişinin üzerinden aşağı doğru kaydurdum ve parmağımı onun yanında kaybolana kadar içeri soktum.

Nefes aldı ve sırtını kavisledi, meme uçları sütyeninin ince kumaşı altında sertleşti. İnlerken parmaklarım gergin küçük tomurcuğu çekiştirdi.

Elim onu örten kumaşı okşadı, elim altındaki sıcak, ıslak karışımı zevkle hissettim. "Bu amcığın benim için ıslanacağını biliyordum."

"Oh. Oh tanrım..." diye nefes nefese kaldı.

"Gözlerini aç," diye emrettim. O da dediğimi yaptı ve sırtım daha da gerildi. "Söyle. Bu açgözlü küçük amcığı kim ıslatıyor, söyle."

"Sen." Bir parmağım tangasının içine kayarken o nefes nefese kaldı. Başını geriye düşürdü, ince boynu ortaya çıktı ve elim onu sarmak için can attı. "Siktir, Cal. Sadece senin için ıslak."

Sırıttım. "Doğru, sevgilim."

O benim için sıırıslıklam olmuştu ve ben onu başkası için mahvedecektim.

ON YEDİ

ELODIE

Bacaklarım açılmıştı, en mahrem yerimi nefret etmem gereken bir adama sergiliyordu. Aç gözleri amıma kilitlenmişti, önce bir parmağı, sonra iki parmağı külotumun kenarını okşadı. Kalçalarım hareket etti, sessizce ona hareket etmesini yalvarıyordu.

Beni doldurması için.

Nasırlı elleri tangamın kenarlarını kavradı, onu uyluklarımdan aşağı çekerek uzaklaştı ve kot pantolonunun cebine soktu.

"Kendine dokun. Sadece parmaklarınla." Cal dudaklarını yaladı ve kot pantolonunun düğmelerini açtı. Bir elini kotun içine kaydırıp gerçek hayatta gördüğüm en büyük penisi çıkardığında, tüm duyularım uyandı.

Görünüşe göre ön kollarındaki damarlar, sahip olduğu tek damarlı, muhteşem şeyler değildi.

Kalçalarımı kaydurdım, bacaklarımı ayırarak parmaklarımı amımın içinde kaydırmaya başladım. Cal, sikini yumruğuyla kavradı ve yavaşça yukarı aşağı hareket etmeye başladı. Bir parmağımı, sonra iki parmağımı içime soktum. Cal, parmaklarımı yavaş, baştan çıkarıcı hareketlerle içeri dışarı sokarken, benim ritmime uydu.

Beni izlerken inlemesi düşük ve boğuktu. Parmaklarımı kullanarak dudaklarımı ayırdım, klitorisimi ortaya çıkardım ve masaj yapmaya başladım. Başımı geriye eğip gözlerimi kapattığımda inlemem kaçtı.

Cal'ın ağzının sıcaklığı amımı sıkıca kavradı ve vücudumda şok dalgaları yarattı. Başımı kaldırıp onun başının bacaklarımın arasında gömülü olduğunu gördüm. Düz dili üzerimde gezdikten sonra durup hassas tomurcuğumu alaycıcı emmeye başladı. İnlemesi içimde titreşti ve damarlarımda dolaşan kanın sıcaklığını daha da artırdı.

Cal Blackwood'un benim için dizlerinin üzerine çökmüş muhteşem görüntüsüne bakakaldım. Parmakları içime daldığında alt dudağımı ısırdım, gözlerim büyüdü. Yavaş, şehvetli hareketleri ağzıyla uyumluydu. Lezzetli sürtünme beni orgazma yaklaştırdı.

Göğüslerim dokunulmak için can atıyordu, ellerim meme uçlarımı bulup çimdikleyerek duyularımı daha da tahrik etti. Nefes nefese bir inilti kaçtı dudaklarımdan.

"Benim için gel. Benim olduğunu göster." Sesindeki emir beni mahvetti.

"Hayır," diye sızlandım, henüz ona teslim olmak istemiyordum. Ama itirazlarıma rağmen, tüm vücudumu saran orgazmın ilk dalgası üzerime çöktüğünde ayak parmaklarım kıvrıldı.

"Aferin kızım." Cal'ın karanlık, yatıştırıcı sözleri üzerimde yankılandı, amım parmaklarını sıktı. Başını eğdi ve ben dalganın üzerinde süzülürken orgazmımı yaladı.

Bir inilti daha kaçtı ve bittiğimi anladım. Cal'ın bana dokunmaya devam etmesi ve beni tekrar tekrar açması için her şeyi yapardım.

Boğazım kurumuş, nefes almaya çalışıyordum. Cildimi ince bir ter tabakası kaplamıştı. Cal, hala bacaklarımın arasında dururken, sert penisini amımın içine kaydırdı. Uzun ve kalın penisini içime almak, her santimini hissetmek istiyordum.

İnleyerek kalçalarımı hareket ettirdim, daha fazlasını isteyen sessiz bir yalvarış.

"Açgözlüsün, değil mi?" diye alay etti, yumruğunu sıkarken. Gözlerimiz buluştu ve ben onun yoğun bakışlarının karamel rengi gözlerine baktım. "İsteddiğini söyle."

Yutkundum ve başımı salladım.

Yanağında güzel bir sırıtış belirdi. "Bunu sana söyletmek için yapacağım, biliyorsun."

Cal penisinin başını klitorisime sürtünce, sinirli bir homurtuyu bastırdım. "Yalvarmayacağım."

Penisi dudaklarımın arasından kayarak girişime geldi ve durdu. Kalçalarım ihtiyaçla öne doğru kaydı ve kaşları havaya kalktı. "Emin misin?"

"Callum." Adı, muhtaç ve hüsrana uğramış bir homurtu gibi dilimden döküldü. Elim boynunun arkasına dolandı, ağırlığımı desteklerken onu yerinde tuttu. Vücudum, neredeyse seksin sınırında kalmaktan kurtulmak için *çığlık atıyordu*

ve onun tüm kalınlığını hissetmek için ılık atıyordu. Bacaklarım kalçalarına dolandı ve onu öne doğru çekti.

"Test oldum," diye inledim, onu çıplak olarak içimde hissetmekten başka bir şey istemediğimi utanmadan itiraf ettim. "Ve hap kullanıyorum."

Avuç iimin altında, boynundaki gerginliği hissedebiliyordum. O da benim kadar kontrolünü kaybetmişti. "Ben temizim." Gözlerime bakmak için geriye yaslandı. "Bununla bir sorunun yok, değil mi?"

"Lütfen," diye yalvardım, geriye doğru eğilip kalçalarımı ileri doğru ittim.

Cal içime girdiğinde çok ıslaktım. Onu içime almak için santim santim gerildim. O kadar doluydu ki yanıyordu ve nefes alırken tısladım.

"Yavaş olacağım," diye beni sakinletirdi ve ben onun uzunluğuna alımaya çalışırken yavaşça bir santim daha içeri girdi.

İçimde kaybolduğu noktaya baktım ve karnımın altında bir sıcaklık yayıldı.

Siktir, daha yarısı bile girmede.

Gözlerim onun yüzüne kaydı ve beni izlediğini fark ettim. Yüz hatları yumuarken, gğsmde meraklı bir duygu belirdi.

Cal yavaşça ve dikkatlice hareket etti, dışarı çıkıp sabit bir ritimle tekrar içeri girdi. Her hareketinde vücudum titredi. Sonunda onu tamamen içime alabildiğimde, kollarımı arkama dayadım.

"Tamam," diye nefes verdim. "imdi benden nefret ediyormuş gibi sık beni."

Cal'ın gözlerinde aldatıcı bir ııltı belirdi. Bir meydan okuma duyduğunda bunu anlardı. Nazik davranmasına ihtiyacım yoktu. İhtiyacım olan şey, beni sahiplenmesi, yerime koymasıydı. Neden baından beri birbirimize düşman olduğumuzu hatırlatmasıydı.

Kalçaları piston gibi hareket etmeye başladı, göğüslerim zıplarken içime girip çıkıyordu. Cal'ın elleri kalçalarıma yapıtı, beni yerinde tutarken beni sikiyordu. Koyu renkli kaları çatıldı ve huysuz yüzünün görüntüsü omurgamda bir zevk dalgası yarattı. Bir başka orgazm tehlikeli bir şekilde yaklaıyordu ve Cal'ın kendi zevki için bedenimi kullanmasını izlemek beni başka bir uçuruma savurmaya yetmiti.

Tekrar geldiğimde gözlerimiz bulutu. Gğsmde bir duygu seli yaşandı. Zevk beni sararken çenem gevedi.

Cal ne eğildi, kalın, boğuk sesiyle "Boaldığın zaman çok güzelsin" diye fısıldarken, görüş alanımı sadece o doldurdu.

Gözleri dudaklarıma kaydı, saniyeler sonra ne eğildi ve ağzl bir öpücükle dudaklarımı ele geçirdi. Kollarımı boynuna doladım, beni öperken ve içime girip çıkarken onu kendime çekerek.

İnledi ve vücudu benimkini kaplarken kalçaları titredi. Penis nabız gibi atarak içimde boşaldı ve ben saf, çatırdayan bir tatminle dolup taşım. Cal Blackwood sevişmeyi iyi biliyordu, ama ben de ona aynı şekilde karşılık vermiştim.

Parfümü cildime yapışmıştı ve vücudunun üzerimde güvenli ve sıcak olduğunu hissetmekten zevk alıyordum. Öpücükler boynumdan yukarı doğru ilerledi, ta ki ağzı tekrar ağzımla buluşana kadar. Bu sefer nazikçe, dudaklarıma iffetli bir öpücük kondurdu. Başını kaldırdığında, gözleri benimkileri arıyordu. Konuşmadan önce burnunun ucu benim burnumun yanına değdi. "İyi misin?"

Göğsüm şişti. Bu basit soru kalbimin kaburgalarının içinde çarpmasına neden oldu. "Harika." Gülümsedim, gevşemiş ve doymuş uzuvlarımı kontrol ettim.

Üzerimdeki ağırlığını kaldırdı ve dikkatlice içimden çıktı. Yutkunurken boğazındaki kasların çalışmasını izledim, gözleri bacaklarımin arasındaki boşluğa kilitlenmişti. Sıcak, ıslak bir sperm damlası içimden sızdı ve dizlerim içgüdüsel olarak birbirine yaklaştı.

Cal'ın geniş avuç içi uyluklarımı kavradı ve beni geriye doğru itti. Tek kelime etmeden, başparmağını aralıkta gezdirerek spermlerini tekrar içeri itti. Sıcak bir kızarıklık tüm vücudumu kapladı.

Mutfak masasında tam anlamıyla ve düzgünce sikilmiştim, üstümde hiçbir şey yoktu ve tekrar yapmak için sabırsızlanıyordum.

Gözlerimiz buluştu, kavganın ısısı çoktan unutulmuştu. Yüzümde bir gülümseme açtı. Onun gülümsemesi benimkiyle aynıydı — tüm dikkatini *bana* vermiş, dolgun dudakları yıkıcı bir çekicilikle kıvrılıyordu.

Kalbim kulaklarımda çarpıyordu, birbirimize bakıp aptallar gibi sırtarak kilitli kalmıştık. Onun rakibim olduğu gerçeğini kafamdan uzaklaştırmaya çalıştım.

Düşmanım.

Kazara arkadaşım haline gelmiş bir düşman.

ON SEKİZ

CALLUM

O benim için çok ıslaktı.

Onu istemiyordum, ama içimdeki bir şey ona *ihtiyaç duyuyordu*. Kontrolümü kaybetmişim, sonuçlarını düşünmeden, sadece *onu* düşünüyordum. Masaya uzanmış, Elodie'nin yırtık tişörtü açık duruyordu ve şeffaf sütyenini ortaya çıkarmıştı.

Onu düzgünce soymaya bile tenezzül etmemiştim.

Boğazımı temizledim, bir adım geri çekilip pantolonumu çekmek ve ona bacaklarını kapatması için yer açmak için. O, yırtık tişörtünü tutarak masanın kenarına kaydı ve yerde yığılmış giysilere baktı.

"Peki," dedi, dağınıklığı incelerken sesinde mizah vardı.

Eğilip kot pantolonunu ve tangasını alıp ona uzattım. "Üzgünüm."

Yüzü buruştu. "Özür dilerim? Ne için?" Elodie saçlarını salladı. Masaya otururken bacaklarını salladı, belden aşağısı hala çıplak olduğu gerçeğinden hiç etkilenmemiş gibiydi.

Ona doğru işaret ettim. "Gömleğin."

Yırtık pamuğu çekip aldı ve bana sinsi bir gülümsemeyle baktı. "Sana söyledim, parasını sen ödeyeceksin."

Gözlerim onunla buluştuğunda gülümsemeyi zorla bastırdım. "Not aldım."

Etrafa baktım. Tehlikeli sulardaydık — olduğumuz ve dönüştüğümüz arasındaki çizgi her saniye daha da bulanıklaşıyordu.

Elodie masadan atladı, önündeki giysilerini tutuyordu. Başını yana eğdi, dudaklarında sevimli bir somurtma belirdi. "Hâlâ

hala birbirimizden nefret ediyoruz, değil mi?" "Evet," diye yalan söyledim.

Ondan nefret etmek istedim. Kesinlikle daha kolay olurdu, ama bunu yapamazdım. Kim, tam anlamıyla bir güneş ışığı gibi dolaşan bir kadından nefret edebilir ki?

"İyi." Banyoya doğru yürüdü, sonra omzunun üzerinden bana bakarak, "Şimdi evimden defol," dedi.

Gülerek ellerimi ceplerime soktum.

Bu, iki yetişkinin küçük bir hayal kırıklığını gidermek için yaptıkları bir şeyden başka bir şey değildi. Hepsi bu kadardı.

Olabileceği tek şey buydu.

Onun beni gerçekten nefret etmesi an meselesiydi; inanılmaz seks yüzünden değil, benim gibi bir adam olduğum için. Sonuçların her zaman araçları haklı çıkardığını bilen türden bir adam.

Tarım arazisi benim olmalıydı. Bunu düşünmüştüm, hatta neredeyse kendimi ikna etmiştim. Daha büyük, kalıcı bir şey inşa etmek için bir fırsattı, insanları kendi yöntemimle beslemek için mükemmel bir fırsat.

Şüphelerin içime girmesine izin verdim, geçmişin bana daha fazlasını istemeyeceğimi fısıldamasına izin verdim ve kafamı toparlamam için gereken sürede Elodie araya girdi ve her şeyi tanıyamayacağım bir şeye dönüştürdü.

Hayalim artık bulanıklaşmıştı — Tire lanet dağı kesinlikle dahil olmayan bir hayal.

Stan'in her şeyi hazırды. Elodie çiftliği ayakta tutuyordu ve oradan gerçek bir şey yaratıyordu.

Ben mi? Beni buraya bağlayan tek şey, başından beri istemediğim bir han idi. Oğlum daha mutlu, elbette, ama bu ne kadar sürecek? Bu kasaba ona dar gelmeye başlamadan, cevaplayamayacağım sorular sormaya başlamadan ne kadar zaman geçecek?

Neden burada kaldığımızı soracak. Neden burayı geçici bir yermiş gibi davrandığımı soracak, oysa bu kadar uzun süredir buradayım ki artık öyle hissetmemem gerekirdi. Neden Elodie'ye baktığımda, adını koyamadığım bir şeyin kenarında duruyormuşum gibi hissettiğimi soracak.

Ne kadar süre sonra buraya fazla alışırdım?

Beni en çok korkutan kısım buydu, çünkü rahat olmak istemiyordum. Ordu bana bir şey öğretmişse, o da rahat olmanın, bir yere ait olduğunu düşünmeye başlamanın ilk adımı olduğuydu. Her şey bir anda elinden alındığında, olanları unutmanın yolu da buydu.

İçten içe, Levi'yi Star Harbor'da tutarken akıl sağlığını korumanın tek yolunun çiftliği satın almaya devam etmek olduğunu biliyordum. Haftalar önce, Elodie Darling ile işler karmaşıklıktan önce, kararı vermişim. Stan'e reddedemeyeceği bir teklifte bulunmak için gerekli adımlar çoktan atılmıştı. Finans danışmanıyla rakamları gözden geçirdik, Stan'den çiftliği satın almak ve hayalini kurduğum çiftlikten sofraya restorani kurmak için ne kadar para gerekeceğini gerçekten hesapladık.

Bunu tek başıma üstlenmenin çok riskli olduğu konusunda hemfikir olduk, ancak sağlam bir risk sermayedarı, restorani hayata geçirmek için makul bir yoldu. Beni Tower Business Ventures'ın sahibi JP King ile görüştürdü ve ben onun geri aramasını sabırsızlıkla bekliyordum.

Elodie banyoya girerken, onun arkasından bakarak, kaburgalarımın altında neden bir acı hissettiğimi merak ettim.

Duygusal bir çıkmaza girmişken, kulübeye göz gezdirdim. Havada hala onun kokusu vardı: vanilya, güneşin ısıttığı teni ve aramızdaki sıcaklıktan kalan terin izleri. Vücudum gevşemişti, bitkin düşmüştüm, zihnim kavgamızın hayatımın en ateşli anına nasıl dönüştüğünü tekrar tekrar canlandırıyordu.

Oda sıcaktı, memnuniyetin sessiz uğultusu ile doluydu, bir erkeği sadece bir an için o ana ait olduğuna inandırma gücüne sahip, tehlikeli bir uğultu.

Ön kapıya doğru yürüdüm, kapıyı iterek açtığımda kapı kolunun duvarda bıraktığı küçük deliğe gülümsedim. Ön kapıyı açtım ve akşam karanlığının üzerime çökmesine izin verdim. Dışarıda gece karanlıktı, çiftlik, cırcır böceklerinin ritmik cıvıltıları, ağaçların arasında esen rüzgârın uzak hışırtısı ve kıyıya vuran dalgaların sesi dışında sessizdi.

Hoşça kal demek için ağzımı açtığımda koku burnuma çarptı. Keskin. Keskin. Yanlış.

Duman.

Kaşlarımı çatarak başımı kaldırdım ve havayı kokladım. İlk başta hayal gördüğümü sandım. Belki komşuların çalı yakmasından gelen koku burnuma gelmişti, ama sonra Elodie'nin yüzü banyodan çıktı, kaşları çatılmıştı. "Bu kokuyu alıyor musun?"

Bir şey duymaya çalışırken elimi ona doğru uzattım. Herhangi bir şey.

Bağırışlar.

Kuru bir şeyi yiyip bitiren ateşin hafif çıtırtılarını duymak için tekrar dinledim. Ve sonra parlak, şiddetli turuncu bir ışık, çiftliğin uzak köşesindeki mürekkepli karanlığı yaladı.

çiftliğin uzak ucunda.

Adrenalin göğsüme çekiç gibi çarptı. Kot pantolonumu çekip botlarımı giydikten sonra, bir anda kapıdan dışarı çıktım.

Elodie hemen arkamdaydı, yeni bir gömlek giymeye çalışıyordu, sesi panikle keskinleşmişti. "Kahretsin, Callum..."

Verandanın merdivenlerinden atladık, tarlayı koşarak geçtik ve o zaman gördüm. Sadece ateş değildi. Lanet olası bir cehennem.

Alevler, eski ahırı açgözlü, patlayan ısı ve ışıkla yutuyor, tarlaya gölgeler düşürüyordu. Duman, gece gökyüzüne kalın ve boğucu bir şekilde yükseliyordu, ama midemi serbest düşüşe geçiren ateşin kendisi değildi.

Alevlerin silüetinde beliren figürlerdi.

Levi.

"Baba!" Sesi yüksek, panik içindeydi, ateşin gürültüsünün içinde zar zor duyuluyordu. Öksürüyordu, bir kolunu yüzüne kapatmış, diğer koluyla başka bir çocuğu alevlerden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Yeterince hızlı hareket edemiyorlardı.

Tanrım, yeterince hızlı hareket etmiyorlar.

Vücudumun her yeri soğudu.

Düşünemedim. Sadece daha hızlı koştum.

Tarlayı koşarken sıcaktan boğuluyordum, botlarım toprağı havaya savuruyordu. Duman gözlerimi yakıyor, ciğerlerimi dolduruyordu ama yavaşlayamıyordum. Levi tökezleyip arkadaşını da peşinden sürüklerken onlara ulaştım, yüzleri solgun veisle kaplıydı.

Önce Levi'yi yakaladım, omuzlarını morartacak kadar sıkı tuttum. "Yaralandın mı?"

Korku dolu gözlerle başını salladı. "Biz... biz söndürmeye çalıştık, ama..."
..." Öksürdü, tüm vücudu titriyordu. "Ben istememiştim..."

"Sonra." Onu kaldırıp tarlaya doğru ittim. "Koş. Elodie'ye git. Hemen."

Arkadaşı öksürüyordu, gözleri yaşlıydı, bacakları onu zar zor ayakta tutuyordu. Kolunu omzuma attım ve onu yarı taşıyarak, yarı sürükleyerek alevlerden uzaklaştırdım, sırtımda sığağı hissediyordum. Her kasım ağrıyordu ama güvenli bir yere ulaşana kadar durmadım.

Onu bıraktığım anda Levi üzerime atladı, kolumu sıkıca tuttu, nefes nefese, gözyaşları içinde soluyordu. "Baba, ben..."

"Kapa çeneni." Sesim, istemediğim kadar sert ve boğuk çıktı, ama kulaklarımda çınlayan kanın sesinden başka bir şey duyamıyordum. Dönüp bahçeyi taradım.

bahçeyi taradım. "Elodie?"

"Buradayım." Yanımda duruyordu, gözleri korkuyla çılgına dönmüş, elleri titreyerek Levi'ye uzanıyordu. "Tanrım, iyi misin?"

Uzakta sirenler çalmaya başladı, kırmızı ve mavi ışıklar ateşin ışığını kesiyordu. Süvariler gelmişti, ama ahır kurtarmak için çok geçti. Ateş ahır çoktan yutmuştu, çatı içe doğru çökerek gürültüyle çöküyor ve geceye bir başka köz bulutu yükseliyordu.

Elodie, yanan cehenneme bakarken gözleri yaşlarla doldu. Dişlerimi o kadar sıkı sıktım ki dişlerim ağrıdı.

İtfaiye devreye girdi, emirler yağdırarak hortumları tarlaya sürükledi. Hava dumanla dolmuştu, boğazımda yanık odun ve kömür kokusu ağırlaşıyordu. Donakalmış bir şekilde ahırdan geriye kalanlara bakarken, Levi'nin yaptıklarının ağırlığı göğsüme kurşun gibi çökmüştü.

Birisi bize doğru yürüdü. Brody göründü, rozeti ateşin ışığında parlıyordu. Yüzü asıktı. "Birkaç soru sormam gerek."

Levi'nin tüm vücudu yanımda kaskatı kesildi. Nefesi kısa ve kesik kesikti, yüzü cildini kaplayan is tabakasının altında solgun görünüyordu. Bana, sonra Brody'ye baktı, boğazını sertçe yutkunarak yutkundu.

Paniklerinin ağırlığını, göğsüne taş gibi çöktüğünü hissedebiliyordum, ama bunun önemi yoktu. Açıklamak zorundaydı.

Brody ağırlığını değiştirdi, yüzünde okunamayan bir ifade vardı, ama duruşunda bir şey vardı, sadece işini yapan bir polis olmaktan öte bir şey. Benim de içimde hissettiğim şeyin aynısıydı, ne olabileceğine dair korku.

"Levi." Sesim sert, çok keskin çıktı, ama yumuşatacak sabrım yoktu. "Bize tam olarak ne olduğunu anlat."

Levi irkildi ama bakışlarını kaçırmadı. Parmakları yumruk haline geldi. "Biz istememiştik..." Derin bir nefes verdi, sesi titriyordu. "Yangın çıkarmak istememiştik. Biz sadece..." Elleri havaya kalktı, sonra çaresizce düştü. "Sadece eğleniyorduk."

Midem düğümlendi. "Oyun mu oynuyordunuz?"

Levi hızla başını salladı, sözleri artık çaresizce dökülüyordu. "Sadece ahırda takılıyorduk. Ben, Jamie ve birkaç arkadaş. Onlar... onlar bira getirmişlerdi ama ben içmedim..." Sesi çatladı. "İçmedim. Yemin ederim. Ben sadece oradaydım."

Brody içini çekerek ağırlığını değiştirdi. "Levi, bize tam olarak ne olduğunu anlat. Yangın nasıl çıktı?"

Levi'nin çenesi sıkılaştı, bakışları enkaza kaydı, yangın hortumlarının ıslattığı çökmüş kirişler hâlâ tıslıyordu. Hasta gibi görünüyordu. "Jamie, kardeşinin kamyonetinde eski havai fişekler bulmuş. Aptal Roma mumları ve şişe roketleri. Birini ateşledi, ama devrildi ve...

—ve ahırın arkasındaki eski kağıt yığınının falan çarptı. Ateş çok hızlı yayıldı. Söndürmeye çalıştık ama odunlar..." Başını salladı, sesi panikle yükseldi. "Çok hızlı yayıldı. Birini çağırmanız gerektiğini söyledim ama diğerleri kaçtı. Jamie korkmuştu. Donakaldı. Onu dışarı çıkarmaya çalışıyordum ki sen..." Sesi titredi ve nefesini içine çekti. "Sen geldiğinde."

Tırnaklarımın avuç içlerimi ısırdığını hissedene kadar ellerimin sıkılı olduğunu fark etmemiştim.

Havai fişekler. Lanet

olası havai fişekler.

O kadar aptalca, o kadar pervasız, o kadar kolay önlenilecek bir hata... ama yine de oğlumun hayatına mal olabilecek bir hata.

Yüzümü avuçlarımla ovuşturarak öfkemi kontrol etmeye çalıştım.

Ona bağırarak bu durumu düzeltmezdi. Ama lanet olsun, onu sarsmak istiyordum.

Seni kaybetmeye dayanamazdım.

Brody uzun bir nefes verdi, yüzünde dikkatlice tarafsız bir ifadeyle bana döndü. "Diğer çocuklar?"

"Gittiler," diye mırıldandı Levi, ayaklarına bakarak. "Yangın çıkınca hemen kaçtılar."

Tabii ki kaçmışlardı. Kötü niyetli çocuklar asla sonuçlarıyla yüzleşmek için ortada kalmazlardı.

Brody bu cevabı bekliyormuş gibi başını salladı, parmakları kemerine vuruyordu. Sonra sessiz kalan Elodie'ye döndü, dudakları sıkı sıkıya kapanmış, boğazında yükselen duyguları bastırmaya çalışıyordu.

"Elodie," dedi Brody nazikçe. "Dava açmak ister misin?" Aramızda kalın ve boğucu bir sessizlik hakim oldu.

Elodie'nin bakışları Levi'nin gözlerine kilitlendi, yüzündeki ifade okunamazdı. O anda Levi çok genç görünüyordu. Sadece kötü bir karar vermiş, başa çıkabileceğini sandığı bir durumu kontrolünden kaçırmış bir çocuk gibi.

Ama bu, artık bir şeylerin kaybolduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Geri getiremeyeceği özel bir şey.

Yangın sadece eski bir ahırını yok etmemişti. Onun güvenini de yok etmişti.

Ve Elodie ile benim aramda oluşmaya başlayan o kırılğan şeyin de yok olma ihtimali çok yüksekti.

Elodie'nin bakışları Levi'nin üzerinde kaldı, aralarında söylenmemiş her şeyin ağırlığı asılı kalmıştı. Keskin bir nefes verdi, kollarını göğsünde kavuşturdu, vücudu bir fırtınaya karşı kendini hazırlar gibi gerildi.

"Hayır," dedi sonunda, sesi beklediğimden daha sessizdi. Yumuşak değildi, affedici değildi, sadece boştu, sanki yangın, ona kalan her şeyi yakıp kül etmiş gibiydi. "Suç duyurusunda bulunmak bana düşmez, ama Stan'in de isteyeceğini sanmıyorum."

Levi'nin yüzünde bir anlık rahatlama belirdi, ama kısa sürdü. Elodie artık ona bakmıyordu. Topuklarını döndü ve ıslak çimlerin üzerinde lastik botlarıyla gürültü çıkararak uzaklaştı. "Stan'le konuşmam lazım," dedi düz bir sesle, onun evinin yönüne doğru ilerlerken.

Alana ihtiyacı vardı. Onu suçlayamazdım.

İçimdeki suçluluk duygusu kıvrılıp kaburgalarımı kemiriyordu, ama bunu düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

En azından bu gece yoktu.

Brody boğazını temizledi. "Jamie'yi eve bırakıp ailesiyle konuşacağım ve rapor vereceğim." Bakışları bana kaydı, sabit ama başka bir şey vardı. Bir uyarı. "Levi şanslı, biliyorsun. Bu çok daha kötü bitebilirdi."

Çenemi sıkarak başımı salladım. Bunu çok iyi biliyordum. Onu ateşin önünde gördüğüm andan itibaren en kötü senaryoyu hayal ediyordum.

Brody, Levi'ye uzun ve sert bir bakış attı, sonra Jamie'nin beklediği devriye arabasına doğru başını salladı. "Onu içeri götür, Cal. Bu gece yeterince şey yaşadı."

Levi itiraz etmedi. Bana karşı çıkmadı bile. Brody uzaklaşırken, perişan haldeki oğlum orada durmuş, ellerini ceplerine sokmuştu. Brody'nin Jamie ile konuşurkenki alçak sesini dinledik, yolcu kapısını açmasını izledik, sonra gittiler, kırmızı ve mavi ışıklar uzakta yanıp sönerken karanlıkta kayboldular.

Nemli odunların ağırlığı altında közler soğurken, ara sıra duyulan buharın tıslaması dışında gece havası sessizdi.

Levi'ye döndüm. Gözlerime bakmıyordu.

"Gidelim," diye mırıldandım.

Drifted Spirit'e doğru yola çıktık, ayaklarımızın altında çimenler ıslaktı, duman kokusu giysilerimize, tenimize, kemiklerimize yapışmıştı.

İkimiz de konuşmadık.

Göz ucuyla ona baktım. Omuzları çökmüş, yüzü okunamaz bir ifadeyle önüne bakıyordu, ama ne hissettiğini biliyordum. Midede ağır bir yük gibi duran, boğazına kadar yükselip seni boğacakmış gibi hissettiren bir utançtı.

Belki o zaman bir şey söylemeliydim, ona kötü bir çocuk olmadığını, bir hata yaptığı için hayatının mahvolmadığını söylemeliydim. Ama yapamadım. Henüz yapamazdım. Onu kaybetme düşüncesiyle hala sarsılmışken yapamazdım.

Onun iyi olacağına içtenlikle inanmak istesem de, bir yanım onu hayal kırıklığına uğrattığım korkusundan kurtulamıyordu.

Bir şekilde, bu kasabada kalıp mutluymuş gibi davranmanın her şeyi daha da kötüleştirdiği düşüncesi içimi kemiriyordu.

Suçluluk duygusu beni sardı. Burada gerçekten mutlu olabilmemin tek yolu, restoran gibi yeni bir şey yaratmaktı. Sorun şu ki, bu yol, Elodie'nin yüzündeki yıkılmış ifadeyi görmek zorunda kalacağım anlamına geliyordu.

Sonuç her zaman araçları haklı çıkarır.

Hayal kırıklığıyla dolu bir homurtuyu bastırdım.

Yutkundum ve daha iyi düşünmeden sözleri zorla ağzımdan çıkardım. "Belki çiftlikte çalışmak iyi bir fikir değildir."

Levi'nin başı bana doğru döndü, gözleri genişlemiş ve yaşlarla dolmuştu. Bir an tereddüt etti, sonra mırıldandı, "Sanırım."

ON DOKUZ

ELODIE

AILEME GERÇEKTEN İHTİYACIM VAR.

Sabahın erken saatlerindeki ışık, yangının ardında bıraktığı yıkıma karşı çok parlak, çok kayıtsız geliyordu. Altın sarısı güneş ışınları tarlaların üzerine uzanarak, kömürleşmiş odun parçaları ve kararmış toprağın üzerinde parıldayarak, ne kadar çok şeyin kaybedildiğini vurguluyordu. Havada hâlâ dumanın keskin kokusu vardı, sabah çiynin her zamanki ferahlığıyla karışarak midemi bulandırıyordu.

Orası benim çiftliğim değildi, ama birçok yönden benim gibi hissediyordum. Bu toprağın her santimetresi derime işlemiş, nefesim kadar benim bir parçam olmuştu. Ve şimdi, Levi ve arkadaşlarının neredeyse tümünü yakıp kül ettiği ahırın yerinde yanan harabelere bakarken, içimde sanki kör bir bıçakla kesilmiş gibi bir acı hissediyordum.

Çok daha kötü olabilirdi.

Yutkundum, ellerimle dağınık saçlarımı tararken kendimi yavaşça nefes vermeye zorladım. En kötüsü geçmişti. Kimse ölmemişti. Bunun bir teselli olması gerekiyordu, ama nedense hala bir felaketin ardından, eskiden bir bütün olan şeyin kemiklerini topluyormuşum gibi hissediyordum.

Arkamda ayak sesleri duyuldu. Dönüp baktığımda annemle babamın yaklaştığını gördüm. Annem iş eldivenlerini giyyordu, babam ise yardım etmeye hazır olarak kollarını sıvamıştı. Sormama bile gerek yoktu. Onlar zaten biliyordu. Onlara doğru yürürken gözlerim doldu.

"Ah, canım." Annemin sesi şefkatle doluydu, kolları bana açılmıştı bile.

Bir saniye için kendimi ona yasladım, kucaklamasının sıcaklığı beni sakinleştirdi. Babam pek konuşkan değildi, ama elinin omzumu sımsıkı sıkıldığını hissettim.

Bu kadarı yeterliydi. Onların varlığı her şeydi.

Bir hareket gözüme çarptı ve Levi'nin çimlerin üzerinde bize doğru somurtarak geldiğini gördüm. Cal'ın muhtemelen ona hatalarını telafi ettireceğini bildiğim için ortaya çıkmasını yarı yarıya bekliyordum. Kenarda durmuş, elleri ceplerine gömülmüş, omuzları sanki birinin ona öfkeyle bağırıp gitmesini söylemesini bekler gibi kamburlaşmıştı.

Uzun bir süre ne söyleyeceğimi bilemedim. Bir yanımda kızmak istiyordu. Bir yanımda ona eve gidip yaptıklarını düşünmesini söylemek istiyordu. Ama çoğunlukla çocuk için üzülüyordum.

Sonunda gözlerime bakacak cesareti bulduğunda, ona göz kırptım. Şaşkın bir şekilde durdu, sonra dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Temizleriz," dedi babam basitçe. Gereksiz sözler yoktu, sadece eylem vardı. O hep böyle olmuştu.

Başımı salladım ve dikleştirdim, boğazımda biriken gözyaşlarını yuttum. Eğer büyük kız pantolonumu giymenin tam zamanı varsa, o an tam da o andı.

"Stan, büyük kirişlerin bir kısmını taşımaya başladı bile." O ve birkaç çiftlik işçisinin, bükülmüş metaller ve çiftlik kulübesinin kömürleşmiş kalıntıları taşıdıkları yeri işaret ettim. Ahır, Star Harbor Çiftliği'nin kalbi olmalıydı, ama artık yoktu. "Orada oturup kendime acımak istemiyorum. Sadece işin bitmesini istiyorum."

Annem bana anlamlı bir bakış attı ama tartışmadı. "O zaman işe koyulalım."

Babama bir şey söylemek için döndüğümde, gözümün ucuyla bir hareket gördüm. Levi öne çıkmış, tek kelime etmeden alet yığınınından bir kürek almıştı.

Bana bir daha bakmadı, sadece tutuşunu düzeltti ve sanki orada olması gerekiyormuş gibi kararlı adımlarla enkaza doğru yürüdü.

Sabah, hareketin bulanıklığı içinde geçti. Ellerim isle kararmıştı. Gözlerime ter damlaları batıyordu. Küreklerin ritmik sesi ve ara sıra duyulan alçak sesli konuşmalar duyuluyordu. Düşünmeye yer yoktu, sadece kalanları temizlemek için tekrarlanan basit hareketler vardı.

enkazı belgelemek için birkaç dakika ayırdım. Ahırdan geriye kalanların ve temizlik çalışmalarımızın fotoğraflarını birkaç slaytta paylaştım. Fotoğraflar gerçek ve hamdı. Bu talihsizliği belgelemek, dünyaya bu kadar kolay pes etmeyeceğimi göstermek, bir tür arınma gibiydi.

Uykusuzluktan gözlerim yanıyordu ve omuzlarım ağrıyordu. Parıldayan Michigan Gölü'nün sularına bakarken Cal'ı görmeden önce hissettim.

Onu görmeden önce hissettim, varlığı bilincimin sınırında bir ağırlık gibiydi. Döndüm ve oradaydı — sanki oraya aitmiş gibi enkazın arasında dolaşıyordu, botlarıyla külleri havaya savuruyor, düşen bir kirişi kaldırırken kolları dirseklerine kadar sıyrılmıştı ve o aynı zahmetsiz güçle, midemi istemediğim şekilde burkan o güçle.

Geldiğini söylememişti ve yardıma ihtiyacım olup olmadığını sormamıştı. *Orada* duruyordu.

Onu izlememeye çalıştım, güneş ışığının saçlarının nemli uçlarına vurduğunu, çalışırken gömleğinin altındaki kaslarının gerildiğini fark etmemeye çalıştım, ama bu imkansızdı.

Bir ara yan yana geldik, ikimiz de konuşmuyorduk. Ateş odunları yakmaktan daha fazlasını yapmıştı. İçimde, başka bir şeyin de yandığını hissediyordum — aramızda oluşmaya başlayan kırılğan ve belirsiz bir şey.

O kırılğan *şeyin* yeniden inşa edilip edilemeyeceğini bilmiyordum.

Cal ile aynı anda kömürleşmiş bir tahtaya uzandık ve ellerimiz birbirine değdi. Keskin bir nefes aldım, ama o uzaklaşmadı.

Sadece yavaşça nefes verdi, parmakları tahtayı kaldırırken tahtayı kavradı ve sonunda konuşurken sesi kısılmıştı. "İyi misin?"

Tereddüt ettim. Aklımdan milyonlarca cevap geçti. Yalan söyleyip iyi olduğumu söyleyebilirdim. Önemli bir şey olmadığını, çiftlikte bu kadar ilerleme kaydettikten sonra burayı bu halde görmek kalbimi kırmadığını söyleyebilirdim. Ama ona baktığımda, sessiz ve kararlı bakışlarına baktığımda, yalan söylemek içimden gelmedi.

Onun yerine, "Sadece berbat" dedim.

O, sanki ne demek istediğimi tam olarak anlamış gibi bir kez başını salladı. "Evet, biliyorum."

Ondan sonra sessizce çalıştık, ama rahatsız edici bir sessizlik değildi. Onunla birlikteyken hiç rahatsız edici olmazdı, ve en kötüsü de buydu.

Ahırın karşısında Levi'yi gördüm, yanmış enkazları kürekle temizliyordu, hareketleri sert ve çok dikkatliydi, sanki bunu doğru yaparsa, yeterince çalışırsa

yeterince çalışırsa, önceki gecenin olaylarını silebileceğini düşünüyordu. Zavallı çocuğun olanlar yüzünden kendini suçladığı çok belliydi.

Ona doğru yürüdüm ve birkaç adım ötede durdum. Sanki geldiğimi biliyordu ama ne bekleyeceğini bilmiyordu.

"Merhaba," dedim yumuşak bir sesle, onu korkutmamak için.

"Selam." Gözleri yukarı kaydı ve yutkundu. "Kızgın olduğumu biliyorum."

Evet, bir parçam *çok* kızgındı, bunu inkar etmedim. Ama bundan daha fazlası vardı ve Levi, hissettiğim karmaşık duyguları anlamayı hak ediyordu.

"Anlaştığımızı sanıyordum, evlat," dedim sessizce, sesimin çok sert çıkmamasına dikkat ederek. "Sana güvenmiştim."

Levi'nin omuzları içe doğru kıvrıldı. Gözlerini aşağıda tuttu, ayaklarının dibindeki yanmış tahtaya odaklandı.

Uzun bir saniye boyunca hiçbir şey söylemedi. Sonunda nefesini verip zorla gözlerime baktı. Sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti. "Her şeyi mahvettiğimi biliyorum."

Başımı salladım ve omzuna nazikçe elimi koydum. "Evet."

Boğazı titredi. "Öyle demek istemedim..."

Bir adım öne çıkıp onu garip bir şekilde kucakladım, küreği aramızda sıkışmıştı. "Biliyorum. Hepimiz bazen hata yaparız."

Aramızda sessizlik oldu. Sonra Levi kollarını bana doladı ve beni sıkıca sarıp sarmaladı. "Düzeltilirim," diye mırıldandı gözyaşları içinde.

Bir an için onu sadece kucakladım. "Zaten düzeltiyorsun." Boğazımda bir yumru oluştu, yutmam zorlaştı. Ağlamamaya çalışarak onu görmek için doğruldum. "Yaralanmadığın için çok mutluyum."

Onu tekrar sıktım, hala ona değer verdiğimi göstererek. Onu bıraktıktan sonra kendi küreğimi aldım ve duygularımı dışarı vererek nefes verdim. "Tamam, hadi yapalım. Takım çalışmasıyla hayaller gerçek olur."

Ahırın diğer ucundan Cal'ın bize anlamsız bir ifadeyle baktığını fark ettim.

Yutkundum ve onun ne düşündüğünü hayal etmemeye çalıştım. Birkaç saat sonra, enkazın en kötüsü temizlendiğinde

Stan seslendi: "Ellie, gel şuna bir bak."

Eldivenli elimin tersiyle alnımı sildim ve oraya doğru yürüdüm, Callum da sessizce peşimden geldi.

Stan, yangın ve su hasarı nedeniyle eğrilmiş ahır zemininin yanında duruyordu. Zeminin bir kısmı hafifçe çökmüştü

altında karanlık bir boşluk ortaya çıkmıştı.

"O nedir?" diye sordum, daha iyi görebilmek için diz çökerek.

"Kök mahzeni olduğunu tahmin ediyorum, ama daha önce hiç görmedim." Stan kaşlarını çatı.

Delice baktım. "İçinde bir şey var gibi görünüyor." Callum'a baktım, o omuz silkti. "Öğrenmenin tek bir yolu var."

Gevşek döşeme tahtalarını kaldırdık ve taşla kaplı küçük bir yeraltı odası ortaya çıktı. Oda neredeyse boştu, gölgede duran tek bir eski bavul hariç. Bavulun deri kenarları yanmış, pirinç kilidi paslanmıştı.

Tuhaf bir ürperti omurgamdan yukarı doğru yayıldı. Elimi uzattım ve parmaklarımla kapağın üzerinde gezdirdim. "Sence bu ne kadar zamandır burada?"

Stan alçak sesle ıslık çaldı. "Yüz yıl ya da daha fazla olabilir."

Yutkundum, kalbim daha hızlı atıyordu. "Çıkarmama yardım et."

Biraz uğraştık ama sandığı sağlam zemine çıkarmayı başardık. Metal tokalar sıcaktan zayıflamıştı ve biraz çabayla açmayı başardık.

Sandığın içi eski kumaşlar, dantel parçaları ve kırık bir cep saatiyle doluydu. Ama dikkatimi çeken, köşeye sıkıştırılmış mektuplar oldu.

Çoğu mahvolmuştu; mürekkep akmıştı, kağıtlar elimde parçalanıyordu ama birkaç tanesi neredeyse sağlamdı.

Bir tanesini dikkatlice kaldırdım ve üstündeki tarihi okurken nefesim kesildi:

3 Eylül 1903.

İlk birkaç satırı gözden geçirdim, her kelimeyle kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Sevgilim, artık burada kalamam. Her gün, izlendiğimi hissederek uyanıyorum...

Gerisini okudum, ellerim kağıdın etrafında titriyordu.

Fırsatım varken gitmeliydim. Şimdi, bizim için çok geç olduğunu düşünüyorum . . . Gelgit dönmeden deniz fenerine varacağım. Ay yükselmeden orada buluşalım, buradan uzaklara, beni takip eden gözlerden uzaklara gideceğiz. Beni seviyorsan, söylediklerine inanma.

Altta imza vardı. İki basit harf. A.B.

Etrafımdaki dünya soldu. Harap ahır, cildime yapışan ter ve is, gözlerimin arkasında baskı yapan yorgunluk.

Callum yanımda çömelmiş, mektubu okumak için omzumun üzerinden bakıyordu.

Sesi kulağımda düşük bir homurtu gibi yankılandı. "Vay canına, bu çok ürkütücü."

Dudaklarımı yaladım, hala mektuba bakıyordum. Parmaklarım hafifçe titriyordu. "Bu bir aşk mektubu."

Bakışları bana kaydı, ifadesinde okunamayan bir şey geçti. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

Bilmiyordum, ama bilmek istiyordum.

Gerçek, çaresiz, pervasız aşkın, yüzyıldan fazla sürece kadar güçlü bir iz bıraktığına inanmak istedim. Bunca zaman geçtikten, onca kayıptan sonra bile, onun hikayesinin bir kısmının hayatta kaldığına inanmak istedim.

Bu, belki benim hikayemin bir kısmının da hayatta kalacağına dair umut verdi.

Güneş ufukta alçalmış, gökyüzünü altın ve turuncuya boyamış, çiftliğe uzun gölgeler düşürüyordu. Havada hala duman kokusu vardı, ama en kötüsü geçmişti, yerini nemli toprağın zengin, toprak kokusu ve tarlalardan esen serin rüzgâr almıştı.

Kulübenin verandasının basamaklarına oturdum, mektubu elimde çevirip durdum, mürekkep lekelenmişti ama hala okunaklıydı. Kelimeler zihnime kazınmıştı, tekrar tekrar dönüp duruyordu: *Beni seviyorsan, söylediklerine inanma.*

Aklımda sorular uçuşuyordu.

Kimdi bu kadın? Kime yazmıştı? Neden kaçıyordu?

Ve neden, her şeye rağmen, onu anladığımı hissediyordum?

Bir hareket gözüme çarptı ve Cal'ın kulübeye yaklaştığını hissettim. Çimlerin üzerinden geçerken botları çakıllara sürtüyordu, adımları yavaş ve kararlıydı. Başımı kaldırmadım, merdivenleri çıkıp yanıma oturduğunda verandanın ağırlığıyla gıcırdasa bile.

İkimiz de konuşmadık.

Gözümün ucuyla onu görebiliyordum — ön kolları isle kaplıydı, gömleğinin yakası nemliydi, çenesinin kenarında kül lekesi vardı. Ön kollarını dizlerine dayadı, ağır bir şey taşıyormuş ve bunu belli etmemeye çalışıyormuş gibi, yavaş ve düzenli nefesler alıyordu.

Kaldığı için ona hiç teşekkür etmedim.

Çocuğuna sorumluluk bilinci aşılayan bir baba olduğu için. Gerek yokken bana yardım ettiği için.

Ama kelimeler yetersiz geliyordu ve boğazımda takılıp kalıyordu.

Onun yerine mektubu hafifçe kaldırdım ve solmuş mürekkebe baktım. "Sanırım haklı olabilirsin."

Callum'un bakışları kağıda, sonra bana kaydı. "Ne hakkında?"

"Biraz ürkütücü. Binlerce kez okudum. Sanki *kaçıyormuş gibi* hissediyorum. Saklanıyormuş gibi." Başparmağımı yıpranmış kenar boyunca gezdirdim. Sesim biraz alçaldı. "Bunu kim yazmışsa... Bence birini beklemiyordu. Kaçmaya çalışıyordu."

Sözler ağzımdan çıkarken tuhaf geldi, sanki anladığımdan daha fazla anlam taşıyorlardı. Sanki bir şeyin eşiğindeydim, onu kavramak üzereydim.

Callum uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra düşünceli bir sesle konuştu. "İnsanlar inanmak istedikleri hikayelere inanırlar. Belki sandıkta olanları anlamana yardımcı olacak birkaç ipucu daha vardır."

Hafifçe kaşlarımı çattım ve mektubu tekrar elimde çevirdim. *Kimden kaçıyordu?*

Başımı onun bakışlarıyla buluşacak kadar çevirdim. Gözleri solan ışıktaki gölgeli, okunamazdı.

Aramızda bir şey değişmişti. Kalın ve belirsiz bir şeyin, ikimizin de doldurmaya cesaret edemediği boşluklara yerleştiğini hissedebiliyordum.

Kaldığı için teşekkür etmedim, o da gideceğini söylemedi.

Bunun yerine iç geçirdim, başımı omzuna yaslayıp kum tepelere baktım.

YİRMİ

CALLUM

Onu öpmeliydim, verandanın merdivenlerinde yan yana otururken, ikimiz de duman ve külle kaplıyken.

Başımı çevirmeli, dudaklarımı dudaklarına bastırmalı ve aramızda yerleşen yorgunluğu ve sessiz rahatlamayı tatmalıydim. Başparmağımla isle lekelenmiş çenesinin kıvrımlarını izlemeli, nefesinin dudaklarımda esmesini bırakmalı, bir an için onun izin vereceğine inanmalıydim.

Ama yapmadım.

Orada lanet olası bir aptal gibi oturup, o anın parmaklarımdan arasından kayıp gitmesine izin verdim, gece derinleşirken vücudunun sıcaklığının kaybolmasına izin verdim.

Drifted Spirit'e dönüş yolu her zamankinden daha uzun geldi, botlarım toprak yola sürtünüyordu. Hava boğucuydu, yaz sıcaklığının son izleriyle yapış yapıştı, uzaktan ağustos böcekleri vızıldıyordu. Tek istediğim sıcak bir duş ve soğuk bir biraydı, ama Elodie'yi gördüğümde, o kadar küçük ve kırılgan görünüyordu ki, verandanın merdivenlerinde tek başına otururken, kendimi ona doğru yürürken ve tek kelime etmeden yanına otururken buldum.

O iç çekip başını omzuma yasladığında, neredeyse kendimi kaybediyordum. Bir parçam onu kollarıma alıp temizlemek ve sarılmak istiyordu. Dudaklarımı dudaklarına yapıştırıp yüzündeki üzgün, yenilmiş ifadeyi silmek için ne gerekiyorsa yapmak istiyordum.

Bu, penisimle düşünmek olurdu ve o bundan daha fazlasını hak ediyordu.

Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum, ama Elodie Darling'ın Star Harbor Çiftliği'ne benim hiç olmadığım kadar bağlandığını inkar edemezdim. Ahırın kaybından dolayı *acı çekiyordu*.

İçimde bir rahatsızlık dalgası yayıldı. Sorun şu ki, ona mı yoksa kendime mi kızgın olduğumu bilmiyordum. Mesafemi koruyamadığım için. Onun beni bu kadar etkilemesine izin verdiğim için.

Restorana, Stan'e ve Levi'ye konsantre olmam gerekiyordu. Ama bunun yerine, bana karşı hissettiklerini düşünebiliyordum, sıcak ve yumuşak, sanki oraya aitmiş gibi.

Şimdi, onun verandasının merdivenlerinde oturduktan neredeyse yirmi dört saat sonra, hala hafızamda onun yumuşak iç çekişlerinin sesi, tatlı vanilya kokusu ve yorgun bedeninin bana yaslanmasının ağırlığını hissedebiliyordum.

"Blackwood, kendine gel." Düşüncelerimden sıyrılıp başımı kaldırdığımda Wes bana gülümseyerek bakıyordu, elleri açık. "Kazanmamız gereken bir maç var, ihtiyar."

Ona kötü bir bakış attım. "Senden daha gencim, pislik."

Yanımdan koşarak geçti, kırım tokatladı ve ikinci bazın yerine geçti.

Akşam saatlerine rağmen, Temmuz'un bunaltıcı sıcaklığı ve nemi havada asılı kalmıştı. WarDogs, birkaç kasaba ötedeki bir grup havalı çocuktan ve çoğu yetişkin liginde oynayabilecek yaşta bile değildi.

Yenilmez bir rekorları olabilir, ama biz Star Harbor Phantoms kavgacıydık ve savaşmaya hazırdık. Eldivenimin derisini ovuşturdum, ayaklarımın üzerinde ağırlığımı değiştirirken yumruğumu eldivenin üzerine vurdum.

O çocuklar yedek kulübesinden laf atmayı seviyorlardı, ama biz onlara büyüklerini küçümsememeleri gerektiğini öğretmek üzereydik. Tişörtlerinin arkasında soyadları yerine Swalls, Switties ve Swuts gibi biraz uygunsuz ve küstah isimler yazıyordu.

Swalls — *Sweaty Balls'un* bir kelime oyunu olduğunu düşündüm — ayağa kalkıp vuruş yerine geldiğinde, Brody'nin yoğun bakışları takımımızı süzdü ve ardından ilk atış için hazırlanmaya başladı.

"Tamam, bahislerinizi yapın," dedi Wes, şapkasını düzeltirken. "Swalls topu parkın dışına atacak mı, yoksa Brody onu utandıracak mı?"

"Duruma bağlı," dedim, ayaklarımın üzerinde hareket ederek. "Hayes'i savunmamızın bir parçası olarak mı sayıyoruz, yoksa sadece moral desteği için mi burada?"

Hayes üçüncü kaleden alaycı bir şekilde güldü. "Maç daha başlamadı bile." "Henüz," diye bağırdı Brody, atış yerinden.

"Evet, dostum," diye ekledi Wes, başını sallayarak. "Yemin ederim, senin şanssızlığın bize de bulaşıyor. Sen gelmeden önce maçları kazanıyorduk."

"Hadi ama," diye inledi Hayes. "Bu saçmalığa gerçekten inanıyor musun?"

"Bilmiyorum," diye düşündüm, omuzlarımı gererek. "Bu sezon berbat geçti. İnsanı düşündürüyor."

Hayes karşılık vermeden bize orta parmak işareti yaptı.

Brody sırttı ve ilk atışını hazırladı. "Tamam, bu çocuklara nasıl yapıldığını gösterelim." Atışı sabit ve düzgündü, vurucuya doğru hızla uçtu.

Çocuk sopayı salladı, sopa topa çarptı.

Topun yüksekte uçarak dış sahaya doğru gitmesini takip ederken başım döndü, top durmadan home run duvarını aştı.

Kafamı salladım. "Siktir."

Büyüklerine saygıdan da bu kadar. WarDogs maçı 12-2 gibi utanç verici bir skorla domine etti.

Lantern'da ağrıyan kaslarımızı ve yaralı gururumuzu dinlemek tek seçeneğimizdi.

Dugout'ta tozlu kramponlarımı çıkardım, ayak parmaklarımı kıpırdatıp bacak kaslarımı kramp girmeden esnettim. Öne eğilip ayak parmaklarıma ulaşmaya çalışırken, Levi'nin aramış mı diye bakmak için telefonumu çevirdim.

Ahırdaki olaydan sonra, süresiz olarak ev hapsi cezası almıştı. Şu ana kadar sonuçları bir şampiyon gibi kabullenmişti.

Esnerken, telefonu kulağıma dayadım ve bilinmeyen bir numaradan gelen sesli mesajı dinledim. "İyi akşamlar, Bay Blackwood. Ben Tower Business Ventures'tan JP King."

Sesli mesaj devam ederken çenem sıkıştı: "Drifted Spirit Inn ile ilgili arıyorum. Drifted Spirit'i komşu çiftlik arazisine genişletmek için bir ortaklık aradığınızı biliyorum. Söylemeliyim ki, yerinde konaklama imkanı ve manzarası olan bir çiftlikten sofraya restoran çok ilgi çekici. O küçük çiftlik sosyal medyada şimdiden ses getirmeye başladı. Ofisim çok yakın. Görüşelim."

Telefonumu çantama attım, telefon numarasını söylemesini dinlemeye tenezzül etmedim. Nedenini tam olarak bilmesem de, içimde yavaşça bir düğüm oluştu.

Ellie'nin sosyal medyadaki son popülaritesi sayesinde Star Harbor'ın aldığı tüm ilgi, benim amacımı destekliyordu. Bildiğim kadarıyla, Elodie Stan'e çiftliği canlandırmasında yardım ediyordu ve şehirdeki göz alıcı hayatına geri dönecekti. Stan'in çiftliği tek başına ne kadar süre işletmeyi planladığını bilmiyordum

tek başına devam etmeyi planladığını bilmiyordum, ama resmi olarak emekli olacağı zaman geldiğinde, ben hazır olacaktım.

Belki de içimdeki tedirginlik, Elodie Darling'ın Star Harbor Çiftliği'nin yeni yüzü olacağından duyduğum gizli bir endişeydi. Belki de benim bilmediğim planları vardı

—bu planlar arasında çiftliği kendisi işletmek de vardı. Ya da belki de içimdeki tedirginlik, çiftliği satın alıp onun planlarını tamamen alt üst ettiğimde yüzündeki acıyı mükemmel bir şekilde hayal edebilmemden idi.

Ama gerçek şu ki, restoranım sadece bir kumar değildi. JP King gibi bir ortakla, bu tamamen mümkündü. Önümdeki tek engel Elodie Darling ve bunu düşünmek bile beni tam bir pislik yapan kemiren suçluluk duygusuydu.

Brody dikkatimi çekmek için ısıklık çaldığında, suçluluk duygusunu silkeledim, küçük bir kutuya koyup zihnimin derinliklerine ittim. Ağrılı, terli ve biraz da aşağılanmıştık.

Biri bir soğutucu getirmişti, biz de onu açıp su şişelerini dolaştırarak yaralarımızı yaladık. Az önce dayak yemiş bir takım için olması gerekenden daha hafif bir havaydı, ama bu adamların özelliği buydu: kimse kendini çok ciddiye almıyordu. Brody, Hayes'in lanetiyle dalga geçti, Wes, yirmi beş yaşın altındaki oyuncularını takıma almamız gerektiğini savundu ve ben çoğunlukla dinledim, suyum yudumlarırken bacağımı uzattım.

"Lantern?" Brody, cevabı zaten bildiği halde sordu.

"Tabii ki," diye mırıldandım ve boş plastik şişeyi kamyonetin kasasına attım.

Lantern parkın sadece birkaç blok ötesindeydi, bu yüzden adımlarımızı uyumlu hale getirip, spor ayakkabılarımız kaldırırda sürtünerek bara doğru yürüdük.

"Bugün keyifsizdin," dedi Hayes, yanıma gelerek. "O kötü ruh halinin bir adı var mı?"

"Bir grup yirmilik tarafından dayak yemek," diye mırıldandım.

Hayes burnundan soludu. "Yok canım. O sadece yaşlılıktır."

Ona orta parmağımı gösterdim, ama o pes etmedi. "Bir kadın, değil mi?" "Hayır." *Kesinlikle evet.*

Lantern'ın ön kapısını açtığımda onu gördüm. Elodie oradaydı, tabii ki oradaydı. Bu küçük kasabada bir an bile rahat edemiyordum.

Lantern'a girerken Brody, arkasındaki bara bakmak için adımlarını yavaşlattı, ifadesi bir anlığına değişti...

sonra onu karamsar bir ifadeyle kapattı. Onun bakışlarını takip ettim ve ahşap barın arkasında, hızlı hareket eden Kit Darling'i gördüm, kıvrıcık at kuyruğu içkileri dökerken sallanıyordu. Bize bakmamıştı bile, ama Brody yine de boynunun arkasını eliyle ovuşturdu, sanki onun varlığı onu rahatsız etmiş gibiydi.

Elodie barda oturmuş, Kit'in söylediği bir şeye gülüyordu, kestane rengi dalgalı saçları omzunun üzerine dökülmüş, parmakları çok tatlı görünen terli bir bardağı sarmıştı.

Çarşamba günü için mekan tıklım tıklımdı, her zamanki kalabalık normalden biraz daha gürültülüydü. Jukebox'ın yanında bir grup yaşlı kadın bir şey hakkında kıkır kıkır gülüyor, neon renkli bingo kartları gibi görünen şeyleri havada sallıyorlardı.

Elodie henüz beni fark etmemişti, ama bu, o kasırğa gibi kasabaya girdiğinden beri görmezden gelmeye çalıştığım, ama başaramadığım o tanıdık yumruğu engellemedi.

Kot pantolonu kalçalarının ve poposunun kıvrımlarını sarıyordu; o popoya parmaklarımı gömdüğümü çok iyi hatırlıyordum. Odayı geçerken fermuarımın arkasındaki rahatsız edici şişkinliği görmezden geldim.

Bara doğru yürürken başımı salladım. "Kit. Burada çalıştığını bilmiyordum."

"Selam, çocuklar," dedi Kit gülümseyerek. "Çalışmıyorum. Rusty burada çok uğraşıyordu, ben de yardım etmek için barın arkasına geçtim." Başını Rusty'ye doğru çevirdi, Lantern'ın barın arkasındaki huysuz adamı, ona sadece homurdandı. Kit, grubumuz bar taburelerinin etrafında toplanırken birkaç bardağı kaldırdı. "WarDogs'un size kolaylık yapmadığını duydum."

Yanımdaki Brody alaycı bir şekilde güldü. "Daha çok bizi masanın üzerine yatırıp onlara baba diye hitap ettirdiler."

Kit'in gözleri Brody'ye kaydı, yanakları kızardı, Elodie ise bir yudum alırken yanımda öksürdü ve tükürdü. Ateşim yükseldi. Elodie'nin kendi mutfak masasının üzerinde ıslak ve bana hazır halde sergilendiği anı çok net hatırlıyordum. Bu anı hatırlayınca çenem gerildi.

O da bunu mu düşünüüyordu?

Yarı gülümsemeyle, boğazını temizlemeye çalışırken sırtına elimi vurdum.

"Teşekkürler." Tekrar öksürdü ve ben ihanetkar elimi çekince utangaç bir gülümseme attı. Gözlerimiz birbirine kilitlendi, birbirinden nefret etmesi gereken iki insan için çok uzun süre.

Aramızdaki çekime kapılıp aptalca bir şey yapmadan önce Hayes yanımıza geldi. "Şurada bir masamız var."

Kit, bir kova birayı ağabeyine uzattı. O da buzun içinden bir tane alıp uzun bir yudum aldı.

"Çekil buradan," diye alay etti. "İyi bahşış almak için flört etmem lazım, ağabeyimin etrafımda dolanmasına gerek yok. Rusty'ye bir saat yardım edeceğimi söyledim, zaman geçiyor." Kaşları şakacı bir şekilde yukarı kalktı. "Sonra da biraz bela arayacağım."

Hayes başını salladı ve iç geçirdi. Kit'in ağabeyini bu kadar kolay sinirlendirebilmesine güldüm. "Ya sen?" Dikkatim Ellie'ye kaydı. "Sen de bela mı arıyorsun?"

Ellie, dudaklarını bükerek utangaç bir gülümsemeyi gizledi ve dikkatini önündeki boş bardağa verdi. "Planım o."

Kit, Elodie'nin önüne Sailor's Doom'a şüpheli bir şekilde benzeyen taze bir kokteyl koydu. Elodie, küçük, yeni basılmış yirmi dolarlık banknotlardan oluşan bir deste uzattı. "Ben zaten büyük bir kazandım. İki yüz dolar!" Gözleri zafer dolu bir gülümsemeyle parladı.

Kit gülerek barı sildi. "Bir tur kazandın, hem de sadece o bayan rakamları yanlış duyduğu için."

Elodie göğsünü tutarak nefes nefese kaldı. "Nasıl benim zaferimi küçümsersin?"

Kit boş bir bira şişesini attı ve Hayes'in kovaşından yeni bir tane çaldı. Hayes kaşlarını çatığında, Kit şakacı bir şekilde dilini çıkardı. "Huysuzluğun geçince geri veririm."

Hayes güldü ve başını salladı. Biz masaya doğru yürürken, "Kız kardeşler, dostum," dedi.

Ben de gülerek başımı salladım ve bira şişesinden bir yudum aldım. "Sözüne güveneceğim."

Hayes, kız kardeşlerinin barda arkadaşlarıyla sohbet edip gecenin tadını çıkarmasını izlerken koltuğuna yaslandı. Başının üzerindeki kara bulutların dağılması nadir bir olaydı, ama Hayes Darling'in kız kardeşlerini çok sevdiği inkar edilemezdi.

Onun kız kardeşlerinden birini ne kadar *sevdiğimi* hatırlayınca, göğsümün altında rahatsız edici bir sızı hissettim.

"Şaka yapıyorum," dedi. "Biri o kadar bağımsız ki, kendi küçük cehennem kedisini yetiştiriyor. Diğerleri ise kendini herkesten üstün gören bir pislikle nişanlı."

kendini herkesten üstün görüyor. Kit hayatında hiç yabancı biriyle tanışmadı, bir de Elodie var."

Ve bir de Elodie var.

Hayes konuşmaya devam ederken onu izledim. "Liseden beri, aptalların ona aşık olup ayaklarına kapanmasını izlemek zorunda kaldım." Hayes başını salladı ve güldü. "Hepsi bekar olsalardı çok daha kolay olurdu."

Ben de gülerek başımı salladım. "Evet, muhtemelen öyledir."

Kör bir adam bile Darling kardeşlerin hepsinin kendi güzelliğine sahip olduğunu görebilirdi.

Gözlerim bir tanesine takıldı.

Elodie sadece güzel değildi. O, insanın içine işleyen türden bir kadındı. Kendine uzak durmak için ne kadar çok neden bulursan bul, bir türlü kurtulamadığın türden. Makyaj yapmış ve asi buklelerini bir tarafını kulağının arkasına toplayarak düzeltmeye çalışmıştı, ama yorgunluğunun izleri belliydi. Gözlerinin altında küçük yarım ay şeklinde gölgeler görünüyordu ve gergin, hafif zoraki gülümsemesi, dün gece pek uyumadığını gösteriyordu.

Ben de görmemişim, ama bunun tamamen farklı bir nedeni olduğunu düşünmüştüm.

Hayes'in alçak sesi beni düşüncelerimden sıyrılmamı sağladı. "Sen farklısın, biliyorsun."

Ona soru dolu bir bakış attım.

Hayes gözlerini devirdi. "Onun ayaklarına kapanmaya çalışan diğer tüm pisliklerden farklısın." Çenesini Elodie'ye doğru uzattı.

"Oh." Tek söyleyebildiğim buydu. *Kahretsin. Ben bir pisliğim.*

Ama ne diyebilirdim ki? Hayes'in yanıldığını mı? Son yirmi dört saati onu düşünmemeye çalışarak geçirmediğimi mi? Orada, her şey yolundaymış gibi davranarak bulunmamın tek nedeninin, o verandada yanında oturmak, sessizce de olsa ona destek olmak, çok iyi hissettirdiği için olduğunu mu?

Hayes yine güldü. "Evet. *Oh.*"

Birayı bitirip bir nefes verdim. "Bilmiyorum dostum.

Onda beni rahatsız eden bir şey var."

Hayes elini omzuma koydu. "O sana böyle davranır. Ama dinle, ikinizin arasındaki bu şey yüzünden arkadaşlığımızı kaybetmek istemiyorum" — parmakları benimle Ellie'nin arasında gidip geldi — "ama ikiniz de yetişkinsiniz ve benim iznime ihtiyacınız yok. Sadece ona zarar verme."

Arkadaşımla tartışabilirdim, Elodie ile aramda kesinlikle hiçbir şey olmadığını hemen söyleyebilirdim, ama Hayes iyi biriydi ve uzun zamandır arkadaşım. Yüzüne yalan söyleyen bir pislikten daha fazlasını hak ediyordu.

Onun yersiz endişesini gidermek için yeterli olmasını umarak, bağlayıcı olmayan bir "*Evet*" ile yetindim.

Bir saat sonra, Elodie'nin dördüncü pembe içkisini içtiğini gördüm ve hesabımı kapattım.

Başını geriye atmış, gülüyordu, gözleri alkol ve Kit'in az önce yaptığı şakadan dolayı cam gibi parlıyordu. Yanakları kızarmış, hareketleri gevşekti, sarhoş olduğunu gösteren hafif bir sallantısı vardı.

Onun eve tek başına gitmesi imkansızdı. Elimi çeneme sürerek yavaşça nefes verdim. Kalmak için bir neden aramıyordum, ama onu karanlıkta tek başına sendeleyerek bırakacak değildim.

Masaya birkaç banknot atıp arkadaşlara veda ettim, ama dikkatim ön kapıdaydı. Elodie çoktan bardan çıkıyordu ve onu yalnız bırakmamın imkanı yoktu.

YİRMİ BİR

CALLUM

Bunun için yeterince sarhoş değilim.

Elodie çıplak ayakla, sandaletlerini çoktan terk etmiş, buz üstünde yürüyen bir geyik yavrusu gibi kaldırımında sendeleyerek ilerliyordu. Bir ara bağlandığı gömleği açılmış, arkasında lanet olası Kumların Hanımı gibi dalgalanarak, altındaki dantelli sütyenini ortaya çıkarmıştı.

Çenem kilitlendi, tamamen istenmeyen ve tamamen kaçınılmaz bir şekilde içimi bir sıcaklık kapladı.

Elodie, bardan çıkan iki yaşlı kadın arkadaşıyla kaldırımında yürümeye çalışıyordu. Sallanarak, gevşek bacaklı bir şekilde tökezledi ve yaşlı kadınlardan birine çarptı. Kadın onu gülerek yakaladı.

Ama ben gülmüyordum.

Gözlerim tekrar ona döndü, sergilediği tavırların tamamen farkında olmadığına, Lantern'ın dışında takılan birkaç sarhoş pisliğin açgözlü bakışlarına.

Keskin, sahiplenici bir duygu içimi kapladı. Hiçbir fikri yoktu, ne tür bir ilgi çektiğinin, birinin onu bu şekilde kullanmasının ne kadar kolay olacağını.

Adamlardan biri arkadaşını dirsekleyerek ona doğru başını salladı ve içimde ilkel bir şey kırıldı. Düşünmeden öne çıktım, tüm vücudum gergin bir şekilde ona bakıyordum.

Bir şey söyle. Bir şey söyle de bahanem olsun.

Adam bunu hissetmiş olmalıydı, çünkü hemen başka yere baktı.

Akıllıca.

Elodie, onu kendime çekip örtmek istediğimi bilmiyordu, çünkü benim olanı gören olursa, o kesinlikle onlar olmayacaktı.

Gözlerini kaldırdığında hala gülümsüyordu ve bakışları bana kilitlendi. Gülümsemesi yarım saniye durakladı, kaşları çatıldı, sanki neden burada olduğumu ve neden onu takip ettiğimi anlamaya çalışıyor gibiydi.

"Bay Blackwood," diye fısıldadı, hafifçe sallanarak elini kalçasına koydu. "Beni takip mi ediyorsunuz?"

Gözlerini kısarak, sanki beynini noktaları birleştirmeye zorluyormuş gibi yavaşça gözlerini kırptı. Sonra dudakları dramatik bir şekilde açıldı. "Aman Tanrım," diye soluk soluğa konuştu. "Öylesin. Bana takıntılısın."

Kollarımı kavuşturup ona bakarak, "Main Street'in ortasında yüzüstü düşmemen için bakıyorum" dedim.

O, öfkeyle nefes aldı ama sesinde gerçek bir öfke yoktu. "Bu çok tatlı ama gereksiz. Rose ve Betty var."

"Sheila," diye düzeltti koyu saçlı kadın, dudakları gülümsemeyle titreyerek.

Elodie nefesini tutarak elini göğsüne bastırdı. "Hayır."

"Evet," dedi Sheila ciddi bir ifadeyle.

Rose'a döndü, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bunu biliyor muydun?"

Rose koluna hafifçe vurdu. "Sana nazikçe söyleyecektik."

Elodie, sanki kendisi ihanete uğramış gibi etrafına bakındı. "Ne zamandan beri?"

Sheila sevinçle kıkırdadı. "Doğduğundan beri, tatlım." Onları görmezden geldim. "Kit nerede?"

Elodie gözlerini kırptı, sonra elini sallayarak önemsizmiş gibi yaptı. "O iyi. *Kendi* kötü kararlarıyla eve gitti."

Bir küfür mırıldandım ve saçlarımı elime aldım. Tabii ki öyle yapardı. Kit başlı başına bir baş belasıydı, ama en azından şehir ortasında iç çamaşırlarına kadar soyunmadan eve gidebilecek kadar akıllı vardı.

Üçü dirseklerinden birbirine bağlı, sarhoş, kıkırdayan bir bacak yumağı gibi sokakta sallanarak ilerliyorlardı. Elodie'nin kıyafetleri açılan tek kişi değildi.

Rose, dantelli bir kaşkorse ve gerçek bir gömlek yerine bir gecelik gibi görünen bir şey giyiyordu ve Sheila... Sheila bluzunu tamamen çıkarmış

ve sanki Mardi Gras geçit töreni yapıyormuş gibi leopar desenli styeniyle Main Street'te dolaşıyordu.

Burnumun köprüsünü sıkıttım. "stleriniz nerede?"

Sheila kollarını açtı ve neredeyse Elodie'yi de yere düşürüyordu. "ok kısıtlayıcı. Evren bizim zgr olmamızı istiyor."

Rose alkışladı. "Amin."

"Sizler." Elodie dramatik bir şekilde nefesini tuttu. "Sizi seviyorum."

Oh, lanet olsun.

"Elodie," diye dişlerimi sıkarak, başımın ağrımaya başladığını hissederek, "tam olarak nereye gidiyorsun?"

Sanki bu cevap bulmasına yardımcı olacakmış gibi, yavaşça ve abartılı bir şekilde daire çizerek döndü. "Drifted Spirit Inn."

Ona baktım.

"*Senin* hanın," diye açıkladı, sanki bu durumda aptal benmişim gibi. "Onlar orada kalıyor, biz de birlikte yürüyeceğiz."

Sheila'ya baktım. O da başını salladı. "Evet. Kızlar gecesi!"

Derin bir nefes aldım, sonra yavaşça nefesimi verdim. "Bu halde hiçbir yere yürüyerek gitmiyorsunuz."

Elodie dudaklarını büzdü. "Neden? Bacaklarım gayet iyi alışıyor."

Elimle geniş bir hareket yaptım. "nk bu yürüyüş kıyafeti değil."

Sheila omuzlarını silkti. "Ah, tatlım, kızmış gibi davranma."

Elodie'yi düşündüğümde çenem gerildi, ensemden sıcaklık yayıldı. Haklı olduklarını kabul etmeyecektim, ama akıl sağlığımın geri kalanı için, kasabanın yarısı bu rezaleti görmeden hepsini ortadan kaldırmam gerekiyordu.

Elimi yüzüme sürdüm. "Tamam, hadi gidelim bayanlar. Sizi ben götüreceğim."

n de parka ve kamyonetimin kabinine sokmak çok zor oldu. Rose önce bindi ve yolcu koltuğuna oturdu, ama Sheila durumu görünce "Ah, tatlım, bacaklarım için yer lazım" diyerek kıını havaya kaldırıp koltuğun üzerinden geçerek arkaya geçti.

Bu durumda Elodie, benim yanımda, neredeyse kucağımda orta koltuğa oturdu.

Rahat oturmaya çalışarak kıpırdanırken, uylukları benim uyluklarıma sıkıca bastırınca gerildim. Bana doğru eğildi, burnu yüzümün yanına birkaç santim yaklaştı ve beni szd.

Çok yakındı. Çok sıcaktı. Çok cazipti.

En kötüsü, bana ne yaptığının farkında bile değildi. Sanki kamyonette yanımda oturmak dünyanın en doğal şeyiymiş gibi, memnuniyetle iç çekiyordu.

Sanki oraya aitmiş gibi.

Elimi direksiyona sıkıca bastırdım, ona dokunma, onu uzak tutmak yerine kendine çekme dürtüsüyle mücadele ettim.

"Çok *gerginsin*, Callum," diye mırıldandı, sesi sarhoş bir eğlenceyle doluydu.

Yutkundum, parmak eklemlerim beyazlaşana kadar direksiyonu sıktım.

Evet, tatlım. Tabii ya.

Dikkatim birden Sheila'ya kaydı ve o arka aynadan bana sırtıttı. "Ah, zavallı çocuk, ne kadar da *zorlanıyor*."

Kamyoneti vitese aldım ve yola odaklandım.

Onları eve sağ salım götürmeliyim.

Elodie'nin vanilya, tekila ve daha yumuşak, bana onu hatırlatan bir koku yaydığını görmezden geldim.

Önceki gecedен beri omzumda hala onun başının hayalini hissedebildiğim gerçeğini görmezden geldim.

Boynuma değen sıcak nefesini görmezden geldim. Dişlerimi sıktım.

Onları eve götür.

Sheila ve Rose'u odalarına güvenle bıraktığımda, Elodie yolcu kapısına yaslanmış, sanki tam olarak nerede olduğunu ve oraya nasıl geldiğini hatırlamaya çalışır gibi yavaşça gözlerini kırpıyordu.

"El," dedim yumuşak bir sesle, omzuna dokunarak.

Bana gözlerini kırpıştırdı, sonra sanki o gece beni ilk kez görüyormuş gibi gülümsedi. "Selam."

İç geçirdim. "Hadi, hayatım, eve gidelim."

O mırıldanarak, lanet bir kedi gibi gerindi, açık şal üstü bir omzundan daha da aşağı kaydı.

Saygılı davranmak için arkanı döndüm. Bakmadan, göğüslerini örtmek için gömleğini düzeltiltim.

Kulübesi, hanın hemen arkasında karanlıkta duruyordu. Aralarındaki uzun sedir çit, sınırları sessizce hatırlatıyordu; benim daha fazla dikkat etmem gereken sınırları.

Elodie çoktan kamyonetten inmeye çalışıyordu, dengesi pek iyi değildi ve benim akıllıca bir seçim yapmaya vaktim yoktu. Yüzüstü akıl taşlarına düşmeden onu kucakladım, bir kolumu dizlerinin altına, diğerini sırtına doladım.

Onu kabinden çıkarıp kollarıma aldığımnda nefes nefese kaldı. "Callum!"

İtiraz etmek yerine bana sarıldı, parmakları gömleğime yapıştı, nefesi boğazımda sıcak sıcak hissediliyordu. "Mmm. Güzel kokuyorsun," diye mırıldandı.

Yutkundum. "Tekila ve kötü kararlar gibi kokuyorsun."

"Onlar benim en sevdiğim iki şey." Kıkırdayarak mırıldandı ve elleri dolaşmaya başladı. "Biliyor musun, o huysuzluğun altındaki kasları seviyorum."

İnlememi bastırdım. İşimi kolaylaştırmıyordu.

Homurdandım. "Yarın yolun ortasında uyanmak istemiyorsan, bana sıkı sıkı sarıl."

Hiç itiraz etmeden bana sarıldı ve *lanet olsun*, bunu her yerimde hissettim.

Mülk sınırına ulaştığımnda, çiti izlerken içimden küfrettim. "Bu lanet şeyi tamir eden aptal benim, şimdi de seni üzerinden geçirmem mi gerekiyor?"

Yüzünü omzuma yaslayarak, hiç rahatsız olmamış gibi davrandı. Ben iç geçirdim. "Tabii ki şimdi şikayet etmezsin."

Biraz uğraşmam gerekti, ama onu düşürmeden geçmeyi başardım, bu tam bir mucizeydi.

Onu verandanın merdivenlerine taşıdım ve dirseğimle kapı koluna dokundum. Direnç göstermeden açıldı, tahmin ettiğim gibi kilitli değildi, arkamdan kapıyı tekmeledim.

Wes iç renovasyonu tamamlamıştı; sade ve işlevsel tutmuştu. Evi yaşanabilir hale getiren, ama daha fazlasını yapmayan bir renovasyondur.

Evi güzelleştiren Elodie'ydi. Daha önce içeri girdiğimde, evi gerçekten incelemekten çok onu çıplak görmekle ilgilenmiştim.

Eşleşmeyen lambalardan yumuşak, altın rengi bir ışık yayılıyordu ve gölgeler, evi sıcak ve eskimiş hissettiriyordu. Mobilyalar ikinci eldi, ama Elodie sandalyelerin sırtlarına örgü battaniyeler atmış, çizik kahve masasını kitaplarla örtmüştü. Mutfak tezgahında taze çiçekler vardı ve havada lavanta kokusu vardı.

Elodie her şeyi daha güzel hale getiriyordu.

Burada olmamalıydım.

Bu düşünceyi kafamdan atarak, onu dikkatlice arka yatak odasına taşıdım ve yatağa oturttum. Uzaklaşmak için kalktığımda, gömleğimi yumrukladı ve fısıldadı, "Neden bunu yapıyorsun?"

Yutkundum ve yüzünden sarkan bir bukle saçını çekip attım. "Bildiğim tek şekilde özür dilemek istiyorum."

Uykuyla mücadele ederken kirpikleri titredi. "Neden özür diliyorsun?"

Aptal olduğum için. Aramızdaki çekime direnmediğim için. Çocuğumun ahırını yaktığı için.

Neden özür dileme ve onunla barışmak istediğimi bile bilmiyordum. Tek bildiğim, onun bunu hak ettiği idi.

Sessiz kaldım, yorganı ve çarşafı geri çektim. Dikkatlice bacaklarını yatağa yerleştirdim.

Ellie direnmeden yastığına sokuldu. "Beni yatırarak mı özür diliyorsun?"

Başparmağımla elmacık kemiğini okşadım, boğazım düğümlendi. "Evet, öyle bir şey."

Gülümsemesi yavaş ve şehvetliydi, tekila kokulu bakışları benimkilerde titriyordu. "Kalabilirsin."

Donakaldım. Gözleri yarı kapalıydı, parmakları göğsüme gevşekçe kıvrılmıştı. Gitmem gerektiğini biliyordum.

Biliyordum.

Ama onu yatak odasında bırakıp mutfığa doğru yürüdüm. Bir bardak su doldurdum ve birkaç çekmeceyi karıştırdıktan sonra Tylenol buldum. Bardağı ve tabletleri başucuna, ulaşabileceği bir yere koydum. Elodie'nin nefesi ağırlaşmıştı ve gözleri kapalıydı.

Sonra, fikrimi değiştirmeden, ayakkabılarımı çıkardım ve yanındaki yatağa uzandım. Uzandığım anda, bana sokuldu, yüzünü omzuma dayayarak sıcak nefesi boğazımın yanına değdi.

Kalbim deli gibi çarpıyordu. *Bu çok kötü bir fikir, kesinlikle gitmeliyim.*

Ama sonra cildime karşı içini çekti, parmakları sanki gitmemi istemiyormuş gibi gömleğime kıvrıldı ve aniden ben de gitmek istemedim.

Nefes verdim, parmaklarım onun karışık saçlarının arasında kaydı, kendimi onun hissiyle toprakladım. Bunun olmasına izin vermemeliydim, daha iyi biliyordum. Bunun hiçbir anlamı olmadığını kendime yüzlerce kez söylemişim, ama o bana dokunacak kadar yakın olduğunda kalbim bana yalancı diyordu.

Elodie kıpırdadı, dudakları çenemin kenarına değdi, sesi uykulu bir mırıldanmaydı. "Çok fazla düşünüyorsun."

Kahkaha ile iç çekme arasında bir ses çıkardım. "O kadar belli mi?" Yumuşak bir ses çıkardı, parmakları gömleğimi sıktı. "Mm-hmm." İçini çekerek uykuya yenik düştü. "Bunu çözmem lazım. Onun için." "Ne?" Kaşlarımı çatarak aşağı baktım, neden bahsettiğini anlamamıştım.

"Kimin için?"

Kirpikleri titredi. "Leydi."

Ne demek istediğini sormadan, parmakları hala gömleğime kıvrılmış halde uykuya dalmıştı. Aklımda bir düzine soru vardı ama sormak yerine onu kucakladım ve sadece bir geceliğine, onu bırakmak zorunda olmayacağımı hayal ettim.

Elodie bana sarılmış, sıcak ve yumuşak, göğsümü sıkıştıran bir şekilde savunmasız kalmıştı. Bunun gerçek olduğuna inanmak istedim, ama bana ait olmayan şeylere tutunmamam gerektiğini çok iyi biliyordum.

YİRMİ İKİ

ELODIE

Bir ağaçkakanın penceresinin dışında çekiç sesiyle uyandım. Ama ses dışarıdan gelmiyordu; çok daha yakındaydı, çekiç sesi kafatasımın içinden geliyordu.

Bir gözümü araladım, ama hemen pişman oldum. Yatak odası çok aydınlıktı, hava çok durgundu. Dilim zımpara kağıdı gibiydi, midem kırılgan, tehlikeli bir şey gibiydi, sanki tek bir yanlış hareket beni uçurumdan aşağı atacaktı.

İnleyerek avuçlarımı yüzüme bastırdım. "Bir daha asla içmeyeceğim."

Kulübede sessizlik daha da arttı.

"Tamam, belki bu bir yalan, ama bir daha asla *o kadar* içmeyeceğim."

Gözlerimi sıkıca kapatırken midemde bir mide bulantısı dalgası yükseldi. Ağzım hala kuruydu ve yapış yapıştı, hafif bir tekila ve çılgın bir gecenin tadı vardı. Sabahın keskin güneş ışığı yatak odamın beyaz tül perdelerinden süzülüyordu.

Normalde, yüzüme vuran sıcak güneşle uyanınca ayak parmaklarımı gerer, sıcak ışığın altında güneşlenmek isterdim, ama bugün öyle değildi.

Üşüyordum ama yapış yapışdım. Kuru dudaklarım birbirine çarpıyordu.

Neden bingo ve üç kadeh fazla tekila iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm ki?

Ahırın yanmış kalıntıları üzerinde kederimi boğmak iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm, ama tekila hangoverinin ne kadar acımasız olabileceğini unutmuştum.

Yüzümü yastığa gömdüm, yavaşça nefes alıp boş mide içeriğinin aşağıda kalması için dua ettim. Uzun, yavaş bir nefes aldım.

Sıcak sedir. Misk. *O*.

Nefesim kesildi.

Koku sadece yastığımda değildi, bana yapışmıştı, sanki o buradaymış, beni sarmalamış, gerçek, somut ve unutulmazmış gibi çarşaflarımın liflerine işlenmişti.

Bulanık bir anı belirdi: Güçlü kolların beni kaldırması, kaslarının yanıma sertçe bastırması, karanlıkta beni saran sıcaklık.

Midem altüst oldu.

Cal'ın koyu kaşlarının arasındaki çizginin derinleştiği bulanık görüntüler zihnimde parladı. Önceki gecenin sisli anılarını gözden geçirdim.

Cal, softbol maçından sonra tozlu ve çok yakışıklı bir şekilde Lantern'a gelmişti. Beyzbol pantolonunun kışına yapışması resmen suçtu. Gömleğinin kolunun altından görünen pazılarını fark etmemiş gibi davranmak için çaba sarf etmiştim.

Daha da önemlisi, sürekli onun yönüne bakmamak için kendimi zor tutuyordum, ama bütün gece onun dikkatinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Kit barın arkasında sihrini göstermeyi bitirdikten sonra, gecemizi ikiye katladık ve üçüncü ya da dördüncü Electric Cooter'dan sonra işler bulanıklaşmaya başladı.

Kit beni tutup ağızımdan öptü, gülerek veda etti.

İki yeni arkadaşımın birlikte Lantern'dan çıkarken, seçtiğim kıyafetin içinde çok sıcak hissediyordum. Bu kıyafeti, Cal Blackwood'u duvara tırmandırmak için seçmişim, tabii ona rastlarsam.

Ama kimi kandırıyordum ki? Tabii ki ona rastlayacaktım. Lantern'da maç sonrası bira içmek, Star Harbor Phantoms için her zaman bir gelenektir.

Titrek bir nefes verdim, midem tekrar sıkışırken nefes almaya çalışıyordum. Cal... Neden onun kollarında taşıdığımı hatırlıyordum? Ya da sert, sıcak ve koruyucu vücudunun beni sardığını?

Gözlerimi araladım ve başucumdaki küçük su bardağını ve düzenli bir şekilde dizilmiş hapları gördüm. Sarhoş Elodie'nin yola çıkacak durumda olmadığı *belliydi*.

koyacak kadar akli başında değildi.

Nefes verip sırt üstü yattım. "Kahretsin."

Vücudumu okşadım, parmaklarım kendi suçumun kanıtlarını bir araya getirmeye çalışan bir adli tıp uzmanı gibi göğsümden aşağıya doğru kayd.

"Hâlâ giyinik. Gizemli morluklar yok. Alyans yok. İyi bir başlangıç."

Vücudumu okşamaya devam ettim, nazikçe yokladım ve dün geceki kıyafetlerimin hala üzerimde olduğunu fark edince rahat bir nefes aldım.

En azından seks yapmamışsınız.

Ama Cal'ın benim gibi tehlikeli bir durumda bir kadından yararlanacak türde bir adam olmadığını kemiklerimde hissediyordum. Gözlerimi tekrar sıkıca kapattım, parmak uçlarımı göz çukurlarıma bastırdım.

Neyse ki beni yakalayıp eve getiren Cal'dı. Aptal, aptal, aptal.

Artık Callum Blackwood'un sevmediğim özellikleri listesine "Nazik Bakım"ı da eklemem gerekecekti. Bu listenin, sevgiyle "Callum Blackwood'un Bir Pislik Olmasının Nedenleri" adını verdiğim diğer listeyi ne kadar hızlı geçtiği endişe vericiydi. Onun pisliğinin - ve onu ustaca kullanmasının - bu listeye de tam olarak uymadığını belirtmek gerekir.

Yatağın başucundaki Tylenol'ü aldım ve hapları yutmak için dikkatlice su içtim. Sabah güneşi çok parlaktı, bu da muhtemelen uyuyakaldığımı gösteriyordu. Oturdum ve oda dönmeye başladı. Bu berbat günü atlatabilmek için mideme bir şeyler koymak için gözlerimi kırıştıtarak bir şeyler aradım.

Kokusu hayalet gibi havada asılı kalmıştı. Tylenol ve bardak su dışında ondan başka hiçbir iz yoktu.

Belki de hayal etmişim — Cal'ın hassas yanını da içeren tuhaf, şehvetli bir fantezi. Terli bukleleri yüzümden çekip, bu düşünceye gülerek mutfığa doğru yürüdüm.

Başımı kaldırdığımda durdum.

Masanın ortasında beyaz bir kağıt torba vardı ve önünde, blok harflerle yazılmış bir kağıt parçası duruyordu.

Aferin sana, Darling. Şeker ve karbonhidrat iyi gelir. — Cal

Onun alaycı sesini, o boşuk eğlencenin kenarlarında daha yumuşak bir tonla neredeyse duyabiliyordum. Kağıt torbanın üstünü açtım ve içinde ev yapımı gibi görünen birkaç hamur işi buldum. Midem, ayaklarını yere vurup hemen yemek isteyen huysuz bir çocuk gibi guruldadı

. Elimi uzattım ve en üstteki pastayı çıkardım. Yuvarlak, kat kat, tereyağlı bir hamurdu. Ortası ahududu reçeli gibi bir şeyle doldurulmuş ve üstüne ince badem parçaları serpilmmişti.

Muhtemelen yavaş yemem gerektiğini bilmeme rağmen, büyük bir ısıklık aldım ve tereyağlı hamurun ağzımda erimesine hayranlıkla bakarak inledim. Hamur kenarlarından ufalanıyordu ama dilimde eriyip tereyağının zengin tadı ve hafif vanilya kokusu ağzımda yayılıyordu. Ahududu reçeli kalın ve yapışkan bir tatlılığa sahipti ve damak tadımı şenlendiren ekşi bir tadı vardı.

Yavaşça çiğnedim, tadını çıkardım ve zevkten gözlerimi kapattım.

Hiçbir erkek bana daha önce pasta getirmişti.

"Çok lezzetli," diye mırıldandım, pastayı ağzımda çiğnerken.

Kısa bir an için Cal'ın beni pervasız bir kadın gibi davranırken görmüş olması önemli değildi, çünkü görünüşe göre bu, beni koruyucu kucaklamalar ve ertesi gün getirdiği hamur işleriyle önemseydiği anlamına geliyordu.

Sıcak bir duş ve o ahududulu tartın sorunlarımın yüzde 90'ını çözemeyeceğine beni ikna edemezsiniz. Sıcak duştan çıkıp üç hamur işi daha yedikten sonra (bu sefer kayısı, limon ve peynirli Danimarka hamur işi) kendimi bin kat daha iyi hissediyordum.

Günün yarısı, önceki gecenin diğer anılarını hatırlamaya çalışmakla geçmişti, ama nafile.

Elimde sıcak kahveyle, kulübemin ön verandasına çıktım ve Drifted Spirit'in yönüne baktım. İki yaşlı adam ön verandada oturmuş satranç oynuyordu. Başka bir çift, hanın uzak tarafındaki salıncakta sohbet ediyordu. Cal'ın kedisi güneşin tadını çıkarıyor, mutlu bir top gibi kıvrılmıştı. Verandanın merdivenlerinden iki yaşlı kadın iniyordu. Yüzleri bana biraz tanıdık geliyordu.

Betty?

Hayır, Sheila ve Rose, düşündüğüm gibi düşünüyorum—ama hatırladığım kadarıyla hatırladığım kesinlikle bulanık olsa da.

"Yoo-hoo!" diye bağırdı biri, başının üstünde kolunu sallayarak. "Bana hala bir içki borçlusun, tatlım!" diye bağırdı, kahkahası göğsünden çıkmış ve utanmazcadı.

Kadın eğilip gömleğinin eteğini tutup bana gösterdiğinde, selam vermek için boş elimi çekinerek kaldırdım ve milisaniye boyunca onun pembe sütyenini gördüm. Şok içinde bakarken kadın ve arkadaşı kahkahalara boğuldu ve ben kahvemi boğazıma kaçırdım. Parça parça anılarım geri gelince göğsümden kahkaha patladı.

Sheila ve Rose benim bingo suç ortaklarımdı ve Cal hepimizin eve güvenle ulaşmasını sağlamıştı. Dayanışma içinde kahve fincanımı kaldırdım, başımı salladım ve bir yudum aldım.

Gün kesinlikle kurtarılabilirdi.

Çiftliğe ve yemyeşil tepelere baktım. Star Harbor Çiftliği çeşitli aşamalarda ilerliyordu, ancak en büyük aksilik ahırdaki yangın olmuştu. Ahır, Star Harbor Çiftliği'nin temsil ettiği her şeyin, yani topluluk, tarım ve eski usul aile eğlencesinin görkemli bir kanıtı ve misafirleri karşılayan bir gösteri parçası olacaktı. Onun yerine ise kömürleşmiş odun parçaları ve kırık kalpler kalmıştı.

Telefonumu alıp Star Harbor Çiftliği'nin panoramik bir fotoğrafını çektim, ahırın yanmış kalıntıları açıkça görünüyordu. İnsanlar ilerlememizi görmek için çok heyecanlıydı ve bu da bunun bir parçası olmaya devam edecekti. Rüzgar ahırın iskeletinden eserek kömürleşmiş kirişleri kemikler gibi tıkırdatıyordu. Bir zamanlar büyük bir potansiyele sahip olan bu yer, kararmış bir harabeye dönüşmüştü.

Yumruklarımı sıktım. Burası benim kederimden daha fazlasını hak ediyordu. Yeniden inşa edilmeyi hak ediyordu.

Yeşil botlarımla çiftlikte zorlukla ilerlerken, her geçen gün daha da güçlenen yemyeşil kabak asmalarında hala çok fazla umut ve potansiyel olduğunu fark ettim. Ne kadar yıkıcı görünürse görünsün, tek bir aksilik, hedeflediğimiz şeyi mahvetmesine izin veremezdim.

Stan bana güveniyordu. Topluluk bana güveniyordu.

Gündüz ışığında, ahır yangın gecesi hissettiğim kadar kötü durumdaydı. Hafifçe kömürleşmiş birkaç kalın kiriş dışında kurtarılabilecek hiçbir şey yoktu. Onlar da kenara konulmuştu, geri kalan her şey ise taşınmıştı.

Telefonumla birkaç fotoğraf daha çektim ve olanları ve bundan sonra ne yapacağımızı en iyi şekilde anlatmaya çalıştım. Elbette çocukların olaydaki rolünü anlatmadım, ancak trajik kazanın Star Harbor Çiftliği'nin kalbini parçaladığını paylaştım.

Fotoğrafları tekrar baktığımda, içime işleyen üzüntü ve kaybı yakalamak için bir şekilde karanlık ışıklar ve zarif açılar kullanmıştım.

İçten bir başlık yazdım: *Bazen, daha iyi bir şeyin büyümesi için bir şeylerin alınması gerekir.*

Bunun doğru olmasını istedim. Çiftliğin genişliğine bakarken, ilk kez bu başarının çok büyük olup olmadığını merak ettim. Enkazı o kadar uzun süre izledim ki göğsüm ağrıdı.

"Güzel, değil mi?" Stan'ın sesi omzumun üzerinden geldi ve ben dönüp, onun yorumuna şaşkınlıkla yüzümü buruşturdum.

Nefes verip ahırın olduğu yöne doğru bir taşa tekme attım. "Aynı şeyi gördüğümüzden emin değilim," dedim somurarak.

Stan derin bir nefes aldı, kolları bu hareketi vurguluyordu. "Şu manzaraya bak." Bir eliyle ahırın ötesindeki kumul kayalıkları ve Michigan Gölü'nün parıldayan sularını işaret etti. "Dünyada başka nerede böyle bir manzara görebilirsin?"

Yanağımda bir gülümseme belirdi. Gözlerimi kapattım ve yumuşak esintinin beni okşamasına izin verdim, tam o sırada bir grup kum tavuğu başımızın üzerinden uçtu, dinozor gibi cıvıltıları gülümsememi daha da genişletti.

"Güzel bir yaz günü. Hepimiz yataklarımızda güven içinde uyandık. Bazıları başkasının yatağında." Stan'ın bana anlamlı bir bakış attığını fark ettim ve o bilmezden gelirken yanaklarımın kızardığını hissettim. "Cal'ın sabahın bu saatinde kulübenizden çıkması çok erken oldu...". İki elini kaldırdı. "Ama bunu ikinizin arasında bırakalım."

Gergin bir kahkaha attım. "Sadece beni kontrol etmeye gelmişti." Bir zamanlar tanıdığımdan çok daha fazla büyükbabam gibi olan yaşlı adama baktım. "Dün gece biraz fazla kendimi kaptırdım, ama o eve sağ salim dönmemi sağladı."

Stan başını salladı. "Bu tam da benim tanıdığım Cal'a benziyor. Soğuk bir dış görünüşü olduğunu göstermeyi sever, ama ara sıra o dış görünüşün altında yatan adamı görebilirsin. Ve bu... başlı başına bir mucize."

Gülümsemem ısındı. Stan'ın sözleri çok basit ama anlamlıydı. Dünya bunu hak ediyordu. Ona sattığım Star Harbor Çiftliği'nin hayali gerçeğe dönüşmesini görmeyi hak ediyorlardı. Kendime acımak ya da tamamen yıkıcı, neredeyse hayatımı tehlikeye atan bir ahır yangını gibi basit bir şeyin yoluma çıkmasına izin vermek, bana çok saçma geldi.

Güneşe karşı gözlerimi kısarak, her zamankinden daha kararlı hissettim. Gözlerim Stan'e kaydı. "Ahır yapımını anlatan bir YouTube videosu var mı acaba?"

O, bir kolunu omzuma atıp beni yanına çekerek içten bir kahkaha attı.

YİRMİ ÜÇ

ELODIE

Aslında, ahır yapımını anlatan birçok YouTube videosu vardı.

Ne yazık ki, benim için ve büyük bir hayal kırıklığıyla, sıfırdan bir ahır inşa etmenin benim yeteneklerimin *biraz* ötesinde olduğunu yavaş yavaş fark ettim. Yerel müteahhitleri defalarca aradıktan sonra, yaz aylarının bu meslekte en yoğun dönem olduğu için inşaatın başlamasının bile birkaç ay alacağını öğrendim.

Yenilgiyi kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, Star Harbor Çiftliği, kalbini ve en önemli parçası olan ahır olmadan açılmak zorunda kalacak gibi görünüyordu. Kararlığımdan vazgeçmeden ve yorgunluktan dinlenmenin faydasının olmayacağını bilerek, yapılacaklar listemdeki bir sonraki en iyi şeye geçtim: *Aptalca bir miktar saman balyası bulmak.*

Stan'in çiftlik kamyonunun anahtarlarını ödünç aldıktan sonra, eski kare gövdeli Ford'un kabinine tırmandım. Anahtarı çevirdim ve motor çalıştı. Kasabada saman satmak isteyen bir çiftçi mutlaka olmalıydı. Ana yola çıkan çakıl yolda zıplarken kamyonun koltuğu altımda gürültüyle sallanıyordu.

Kasabaya doğru giderken virajı döndüğümde, yolun kenarına çekilmiş bir at arabası gördüm. Batı Michigan'da büyüdüğüm için Amish ve Mennonite toplulukları hayatımın bir parçasıydı. Ana yolda at arabalarının koştuğunu görmek, sürücülerin geçerken selam vermek için el kaldırdığını görmek alışılmadık bir şey değildi.

Onlara yol vermek için yavaşladığımda, arabalarının tekerleğinin kırık olduğunu fark ettim. Frenlere hafifçe bastım, arabaların yanında durdum ve camı indirdim. "Merhaba. Yardım ister misiniz?"

Grup içindeki en yaşlı adam, açık mavi gömlek, siyah pantolon ve siyah pantolon askısı giymişti. Bana baktı, gözleri eski kamyonete dolaştı. "Stan Stafford'un akrabası mısınız?" diye sordu, göz teması kurmadan.

"Şey, sayılır," diye omuz silkdim. "Onun arkadaşayım. Kamyonetini ödünç aldım. Aracınız biraz sıkışmış gibi görünüyor. Sizi bir yere bırakabilir miyim?"

Adam tereddüt etti. "Çok nazıksınız. Genelde arabaya binmeyiz ama bu sefer gerekli gibi görünüyor. Tekerleğimiz hasar gördü," diye cevapladı. "Yardımanız çok makbule geçer."

Kapıyı açtım ve adam kapıyı çekti. Adam başını eğdi. "Ben Gideon." El salladım.

"Elodie."

"Eğer sizin için de uygunsa, teklifinizi kabul etmek isteriz," dedi.

"Tabii ki," dedim. "Atlayın."

Gideon diğerlerine işaret etti. "Sarah, Jonah, arkaya binin."

Stan'ın yağlı alet çantasının Sarah'nın güzel elbisesini kirletmediğini umarak taksinin arka koltuğuna baktım. Gideon daha sonra en büyük çocuk olan Samuel'e atların yanında kalmasını söyledi. Küçük çocuklar, beklediğim gibi arka koltuğa tırmanmak yerine, kamyonetin kasasına tırmandılar. Sarah dikkatlice tırmandı, koyu mavi elbisesini kucağında düzeltti, beyaz başlığı rüzgarda dalgalanıyordu. Ellerini birleştirip düzgünce katladı, çıplak ayaklarını altına soktu.

Gideon, rahatsız olmadan ön koltuğa, yanıma oturdu. Arkadan, çocukların anlamadığım bir dilde konuştuklarını duyabiliyordum, ama Pennsylvania Almancasının melodik tonunu tanıyabiliyordum.

Direksiyonu sıktım. "Tamam. Gidiyoruz."

Gideon yol tarifini vererek beni ilçenin dışına çıkan dolambaçlı bir köy yoluna götürdü. Uzun ve dar bir yola vardık ve kamyonet, çarpıcı beyaz bir çiftlik evine gelene kadar sarsılarak ilerledi. Çamaşır iplerine asılmış bembeyaz çarşaf lar rüzgarda dalgalanıyor, öğleden sonra güneşinde kuruyordu.

Bir kadın durdu, çamaşır sepetini yere koydu ve elini kaldırarak selam verdi. İki küçük çocuk çamaşır iplerinin arasında koşuyordu, havlayan bir köpek de peşlerinden koşuyordu.

Evlerinin etrafındaki hava huzurluydu; modern ilerlemenin her yerde hissedilmesine rağmen, sürdürdükleri yaşam tarzına duydukları basit zarafet ve gurur hissediliyordu. Bir bakıma, kültürlerine ve geleneklerine o kadar değer veriyorlardı ki, insan ve zamanın iradesine boyun eğmeyi reddediyorlardı.

Uzakta, ritmik çekiç sesleri dikkatimi çekti ve en az otuz adamın devasa bir ahırın kirişlerini çekiçle döverek neredeyse bitirdikleri komşu çiftlik arazisine baktım.

"Vay canına," dedim, adamların hiçbir güvenlik ekipmanı olmadan tahtaların üzerinde nasıl durduklarına hayran kalarak. "Ustaca, değil mi? Bu beceri gerçekten etkileyici."

Gideon sadece çenesini hafifçe eğdi ve küçük ama gururlu bir gülümsemeyle cevap verdi. "Bu sadece yapılması gereken bir şey."

Merak tohumları içimde büyüdü ve sonunda beni ele geçirdi. "Böyle bir şey ne kadar sürer?"

Gideon'un ağzı hafifçe kıvrıldı. "Yaklaşık iki saat, diyebilirim. Bu seferki üç saat sürdü."

"Aylar mı?" diye sordum, nefes vererek. "Vay canına, çok hızlıymış."

Yanımda, Gideon kamyonetten inerken güldü. "Günler."

"Günler mi?" Sesimde şokun yankıları duyuluyordu. Tarlanın karşısını işaret ettim. "O ahır *iki günde mi* yaptılar?"

"Topluluk birlikte çalışırsa bu büyük bir başarı sayılmaz. Bizim iş yapma tarzımız bu."

Çekiç sesleri ritmik, emek ve ustalıkla dolu, ellerin uyum içinde çalıştığı, sözsüz bir senfoni gibi. Hareket eden, kaldıran, çalışan insanların sayısı şaşırtıcıydı.

Bir ahır. Tam bir *ahır*, birkaç gün içinde tozdan yükseliyordu.

Boğazım düğümlendi. Gerçek topluluk böyle bir şeydi.

"Kiralama yapar mısınız?" Kendimi tutamadan utançla gülerek sordu.

Gideon, sorumu ciddiye almış gibi dudaklarını sıktı. "Stan Stafford'un akrabası olduğunuzu mu söylediniz? Ahırına olanlar duyuldu. Sanırım ondan bahsediyorsunuz."

Yutkundum ve başımı salladım. "Ahır tamamen yıkıldı," dedim kederle. "Hiçbir şey kalmadı ve yeniden başlamak zorundayız. Aradığım tüm inşaat şirketleri en az birkaç ay içinde başlayamayacaklarını söylediler, birkaç gün içinde bitirmeleri ise imkansız." Bu düşünce bile içimde öfke uyandırıyor, ama bunun için ağlamanın bir anlamı yoktu, yine.

İç geçirdim ve direksiyonu sıktım. "Tamam, araban için bol şans."

"Fazla bir şey istemiyoruz, sadece ihtiyacımız olan yerde hizmet etmek istiyoruz. Tanrı her şeyi sağlar, ama komşular da üzerine düşeni yapmalı." Kapıyı kapatmadan önce Gideon pantolonunun arka cebine uzandı, cebinden küçük beyaz bir dikdörtgen çıkardı ve kabinin diğer tarafına uzanarak bana uzattı. "İşimiz çatı kaplama, ama gördüğün gibi" —uzaktaki ahırını işaret etti—"yapabileceğimiz daha çok şey var. Karttaki numara iş hattı, sadece sesli mesaj alıyoruz ve birkaç günde bir kontrol ediyoruz. Hizmetimize ihtiyacın olursa, bize nasıl ulaşacağını biliyorsun."

"Ben... ben bunu kabul edemem..." Kartı elimde çevirirken kekeledim.

"Buralarda topluluk her şeydir. Siz yardım etmek için durmadan önce yedi kişi yanımızdan geçti. Bu iyiliği geri ödemek komşuluk görevidir. Bir mucizeyi geri ödeyecek biri değilsiniz, değil mi?" Sözleri, Stan'in sabah güneş ışığını ve yanmış ahırını, tüm bu sadeliği bir mucize olarak nitelendirdiği anı hatırlattı.

Yutkundum. "Hayır, efendim, değilim," diye gülümsayarak cevap verdim.

Adam başını salladı. "O zaman senden haber alacağım." Bunun üzerine kapıyı kapattı ve uzaklaştı.

Başparmağımı kartın kenarında gezdirerek, sanki bir tür gizli sihir barındırıyormuş gibi kabartmalı baskıyı izledim.

Birkaç gün içinde bir ahır. İkinci bir şans. Bir mucize.

Gideon'a baktım, ifadesindeki sessiz kesinlik ve gülümsedim.

YİRMİ DÖRT

ELODIE

Kır evinin kapısını açmadan önce, sabahın bir tuhaflığı vardı.

Yaz ortasında bir çiftliğe yakışmayan bir sessizlikti. Fazla sessiz, fazla ağır. Yumuşak bir battaniye gibi sizi saran huzurlu bir sessizlik değil, sanki dünya nefesini tutmuş gibi, bir şeylerin değişmiş ve sizin fark etmenizi bekliyor gibi hissettiren bir sessizlik.

Yine de dışarı çıktım, çünkü başka ne yapabilirdim ki? İçeride oturup, hala hafif bir duman ve is kokan bir yerde uyanmadığımı mı iddia edecektim? Ahırın hala ön verandamdan görülebilen kararmış bir anı olmadığını mı iddia edecektim?

Elimdeki kupa sıcaktı, ama parmaklarım seramik üzerinde hafifçe davul gibi çalıyordu. Ahırın eskiden durduğu tepenin karşısındaki tarlaya baktım. Rüzgâr buklelerimi çekiştiriyordu, ama onları düzeltmek için elimi bile kaldırmadım. Yanımda çakıl sesleri duyana kadar hiç kıpırdamadım.

Sabah kahvemi yudumlarken gülümsemem genişledi. "Şimdi gizleniyor musun?" Dönmeden alay ettim.

"Kahve getirdim. Altı ay beklemeni söyleyen bir sonraki müteahhidi öldürmene engel olur diye düşündüm."

Omzuma bakınca Cal'ın orada durduğunu gördüm, elinde ikinci bir kahve fincanı tutuyordu. Her zamanki somurtkan hali yoktu, ama yumuşak da değildi, ifadesi ikisinin arasında bir şeydi.

Elimdeki berbat hazır kahve fincanına baktım ve fincanı çimlere attım. "Mükemmel."

Cal inanamıyormuş gibi başını salladı, sonra yavaşça öne doğru eğilip seramik fincanı bana uzattı.

"Teşekkürler." Gülümsedim, ellerimi fincanın etrafına doladım ve buharın yüzüme dolmasına izin verdim.

Cal oturdu ve yanımdaki korkuluğa yaslandı. Omuzlarımız birbirine değmiyordu, ama aramızdaki boşluk elektrikle dolmuş gibiydi.

Uzun bir süre ikimiz de önümüzdeki geniş tarım arazisine baktık. "Sessizsin," dedi sonunda.

Yan tarafa bakarak kahveme gülümsedim. Kahve acı ve biraz yetersizdi, ama o içine krema ve şeker ekleyip en iyisini ummuş gibiydi.

Önemli olan niyet, diye kendime hatırlattım. "Sessiz olmak kötü bir şey değil."

Yanımda homurdandı. "Senin gibi bir kadın için bu bela demektir. Bir şeyler planlıyorsun demektir ve o zaman en tehlikeli halin ortaya çıkar."

Yumuşakça burnumdan hava çıkardım, ama ses boş gelmişti. Rüzgâr yine yön değiştirdi. Ve bu sefer nemli toprak ve odun dumanı kokusundan daha fazlasını taşıyordu. Ayak sesleri geliyordu.

Helen bize yaklaşırken gülümsedim, ama yüzünü görmeme gerek yoktu, bir şeylerin çok ters gittiğini biliyordum. Adımları çok yavaştı, elleri önünde sıkıca kenetlenmişti. Cal yanımda dikleşti, benimle aynı şeyi okudu.

"Günaydın Helen. İyi misin?" diye sordum, ayağa kalkarken kupamı korkuluğa koyarak.

Önümüzde durdu, gözleri kızarmış ve yaşlıydı. "Az önce bir telefon geldi. Stan dün gece vefat etmiş. Uykusunda."

Gözlerimi kırpıttım, kafeinsiz beynim bu bilgiyi işlemek için çok yavaş çalışıyordu. "Bekle, ne?"

"Stan," dedi yumuşak bir sesle. "Öldü. Meyve bahçesi işçileriyle buluşacaktı, ama gelmeyince endişelenmişler. Biri eve girmiş ve onu bulmuş. Polis ve adli tıp ekibi yolda. Memur Brody Cal'ı aradı, ama ben açtım."

Bacaklarım titredi. Cal içinden küfretti.

Kahvemi unutmuş bir şekilde verandanın basamaklarına sertçe oturdum. Tam o sırada bir dizi polis arabası ve ambulans çiftlik arazisine girdi, bizi tamamen geçip Stan'in evine doğru ilerledi.

Hayır, Stan.

Hıçkırıkların, kederin bir tsunami gibi üzerime çökmesini bekledim. Sanki içimden bir şey aniden sökülüp alınmış gibi, donuk, boş bir acı hissettim. Ellerim titreyerek ağzımı kapattı.

Helen yanıma oturdu, kolunu omzuma doladı ve elini benimkinin üzerine koydu. "Huzur içinde gitti. Acı çekmedi."

Onu gerçekten duymamama rağmen başımı salladım. Zihnim çoktan dönmeye başlamıştı. Üzüntü, kafa karışıklığı ve inanamama duygusu iç içe geçmişti.

Başımı kaldırıp Cal'ın gözlerine baktım. Sert bir şekilde duruyordu, çenesi sıkıydı.

Gözlerinde acı parladı, ama hemen stoik bir maske onun yerini aldı.

"Bu her şeyi değiştirir," diye kimseye özel olarak söylemedim. "Çiftlik, tadilat." Binlerce düşünce aklımdan geçti. "Başka ailesi var mıydı?"

"Hayır." Başını salladı, iç çekişi boğuk ve sert bir sesle. "Stan bu topluluğun dayanak noktasıydı. İyi bir adamdı."

İlişkilerinin ne kadar yakın olduğunu bilmiyordum, ama Stan'ın Cal'a karşı zaafi olduğunu biliyordum. Omuzları gergindi ve parmaklarım, ona uzanıp bir tür teselli sunmak için kıpırdanıyordu. Gerginliğime rağmen, elimi onun koluna koydum. Gizlice yukarı baktım, gözlerimiz buluştu. Kahverengi gözleri yumuşayınca, kendimi ona yaslayıp başımı omzuna dayadım ve hüzünlü bir gülümsemeyle gülümsedim.

Yan yana durarak, uzaktaki manzara bir film gibi açılırken mülkü seyrettik. Helen burnunu çekip ayağa kalktı. "İzleyemiyorum. Bir şeye ihtiyacınız olursa hanedeyim." Bana mı Cal'a mı söylediğini anlamadım ama ona uzandım.

Bir adım öne çıkıp onu kollarıma aldım. "Teşekkür ederim." Kalbim, onun ve eski arkadaşının kaybı için sıkıştı.

Helen uzaklaşırken, Cal ve ben şaşkın bir sessizlik içinde durduk, öfkeyle silemeden bir damla gözyaşı gözümünden süzüldü. Cal, geniş göğsünün üzerinde kollarını kavuşturmuş, taş gibi dururken, onun ne düşündüğünü anlayamıyordum.

Toprakları mı düşünüyordu? Projem mi? Yüksek sesle nefret ettiği planlar mı?

İkimize de inanan tek kişinin artık burada olmadığını fark ettim.

Sabah havasını derin bir nefesle içime çekerken, belirsizlik içimi sardı.

Bencil olma. Bu hiç seninle ilgili değildi. Bu Stan ve onun hayaliyle ilgili.

Gözlerim yaşlarla doldu ve Stan'in vefatının ağırlığıyla görüşüm bulanıklaştı ve daraldı. Star Harbor Çiftliği artık belirsiz bir durumda kalacaktı.

Kimse, en azından ben, bundan sonra ne olacağını bilmiyordu.

STAN'IN CENAZESİ görülmeye değer bir manzaraydı. Star Harbor topluluğundan pek çok kişi onu onurlandırmak için gelmişti. Tören sırasında Cal'ın ne kadar yakışıklı olduğunu fark edemedim. Onun bir çift kot pantolonun içinde nasıl durduğunu hayal etmiştim, ama siyah takım elbise ve kravatla gerçekten çok yakışıklıydı.

Stan yerel mezarlığa gömüldü ve tören sırasında birçok kişi öne çıkıp Stan'in nasıl bir adam olduğunu anlattı. Her zaman yardımseverdi, topluma katkıda bulunurdu ve onun için çalışan herkesi önemserdi. Stan Stafford'ın kaybı, Star Harbor sakinleri için büyük bir darbe oldu.

Onu tanımış olmaktan gurur duyuyordum, kısa bir süre de olsa.

Cenaze töreninde, çiftliğinin akıbeti hakkında dedikodular yayıldı. Stan'in vasiyeti vardı ve söylentilere göre, tüm topluluğun bir araya gelip vasiyetini dinlemesini istemişti.

Star Harbor Kütüphanesi'nin topluluk odasında otururken dizlerim titriyordu. Bekçiler, genellikle örgü iğneleri ve yaklaşan kasaba etkinliklerinin planlarının bulunduğu rahat koltukların etrafında toplanmıştı.

Bugün hava farklıydı. Gergin.

Helen, odanın önünde, üzerine uymayan bir takım elbise giymiş resmi görünümlü bir adamın yanında duruyordu. Stan Stafford'un vasiyeti, Keepers'ı doğrudan ilgilendirdiği için, meraklı kulaklar toplanmıştı. Helen, grubu karşılarken elleri titriyordu ama sesi sabitti.

Adam, boş laflarla veya tanışmayla zaman kaybetmeden bir adım öne çıktı. "Katıldığınız için teşekkür ederiz. Stan Stafford'un vasiyetinde belirtilen varlıkları görüşmek benim görevimdir. Bir işletme sahibi vefat ettiğinde, işletmenin mülkiyeti ve varlıkları mirasının bir parçası haline gelir ve vasiyetine göre dağıtılır. Bay Stafford, varlıklarının bir kısmını Remington County Humane Society, Western Michigan Kadın Kaynak Merkezi ve diğer hayır kurumları dahil olmak üzere çeşitli amaçlar için paylaştırılmasını belirtmiştir. Ancak varlıklarının çoğu

varlıklarının çoğu, Star Harbor iftliği olarak bilinen mülkle bağlantılıdır. Genel bakım, onarım, personel maaşları vb. için nakdi tahsisatlar ayrılmıştır." Oda sessiz bir gerginlikle dolarken, adam bir an durakladı. Loafer ayakkabılarında yer değiştirdi. "Bay Stafford, Star Harbor iftliği'nin kaderinin Star Harbor Tarih Derneği'nin elinde olmasını istemektedir." Helen'e doğru başını salladı. "Arazinin sonsuza kadar tarımsal ve toplumsal amaçlarla kullanılmasını garanti eden bir koruma hakkı başvurusu yapılmıştır."

Yumuşak, şaşkın nefesler ve alçak mırıldanmalar odada dalgalandı. Etrafıma bakarak grubun tepkilerini anlamaya ve ölçmeye çalıştım.

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?" Helen, kaşlarının arasına derin bir çizgi oluşurken sordu.

"Bu, tarih derneğinin çiftliği kendisinin işletmesi veya satması sorumluluğunu üstlendiği anlamına geliyor. Mülk satılırsa," diye devam etti, "gelir, merhumun vasiyeti uyarınca, kamu işleri ve eğitim için ayrılmak üzere doğrudan Star Harbor kasabasına bağışlanacak."

Helen'in dudakları ince bir çizgiye dönüştü. "Yani, grup olarak en iyi yolu seçmek bize mi kalıyor?"

Adam başını salladı. "Evet. Stan'in son notunda şöyle yazıyor: 'Bu arazi hepimize ait, ama birinin bayrağı devralması gerekiyor, bu da benim tanıdığım en zeki kadınlar grubu olabilir.

Dudaklarımı sıkarak yeni bir keder dalgasıyla mücadele ettim. Meşaleyi devralacak olan *biz* olmalıydık, ama elbette herkes böyle düşünmüyordu.

"Karar ne zaman verilmeli?" diye sordu belediye meclisi üyelerinden biri arkadan.

"Umarım ben adaylığımı koymadan önce olmaz." Cal'ın sesi başımı arkaya çevirdi. Herkesin gözleri ona çevrilmişken, kapı girişini doldurdu.

Hâlâ takım elbisesiyle, ortadaki koridordan odanın önüne doğru yürüdü.

Bazılarına kısa selamlar vererek başını salladı, ama benim bakışlarımdan tamamen kaçındı. "Bay Stafford'un arazisi Drifted Spirit Inn'in sınırında. Anladığım kadarıyla, bir zamanlar bu araziler tek parça bir araziden oluşuyormuş. Arazileri birleştirmek için çiftliği satın almak istiyorum."

Gerildim, kanım kaynıyordu, yanaklarım kızardı ve zihnim hızla çalışıyordu.

"Ama Elodie, Bay Stafford'la birlikte bu topraklarda çalışan kişi," dedi Selene keskin bir sesle. "Bu topraklara emek veren kişi o. Stan'in hayata geçirmek istediği vizyonu o gördü."

Gözleri Cal'ın yönüne doğru parladı ve kız kardeşimin sadakati yüzüme vurdu. *Tanrı onu korusun.*

Grup, onay ve itiraz sesleriyle karışık bir mırıldanmaya başladı. Yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım, ama içim panikle titriyordu.

Cesaretimi toplayıp ayağa kalktım. "Mesele kimin istediği değil," dedim, sesimi gürültünün üstüne çıkarmak için çenemi kaldırıp sesimin güçlü ve net çıkması için kendimi zorladım. "Mesele bu topluluk için en iyisinin ne olduğu. *Benim topluluğum için.*" Cal uzun süredir Star Harbor'da yaşıyordu, ama o buradan değildi. Bu karar çok önemliydi, yeni komşuma karşı hissetmeye başladığım yumuşak duygulardan çok daha önemliydi.

Omuzlarımı dikleştirdim. "Önemli olan, satın alma hakkını kimin kazandığı."

Cal başını eğip beni inceledi, bakışları benimkilerle buluştu. "Peki bunu kim karar veriyor?"

"Sen onu hanın için istiyorsun," diye karşılık verdim. "Ben ise çiftlik için istiyorum, Stan'in inandığı şey için. İnsanları bir araya getiren bir aile tatil yeri için."

Gözleri kızardı ve sırtımda bir ürperti hissettim. "O araziyi umursamadığımı mı sanıyorsun? On yıldır onun yanında yaşıyorum. Star Harbor'u evim yaptım. Sen yaptın mı?"

Ciğerlerim yanıyordu ama dik durdum. "Stan hayattayken teklifte bulunmak için bolca vaktin vardı. Ama yapmadın."

Çenesi gerildi ve ağzı büküldü. "Dikkatli ol, sevgilim. Ne dediğini bilmiyorsun."

Omuzlarımı geri çekip çenemi sıkarak, blöfümü görmemesini umdum. "Yeterince biliyorum." Suçlayıcı bir şekilde kaşlarını kaldırdım, yanlarımdaki parmaklarımin titremesini kimsenin görmemesini umarak.

"Çökmekte olan bir çiftliği masal gibi bir yere dönüştürmek için kendini iflasa sürükleyecek kadar mı?" diye homurdandı.

Cal ile herkesin önünde tartışmak niyetinde değildim, ama Stan'in hayalinden kavga etmeden vazgeçmeyecektim.

Boğazımın derinliklerinden tiksinti dolu bir ses çıktı. "Pahalı brunch için pazarlama taktiği olarak kullanmaktan iyidir."

Helen bir kez keskin bir şekilde ellerini çırttı. İkimiz de öfke nöbeti geçiren çocuklar gibi dik durduk. "Yeter. Ne zamanı *ne de yeri.*"

Utanla başımı salladım ve gözyaşlarımı zorla geri tuttum. Davranışımdan utanıyordum, ama Cal da benim kadar inatçıydı ve beni zorlamıştı.

Hasar verilmişti. Çizgiler izilmişti.

Toplantı sona erdiğinde çantamı aldım ve Cal'ın bakışlarından kaçındım. Kütüphanenin dışında, yaz güneşi ensemi yakarken merdivenlerden aşağı koştum. Cal peşimden geldi, ayakka bıları kaldırımda gürültü çıkarıyordu.

"Gerçekten benim düşmanım olduğumu mu düşünüyorsun?" diye arkamdan seslendi.

Aniden durup döndüm, incinmiş ve utanç duyguları yzeeye çıkıyordu. "Sen değil misin?" Kütüphaneyi işaret ettim. "Orada ne dedin?"

Aramızdaki mesafeyi kapattı, sıcaklığı bir fırtına gibi üzerime çöktü. "Burada yaptıklarına saygı duymadığımı mı sanıyorsun? Duyuyorum. Ama bunun senin için sadece bir miras meselesiymiş gibi davranma. O araziyi istiyorsun çünkü onu düzeltebileceğini düşünüyorsun. Kanıtlaması gereken tek kişi ben değilim."

Ben irkildim. Tamamen haksız sayılmazdı ve bu durumu bin kat daha kötü hale getiriyordu.

Kollarımı kavuşturdum. "Peki sen neden birdenbire onu bu kadar çok istiyorsun, Callum? Bunu benden alarak hangi sihirli hayali gerekleştiriyorsun, çok merak ediyorum."

Karanlık yüzünde bir duygu belirdi, ama ben onu zemedemeden kayboldu. Sonra yavaşça ve tehlikeli bir şekilde gülümsedi. "Belki de kaybetmeyi sevmiyorumdur."

Gözlerimi devirerek kakhahayı boğazımdan çıkardım. "Peki. En iyi *kadın* kazansın."

Cal eğildi, sesi alçaldı. "Tarih derneği karar verecek, ama bunun bir önemi yok, değil mi? Senin paran yok ki."

"Ve sende o çekicilik yok. Senin de dediğin gibi, karar verici olanlar *Koruyucular* ve onlar zaten Ellie'nin tarafında." Ona şakacı bir alayılıkla gözlerimi kısarak baktım. "Ooh, eminim bunu bilmek seni çok kızdırıyordur."

Aramızdaki gerilim canlı bir tel gibi çatırdadı, ama ikimiz de kıpırdamadık. Dudakları benimkilerden bira santim uzaktaydı. Karanlık gözleri beni delip geçiyordu. Bakışları dudaklarıma kayınca, nefes alırken dudaklarım aralandı. İleriye doğru adım atmak yerine, alayı bir şekilde güldü ve topuklarını döndü.

Onun uzaklaşmasını izlerken boğazımdaki kum tanelerini yutmaya çalıştım.

Göğsümün altında bir acı hissettim. Elbette, Cal'ı kızdırmak yeni hobim olmuştu, ama bu farklıydı. *Kişiseldi*. Onun uzaklaşmasını izlemek, incelemek istemediğim bir duyguyu uyandırdı. Bunun yerine, Keepers'ı Star Harbor Çiftliği için en iyi seçimin ben olduğuma ikna etmeye odaklanmam gerekiyordu.

Sadece para. Her yerde bulabilirim.

O GECE, tarlanın kenarında durdum, ay ışığı her şeyi gümüş rengi ve garip bir hale getirmişti. Vahşi fikirlerimin beni Stan'le başımı belaya sokmasının üzerinden bir ay bile geçmediğine inanamıyordum. Kendimden daha büyük bir şey inşa etmenin, kök salıyormuş gibi hissetmenin, sonunda bir *amacım* olmasının nasıl bir his olacağını hiç tahmin etmemiştim.

Gideon'un kartvizitini parmaklarımın arasında tutuyordum, kağıt yüzlerce kez parmağımla okuduğum için yumuşak ve yıpranmıştı.

Arazi sessizdi. Kısa sürede sevmeye başladığım türden bir sessizlik. Şimdi havada bir meydan okuma var gibi hissediyordum.

Cal'ın bir şey sakladığını fark edecek kadar keskin gözlüydüm. Fikirlerime verdiği sert tepki, huzur ve sükunetini korumak isteyen bir adamın tepkisinden çok daha fazlasıydı. Öfkeli bakışlarında incinmişlik ve hayal kırıklığı okunuyordu. Cal'ın bu araziyle ilgili paylaşmadığı planları vardı, bundan emindim.

İçimde bir parça, işleri onun için zorlaştırdığım için suçluluk duyuyordu. Planları ne olursa olsun, bu bilgiyi kendine saklıyordu. Cal için bu kişisel bir meseleydi.

Gece havasını ciğerlerime çekerek, bu maceranın amacının Stan'in on yıllardır sevdiği topraklara saygı duymasına yardım etmek olduğunu kendime hatırlattım. Çiftlik ikimizden daha büyüktü.

Stan ölmüştü ve çiftliğin geleceği belirsizdi, ama bir şey çok açıktı: Eğer onu istiyorsam, sonuna kadar mücadele etmem gerekecekti.

Uzakta, kum tepelerinin ötesinde, gözüm beyaz bir parıltıya takıldı ve sırtımda soğuk bir ürperti hissettim. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Geleceğin bana ne getireceğini bilmiyordum, ama pes edemezdim. Ne Stan'i ne de kendimi. Sadece bir ahır inşa etmeyecektim.

kimsenin benden alamayacağı bir şey inşa edecektim.

YİRMİ BEŞ

CALLUM

MUTFAĞIM ÇOK SESSİZDİ.

Gece çöktüğünde omuzlarını saran sessizlik değildi bu. Bu sessizlik keskin ve boştu. Duvarların gelmeyecek bir şeyi beklediğini hissettiren türden bir sessizlikti.

Ne yapacağımı bilemedim.

Sonunda aynı kahve fincanını üç kez ovuşturduktan sonra kurutma rafına koyup bir mutfak havlusu aldım. Aslında susamamıştım ama yine de bir bardak su doldurdum. Sonra bardağı lavaboya boşalttım. Sonra tekrar doldurdum.

Stan bana "aşırı düşünen bir pislik" olduğumu söyler ve elime bir bira tutuştururdu.

Mutfak adasındaki sallanan ayağı tamir etmeyi ne kadar uzun süredir ertelediğime gülerdi ve her gün sanki alay etmiyormuş gibi yanından geçip gittiğim için beni azarlardı.

"Sorunu görüyorsun. Ellerin var. Tamir et," demişti bir keresinde musluktan su damladığından şikayet ettiğimde.

Tabureyi çekip adanın yanına çömeldiğim, elinde anahtar vardı. Cıvata o kadar da gevşek değildi, sadece sola çok eğildiğinde biraz sallanıyordu. Yine de, sanki bütün binayı yıkmayacakmış gibi sıkıca sıktım.

Anahtar avucumu gereğinden fazla acıttı.

Hâlâ Stan'ın sesini duyabiliyordum. Hâlâ rahat bir gülümsemeyle geriye yaslanıp, ayaklarını verandanın korkuluğuna dayayarak, sanki sıradan bir

sonradan aklına gelmiş gibi "oğlum" derkenki halini. O kelimenin, içten gelen birinden geldiğinde ne kadar acı verebileceğini hiç bilmiyordu.

Ve lanet olsun, onu düzeltmedim bile. Bir kez bile.

İçimde bir şey kırıldı, ama parçalanmasına izin vermedim. Anahtarı daha sıkı tuttum ve cıvatayı bir kez daha gereksiz yere çevirdim.

Dışarı çıktığımda, gökyüzü akşamın renkleriyle yanmaya başlamıştı — turuncu, tepelere yapışan zengin bir indigo rengine dönüşüyordu. Buzdolabından bir bira aldım, kapağını açtım ve sessizliğin beni sarmasına izin vererek çitlere doğru yürüdüm.

Levi çoktan oradaydı.

Çitin üzerine tünemiş, kolları en üst basamağa asılmış, Stan'in mülkünün uzak ucuna bakıyordu, sanki yaşlı adamı geri getirmek için iradesini kullanmaya çalışıyor gibiydi.

Sessizliği beni şaşırtmadı. Beni şaşırtan, benim orada olduğumu fark etmesinin bu kadar uzun sürmesiydi.

"Stan biliyor muydu sence?" diye sordu sonunda, bakmadan. "Ölmek üzere olduğunu?"

Burnumdan nefes verdim. "Yaşlıydı. Bazen böyle şeyler olur."

Levi yavaşça başını salladı ve burnunu sildi. "Bana içtenlikle 'dostum' diyen tek kişi oydu."

Şişeyi daha sıkı kavradım.

"Bana başarısız biriymişim gibi davranmadı," diye ekledi, sesi artık daha alçalmıştı. "Bir kez bile." "Ben de onu özleyorum." Göğsüm ağrıyordu ve oğluma bakarken boğazıma sözcükler takıldı.

"Sen beceriksiz değilsin. Anlıyor musun?"

Levi'nin gözleri yere indi ve sadece başını salladı. Sözlerim zorla çıkıyordu ama o anlamayı hak ediyordu. "Ciddiyim. Sen iyi bir çocuksun. Eğer bir şey olursa ne yaparım bilmiyorum..." Bu cümleyi tamamlamaya cesaret edemedim. Sözlerim gözyaşlarıyla boğuldu ama Levi'yi sıkıca kucakladım.

Yine ağır ve yoğun bir sessizlik çöktü.

Levi sonunda geri çekildi ve sordu, "Çiftlik şimdi ne olacak?" "Bilmiyorum."

Gerçek acı bir tada sahipti. "Ama birçok insan bu konuda fikirleri olacak."

Levi başını sallayarak onayladı. Sonra bana döndü, gözleri sabit. "Onu özlemek normal, baba."

Hiçbir şey söylemedim. Söyleyemedim. Sadece, eğri büğrü bir dünyada ayakta kalmaya çalışan bir adam gibi orada durdum.

Ve sonra Levi, eskiden Pop-Tarts için öfke nöbetleri geçiren bu çocuk, elini uzattı ve omzuma koydu. Kararlıydı. Emin.

Bu, hazır olduğumdan çok daha sert bir darbe oldu. Oğlumu sıkıca sarıp, ikimiz de her zaman komşumuzdan daha fazlası olan yaşlı adam için ağladık.

O gece, Levi yatmaya gittikten çok sonra, kendimi kanepede, elimde telefonumla ve sesi kısık halde buldum. Instagram'ı neden açtığımı bile bilmiyordum. Belki de düşünmeden ekranı kaydırıp günü unutmak istiyordum. Belki de Stan veya çiftlik hakkında başka kimse bir şey paylaşmış mı diye bakmak istiyordum.

Sürpriz bir şekilde, ilk olarak Kit Darling'in paylaştığı bir video çıktı.

Altında "*Stan ve Elodie'nin hayallerini gerçekleştirmelerine yardım edelim! Buradan bağış yapın!*" yazıyordu. Ardından parlak, göz alıcı ve sinir bozucu derecede coşkulu bir link vardı.

Beynim ne olduğunu anlamadan parmağım videoya dokundu. Elodie'nin gülümsemesi ekranı doldurdu.

Hallmark filminde rol almış ve yanlışlıkla bir çiftliğe gelmiş gibi görünen geniş kenarlı, sarkık bir şapka takmıştı. Video eski olmalıydı çünkü arka planda Stan da onunla birlikte gülüyordu.

Elodie'nin yüzü, kucasına tırmanan bir yavru keçiye bakarak geniş bir gülümsemeye büründü ve yüksek sesle, filtrelenmemiş, saf bir neşeyle güldü. Burnu kirle lekelenmiş, yanakları kızarmıştı ve o kadar canlı görünüyordu ki, onu izlemek acı veriyordu.

Elodie yaz gibiydi, dikkatli olmazsan boğulabileceğin türden bir sıcaklık gibiydi.

"Keçi yogası hakkında ne düşünüyorsunuz, Star Harbor?" diye kamera'ya alaycı bir gülümsemeyle sordu.

Arka planda Winnie, "O yoga keçisi değil! O zıplayan keçi!" diye bağırdı.

Video mükemmel bir komedi zamanlamasıyla kesilmişti ve beğenilerin sayısını gördüğümde dişlerimi sıkmaya başladım: 12,7 bin.

Sonra yorumların selini okudum: "Bu kız sihirli." "Stan, o çiftliği onun ellerine bırakarak ne yaptığını çok iyi biliyordu." "Beni mahvetsin, keçi yogasına giderim."

Gölüşü donmuş yüzüne baktım, sanki onu yıllardır tanıyormuş gibi o aptal keçiye elleriyle sarmıştı.

Lanet olsun, o çok güzel.

Sadece görünüşüyle değil, tabii ki o da yardımcı olmuştu, ama hiç çaba sarf etmemesiyle. Tamamen kendisi olarak insanları kendine çeken haliyle güzeldi.

Topluluk onu seviyordu. Ona

inanıyorlardı.

Kahretsin, ben de inanabilirdim... eğer yoluma çıkmasaydı.

Ertesi sabah kahve almak ve kafamı toplamak için fırına uğradım, ama bu olmadı — içeri girer girmez onları duydum.

Üç Bekçi — Cora, Harriet ve Lorraine — arka tarafta pencere kenarında oturmuş, sanki sahnedeymiş gibi sohbet ediyorlardı.

"O Darling kızı başka bir şey," dedi Harriet, peçeteyi origami gibi katlayarak.

"Bu kasabayı yeniden canlandıracak," diye onayladı Cora, telefonuna doğru başını sallayarak, keçi yogası videosunun tekrar tekrar oynadığı ekranı işaret etti.

"Ben bağış yaptım. Sen yaptın mı?" Lorraine, sanki az önce beni bıçaklamamış gibi çayını yudumlarken sordu.

Tek kelime etmedim, gerek yoktu. Cora başını kaldırıp beni tezgâhta gördü ve diğerlerine dirsek attı. Konuşmaları yavaşladı, sesleri alçaldı ama durmadı ve bu durumu daha da kötüleştirdi.

Kahvenin parasını ödedim, sıkı bir teşekkür mırıldandım ve çenemi sıkarak dışarı çıktım. Bu kasabada saygı görmeye alışkındım, önemli konularda insanların güvendiği biri olmaya alışkındım.

Şimdi? Şimdi, sevilen yerel kahraman ve onun hayallerinin önünde duran adam bendim.

O gece, kendime eve uzun yoldan gideceğimi söyledim. Kafamı boşaltmak için araba kullanmam gerektiğini söyledim.

Ama bunun yerine, Star Harbor Çiftliği'nin yanındaki yolda, camları açık, kesilmiş çim ve alacakaranlık kokusuyla dolu havayı içime çekerek, onu bulana kadar sürmeye devam ettim.

Kısa şort ve tişört giymiş Elodie'nin saçları dağınık bir topuz halindeydi, yanağı savaş boyası gibi kirle kaplıydı. Winnie ile birlikte bir ekipman kulübesinin yanında durmuş, direklerin arasına parlak afişler asıyordu

ocuk ise "ABC Őarkısı" ile Taylor Swift'in bir Őarkısının nakaratını karıştırmış gibi bir Şey söylüyordu.

Elodie'nin kahkahası yankılandı ve onu kaburgalarımnda hissettiğime yemin edebilirim. O kadar mutlu görünüyordu ki.

Çok sağlam. Çok *emin*.

Stan'in gördüğü buydu — sadece çekicilik değil, kalbi. Azim. Elodie'nin dümeninde geçecek muhteşem bir gelecek.

Ne yaptığımı fark etmeden kamyonetten indim. itlere, ona doğru bir adım attım.

Elodie beni görmedi; yeğeniyle geçirdiği o küçük altın anın tadını çıkarmakla meşguldü.

Orada durdum, kalbim sanki bir Şeyi yerinden oynatacakmış gibi göğsümde çarpıyordu.

Ona gitmeyi çok istedim. İimin büyük bir kısmı o çizgiyi açıp, ikimizin de beklemediği bir yere varabilecek bir konuşma başlatmak istiyordu. Stan'i özlediğimi, ne yapacağımı bilmediğimi söyleyebilirdim. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım onu düşünmekten kendimi alamadığımı söyleyebilirdim.

Ama yapmadım.

Çünkü o çizgiyi şimdi aşarsam... geri dnebileceğimi bilmiyordum.

Yutkundum ve otele dönene kadar sürmeye devam ettim. Kamyoneti park ettim ve arkama bakmadım.

YİRMİ ALTİ

CALLUM

Bu zavallı kadını takip etmeyi bırakmalısın.

Star Harbor Çiftliği'nin önünde yavaşça dururken, parmaklarım aşınmış deri direksiyona vururken kafamdan geçen düşünce buydu. Gitmem gereken yerler vardı. Yapmam gereken işler.

Ama bunun yerine orada oturup onu izledim.

Yine.

Orada olmanın hiçbir haklı sebebi yoktu, ama ona bir özür borçlu olduğum hissini bir türlü atamıyordum. Keepers ile olan toplantıda paniklemişim. Bir planım olmadan araya girmiş, Elodie'yi ezip geçmişim ve o günden beri kendimi suçluyordum.

Sorun şu ki, beni ayakta tutan tek şeyin restoran olduğu gerçeğini ona nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Oysa toplantıda ona karşı gösterdiğim duygusuz davranışlar, ondan uzak kalmaya dayanamayacak hale gelene kadar içimi kemiriyordu.

Sorumluluğumun hanede olduğunu biliyordum: arka kapının kırık mandalını tamir etmek, yeni misafirlerin ihtiyaçlarını karşılamak, mutfakta hazırladığım ekşi mayayı kontrol etmek. Onunla hiçbir ilgisi olmayan bir sürü şeyle kendimi meşgul edebilirdim, ama kendimi çiftliğin kenarında dolaşırken buldum.

Daha önce bu hatayı yapmamış bir aptal gibi onu izledim. Elodie Darling'i istemenin doğrudan belaya yol açtığını henüz öğrenmemiş bir aptaldım.

Ama bela çok çekici görünüyordu.

Toprağın içinde diz çökmüş, bilekleri toprağa gömülü, alnı konsantrasyondan çatlamıştı. Elodie tabii ki çıplaktı, yeşil lastik çizmeleri gelişigüzel bir şekilde yanına atılmıştı. Bacakları altına kıvrılmıştı, baldırlarının kıvrımları toprağa bulanmıştı, kesik şortu güneşin ısıttığı tenini gösterecek kadar yukarı çıkmıştı. Güneş omuzlarına altın bir parıltı saçıyordu ve o, kulaklarının arkasına kaçan bir bukleyi düzeltmek için elini kaldırdığında, çenem gerildi.

Beni bu kadar etkileyen tavırları beni rahatsız etmeliydi. Bir parçam, onun beni fark etmemi sağlamasından nefret ediyordu. Her zaman vanilya ve daha yumuşak bir koku yaydığını hatırlamamalıydım. Sadece varlığıyla bir odayı aydınlatabildiğini bilmeme gerek yoktu. Onun kararlılığının, gördüğüm en sinir bozucu güzel şey olması beni ilgilendirmezdi.

Başka bir ben olsaydım sinirlenirdim, ama o anda sinirlenmedim.

Elodie, kız kardeşi ve yeğeni girişin yanında, yeni tabelanın hemen yanında çalışıyorlardı. Taze boyanmış, temiz ve net bir şekilde, "Star Harbor Farm" yazısı hoş bir yazı tipiyle yazılmıştı, renkleri saf ahşap üzerinde parlak görünüyordu.

İç çekerek saçlarımı elime aldım ve ilk başta durduğum için kendime lanet ettim. Ama kamyonu geri vitese almadan önce, bakışlarım ondan geçip diğerlerine, ailesine kaydı. Annesi, babası, kız kardeşleri ve Levi.

İçim burkuldu.

Oğlum kenarda durmuş, orada ne işi olduğunu bilmiyormuş gibi ağırlığını bir ayağından diğerine aktarıyordu. Elodie'nin annesi Levi ile konuşuyordu, sesi sıcak ve rahattı, ve söylediği her şey Levi'yi biraz daha dik durmasına neden oldu. Levi'nin omuzları, sanki ona gerçek bir şey veriliyormuş gibi, basit ama önemli bir iş veriliyormuş gibi dikleşti.

Kendimi ikna etmeden kamyonetten indim ve botlarımın altında çakılların çıkırdaması beni ele verdi. Levi başını kaldırdı ve gözleri bana takıldı.

Yüzünde belirsiz bir ifade belirdi, sonra çenesini kaldırdı. "Gitmem mi gerekiyor?"

Elodie'nin annesi bana dönüp baktı, yeşil gözleri kenarlarından kırıştı. "Tabii ki hayır, tatlım." Levi'nin omzuna, kendi çocuklarına gösterdiği

kendi çocuklarına gösterdiği aynı samimi sevgiyle Levi'nin omzuna hafifçe vurdu. "Her türlü yardıma ihtiyacımız var."

Levi'nin yüzü o kadar aydınlandı ki, bunu göğsümde hissettim.

Ne yapacağımı bilemedim... Onun için bu kadar kolay yer açmalarına. Hiç şüphe yoktu, tereddüt yoktu, sadece... sıcaklık. Levi'nin büyükbabası ve büyükannesi yoktu. Benimkiler, ülkenin diğer ucunda, benim memleketim Nevada'da yaşıyordu ve Mary'nin anne babası yaşlıydı, ikisi de Levi henüz bebekken vefat etmişti.

Levi'nin buna ihtiyacı olduğunu, onu biraz daha dik dururken, ellerini havalı görünmek için ceplerine sokmuş halde görene kadar fark etmemiştim, ama yüzü her şeyi anlatıyordu. O buna alışık değildi, ben de öyle. Onların ona davranışları, onu yargılamadan kabul etmeleri, içime işledi.

O, böyle bir şeye pek alışkın olmayan bir çocuktü ve bu beni beklediğimden daha fazla etkiledi.

Elodie, toprakta oturduğu yerden başını kaldırıp, sessizce ilgiyle olan biteni izledi. Bakışları bana kaydı, gözleri biraz kısıldı, sanki benim orada ne aradığımı da bilmiyormuş gibi.

Eğer o anladıysa, belki bana da bir ipucu verebilirdi.

Kalmak mı gitmek mi karar veremedenden annesinin sesi duyuldu. "Orada öyle yetenekli yetenekli durmuşken, neden kendini işe yaramaz hissetmeyip şu çiçek sandığını buraya getirmiyorsun?"

Döndüm ve parlak, ağır çiçeklerle dolu ahşap sandığı gördüm. Özürümün ilk kısmını el işçiliği yaparak sunabileceğime karar verdim.

Annesine bakarken ağzımda yavaşça bir gülümseme belirdi. "Bu bir iltifattı mı, Bayan Darling?"

"Sadece, güçlü elleri olan bir erkek işini yapar derken," dedi havalı bir şekilde, kaşlarını kaldırarak kızının canını sıkıp biraz eğlenmek istediğini belli etti.

"Anne, lütfen," diye inledi Elodie. "Lütfen benimle flört etmeyi kes..." Ağzını sıkıca kapattı, yanakları pembeye döndü.

"Hayır, devam et." Topuklarımın üzerine yaslandım. "Cümleleri bitir."

Bana, daha zayıf bir adamı yere serip ters düşürebilecek bir bakış attı.

"Komşumuz." Bayan Darling sırtarak, sanki yıllardır tanıyormuş gibi koluma hafifçe vurdu.

"Sadece Callum'un o kaslarını iyi kullanabilecek bir adama benzediğini söylüyorum."

Elodie sessizce inledi ve parmak uçlarını şakaklarına bastırdı. "Anne, lütfen. O düşman, unuttun mu?"

Selene bir kahkaha bastırdı ve toprağı kazarken başını salladı. Sandığı aldım. "Nereye koyayım?"

"Buraya, yakışıklı," diye seslendi Bayan Darling ve Elodie'nin annesine attığı ölümcül bakışa gülmemek için kendimi zor tuttum.

Sandığı Elodie'nin diz çöktüğü yere taşıdım ve yanına koydum.

yanı

na "Ailen her zaman bu kadar eğlenceli mi?" diye fısıldadım.

koy Elodie keskin bir nefes vererek bir mala uzandı. "Hiç bilmiyorsun.

du

m.

burada ne işin var?"

"Özür dilemeye çalışıyorum." Gözlerim onun muhteşem yüzünde dolaştı. "Önce seninle konuşmadan toplantıya daldığım için özür dilerim."

Yutkundum, sözlerimi sindirmeye çalıştım. "Kabul etmiyorum." Gülümsememek için çenesi seğirdi.

"Önemli değil," diye fısıldadım. "Eninde sonunda kabul edeceksin."

Onun yanına çömeldiğimde dizlerimiz birbirine değdi. Taze toprak ve güneşte ısıtılmış vanilya şekeri gibi tatlı bir kokusu vardı. O mala uzanırken, ben de kasıtlı olarak aynı mala uzandım ve parmak uçlarım onun elinin sırtına değdi. Kolumda kıvılcımlar dans etti. O da öyle hissetti, nefesinin kesilmesinden, tereddüt etmesinden, kirpiklerinin benim bakışlarımla buluşacak kadar yukarı kalkıp sonra tekrar aşağı düşmesinden anladım.

Çömelip çiçeklerden birine uzandım, köklerini nazıkçe gevşettim. "Biliyor musun, yanlış yapıyorsun."

Başını bana doğru çevirdi, gözleri kısıldı. "Anlamadım?"

Toprağı dikmek üzere olduğu bitkiye işaret ettim. "Önce köklerini biraz kabartmalısın. Aksi takdirde, iyi kök salmazlar."

Kaşlarını kaldırdı, etkilenmemiş görünüyordu ama yine de dinliyordu. "Ne zamandan bahçecilik uzmanı oldun?"

Parmaklarımla toprağı yoğurdum. "Çocukluğumdan beri. Annem bahçeciliği çok severdi; sebze, çiçek, ne istersen."

Bu onu duraksattı. Dudakları hafifçe aralandı, sanki çocukluğum hakkında daha fazla soru sormak istiyor gibiydi. Bunun yerine, elinden bitkiyi aldı, hareketimi taklit ederek çalışırken omzuyla omzuma çarptı.

Geri çekilebilirdim, ama çekilmedim.

"Daha iyi mi?" diye mırıldandı, kirpiklerinin arasından bana bakarak. Göğsümde düşük ve sıkı bir şey kıvrıldı. Boğazımı temizledim.

"Daha iyi."

Küçük, yapışkan bir el aniden dizime çarptı. Aşağı baktığımda Elodie'nin yeğeni Winnie'yi gördüm, yüzü çikolata ve endişe verici miktarda kirle kaplıydı ve bana bakıyordu.

"Hala çok büyüksün," dedi, sanki bir bulmaca çözmeye çalışır gibi başını eğerek.

Kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi? Sen ise hala küçüksün."

O, eğlenerek gözlerini kocaman açarak nefesini tuttu. "Ben küçüğüm!" Gülümsedi ve Elodie'ye dönerek gömleğini çekiştirdi. "Ellie teyze, Bay Cal sana da daha büyük mü görünüyor?"

Elodie dudaklarını ısırdı, gözleri kahkaha doluydu. "Hmm... Sanırım büyüme böyle bir şey, Win. Dikkat etmezsek, Bay Cal gittikçe daha da büyüyecek." Beni işaret etti. "Özellikle de o kocaman egosu."

Winnie bana döndü ve muhtemelen oyuncak hayvanlarını kontrol etmeye karar verdiğinde yaptığı gibi beni aynı titizlikle inceledi. "Bence sen bütün bir ineği kaldırabilirsin."

"Gerçekten mi?" Sırıttım. "Bütün bir ineği mi?" Çok ciddi bir şekilde başını salladı.

"*Büyük* bir ineği."

Selene, birkaç metre ötede diz çökmüş halde gülümsedi. "Dikkatli ol, Win. Bir erkeğe güçlü olduğunu söylersen, bunu kanıtlamak için rastgele eşyaları kaldırmaya başlar."

Elodie, erken gelişmiş yeğenine konuşurken, gözleri yaramazlıkla dolu bir şekilde bana gülümsedi. "Yani, şimdi bir ineği kaldırabilir mi diye görmek istiyorum."

Eğlenerek başımı salladım. "Bu olmayacak, canım."

Winnie dramatik bir şekilde nefesini tuttu, küçük elleri yanaklarına uçtu. "Ona 'tatlım' dedin!"

Ben hareketsiz kaldım, burnumu kırııştırarak ona baktım. "Evet." Küçük ağzı büküldü. "Ama o onun soyadı."

Elodie alaycı bir şekilde güldü, elini kalbine bastırdı ve yeğenine baktı. "Kaba, değil mi?"

Winnie kıkırdadı, parmağıyla bir bukle çevirdi. "Sevgilim, annemin de soyadı. Seçmeme izin verdi ve ben de kendiminkine de bunu istedim. Hatta bana yepyeni bir ikinci isim bile aldı!"

Küçük kasırganın dans eden düşüncelerinin izini sürerken onu izledim. "Öyle mi?"

Winnie omuzlarını düzeltti ve elini uzattı. "Winifred Elizabeth *Amaryllis* Darling. Amaryllis 'ışıl' anlamına geliyor."

Gözlerim, erken gelişmiş kızına gülümseyen Selene'ye kaydı. "Doğru."

Omuz silktim. "Belki Elodie'nin de havalı bir yeni isme ihtiyacı vardır." Şahsen, Elodie aklıma her geldiğinde birkaç isim düşünmüştüm: *Trouble (Sorun)*. *Pain in the Ass (Baş belası)*. *Irresistible (Dayanılmaz)*.

Elodie, Winnie'ye kaşlarını oynattı, sonra başını bana doğru eğdi. "Sanırım bunu düşünmem gerekecek."

Onu yavaşça, dikkatlice süzdüm, bakışlarım yanağındaki toprak izine takıldığında gülümsememek için kendimi zorladım. "Öyle yap."

Benim ciddiyetime gözlerini devirdi, ama dudaklarının köşelerinin kıvrıldığını, bakışlarındaki sıcaklığı kaçırmadım.

Winnie, bizim ilgimizden memnun olarak bana gülümsedi. "Bize yardım etmek için kalacaksın."

Selene burnunu çektirdi. "Önce sormak nezakettir, Win."

Winnie'ye göz kırptım. "Patron kalmamı söylüyorsa, kalırım."

Sessizce güldüm ve bu kolay, neşeli sohbeti izleyerek başımı salladım. Elodie gözlerime baktığında, göğsümde bir şey değişti. Dizlerimin üzerine çöktüm ve sandıktan çiçekleri alıp çukurları doldurmaya başladım.

Bir ritim yakaladık, ellerimiz uyum içinde hareket ediyordu. Omuzlarımız kazara olamayacak kadar çok kez birbirine değdi. Lavanta, toprak ve yaz sıcaklığı kokuyordu, ben de bunu düşünmemeye çalıştım.

Winnie sıkılmıştı, bu yüzden Selene onu çiftlikte gezmeye çıkardı. Bay Darling bir ekiple yeni yürüyüş yolları oluşturmak için çalışıyordu ve Bayan Darling de ustabaşı rolünü üstlenerek, yürüyüş yollarını misafirler için daha çekici hale getirmek için nazikçe talimatlar ve önerilerde bulunuyordu.

Son dikimleri de bitirdik ve Elodie'nin yanağında bir leke kalmıştı. Düşünmeden elimi uzattım ve başparmağımla lekeyi sildim.

Nefesi kesildi.

Donakaldım.

Dokunduğum yerdeki cildi sıcacıktı, yanak kemiklerinde hafif bir kızarıklık vardı. Kendimi tutamadım ve o anın geçip gitmesine izin vermedim. Başparmağım bir saniye fazla kalakaldı, nabzım kaburgalarımın düzenli bir ritimle atıyordu

kaburgalarımda atıyordu. Dudakları aralandı, nefesi kesildi ve bir anlık pervasızlıkla, yumuşak dudaklarını tekrar dudaklarımın üzerinde hissetmek istedim.

Kötü fikir. Çok, çok kötü fikir.

Aramızdaki hava değişti, yoğunlaştı, gerginleşti.

Bakışları benimkilere kaydı, geniş, şaşkın, sanki ona dokunacağımı beklemiyormuş gibi. Sanki bu durumun onda yarattığı hisle ne yapacağını bilemiyormuş gibi.

Sanki *benim* hissettiklerime nasıl tepki vereceğini bilmiyor gibiydi.

Yutkundum ve elimi indirdim. "Yüzünde bir şey vardı."

Elinin tersiyle yanağını silerek, başparmağımın değdiği yeri sildi.

Kürekle işaret ettim. "Boş plastik kapları istifle, ben geri dönüşüme götürürüm."

Gözlerini kırptırdı, kendine geldi, sonra gözlerini devirdi. "Emir veriyorsun." Boş kasayı uzattım. "Bunu seviyorsun."

Dudakları, tartışacakmış gibi aralandı, ama sonra sadece başını salladı ve işine geri dönerek siyah plastik kapları istiflemeye devam etti.

Ve bir şekilde... yan yana çalışmaya devam ettik. Güneş sırtımızı ısıtıyordu, taze toprak ve çiçeklerin kokusu havada yoğunlaşmıştı. Selene'nin Elodie'yi taklit ettiği sesleri, Levi'nin sessiz kahkahaları ve Elodie'nin annesinin yarısı bile tanımadığım bir şarkıyı mırıldanması eşliğinde çalışıyordum.

Aramızda olmaması gereken bir rahatlık vardı, ama vardı.

Elodie sonunda topuklarının üzerine oturup, ellerini beline koyarak yaptığımız işi incelerken gülümsedi.

Gerçekten gülümsedi.

Kahretsin, o gülümseme göğsüme yerleşti. Sanki iki parçalı bir tahta ile vurulmuş gibi hissettim ve içimde bir şey çatladı.

Oradan uzaklaşmalı ve bununla yetinmeliydim. Öğleden sonra, ailesinin Levi'yi kabul edişi, Elodie'nin bana bakışı... Bu, sınır olmalıydı. Ama sorun şu ki, taze toprak ve yaz kokusu cildime sinmiş, Elodie sanki bir şey bekler gibi bana bakarken... O sınırı aştım.

Ona döndüm, avuçlarımdaki toprağı silkeledim. "Saat altıda seni alacağım," dedim, sesim istediğimden daha sert ve emredici çıkmıştı.

Elodie gözlerini kırptı. "Ne?"

Onun bakışlarına kararlılıkla karşılık verdim. "Bu akşam. Saat altı. Kirlenebileceği bir şey giy."

Ağzını açtı, sonra kapattı ve başını eğdi. "Bu bir randevu mu yoksa yine o özürlerden mi?"

Hemen cevap vermedim. Bunun yerine, bakışlarımı yavaşça ve kasıtlı olarak indirdim, ağzının kıvrımlarına, boğazının eğimine, orada sır gibi atan nabzına kaydardım. Gözlerine tekrar baktığımda, nefesini tuttuğunu tam olarak gördüm.

Sonunda, sesim boğuk çıkarak, "İkisi de. Saat altıda hazır ol." dedim.

Gözleri, bir tür kaçış yolu arıyormuş gibi kısıldı. "Randevuya çıktığımızı hatırlamıyorum."

Aramızdaki bu yeni değişimi beğenerek sııttım. "Hatırlayacaksın."

Ağzını açtı, muhtemelen bana kızmak için, ama sonra Selene alçak bir kıkırdama çıkardı. "Ohhh, onu sevdim."

Elodie inledi ve başını ellerinin arasına gömdü, ama gülümsemesini görebildim.

Levi, babasından utanmış gibi başını salladı. Elodie'nin annesi ise sadece gülümsedi ve işine devam etti.

Ayağa kalktım, ellerimi kot pantolonuma silerek kamyonetime doğru döndüm ve onu orada, toprakta oturmuş halde bıraktım.

Elodie düşünebilirdi, istediği kadar tartışabilirdi, ama o randevu gerçekleşecekti.

YİRMİ YEDİ

ELODIE

Kirlenmesini önemsemeyeceğin bir şey giy.

Cal'ın sözleri zihnimde yankılanırken sırtımda hoş bir ürperti hissettim. Bana çıkma teklif ettiğinde beni şaşırtmıştı, ama öte yandan tüm öğleden sonra gerçek dışı gibiydi.

Cal, Keepers toplantısındaki tepkisi için özür dilemişti. O sözleri söyleyene kadar, onun bu sözlerle ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Cal'ın çiftliğe ilgi duymasına şaşırmamıştım, bunu biliyordum, ama planlarıma karşı bu kadar alenen tavır alması çok *kişisel* gelmişti.

Bir parçam hala ona kızgındı, ama merakım daha ağır bastı. Cal, sonunda özrünü kabul edeceğime o kadar emindi ki, başka nasıl özür dileyebileceğini merak ettim.

Kaşlarını çatarak ortaya çıkıp, sanki yaptığım her şeyi yanlış yapıyormuşum gibi izlemesi tam ona göre bir davranıştı. Ama sonra yumuşadı, gerginliği azaldı ve yan yana sessiz ve düzenli bir çalışma ritmi yakaladık.

Dikim bittiğinde, o ve Levi hanın geri döndü ve ben de kalan zamanımı, kız kardeşim ve ailemin yan bakışlarından ve kıkırdamalarından kaçarak, kürekleri ve boş saksıları temizleyerek geçirdim.

Ailem, herkesin iyi yanlarını görme konusunda olağanüstü bir yeteneğe sahipti, bu yüzden elbette Callum Blackwood'a çoktan aşık olmuştu. Göğsümün altında garip bir baskı hissettim. Ben de onu görmeye başlamıştım — sadece iyi yanlarını değil, tüm o huysuzluğunun altında yatan sessiz kararlılığını da.

Dikkatli bakan herkes, karşılığında hiçbir şey istemeden çevresindeki insanlara nasıl baktığını görebilirdi. Dikkatimi vermediğimde gardımı nasıl aşabildiğini görmek tehlikeliydi.

Babam Levi'yi kanatları altına almıştı, omzuna vurup ona kare kürekle toprağa yeni bir yürüyüş yolu açmanın en iyi yolunu gösteriyordu. Yorucu, terleten bir işti, ama Levi çok çalışıyordu ve babam, her zaman övgüsünü esirgemeyen biri olarak, Levi'yi her adımında cesaretlendiriyordu. Sadece birkaç hafta önce tanıştığım somurtkan, huysuz genç hala ortalıkta dolanıyordu, ama zamanla Levi sakin, kendine güvenen bir genç adama dönüşüyordu.

Hatasının rağmen, bir yerlerde o çocuğa aşık olmuşum ve aklıma her geldiğinde gülümsemeden edemiyordum.

Banyo aynasındaki yansıma baktım. "Ve şimdi onun babasıyla randevun var," dedim yüksek sesle, heyecanım artarak.

Yansıma bana gülümsedi, gözleri parlıyordu, yanakları biraz kızarmıştı - gerginlikten değil, tehlikeli bir şekilde baş dönmesine yakın bir şeyden. Parmak uçlarımı dudaklarıma bastırdım, sanki bunu engelleyebilmişim gibi, ama durdurmak imkansızdı.

Heyecanlıydım.

Bu hislerin tadını çıkardım - cildimin beklentiyle titremesi, midemin o saçma sapan küçük dalgalanması. Cal ile iyi vakit geçirmeyi ummuyordum - gerçekten dört gözle bekliyordum ve bu kalbimin çarpmasına neden oluyordu.

Sadece Cal'ın beni böyle görmesi değil, onun beni böyle görmesini istememdi. *Fark etmesini.*

Cal Blackwood'un Star Harbor'daki en yakışıklı bekar olduğunu herkes görebilirdi. Tabii, huysuz ve içine kapanık biriydi, ama aynı zamanda nazikti; ihtiyacınız olduğunda ortaya çıkan, gösteriş yapmadan işleri halleden, umursamıyormuş gibi davranırken bile sevdiklerini koruyan bir adamdı. Tutkuyla konuşan, ama hatalı olduğunda özür dileyen bir adam.

Görünüşü insanların dikkatini çekiyordu, ama dikkatlerini üzerinde tutan şey, o sessiz, sarsılmaz kararlılığıydı.

Bir iç çekerek kıyafetlerime baktım: basit, heather gri, V yakalı, kolları kıvrımlı bir tişört. Ön kısmı, kıkırmı muhteşem gösteren bir kot pantolonun içine sokulmuştu. Tam olarak iş kotu sayılmazdı, ama Cal'ın kotun kıvrımlarını sarmasını beğeneceği için kirlenmesini göze alabilirdim.

Ayak tırnaklarım parlak pembeye boyanmıştı, Cal'ın onları göreceğini beklemiyordum

—ah, ne saçmalıyorum? İçimden büyük bir kısmı görmesini umuyordu.

Özel günler için sakladığım pahalı parfümden birkaç fışkırtım ve kulaklarıma basit bir çift altın küpe taktım. Kirlenebiliriz, ama yine de bu bir randevuydu.

Sinirlerim karnımı gıdıklıyordu, kelekleri yatıştırmak için avucumu karnıma bastırdım ve dudaklarımı büzerek düzenli bir şekilde nefes verdim. Cal beni neredeyse çıplak görmüştü ve Lantern'dan sonra bile benim yatağında kucaklaşarak geceyi geçirmiştik.

Öyleyse neden bu kadar gergindim?

O zaman anladım ki mesele sadece seks değildi. Evet, Cal ile kendimizi kollarımızın ve nefeslerimizin içinde bulmayı umuyordum, ama daha da önemlisi, Cal'ın benden hoşlanmasını istiyordum.

Saçımı düzelttim, gevşek, kıvrıkcık bir bukleyi parmağımın etrafında döndürerek şekil vermeye çalıştım. Bıraktığımda, saçım istediği gibi geri sıçradı.

Bu "beni seç" enerjisi yeni ve rahatsız ediciydi. Cal, benim için bir diken olmuştu, Star Harbor Çiftliği'ni canlandırma çabalarımın başarısız olmasını aktif olarak destekliyordu, hepsi kendi değerli *huzur ve sükuneti* için. Ama bir yerlerde, bir şeyler değişmişti. Artık o kadar huysuz değildi ve birkaç kez gerçekten yardımcı olmuştu.

Belki Cal'ın bu beklenmedik ve ilginç yönünü sevmiştim, ya da belki de benim şımarık tarafım, onu sinirlendirme ve kafasına girme gücüne sahip olduğumu bilmekten hoşlanıyordu. İçimde hafif bir titreşim hissettim ve kendi kendime güldüm.

Evet, bunun bir parçası kesinlikle buydu.

Ön kapının sertçe çalınması beni irkitti ve bir çığlık atmamı engelledim, gerginliğimin geri kalanı yerlerde dağıldı.

"Geliyorum," diye bağırdım, kendime son bir kez bakıp, yeni bir çift çorap giyerek kapıya doğru atladım.

Ahşap kapıyı açtım. "Merhaba!" diye bağırdım nefes verirken.

Cal, düşünu yeni almış ve hayallerimin gerçeğe dönüşmüş hali gibi görünüyordu. Gözlerim onun yıpranmış iş botlarından başlayarak yukarı doğru kaydı ve kot pantolonunun yıpranmış kumaşının uyluklarını nasıl sardığını takdir ettim. Tişörtünün kenarı daralan kalçalarını örtüyordu ama göğsünün V şeklindeki kısmında genişliyordu. Gri kumaş göğsünü kaplıyordu ve kolları kumaşın gücünü test edercesine kaslarını gerdi. Bakışlarım

boğazının sütununu takip etti. Tıraş olmaya zahmet etmemiştı ve o sakalların iç uyluklarımı gıdıklayacağını düşünerek bacaklarımı birbirine bastırdım.

Sonunda yüzüne ulaştığımda, gözleri şakacıydı ve dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. "Bana gözle tecavüz mü ediyorsun, sevgilim?" diye alay etti.

İçimden bir kahkaha patladı. "Yüzde *bin*," diye itiraf ettim, karnım gülmekten ağrıyordu.

Gözleri gömleği ile benimki arasında gidip geldi. "Güzel kıyafet."

Omuzlarım titredi, neredeyse aynı açık gri renkleri fark ettim. "Biz ikiziz."

Ellerimi yanlara açtım. "Aklında bu mu vardı?" diye sordum.

Cal hemen cevap vermedi. Bakışları üzerimde yavaşça ve telaşsızca dolaştı, sanki her santimini ezberliyormuş gibi. Gözlerindeki sıcaklık omurgamdan aşağı bir titreme gönderdi, onun bakışlarının ağırlığı altında cildim karıncalandı. Çenesi seğirdi, sanki bir şeyi tutuyormuş gibi kasları gerildi. Parmakları yanlarında seğirdi ve beni dokunmak istediğini ama bunu yapmamak için tüm gücünü kullandığını hissettim. "Mükemmelsin." Sesi bir oktav düştü ve düşük

tınısı göğsüme çarptı.

Onun onayından duyduğum heyecan beni sardı. "Botlarımı giyeyim, hemen geliyorum."

"Altıda hazır ol dedim."

Gözlerimi devirdim. "Saat altı üç," diye karşılık verdim, aramızdaki gerginliğin şakacı sohbetimizi bozmamasına sevindim.

Cal bir adım geri çekildi ve bana kulübeden çıkıp ön kapıyı kapatmam için yer açtı.

Kapıyı işaret etti. "Kilitleyin," diye emretti. Kafamı salladım ve döndüm. "Evet, efendim," diye alay ettim.

Sert bir *şaplak* kıcıma indi ve ben çığlık attım.

"Aynen öyle," diye kulağıma eğlenceli bir ses tonuyla fısıldadı.

Vücudumu sıcaklık kaplarken kıkırdamayı bastırdım. Gülümsayarak eğildim ve yeşil botlarımdan birine ayağımı soktum. Cal kolunu uzattı ve ben onu tuttum, ilk botu giyerken dengemi sağlamak için diğerine de uzandım. Kolumun altında ön kolu gerildi, kasları hafifçe seğirdi ama dokunuşumdan çekilmedi.

Kahretsin, neden ön kollar bu kadar seksi?

Cal kıpırdamadı ve tek kelime etmedi, ama orada durup dengemi sağlamama izin verdi, çenesi sanki çok, çok dikkatli bir şekilde bir şey düşünüyormuş gibi sıkıydı. Düzeldim, elimi kolundan çekip, yanaklarıma yayılan kızarıklığı gizlemek için kulak arkasına kaçan bir saç telini düzelttim.

Yukarı baktığımda, kulübenin önünde büyük bir dört tekerlekli araç park etmiş olduğunu gördüm. Cal'a soru dolu bir bakış attım.

Kolu geniş bir hareketle uzandı. "Arabınız, hanımefendi."

Nefesim kesilirken gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Sürer miyim?" diye sordum, heyecandan neredeyse ayaklarımın üzerinde zıplıyordum.

Cal'ın gözleri kısıldı. "Önce bizi gideceğimiz yere götüreyim, sonra istersen gezintiye çıkabilirsin."

Elimi aramıza uzattım. "Anlaştık."

Onun büyük avuç içi benimkini kapattı, avucumdan koluma kadar sıcaklık yayıldı.

Sevinçle çığlık atarak Cal'ı orada bırakıp dört tekerlekli araca tırmandım ve koltuğu okşadım. "Hadi, bin kovboy."

Cal güldü ve başını salladı. Aracın arkasına geçti, sonra lastiklerin yanındaki bir şeye uzandı. Siyah bir kask kafama oturdu ve Cal kayışları ayarladı. Kayışı bağlarken parmakları çeneme dokundu, dokunuşu sert ama dikkatliydi. Yutkundum, parmaklarının dokunduğu yerlerde cildim yanıyordu. Cal çok yakındı, ya da belki yeterince yakın değildi. Bir an gözlerimiz kilitlendi ve bakışlarım onun sıcak, kahverengi gözlerine kaydı.

Sesi yumuşak ve alçaktı. "Seni güvende tutmalıyım."

Boğazım düğümlendi. Esprili bir cevap veremedim, o çoktan gitmiş, aracın etrafında dolaşıyordu. Cal kollarını sırt çantasından çıkardı ve arkamdaki koltuğa oturdu.

Uylukları kalın ve sıcaktı. Kollarını bana dolayarak gidonu tuttu. Beynim bulanıklaşırken kolonya kokusu beni sardı. Islak bir kedi gibi geriye doğru eğilip kıcımlı ona sürtmemek için tüm gücümü kullanmam gerekti.

Derin bir nefes aldım. "Senin kaskın yok mu?"

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Ben değerli yük değilim, sevgilim." Anahtarı çevirdi ve araç gürültüyle çalışmaya başladı.

Sözleri mideme indi, yavaşça eriyen bir şey gibi yayıldı.

Değerli yük.

Bunu çok kolay söylemişti, sanki basit bir gerçekmiş gibi, sanki gerçekten öyle demek istemiş gibi. Nabzımın hızlanmasını görmezden gelmeye çalışarak zorlukla yuttum.

Drifted Spirit Inn ve Star Harbor Farm arasındaki mülkiyet sınırını takip ederek çiftliğin engebeli arazisinde zıplamaya devam ettik, ta ki sessiz bir ilçe yoluna çıkana kadar. Yolun boş olduğunu kontrol ettikten sonra Cal ilerlemeye devam etti ve bizi asfalt yoldan ağaçların arasına doğru yönlendirdi. Ormanın içimize çekilmesiyle birlikte kendimizi tamamen ormanın içinde bulduk.

Akşamüstü güneşi gökyüzünde ağır ağır duruyordu, kehribar rengi ışığı yere uzun gölgeler düşürüyor, erimiş altın gibi ağaçların yaprakları arasından süzülüyordu. İçeriye doğru ilerledikçe hava yoğunlaşıyordu. Yükselen meşe ve akçaağaçların altında hava daha serindi, nemli toprak ve çam kokusu ciğerlerime doluyordu. Lastikler düşen dallar ve dağınık taşların üzerinde çıtır çıtır sesler çıkarıyor, motorun düzenli uğultusu yaprakların hışırtısıyla karışarak gecenin yaklaştığını fısıldıyordu.

Orman, vahşi ve nefes alan, canlı bir yer gibi hissettiriyordu. Burası, zamanın farklı aktığı, ağaçların ötesindeki dünyanın var olmadığı bir yerdi. Hafif bir esinti dalları hışırdatarak akşamın serinliğini getirdi. Her şey daha sessizdi, sanki dünyanın geri kalanı bulanıklaşmış gibiydi.

Cal yavaşladı ve araç durduğunda etrafa baktım. Göz alabildiğince uzanan alanda ağaçlar, yeşillik ve hayvanlar ya da yürüyüşçüler tarafından yapılmış birkaç patika dışında hiçbir şey yoktu. Kuşlar cıvıldıyor, yapraklar hışırdıyordu, ama insan faaliyetine dair başka hiçbir iz yoktu.

Merakım uyandı ve Cal'ın dört tekerlekli motosikletten inip arkaya doğru yürürken onu takip ettim. "Plan nedir dostum?"

Cal sırt çantasını omuzlarına yerleştirdi, kaskı aldı ve arka rafına koydu. Dönüp ağaçlara baktı. "Plan, sana akşam yemeği yapmak, ama önce yiyecek bir şeyler bulmalıyız."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Mantar mı toplayacağız?" diye sordum. "Çocukluğumdan beri yapmadım!"

Cal başını salladı, sırt çantasının kayışlarını düzelttikten sonra bana döndü. "Ama önce kurallar var."

"Tabii ki var, *baba*." Onu her zaman kızdıran aptalca şakalarımın, yanaklarını hafifçe kızartmasını seviyordum.

Cal içini çekip bana en *baba* bakışını attı. Göğsümde kahkaha kabarcıkları oluşmaya başladı.

"Ben ciddiym," dedi. "İlk randevumuzda zehirlenmeni istemem. Morel mantarı mevsimi çoktan geçmiş olmalı, ama son yağmurlar sayesinde şansımız olabilir. Ama mantar söz konusu olduğunda, ne olduğunu yüzde yüz emin olmadan hiçbir şeyi yeme. Yerli türlerin çoğunu biliyorum, zehirli olanları da zehirli olmayanları da, bu yüzden yine de ağzına *bir şey* koymadan önce bana bir kez daha sormanı istiyorum."

Kaşlarım yukarı kalktı. "*Hiçbir şey mi?*"

Gülümserken yüzünde bir arzu dalgası belirdi. "Her şeyi."

Karnım kıpır kıpır oldu ama başımı salladım, ona hak verdiğim için ona bir şans verdim. Kesin olarak emin olmadan güvenli olduğunu düşündüğün mantarları yemek ölümcül olabilir ve Callum Blackwood ile tam bir randevu yaşamadan ölmek gibi bir niyetim yoktu.

İki avucumu da kaldırdım. "Hiçbir şeye dokunmayacağım. Söz veriyorum."

Cal güldü, omuzları yumuşadı ve benimle birlikte patikada yürümeye başladı. "Dokunabilirsin, mikotoksinler derinden değil, bağırsaklardan emilir."

Huysuz Cal çok çekiciydi. Zeki, koruyucu, huysuz Cal kesinlikle karşı konulmazdı.

Birbirimizin adımlarına uyarak, yoldan saptık ve düşmüş ağaçların ve çürümüş kütüklerin üzerinden atlayarak ormanın bizi sarmasına izin verdik. Cal önce çömeldi, geniş omuzları alçaldı, ön kolu dizime değdi. Yutkundum, birdenbire ne kadar yakın olduğumuzun, gömleğinin kumaşından bile hissedilen cildinin sıcaklığının farkına vardım.

Cal elimi tuttu ve yanına çömelmem için beni cesaretlendirdi. Bir eliyle elimi tutarken, diğer eliyle uzaktaki bir yeri işaret etti. "Şuradaki kütüğün üzerindeki beyaz tümseği görüyor musun?"

Başımı salladım, ama Cal'ın elini saran büyük elinden başka bir şeye konsantre olmak zordu.

"Sabahın erken saatleri ve akşamüstü, mantarların toprakla kontrastını görmek için ışığın en iyi olduğu zamanlardır. Ayrıca, mantarlar daha serin ve nemli havayı severler, yaz güneşi bazen çok sıcak olur... Şanslıyız galiba."

El ele tutuşarak devrilmiş kütüğe yaklaştık. "Nedir bu?" diye sordum, garip görünümlü mantarı inceleyerek. Krem rengi, trompet şeklinde bir şapkası ve dalgalı kenarları vardı.

"Bunlar en sevdiğim mantarlar. Chanterelles." Bir tanesini kopardı ve parmakları arasında çevirdi. "Tadı biraz cevizimsi... neredeyse biberimsi."

pişirilince çok iyi dayanırlar."

Bayıldım.

Cal'ın kütükten birkaç tane koparmasına yardım ettim ve o da onları sırt çantasındaki küçük bir file torbaya koydu. "Her zaman bir sonraki toplayıcılar için biraz bırak," diye talimat verdi. "Bizim gibi başka insanlar, hayvanlar veya böcekler olabilir."

Kalbim sıkıştı — sadece o hayvanları ve böcekleri düşünebilirdi. Gözüm, bir ağacın kenarına yapışmış parlak turuncu bir şeye takıldı. "Oh, peki ya o?" diye işaret ettim.

Cal'ın yüzünde kocaman bir gülümseme yayıldı ve beni tüm gücüyle vurdu. "İyi gözlem."

Bulduğum yere doğru yürüdük. "Raf gibi bir arada büyüdüklerini görüyor musun? Rengi de çok özel. Buraya bak." Alt tarafını gösterdi. "Solungaçları yok. Buna orman tavuğu denir. Makarnayla çok severim."

Yüzümde ciddi bir ifadeyle "Mantar alerjim olduğunu söylemem için kötü bir zaman mı?" diye sordum ve Cal'ın yüzünün düşmesini, yüzünde belirgin bir üzüntü ifadesinin belirmesini izledim. Tüm vücudu gerildi. Ağzı hafifçe açıldı, kaşları çatıldı.

Başımı geriye atıp kıkırdadım. "Şaka yapıyorum," diye güldüm. "Ah dostum, bir an için *gerçekten* üzüldün."

Cal'ın çenesi gerildi, sonra kolunu boynuma doladı ve beni kendine çekti. "Sen tam bir pisliksin."

Kolları beni sıkıca sarmıştı, vücudu benimkine karşı sıcak bir duvar gibiydi. Nefesim kesildi, kahkaha ile daha ağır bir duygu arasında kalmıştı, ne olduğunu tam olarak bilemediğim bir duygu. Başparmağı çenemi okşadı, pürüzlü kenarı içimde hoş bir titreme yarattı.

Bir an için öylece durup ona baktım, vücutlarımız birbirine yapışmış, nefeslerimiz senkronize bir şekilde girip çıkıyordu. Başparmağı kaşımın üzerinden geçip yüzümün yanına indi, sanki parmak uçları yüzümün her bir çizgisini ve kıvrımını ezberliyormuş gibi. Dudaklarım açıldı, onun dudaklarını hissetmek için yalvarırcasına.

"Duydun mu?" diye sordu, gözlerimin içine bakarak.

Gözlerimi ona dikip, duyularım aşırı yüklenmiş halde o anın tadını çıkarmaya çalıştım. Tek duyabildiğim kendi kalbimin çarpıntısıydı. Geri çekilebilirdim. Her zamanki gibi şaka yapabilir ya da onunla dalga geçebilirdim, ama öylece durdum, boğazımda atan kalbimle ona baktım.

Kalın parmakları benimkilerle iç içe geçti.

"Buraya gel," dedi, sesi öncekinden daha alçaktı. "Sana bir şey göstereceğim."

YİRMİ SEKİZ

CALLUM

DERENİN SUYU beklediğimden daha sıcaktı.

Tam olarak sıcak değil, günün sıcaklığını hafifletecek kadar serin ama güneş alçaldıkça, sıg kısımlar Temmuz sıcaklığını rahat hissedilecek kadar emmişti.

Elodie eğilip akan suyun içinden elini geçirdi. Hızlı ve tecrübeli hareketlerle botlarını çıkardı, sonra tek ayak üzerinde dengede durarak çoraplarını çıkardı.

Omzunun üzerinden bana yaramaz bir bakış attı. "Hadi Blackwood. Biraz hayatın tadını çıkar."

Nefesimi verip onu takip ettim, botlarımı çıkardım, çoraplarımı sıyırdım ve botlarımın içine tıktırdıktan sonra onun peşinden suya girdim. Pürüzsüz nehir taşları çıplak ayaklarımın altında kaygandı, ama Elodie sanki oraya aitmiş gibi, sanki su her zaman onun bir parçasıymış gibi hareket ediyordu.

Elodie daha derine girdi, suyun baldırlarına çarptığı yerde kot pantolonunun paçaları koyulaştı. Başını geriye eğdi, güneşin son altın ışınlarının yüzüne dökülmesine izin verdi ve bu beni çok etkiledi.

Güzel anlar hakkında konuşan bir adam değildim. Hayatın bu anları bedavaya verdiğine inanacak kadar çok şey görmüş, çok insan kaybetmişim. Ama orada durmuş, çıplak ayaklarıyla dereye girmiş, dudaklarında gülümsemeyle, cildinde su damlacıklarıyla onu izlerken, lanet olsun, bunlara inanmak istedim.

"El," diye seslendim, sesim istemeden sert çıkmıştı.

Dönüp bana o büyük, parlak gözlerini kırıştırdı ve gülümsedi. "Evet?"

Hemen cevap vermedim. Bunun yerine, zamanımı kullanarak onu içime çektim. Topuzundan kaçan bukleler, kenarları nemliydi. Günün sıcaklığından yanak kemiklerinde belirgin bir kızarıklık vardı. Buraya çok kolay uyum sağlamıştı, sanki her zaman buraya aitmiş gibi, sanki tam da buraya aitmiş gibi, benimle birlikte.

Ona uzanmak istedim. Onu kendime çekmek istedim. Ellerimi onun tenine değdirip, suda bana karşı yumuşak, ıslak baskısını hissetmek istedim.

"Şşş." Sessizliği bozan bir ses duyunca parmağımı dudaklarıma bastırdım ve kulaklarımı dikleştirdim. "Duydun mu?" diye fısıldadım, sesin kaynağını ararken.

O da hareketsiz kaldı, ormanın seslerine konsantre oldu.

Düşük, nefes nefese bir inilti. Bir kadının sesi, bir erkeğin keskin, tekrarlayan homurtularıyla kesiliyordu.

Elodie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım," diye fısıldayarak bağırdı.

Onları bulmak için uzağa bakmam gerekmedi. Patikanın hemen yanında, ağaçların arasında yarı gizlenmiş, kasabaya dönene kadar birbirlerinin kıyafetlerini yırtmak için sabredemeyen bir çift vardı.

Elodie, ağzını kapatarak sessizce gülmekten omuzları titriyordu, ama bana baktığında bakışları şeytani bir hal aldı ve bana doğru yürüdü. "Vay vay. Star Harbor bu gece gerçekten... hareketliymiş." Kaşları yukarı yukarı hareket etti.

Keskin bir nefes verip elimi yüzümden geçirdim. Ne düşündüğünü çok iyi biliyordum. Gözlerindeki o lanet ışıltı bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

"Aklından bile geçirme," diye uyardım, dikkatimi onun güzel yüzüne vererek.

O, sahte bir masumiyetle ve kirpiklerini kırpıştırarak nefesini tuttu. "Neyi düşünmüyorum, Cal?"

Yavaş ve kararlı adımlarla ona yaklaştım, tam karşısına gelip ona baktım. Ağzım onun ağzının üzerinde durdu. "Onlara biraz rekabet etmek hakkında."

Nefesi kesildi. Sadece birazcık, ama yeterince, ve lanet olsun, ben de cazip gelmişim.

Bir adım öne çıktım, sonra bir adım daha. Elodie'nin vücudu benimkine yapışık kalmıştı, adımlarımı takip ederek benimle birlikte ilerliyordu.

Onu en yakın ağaca yaslayıp, vücudumu vücuduna bastırabilir, ellerimle ve dudaklarımla onun bana ne kadar yakışacağını zaten bildiğim her yeri keşfedebilirdim.

ona sarılabileceğini keşfedebilirdim. Onu ne kadar çok istediğimi, kontrolümü kaybetmeye ne kadar yakın olduğumu hissettirebilirdim.

Ama o, beni gerçekten itecekmiş gibi bir hareket yaptığında—sadece duruşunda en ufak bir değişiklik, dişlerinin alt dudağının yumuşak yastığına gömüldüğünü izleyerek—parmaklarımı bileğine doladım ve onu kendime doğru çektim, ağzımı kulağına yaklaştırdım.

"Burada olmaz," diye fısıldadım, sesim alçak ve boğuktu. "İnlemelerin benim için, sevgilim. Başka kimse duymayacak."

Onun keskin nefes alışması omurgamda bir ürperme yarattı. Vücudu bir an için yumuşadı, sonra bir gülümsemeyle bunu gizledi. "Çok mu sahipleniyorsun?"

Omuz silktim, inkar etmeye tenezzül etmedim. "Şu lanet dört tekerlekliğe bin."

Gülerek itaat etti, kıyıya doğru döndü ve sığ sudan geçerek kuru toprağa çıktı.

Onu takip ettim, ıslak kot pantolonunun bacaklarına yapışmasını izledim, kotun kışının kıvrımlarını sarmasını takdir ettim. Nabzım boğazımda atıyordu, içimde düşük ve ham bir şey kıvrılıyordu.

Etrafımızdaki orman artık daha sessizdi, uzaktaki aşıklar peşinde oldukları heyecandan sakinleşiyorlardı. Hava, ara sıra yaprakların hışırtısı, uzaktaki bir kurbağanın vıraklaması ve pürüzsüz taşların üzerinden akan suyun ritmik sesi dışında durgundu.

Elodie çamurlu kıyıya ilk ulaştı, yarım saniye tereddüt ettikten sonra ayağını yere basıp kendini yukarı itti.

Çıplak ayağı nemli toprağın üzerinde kaymadan önce yarıya kadar çıkabildi.

Düşmeden önce onu yakaladım, ellerimle kalçalarını kavradım ve onu kendime doğru çektim.

Keskin nefes alışması nemli havaya çarptı ve aniden aramızda yeterince boşluk kalmadı.

Parmaklarım kalça kemiklerine bastırarak onu orada sabitlerken, kalçalarının her santimi bana yapışmıştı. Günün sıcaklığı azalmıştı ama o hala sıcaktı; sanki oraya aitmiş gibi vücudu benimkine yapışmıştı.

Sanki oraya ait olduğunu *biliyormuş gibi*.

Nefesi düzensizdi, vücudu benim tutuşumda gerilmişti, ama çekilmedi.

Başımı daha aşağı eğdim, dudaklarım omzunun boynuna değdiği kıvrımın bir parça uzağındaydı. Orada nabzını hissedebiliyordum, hızlı, hızlı atıyordu. O kokuy gibi toprak gibi ve nehir gibi su gibi, gibi bir şey gibi vahşi gibi ve

dokunulmaz, ve bir an için onu ısırarak, iz bırakmak, benim olarak damgalamak istedim.

Bunun yerine, yavaşça, bilinçli bir şekilde nefes verdim.

"Dikkatli ol, sevgilim." Titredi.

Sonra başını hafifçe çevirdi, loş ışıktaki gözlerimiz buluşacak kadar. Gözlerinde karanlık ve alaycı bir meydan okuma parladı. "Yoksa ne olur?"

Çenem seğirdi. Tutuşumu sıkılaştırdım, sonra aynı hızla onu bıraktım ve geri adım attım.

O da nefes verdi, yüzünde hayal kırıklığına yakın bir ifade belirdi, ama hemen şımarık bir bakışla maskeleydi. "Sende o cesaretin olmadığını biliyordum."

Burun deliklerim genişledi. "Beni zorlamaya devam et, ne olacağını göreceksin."

Sırıttı ve ben onu durduramadan, eğimin geri kalanını tırmanmaya başladı, kıkırdayarak. "Bütün gece kışırma bakacak mısın, yoksa geliyor musun?"

Ellerim yanlarımda yumruk oldu. "Yaramaz."

O sadece daha çok güldü, ama sesinde gerginliği duyabiliyordum, istediği kadar etkilenmemiş gibi davranmadığını anlayabiliyordum.

Kalan yolu sessizce yürüdük, dört tekerlekli araç hala uzaktaydı. Orman onu karanlığa gömmüştü, ama nerede olduğunu biliyordum. Önümden ilerledi, çıplak ayakları nemli toprağın ve dağınık yaprakların üzerinde yumuşak bir ses çıkararak ilerledi. Çoraplarımızı ve botlarımızı giydikten sonra sırt çantamı omzuma astım.

Elodie birkaç adımda bir omzunun üzerinden bakıp gözlerime bakıyordu, aramızda elektriksel bir titreşim vardı. Aracımız görünene kadar kimin kimi kovaladığını bilmiyordum.

O önce ulaştı, sanki bir şey düşünüyormuş gibi parmaklarını koltuğun üzerinde gezdirdi. Sonra döndü, arkasına yaslanıp bekledi.

Göğsü inip kalkıyordu, nefesi kısıydı. Gömleği, yapmaması gereken yerlere yapışmıştı ve ben bakışlarımı onun üzerinde gezdirdim, yavaşça ve dikkatlice, onun da gördüğünden emin olarak.

Dudakları aralandı.

Onun önünde durdum, vücut ısımla onun cildine değecek kadar yakındım.

Onu metale bastırmak, bacaklarımı bacaklarının arasına sokmak ve adımını inlemesi için inlemesi istedim. Sadece yavaşça alay etmenin verdiği işkence

beklentisinin yavaş işkencesi çok daha iyiydi. Elodie'ye düzgün bir randevu sözü vermiştim ve ona bunu vermezsem lanetlenecektim.

Dürtülerimle hareket etmek yerine, onu geçip, rafta sakladığım kaskı aldım.

O, hayal kırıklığına uğramış gibi bir nefes verdi. Ben sııttım.

O da kaşlarını çatıı.

Kaskı uzattım ve bekledim.

Uzun bir sessizlikten sonra, kaskı kapıp kafasına geçirdi. "Sen imkansızsın."

Gülümseyerek geri çekildim ve göz kırptım. "Ve sen bunu seviyorsun."

Gözleri kısıldı ama başka bir şey söylemeden koltuğa tırmandı.

Elimi yüzümden aşağıya doğru sürükledim ve yavaşça nefes vererek, bu lanet olası şeyi kafamdan atmaya çalıştım. Sıcaklık, adrenalin, sanki hangi düğmelere basacağını ve ne kadar sert basacağını çoktan biliyormuş gibi bana bakış.

Dikkatimi dağıtmam gerekiyordu.

Bu yüzden, aptal gibi, anahtarları ona attım. "Kaydır. Sürme sırası sende."

Gözleri parladı, havada yakaladığı anahtarlar lanet bir havai fişek gibi kıvılcımlar saçarken, arkasında bana yer açmak için aceleyle yerinden kalktı.

Onun sürmesine izin vermek bir hataydı, ya da belki de o gece verdiğim en iyi karardı. Bilemedim.

Elodie her zaman çılgın bir enerjiye sahipti, ama direksiyon başında bambaşka biriydi. Yollarda hızlı gidiyor, tozlar havaya uçuyor, tepelerden atladığımızda keskin, keyifli çığlıklar atıyordu. Ne zaman ona baksam, sanki yeni bir özgürlük keşfetmiş gibi sırıtıyordu.

Peki ya ben? Ben de onunla birlikte sırıtıyordum.

O kahkahayı atana kadar ne kadar gergin olduğumu fark etmemiştim. Tam, sınırsız ve doğal bir mutluluktı. Gerginliğim kaburgalarımın dökölüp gitti.

Omzunun üzerinden bana şakacı bir bakış attı. "İtiraf et. Eğleniyorsun."

Sadece başımı salladım, yüzümde kocaman bir gülümseme yayılırken bacaklarını sıktım. "Kaza yapmadan sür, sevgilim."

Kahkahası geceye yankılandı.

Drifted Spirit, vardığımızda sessizdi, akşamın son saatleri gökyüzünü koyu mor ve yanık altın tonlarına boyuyordu. Birkaç misafir verandada sandalyelerde sallanarak, ağustos böceklerinin yaz şarkılarını mırıldanırken alçak sesle konuşuyorlardı. Scratch, biz yaklaşırken en sevdiği sandalyesinden kalkıp canlandı, ama yerinde kaldı.

O park ettikten sonra, ben de motoru durdurmak için uzandım. Elodie'nin parmakları yıpranmış gidonlara bastırılmıştı. Hala sürüşün verdiği enerjiyle coşku doluydu, adrenalin ve başka bir şeyin karışımıyla, ikimizin de yüksek sesle dile getirmediği yoğun ve elektrikli bir şey.

Ona döndüm, sesimi alçaltarak. "Acıktın mı?"

Gözleri karardı, dudakları hafifçe aralandı ve ağzıma baktı. "Açlıktan ölüyorum."

Siktir.

Söyleyiş şekli, sanki sadece yemekten bahsetmiyormuş gibi, kanımda yavaşça bir sıcaklık dalgası yarattı.

Onu kucağıma çekip, herkesin önünde orada, koltukta sevişmek gibi düşüncesizce bir şey yapmadan önce arabadan indim. Dört tekerlekli motosiklet sessizdi, sadece gölün rüzgârının sesi ve içeri girerken botlarımızın altında çakılların çıtırtısı duyuluyordu.

Elodie beni arka kapıdan takip etti, mutfak zaten loş bir ışıkla aydınlatılmıştı. Oda, Helen'in daha önce ısıtmış olduğu yemeğin kokusuyla doluydu: sarımsak, kavrulmuş otlar ve çok hafif bir tatlı koku. Topladığımız mantarları aldım ve tezgaha attım, omuzlarımı silkelerek sırtımda hissettiğim gerginliği atmaya çalıştım.

"En iyi arkadaşım nerede?" diye sordu, Levi'yi kastederek. Yıllar boyunca birçok kadın ona ilgi gösterdi, ama Ellie'nin oğlumu bu kadar rahat ve içtenlikle kucaklaması tamamen yeni bir şeydi. Onu sadece bana ulaşmak için değil, bir insan olarak sevdiği belliydi. Oğluma olan ilgisi ve samimiyeti kalbimi deli gibi çarptırdı.

"Brody ile toplum hizmeti yapıyor. Ahırdaki olayın cezası olarak." Ona dokunmamaya dikkat ederek etrafında dolaştım. Bir kez başladığımda kendimi kontrol etmenin neredeyse imkansız olacağını biliyordum.

Elodie mutfğa bakarak onaylayarak mırıldandı. Her şey benim sevdiğim gibi askeri bir titizlikle temizlenmiş ve düzenlenmişti. Yüksek bir tabureye kayarak oturdu ve sanki bir şey anlamaya çalışır gibi beni izledi.

"Bunu sık yapar mısın?" diye sordu, sesi tembel ve alaycıydı. "Gece karanlık çöktükten sonra kadınlar için yemek pişirir misin?"

Gülümsememeye çalışarak tavayı ocağa koyup ocağı yaktım. "Hayır."

Dudaklarını ısırdı ve parmaklarıyla tezgaha yavaş bir ritim tutturdu. "Demek ben özelim."

Ellerim bir an durakladı, sonra yağı aldım. "Öyle görünüyor."

Dişleri yine alt dudağını ısırdı ve uzun bir süre sadece birbirimize baktık.

İşte o anda başımın belada olduğunu anladım, çünkü bu randevu sadece seksle ilgili değildi. Bu sadece onu istememle ilgili değildi. Bu, onun beni çok kolay okuyabilmesi, lanet kafamın içine girip kendini rahat hissedebilmesi ile ilgiliydi.

Ve ben ona izin veriyordum.

Alaycılığımız hala oradaydı, ama altında daha ağır bir şey vardı.

İkimizin de artık mücadele edecek gücü kalmamış bir şey.

"Sadece sana akşam yemeği hazırlamak istiyorum." Aslında ona bakmak istiyordum ve bununla ne yapacağımı bilmiyordum.

Bu yüzden her zaman yaptığım şeyi yaptım: önümdeki işe odaklandım. Önce bir tencereyi doldurup ocağa koydum, sonra nemli bir kağıt havluyla topladığımız mantarları temizlemeye başladım. Yüzüm kızardı, çünkü o her hareketimi izliyor, yargılamadan sessizce gözlemliyordu.

Mantarları doğradığım sırada bıçağımın kesme tahtasına çarpan düzenli sesi sessizliği doldurdu. Ellerimi meşgul edecek bir şeye ihtiyacım vardı, bu yüzden hızlı çalışıyordum. Tereyağı ve sarımsağın kokusu havayı doldurdu, tavaya eklediğimde cızırtısı sessizliği bir silah sesi gibi bozdu.

Elodie yumuşak, memnun bir mırıldanma çıkardı. "Biliyor musun, yemek yapabilen bir erkek tehlikeli bir şeydir."

Omzumu üzerinden baktım. "Öyle mi?"

"Evet," dedi, ellerimin hareketlerini, çalışırken ön kollarımın kasılmasını izleyerek. "Çok kolaymış gibi görünüyor. Rahat. Sanki yaparken çok iyi görünmeye çalışmıyormuşsun gibi."

Gülerek başımı salladım ve makarnayı alıp suya ekledim. "Yani şimdi yemek yapabildiğim için tehlikeli miyim?"

Yüzünü yumruğuna dayayarak öne eğildi. "Reçetesiz yemek yapabilmen ve bunu yaparken çok iyi görünmen. Bu gerçekten çifte

cinayet sayılır, gerçekten."

Ağzımın köşesi seğirdi. "O zaman daha dikkatli olmalısın."

Yavaşça nefes verdi, parmaklarını mermer tezgahın üzerinde gezdirdi. "Bunu sürekli söylüyorsun Callum, ama ben buradayım."

Evet. Orada duruyordu.

Ona baktım, *gerçekten baktım*. Saçını topladığı yerden bir bukle kaymış, yüzünü çerçevesiyor ve yeşil gözlerini inanılmaz derecede büyük gösteriyordu. O sadece güzel değildi, o...

"Muhteşem." Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim, ama gözleri benimkilere çevrildiğinde, yanaklarında beliren kızarıklık beni gülümsemeyi engelledi.

Utangaç bir el, bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdı. "Teşekkür ederim."

Oda gerildi. Hava yoğunlaştı, erimiş ve sıcak bir şeyle doldu.

Bir an birbirimize baktık, sonra boğazımı temizleyip makarnayı hızlıca karıştırdım. "Özlüyor musun?" diye sordum. "Şehri."

Elodie sorumu düşünürken ayaklarını salladı. "Dürüst olmak gerekirse, hiç özlemiyorum." Küçük bir kahkaha attı. "Yani, tabii ki. *Birkaç* şeyi özlüyorum, mesela en lezzetli yulaf sütlü latte yapan küçük bir fırın." Gözleri hayalperest bir ifadeye büründü. "Üstünde kabarık köpük ve karamel sosu olanlardan var ya? *Mmm...*"

Boğazından çıkan ses midemi kıpır kıpır etti. Hayranlık dolu sessizliğimi yargılama olarak algıladı ve burnunu kırıştırdı. "Saçma."

Başımı salladım. "Hayatın basit zevklerinin aptalca olduğunu düşünmüyorum."

"Öyle mi, Bay Blackwood?" Kaşları kalktı. "Kahvenizi nasıl seversiniz?"

"Sade," dedim ciddi bir ifadeyle, bu da onun içten, samimi kahkahasını kazandı bana — en sevdiğim kahkahası.

Elodie omuzlarını kaldırdı ve içini çekti. "Dürüst olmak gerekirse, oradaki hayatımı özlemiyorum. Burada olmak, Stan'in hayalini gerçekleştirmek için çalışmak? Bu... " Elleri göğsünün önünde hareket etti. "Beni değiştiriyor."

Kafamı eğdim, önümdeki karmaşık kadını daha iyi anlamak için can atıyordum. "Nasıl yani?"

"Hayatımı eğlence etrafında kurdum — etkinlikler, planlar, zahmetsizce çekici olmak." Kirpiklerini kırptı. "Biliyorsun," dedi, kaşları çatılırken sesi derinleşti, "erkekleri boş ver ve sadece eğlen!" Güldü, gözleri yumuşadı. "Şimdi mi? Bilmiyorum. Hiçbir zaman bir şey için *çalışmak* zorunda kalmadım

. Birdenbire çiftlikteki tüm ağır işler o kadar kısıtlayıcı gelmedi. Özgürleştirici. Eskiden kimse benim güvenebileceği biri olduğumu düşünmezdi, ama şimdi sanki bütün bir topluluk nefesini tutmuş, burayı nasıl değiştireceğini görmek için bekliyor gibi hissediyorum."

Bir adım öne çıktım ve avucumla yüzünü kavradım. Başparmağımla yüksek elmacık kemiğini okşadım. "Kabul etmek istemem ama, bu işte hiç de fena değilsin."

Elodie nefesini tuttu ve elini göğsüne koydu. "Efendim, iltifatlarınız beni utandırıyor."

Gülümsemeyi zor tutarak gözlerimi devirdim. "Ne demek istediğimi biliyorsun, yeteneklisin. Her halinden iş kadını olduğu belli."

Gülümsemesi genişledi. "Öyle mi düşünüyorsunuz?"

Çenemi sertçe sallayarak onayladım. Elodie'nin bu işte çok iyi olması ve bu durumun hayallerimi gerçekleştirmeyi sonsuz derecede zorlaştırması hoşuma gitmese de, ona yalan söyleyemezdim.

Ellie utangaç bir gülümsemeyle, "Belki bir gün," dedi. Mutfağa bakarak mırıldandı. "İnsanların kalabileceği, yemek yiyebileceği, yürüyüş yapabileceği ve oynayabileceği kendi evim?" Hüzünlü iç çekişi göğsümü sıkıştırdı. "Evet... belki bir gün."

Aramızda sessizlik hakim oldu. Sonunda Elodie'nin sesi küçük bir fısıltıyla duyuldu. "Sanırım Bekçiler'in ne yapacağını, çiftlikle ilgili kararlarını beklememiz gerekecek."

Kendi mutfağını işletme hayallerimin sabah muffinleri ve çilekli çöreklerle sınırlı kaldığını düşünerek kendi düşüncelerime daldım. Çenem gerildi. Ne kadar yaklaşmış olduğumu düşünmek beni sinirlendirdi, bu yüzden düşüncelerimi bastırıp ona odaklandım. Bir şekilde, hayalleri benimkilerle doğrudan çelişen tek kişiye akşam yemeği hazırlarken buldum kendimi.

Onun önünde damarlarım patlamadan önce bu konuyu düşünmemek en iyisiydi.

Makarnayı süzüp tabağa koyduktan sonra, tabağı onun önüne koyup, bir çatal dolusu makarnayı çevirip ilk lokmayı almasını izledim.

Tadı diline değdiği anda kirpikleri titredi ve sessiz, günahkar bir inilti çıkardı. "Cal."

Tanrım. Dudaklarından benim adım çıktı.

Yutkundum, parmaklarım tezgaha kıvrıldı, sesim boğuklaştı. "O kadar mı güzel?"

Yutkundu ve dudaklarını yavaşça, özenle yaladı. "Sana söylemiştim, tehlikelisin."

Bir adım öne çıktım, ellerimi tezgaha dayadım ve onu kapana kısırdım. "Hiç bilmiyorsun."

Çatalını masaya koydu ve yüzünü bana doğru çevirdi. "O zaman göster bana." Tereddüt etmedim.

Bir elimle ensesindeki bukleleri okşarken, diğer elimle kalçasını kavrayarak onu kendime doğru çektim. Nefesi kesildi, başımı eğip dudaklarının hemen üzerine yaklaştırdığımda parmakları gömleğimin kumaşını sıkıca kavradı.

"Bunu mu istiyorsun?" diye fısıldadım.

Titrek ama emin bir şekilde nefes verdi.

"Evet."

Dudaklarını dudaklarımla kapattım ve bu öpücükte yavaşlık ya da tereddüt yoktu. Bu bir çarpışmaydı, ateş, dişler ve nefes nefese bir arzu, sanki ikimiz de çok uzun süre aç kalmış ve sonunda, sonunda dişlerimizi geçirebileceğimiz bir şey bulmuş gibiydik.

Elleri dolaştı, omuzlarımı, kollarımı kavradı, sanki derimin içine girmek istercesine beni kendine çekti. Onu bıraktım, istediği her şeyi almasına izin verdim, çünkü *lanet olsun*, ben de buna ihtiyacım vardı.

Bundan nasıl geri döneceğimizi bilmiyordum. Umursadığımı da bilmiyordum.

Elodie öpücüğü ilk bozdu, zar zor, nefesi dudaklarımla üzerinde düzensizdi. "Biz..." Yutkundu, beynindeki sisi temizlemeye çalışır gibi gözlerini kırıştırdı. "Yani, biz öyle yapamayız..."

Onu inceledim, başparmağımı çenesinin boyunca gezdirdim, dokunuşumun altında nabzının atışını hissettim. "Ne? Mutfağında tam bir sağlık kuralları ihlali mi yaşayalım?"

Nefes nefese gülerek, parmakları hala gömleğime sıkıca tutunmuş halde. "Bu tezgahı kirletmek' diyecektim, ama evet, o da var."

"O zaman daha uygun bir yer bulmamız gerekecek." Kalçalarını tutup tabureden kaldırdım ve omzuma attım. Onu koridora doğru taşıdım, ışıklar loştu ve han sessizdi, o ise kıkır kıkır gülüyordu.

Elini benimkine daha sıkı tuttu ve yatak odamın kapısına vardığımızda onu yere indirdim.

Kaşlarını kaldırdı, gözleri yaramazlıkla parlıyordu. "Burası kurallara uygun bir yer, değil mi Bay Blackwood?"

Kapının kolunu çevirip onu içeri çektim, sesim alçak ve kısık çıkıyordu. "Hadi öğrenelim."

YİRMİ DOKUZ

CALLUM

Onu yatak odasına doğru ittim, ellerim belini kavradı, nefesleri benimkiyle aynı hızda hızlanmıştı. Kapı arkamızdan kapandı, pencerelerin ötesindeki gecenin düşük uğultusu ve ağır, düzensiz nefeslerimizin ritmi dışında odada tek ses yoktu.

Elodie'nin dudakları benim öpücüklerimden şişmiş, aralanmıştı, başını geriye eğip bana bakarken göz bebekleri büyümüştü. "Cal..."

"Evet, hayatım?" Sesim alçaktı, bastırduğım her şey yüzünden boğuktu.

Yutkundu ama bakışlarını kaçırmadı. Tereddüt etmedi. "Dokun bana."

Siktir.

Sıcaklık içimi kapladı, ateşli ve şiddetli, ama kendimi tuttum. O aceleye gelmeyi hak etmiyordu. En yakın yüzeye karşı çılgınca sevişmeyi hak etmiyordu, her ne kadar bu çok cazip gelse de.

Onun yerine, ellerimi yavaşça, kasıtlı olarak yanlarına kaydırdım, avuçlarımın altında titrediğini hissettim. Onu kendime çekip, ağzımı çenesinin kıvrımına bastırıp, daha aşağıya, boğazının çizgisini takip ederek dudaklarımı gezdirdiğimde, vücudu benimkine yapıştı.

Parmakları gömleğime kıvrıldı, sanki kendini bana bağlamak istercesine sıkıca tutundu.

Onun beni çaresizce istemesini istedim. Onun mahvolmasını istedim ve onu bu halde gören tek erkek olmak istedim.

Onu çıplak bırakmak için acele etmedim, gri tişörtünü yukarı doğru iterek, pürüzsüz, altın rengi tenini santim santim ortaya çıkardım. Tişörtü başının üzerinden çıkarırken titriyordu

, göğsü düzensiz nefeslerle inip kalkıyordu.

"Çok güzelsin," diye mırıldandım, başparmaklarımla belinin narin kıvrımlarını okşayarak.

Dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi, alaycı ve sıcak. "Biliyorum."

Kıkırdandım, dudaklarım onun dudaklarını derin, yavaş bir öpücükle buldu, bir elim şeffaf sütyeninden göğsünün ağırlığını kavrayarak kaydı, başparmağımla sertleşmiş meme ucunu hissettim. Nefesi kesildi, ben de o sesi yuttum, öpücüğü derinleştirerek, vücudunun tepkilerinden tam olarak nasıl dokunulmaktan hoşlandığını öğrendim.

Bana doğru eğildi, daha yakın bastırdı, sürtünmeyi kovaladı.

"Sen de sabırsızsın," diye fısıldadım dudaklarına.

Parmakları saçlarımı kavradı, omurgamdan ateş geçirecek kadar çekerek.

"Yeterince bekledim, Callum."

Tanrım.

Onu kaldırdım, bacaklarını belime doladım ve yatağa taşıdım, yumuşak çarşafların üzerine yatırdım.

Onun üzerinde durup onu içime çekiyordum. Elodie'nin cildi ellerimin altında sıcacıktı, nefesi düzensizdi, göz bebekleri benim göğsümde yankılanan bir şeyle genişlemişti.

Parmaklarımla yan tarafını okşadım, pürüzsüz tenini ve kaburgalarının narin kıvrımlarını tadını çıkardım. Kollarını gerinmek için kaldırdı, parmaklarım keşfe çıktıkça nefesi kesildi. Ellerim daha aşağıya kaydı, danteli okşadı, sabrımın taşıdığı bir engel.

Parmaklarım sütyeninin bandının altına kaydı ve tek bir yumuşak hareketle kopardı. Askıları omuzlarından kaydı ve onu gördüğümde nefesim kesildi — çıplak, kızarmış ve mükemmel.

"Elodie," diye mırıldandım, sesimde derin bir saygı vardı.

Bana uzandı, parmakları göğsümde, karnımın çıkıntılarında kaydı, kendimi tutmamı neredeyse imkansız hale getirdi. Dizlerimin üzerine çöktüm, onu izlerken kot pantolonunu hızla çıkardım, her zaman çiftlikte giydiği o minik çoraplarla birlikte bacaklarından aşağıya doğru indirdim. Soğuk hava tenine değince titredi, ama ben onu çoktan ısıtmıştım, ellerim yavaşça, kasıtlı olarak yukarı doğru kaydı, onu tahrik ediyordu.

"Sana bak," diye mırıldandım, gözlerim onun üzerinde dolaştı.

Dudakları aralandı, vücudu dokunuşuma doğru kıvrıldı, sessiz bir yalvarış. Buna cevap vermekten çok mutluydum.

Kendi kot pantolonumu, boxer şortumu, aramızdaki son engeli de atmak için yeterince uzun süre ayakta durdum. Gözleri hareketlerimi takip etti, karanlık ve aç, boynunda kızarıklık yayıldı.

Üstüne tırmandım, kollarımla onu kuşattım. "Gördüğün hoşuna gitti mi, sevgilim?"

Cevap vermedi, sadece yavaş, günahkar bir gülümsemeyle parmakları karnımın üzerinde kaydı, aşağı indi ve vücudumu sıkıca kilitleyen bir şekilde penisimi sardı.

Siktir.

Dişlerimi sıkarak eğildim ve dudaklarımla dudaklarına dokundum.

"Dikkatli ol," diye uyardım, sesim sert çıkmıştı. "Yoksa daha başlamadan bitecek."

Kıkırdaması yumuşak, nefes nefeseydi, ama kalçalarımı döndürüp onun sıcaklığına bastırarak kaçınılmaz bir şeyin eşiğine gelince keskin bir nefesle kesildi. Parmaklarım ıslak ve beni bekleyen amını buldu. Deneme ve alay ederek, klitorisini daireler çizerek içinden geçtim. Bir parmağımı, sonra iki parmağımı içeri soktuğumda, nefes nefese kalmış ve elime doğru kıvrılmıştı. Dövmeli parmaklarımın içinde kayboluşunu izledim. Parmaklarım içeri girip çıkarken başparmağım klitorisine baskı uyguladı ve orgazmını kozasından çıkardı.

Parmakları pazılarımı kavradı, tırnakları derime batarken sırtını bana doğru kavisledi, beni içeri davet etti. Acele etmedim, henüz değil. Bunun tadını çıkarmak istedim. Vücudunun hareketleri, ben pozisyonumu ayarlarken keskin bir nefes alırken dudaklarının açılması. Penisim girişini okşadı, yumuşaklığını tembel vuruşlarla izleyip tadını çıkardı.

Yavaşça, santim santim içine girdim. Etrafımda gerildi ve nefesi boynuma titreyerek çarptı.

Elleri kollarımdan omuzlarıma kaydı, nefes nefese saçlarımla okşadı. *Sonunda*, tamamen oturana kadar daha derine battım ve dünyada başka hiçbir şey kalmadı.

Sıcaklık sıcaklıkla buluştu, çıplak ten çıplak tenle. Elleri sanki her santimini ezberlemek istercesine sırtımı okşadı, dokunuşları kendinden emin ve sahipleniciydi.

Kalçalarımı salladığımda tekrar nefes nefese kaldı, onu ne kadar istediğimi tam olarak hissetmesini sağladım.

"Cal—"

"Seni tutuyorum," dedim boğuk bir sesle, dudaklarımı vücudunda gezdirerek, onu tadarak, onu tahrik ederek, onu doruğa çıkarmak için geri çekip tekrar aynı şeyi yapmak için

Onun titremesini, nefes nefese kalmasını, altımda parçalanmasını istiyordum.

Onun güzel küçük amcığı beni sıkıca ve mükemmel bir şekilde kavradığında, sanki benim için yaratılmış gibi, sanki benim kadar uzun zamandır bunu bekliyormuş gibi, omurgamın aşağısında bir sıcaklık hissettim.

Onu izleyebilecek kadar geri çekildim. Gözleri kararmış, dudakları şişmiş, göğsü düzensiz nefeslerle inip kalkıyordu.

"İyi misin?" Zar zor dayanıyordum, kontrolüm kaybolmak üzereydi. Nefes nefese başını salladı, parmakları cildime sıkıca yapıştı. "Daha fazla."

Düşük bir küfür ettim, alnımı alnına bastırarak çekildim ve yavaşça, sabit bir şekilde tekrar içine girdim. Uzun, işkence gibi bir ritim, onu inlemeye, vücudunu benimkine doğru kıvrılmaya, daha fazlasını istemeye itti.

"Çok iyi hissettiriyorsun," diye mırıldandım, dudaklarım yanağına, çenesine değiyordu. "Çok mükemmel."

Kollarını boynuma doladı, beni kendine çekti, her derin itişte vücudu bana doğru kıvrıldı.

Bunun sonsuza kadar sürmesini istedim. Onu uçurumun kenarına sürükleyip onun peşinden atlamak istedim. Onun sıcaklığı, yumuşaklığı, ateşiyle sarılmış kalmak istedim.

Nefesi tekrar kesildi, tırnakları sırtıma batarken bana sıkıca sarıldı ve boşaldı. Vücudu titredi, zevk aramızda yayıldı, omurgamı sardı ve beni içine çekti.

"Elodie," diye inledim, başımı omzunun kıvrımına bırakarak kendimi teslim ettim, her şeyi hissetmeye izin verdim.

Son hatırladığım şey, adımın fısıldaması, dudaklarının şakağıma bastırması, vücudunun benimkinin altında titremesiydi.

Titremeler onu sarsıyordu, küçük artçı sarsıntılar nefesinin cildimi okşamasını sağlıyordu. Kalbim hala deli gibi çarpıyordu, vücudum ağır, doygun, ama onun sıcaklığından uzaklaşmak istemiyordu.

Alnımı alnına bastırarak nefesimi düzenlemeye çalıştım, onun hissine kendimi kaptırmaya çalıştım — altımda yumuşak ve esnek, bacakları hala kalçalarımı gevşekçe sarmış, parmakları sırtımda yavaş, tembel daireler çiziyordu.

Nefes vererek, şakağına uzun bir öpücük kondurdum ve sonra ikimizi yan yatırdım, onu da yanıma çekerek, henüz ondan ayrılmak istemiyordum. Çarşafın etrafımızda karışmıştı, ter damlaları cildimizde soğuyordu, ama ikimiz de düzeltmek için kıpırdamadık.

Göğsüme yaslandı, dudakları köprücük kemiğimi okşadı, nefesi hâlâ düzensizdi. "Vay canına," diye fısıldadı, sesi boğuk

ve sıcak bir sesle fısıldadı.

Alçak bir kahkaha attım ve nemli bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdım. "Fena değil, ha?"

Elini göğsüme vurdu, ama arkasında gerçek bir güç yoktu. Sadece sıcaklık. Sadece tehlikeli bir şekilde mutluluğa yakın bir şey.

Bir süre öyle kaldık, sadece nefes alıp vererek, ikimizin de beklemediği ama ikimizin de ihtiyaç duyduğu bir şeyin sessiz sonrasını yaşayarak. Parmaklarımı omurgasının kıvrımlarında yukarı aşağı gezdirdim ve o iç çekerek bana daha da sokuldu.

Sonra, yumuşakça, neredeyse dalgın bir şekilde, göğsümdeki birçok eski yara izinden birinin üzerinden parmaklarıyla geçti. Elodie'nin parmakları cildimin üzerinde hayalet gibi gezindi, omzumdan kolumun boyunca uzanan yara izlerinin pürüzlü çizgisini takip etti. Bunlar, bir kutuya tıkıp uzun zamandır düşünmediğim geçmiş hayatımın, geçmiş halimin hatıralarıydı.

"Nerelisin?" diye mırıldandı, sanki sadece coğrafi bir bilgiyi sormuyormuş gibi, eskiden kim olduğumu soruyormuş gibi.

Yutkundum ve burnumdan nefes verdim. "Hiç gitmediğin bir yer. Nevada'da küçük, önemsiz bir kasaba."

Bir an sessiz kaldı, bunu sindirmeye çalıştı, sonra "Ve buraya Mary yüzünden geldin," dedi.

Bu bir soru değildi.

Tavana bakarak, parmaklarım çıplak sırtında hareketsiz kaldı. "Ailesi buradaydı, Wes, anne ve babası. Hamile kaldığında, buraya yerleşmek mantıklı geldi."

Elodie hareketsiz kaldı, parmakları artık göğsümün üzerinde hareket etmiyordu. "Onu sevmiştin." Sesinde kıskançlık yoktu, sadece sıcaklık vardı.

Tereddüt ettim, cevabı bilmediğimden değil, gerçek karmaşıktı. Her zaman öyleydi.

"Karmaşıktı," itiraf ettim, sesim istediğimden daha sert çıkmıştı.

Elodie ısrar etmedi. Sessizliği anlamsız sözlerle doldurmadı ya da düzeltilmesi gerekmeyen bir şeyi düzeltmeye çalışmadı. Bunun yerine, ellerini yüzüme götürdü, çenemi kaldırarak bakışlarımın onun bakışlarıyla buluşmasından başka bir seçenek bırakmadı.

Gözleri benimkileri aradı, talep etmeden, beklemeden, sadece bekliyordu.

Ben de ona anlattım.

Mary ve benim bir anlık bir ilişki yaşadığımızı, epik bir aşk hikayesi olmadığını söyledim. nasıl genç ve pervasız yakalandığımızı kolay bir şeye kapıldığımızı

asla kalıcı olması düşünülmemiş bir şey. O hamile kaldığında ciddi bir ilişkimiz bile yoktu.

O bana söylediğinde tereddüt etmediğimi söyledim.

"Tek başına yapmak istedi," diye itiraf ettim, sesim kısık. "Ama buna izin veremezdim. Bir söz vermiştim. Ona. Bebeğe. En iyi arkadaşıma. Yanında olacağıma, ne olursa olsun orada olacağıma söz vermiştim ve bundan geri dönemezdim."

Elodie dinledi, parmak uçlarıyla omzumun üzerinde yavaşça, dalgın dalgın daireler çizdi. Yargılamadı. Hatta kıpırdamadı bile. Her şeyi olduğu gibi, tamamen ve eksiksizce özümsemediği gibi, sözlerimi de özümsemedi.

"Onu sevmeye başladım," dedim sonunda. "Ama belki de olması gerektiği gibi değil. Kesinlikle hak ettiği gibi değil, ama o benim ailemdi. Ve Levi... Onun varlığını öğrendiğim andan itibaren onu sevdim. Bu hiç değişmedi."

Beni uzun bir süre inceledi, sanki çatlakları, geçmişimin ağırlığıyla yeniden şekillenen parçalarımı görmeye çalışır gibi.

Sonra yumuşak bir sesle sordu, "Hiç pişman oldun mu?"

Düşünmeme bile gerek yoktu. "Bir saniye bile."

Dudakları aralandı, ifadesinde okunamayan bir şey belirdi. "Sen çok iyi bir adamsın, Cal."

Düşünsenize, nefret etmeye karar verdiğim tek kadın, benim iyi bir adam olduğumu düşünüyor.

Sessizce güldüm ve başımı salladım. "O kadar emin değilim."

"Ben biliyorum." Göğsüme, tam kalbimin üzerine bir öpücük kondurdu. "Sanırım senin hakkında gerçekten nefret ettiğim tek şey, seni nefret etmeyi imkansız hale getirmen. Özellikle de o ilk gece, elinde beyzbol sopasıyla odama daldıktan sonra, bana yara bandı bırakmıştın."

Göğsümde bir kahkaha patladı. Artık kendimi tutamıyordum, çünkü o beni görmüştü, sadece dinlememişti, anlamıştı. Onu tekrar öptüm.

Bu sefer dikkatli davranmadım. Bu sefer kendimi öpücüğe verdim ve ona her şeyi ne kadar değiştirdiğini gösterdim.

OTUZ

ELODIE

VÜCUDUM ENERJİYLE TITRIYORDU.

Cal beni nefes alamayacak kadar öptüğünden, beni yatağa bastırıp yavaş, yıkıcı bir hassasiyetle parçaladığından beri saatler geçmişti. Ama onun çarşaflarının arasında yatarken, cildim hala kızarmış ve nefesim hala düzensizken, uyku imkansız geliyordu.

Parmaklarım göğsünde tembel desenler çizerek avucumun altında düzenli olarak inip çıkan nefesini hissettim. Sıcak, sağlam ve çok *derinlerdeydi*. Beni korkutan da buydu, çünkü Callum Blackwood sadece yatağıma attığım bir adam değildi.

Tartışmalarımız, şakalaşmalarımız, birbirimize bir milim bile taviz vermememiz arasında bir yerde, ona aşık olmaya başlamıştım.

Ve bu çok tehlikeliydi.

Cal gibi erkekler mi? Onlar düşmedi.

Parmakları sırtımın çıplak derisi üzerinde kaydı, sesi derin, uykulu bir uğultuydu. "O kafanın içinde neler dönüyor, sevgilim?"

Hayatım. Neden bana böyle seslendiğinde bu kadar hoşuma gidiyordu?

Yüzümü ona doğru çevirip baktım, burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu. "Sadece düşünüyordum."

Kaşlarından biri kalktı. "Kulağa tehlikeli geliyor."

Parmaklarım karnının üzerinde aşağı doğru kaydı. "Son iki saati çok, çok tehlikeli olduğunu kanıtlamakla geçiren adamın lafı bu mu?"

Düşük, memnun bir kahkaha içinden geldi. "Hala tek parça mısın?"

Gülümsedim. "Zar zor."

Eli omurgamdan aşağı kaydı, tembel, sahiplenici bir dokunuşla, sanki hala beni sahipleniyormuş gibi, hatta o anın hazzının ardından bile.

"Hiç garip olduğunu düşündün mü?" diye sordum, düşüncelerimle birlikte sözlerimi de akıtarak.

Cal bana bakarken kaşları çatıldı.

"Bir grup yabancıyla birlikte yaşamayı," diye açıklayarak gülümsedim.

"Ah." Başını salladı, sorumu düşündü. "Bazen, ama bu işin bir parçası."

İşin bir parçası.

Cal'ın burayı işletmeye nasıl başladığını anlatması çok üzücüydü.

Kontrol edemediği şeyler için kendini suçluyordu.

Cal'ın kollarında kendimi cesur hissederek ona daha da sokuldum. "Drifted Spirit'i işletmesen ne yapardın? Dünyada herhangi bir şey."

"Bir restoran sahibi olurdum." Cal hiç tereddüt etmedi.

Dirseklerimin üzerine yaslanıp ona heyecanla baktım. "Gerçekten mi? Çok eğlenceli!" Beynim planlar yapmak, bir yol bulmak ve bunları kusursuzca uygulamak için programlanmıştı. "Peki, neden yapmıyorsun? Eminim misafirlerin böyle bir yere akın ederdi, özellikle de yakınsa. İnsanları çekebilir ve kalacakları bir yer de olurdu." Ona iç çekerek baktım. "Rüya gibi olurdu."

Anladığım anda bakışları üzerimde kaldı. *Oh, lanet olsun. İşte buydu.*

Cal'ın çiftlik arazisi için planı tam da benim anlattığım gibiydi... Star Harbor Çiftliği yanımızda olsaydı gerçekleşmesi imkansız bir şey.

Yanaklarım kızardı ve suçluluk duygusu beynimi sardı. Doğru kelimeleri ararken gözlerimi ondan kaçırarak zorlukla yutkundum.

Cal'ın eli uzandı ve dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. Yüzümden sarkan bir saç telini kenara itti. "Belki başka bir hayatta, başka bir versiyonda."

Cal yerini değiştirerek üstüme çıktı ve konuşmayı ele geçirdi. "Ama şu anda, bu tam da yaşamak istediğim hayatın versiyonu."

Vücudu bana bastırırken sıcacıktı. Arzu tüm vücudumu sardı, ama ben iç çekerek bir dakika daha yakınlaşmak için ona daha da sokuldum. "Gitmeliyim."

Cal, bu fikre hiç de etkilenmemiş gibi homurdandı. "Kalabilirsin."

Bu teklif içimde saçma sapan bir heyecan uyandırdı ama başımı salladım. "Geç oldu, şimdi gitmezsem hiç gidemeyeceğim."

Derin, düşünceli bir ses çıkardı, sonra sııttı. "Söz mü?"

Gözlerimi devirdim ve göğsüne ittim, ama o elimi yakaladı ve dudaklarına götürdü, parmak eklemlerime yavaşça öpücükler kondurdu.

Yatağımdan kalkarken göğsümde bir sıcaklık yayıldı ve odanın dört bir yanına dağılmış kıyafetlerimi buldum. Kot pantolonumu, gömleğimi ve çoraplarımı giydim, botlarıma ayaklarımla girmeye çalışırken neredeyse devriliyordum ve içimden küfrediyordum.

Cal başlığa yaslanarak, beni az önce bu kadar mahvetmiş bir adam için fazla memnun bir ifadeyle izliyordu.

Onu işaret ettim. "Tek kelime etme."

O güldü. "Ben hiçbir şey demedim."

Gözlerimi kısarak baktım ama o yataktan kalkıp giyinmeye başlarken sırtışı daha da derinleşti.

Callum Blackwood'un yatak odasından gizlice çıkmak kolay olmalıydı. Ana binadan uzakta, birinci katta yaşıyordu.

Uyanık kimse yoktu. Ahşap zeminlerde parmak uçlarında yürüdüğümü görecekt kimse yoktu.

Ta ki kapıyı açıp Levi'yi koridorda gözleri fal taşı gibi açılmış ve aynı derecede suçlu bir ifadeyle dururken bulana kadar.

Levi, sanki az önce çıkarmış gibi kendi ayakkabılarını elinde tutuyordu, sanki biz gizlice çıkarken o da gizlice girerken yakalanmış gibi.

Uzun, donmuş bir an boyunca, üçümüz birbirimize bakakaldık. Genç, boynuna kırmızı bir kızarıklık yayılırken gerçeğin farkına vardı.

"Oh, dalga geçiyorsun, değil mi?" diye mırıldandı Levi, elini yüzüne sürerek.

Cal'ın kaşları kalktı ve çıplak, kaslı göğsünü kollarını kavuşturarak kapattı. "Diline dikkat et."

"Ciddi misin?" Levi burnunu çekerek sordu. "Şimdi *bana* ebeveynlik mi yapacaksın?" Cal hiç irkilmedi. "Neredeydin?"

Levi nefes verip boynunun arkasını ovuşturdu. "Brody benden geç kalmamı istedi. İstasyonu kapatmak için yardıma ihtiyacı vardı. Evrak işleri ve envanterle uğraşıyordum. Sana mesaj atmayı unuttum." Omuz silkti. "Sonra, şey... temel savunma hareketleri çalıştık. Brody bana birkaç şey gösteriyor."

Cal'ın kaşları hafifçe kalktı, duruşu tamamen etkilenmediğini gösterecek kadar değişti. "Öyle mi?"

Levi başını salladı, sanki bunu büyötmek istemiyormuş gibi spor ayakkabılarına baktı. "Evet."

"Şunu bir netleştirelim." Gülümsememek için kendimi zorladım, Cal'ın tarafında gibi kollarımı kavuşturdum, ama gerçekte? Yüzde bin Levi'nin tarafındaydım. "Geç saatlere kadar dışarıda kaldın çünkü... sorumlu davrandın mı?"

Levi bana bir bakış attı ve hemen anladı. Dudakları gülümsemek ister gibi seğırdi ama kendini tuttu. "Aynen öyle."

Gözlerinde eğlence parladı, sonra kapı pervazına yaslandı. "Brody sana tam olarak ne öğretti?"

Levi'nin sinirleri yüzeye çıktı ve elini kaldırmadan önce ağırlığını değıştirdi. "Birkaç temel hareket. Bloklama, bilek kurtarma. Bilmiyorum ... kavgada işe yarayabilecek şeyler."

Cal, kafasında bir şeyleri tartıyormuş gibi mırıldandıktan sonra bir kez başını salladı. "İyi. Yarın öğrendiklerini tekrar gözden geçirelim."

Levi gözlerini kııptı. "Bekle, gerçekten mi?"

Cal oğluna yumuşak bir gülümseme attı. "Brody'nin yumruk atmayı ve kendini savunmayı bilen tek kişi olduğunu mu sanıyorsun?"

Levi burnundan bir ses çıkardı, ama bu seferki tamamen mutsuz bir ses değildi, daha çok... şaşkınlık dolu bir sesdi. Gözleri Cal ile benim aramda gidip geldi ve ben, neredeyse memnuniyet dolu bir şeyin parladığını gördüm. Sanki babasının onunla ilgilenmesinden hoşlanmış gibi.

"Harika," diye mırıldandı, sanki tüm konuşma çok utanç vericiymiş gibi. "Bu, antrenman ve ders alacağım anlamına mı geliyor?"

Cal güldü. "Muhtemelen."

Levi başını salladı. "Harika."

Uzaklaşmaya başladı, ama sonra vücudu bize doğru döndü, sanki bir şey fark etmiş gibi kaşları hafifçe kalktı. Kolları yanlarına düştü ve yavaşça, bilmiş bir korku dudaklarının köşesini kııırdı.

"Oh, bir saniye," dedi, kelimeleri uzatarak. "Neden bana odaklanıyoruz? Yatak odandan bir kadını gizlice çıkaran sensin."

Cal boğazını temizledi, ayaklarını yerinden oynattı. "Kaçırmak değil. Sadece... eşlik etmek."

Levi gözlerini devirdi. "Dostum, sen neden bahsediyorsun?"

Cal rahatsız bir şekilde yer değıştirirken dudaklarım yavaşça gülümsedi. "Şey, evlat, bir kadınla birlikteyken önemli olan şey..."

Cal, yaşına uygun doğru kelimeleri bulmaya çalışırken ben hiç yardım etmedim. Tüm bu diyalog çok sevimli, hatta komikti.

"Tamam, bu zihinsel imgeye kesinlikle ihtiyacım yok." Levi öğürme sesi çıkardı ve arkasını döndü. "Artık gidebilir miyim lütfen?"

Cal, Levi'nin omzuna elini koydu. "Yetişkinliğe hoş geldin, *kardeşim*."

Levi inleyerek başını salladı ve koridordan kayboldu, ikimizi sessiz hanın koridorunda yalnız bıraktı.

Cal'a döndüm ve kollarımı kavuşturdum. "Hiç de garip değildi."

"Eh," diye mırıldandı, kollarını belime dolayarak beni kendine çekti. "Daha kötüsü de olabilirdi."

Başımı eğip ona baktım. "Nasıl yani?"

Cal'ın sesi bir oktav düştü. "Bizi yakalayanlar senin ailen olabilirdi."

Gülerek göğsüne şakacı bir şekilde ittim. Yetişkin bir kadın olsam da, yaptığımız şeyden sonra ailemle yüz yüze gelme düşüncesi yanaklarımın kızarmasına neden oldu.

O da güldü, sonra eğilip dudaklarıma uzun bir öpücük kondurduktan sonra beni yan kapıdan dışarı çıkardı.

Sıcak gece havası bizi sardı, sessizliği cırcır böceklerinin sesi doldurdu. Eli belime dokundu, beni kulübeme doğru yönlendirdi ve ben ona izin verdim. Kendimi sessizliğe, o ana ve ona bıraktım.

Gece havası çam ve toprağın kokusunu taşıyordu, ama cildim hala onun sıcaklığını taşıyordu. Dudaklarım karıncalanıyordu, vücudum hala onun dokunuşunun hatırasıyla titriyordu, ama yine de yavaş, telaşsız yürüyorduk, sanki ikimiz de gecenin bitmesini istemiyormuş gibi.

Arkamızda, Drifted Spirit ay ışığı altında sessizce duruyordu, verandanın yumuşak ışığı çimlerin üzerine uzun gölgeler düşürüyordu. Yanımda Cal rahatça yürüyordu, bir eli cebinde, vücudu o kadar gevşekti ki göğsüm biraz sızladı, sanki gerçekten rahatmış gibi. Sanki her zaman taşıdığı yükü düşünmüyordu.

Uzakta, kulübemin arkasındaki ağaçların ötesinde, tanıdık bir hışırtı kulağıma ulaştı — hafif, koşuşturma sesleri, cıvıldaama sesleri.

Dudağımı ısırarak gülümsemeyi bastırmaya çalıştım, anne rakun ve yavruları görünür hale geldi.

Cal inleyerek elini yüzüne sürdü. "Hâlâ onları besliyorsun, değil mi?"

Dudaklarımı sıkıştırıp masummuş gibi yaptım. "Ne demek istediğini anlamadım."

"Elodie." Bana bir bakış attı, ben de ona bir bakış attım.

Omuzlarımı rahatça silktilim. "Sevimli çocuklar."

O içini çekti. "Onlar suçlu."

Göğsümü tutarak nefes nefese kaldım. "Nasıl cüret edersin? Onlar ailem."

Cal uzun ve acı dolu ama mizahla karışık bir nefes verdi. "İki gece önce akşam yemeğimi çalmaya çalıştılar."

Alt dudağımı dışarı çıkardım. "Belki sadece acıkmışlardır." O başını

salladı. "Belki *ben* acıkmıştım."

"Orman haydutları" ve "tam bir tehdit" gibi sözler mırıldanırken gülümsemeyi zor tuttum, ama onların savunmasını daha fazla yapamadan, gölgelerden tanıdık, zarif bir silüet sıyrıldı ve verandanın yumuşak ışığına doğru kıvrılarak ilerledi.

Cal'ın dikkati gölgelere kaydı. Kedisi Scratch, sanki orası ona aitmiş gibi bacaklarının arasında dolanarak ona doğru koştu. Aslında, bir bakıma orası ona aitti.

Cal içini çekerek eğildi ve Scratch'in kulaklarını okşadı. "Kendine engel olamıyorsun, değil mi, küçük baş belası?" Sesi artık daha yumuşaktı, içimi burkan bir şey vardı.

Kendinden emin bir gülümsemeyle kollarımı kavuşturdum. "Seni seviyor."

Cal bana etkilenmemiş bir bakış attı, ama çömeldiğinde gördüm.

—tavırları bir anda yumuşadı, eli içgüdüsel olarak uzanıp kadının pürüzsüz, dağınık tüylerini okşamaya başladı.

"Lanet olası kedi," diye mırıldandı, sesi sıcak ve samimi bir tona dönüştü.

Scratch bir motor gibi mırıldandı, dokunuşuna doğru kıvrıldı ve sanki ay onun elindeymiş gibi ona bakarak gözlerini kırptı.

Cal kediye kucakladı, Scratch'i bir bebek gibi tuttu. Sesi daha da alçaldı, neredeyse bebek konuşması gibi yumuşadı. "Kim benim küçük yaramazım, ha? Burada sorun mu çıkarıyorsun, tatlım?"

Nefesimi tuttum, dudaklarım aralandı. *Callum Blackwood az önce kedisine sevgiyle mi seslendi?*

Kaşlarımı kaldırdım ve Cal başını kaldırıp ifademi gördüğünde, sanki az önce

önce, benim verandama ölü fareler bırakarak hediye eden vahşi cinayet makinesine tatlı sözler söylemiyormuş gibi.

Sessizliği, onun hissedebileceği kadar uzattım. Kediye yere indirirken çenesi gerildi. "Tek kelime etme." Sırıttım. "Ne demek istediğini anlamadım."

Scratch yine bacağına süründü ve ağzının köşesinin seğirdiğini gördüm, sanki gülümsememek için kendini zor tutuyormuş gibi.

Kahretsin. O kediye sırılsıklam aşık.

Cal doğruldu, beni izliyordu, yüzündeki ifade okunamazdı.

Yutkundum. "İyi geceler, Callum."

Bir an için beni tekrar öpecek sandım. Ama onun yerine parmakları çenemi okşadı, başparmağı elmacık kemiğimin üzerinde kaydı, dokunuşu o kadar yumuşak, o kadar saygılıydı ki nefesim kesildi.

Sesi alçak ve pürüzlüydü. "İyi geceler, sevgilim."

Beynimde bir şey klik yaptı ve göğsümde küçük bir kahkaha yankılandı. "Bunun sadece soyadım olduğunu söylemiştin," diye alay ettim.

Yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı, koyu gözleri karanlıkta daha da belirginleşmişti. Bir parmağı burnumun üzerinden en nazik dokunuşla kaydı. "Asla öyle olmadı."

Cevap veremeden, çenemi avuçladı, yüzümü yukarı kaldırdı ve dudakları dudaklarıma yapıştı. Aceleci ya da çaresiz değildi, derin, uzun, adını koyamadığım ama kemiklerime kadar hissettiğim bir şeydi. Dudakları, sanki benim şeklimi ezberliyormuş, hakkımı iddia ediyormuş gibi, kararlı ve sessiz bir sahiplenmeyle dudaklarımın üzerinde dolaştı.

O geri çekildiğinde, nefesim düzensizleşmiş, dudaklarım karıncalanmış, düşüncelerim dağınık ve *daha fazlasını* istiyordu.

Cal durakladı, başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdikten sonra geri çekildi. Dilini şaklatınca, aşağıya bakmasına bile gerek kalmadan Scratch sanki işaret bekliyormuş gibi onun peşinden koştu. Scratch, sanki ait olduğu yeri çoktan belirlemiş gibi, hiç rahatsız olmamış bir şekilde mırıldandı.

Orada, şaşkın bir şekilde durup, onların gecenin karanlığında kayboluşunu izledim, dudaklarım hala karıncalanıyor, kalbim hala hızla atıyordu.

O adam beni mahvedecekti.

Arkamdaki kapıyı kapattım, uzun bir süre kapıya yaslanıp yavaşça nefes verdim. Dudaklarım hala karıncalanıyordu, cildim Cal'ın dokunuşundan hala sıcaktı. Vücudum bu gece olan her şeyin ağırlığıyla titriyordu: yakınlık, onun açılması, benim onu içime almam.

Kimi kandırıyordum? Callum Blackwood'a aşık olmuştum. Hem de çok.

Başımı sallayarak yatağa doğru yürüdüm, battaniyeyi kaldırıp rahat bir pijama buldum. Cal ile geçirdiğim gecenin yorgunluğunu atmak için sıcak bir duş ve derin bir uykuya ihtiyacım vardı. Kot pantolonumu çıkarırken, komodinin üzerinde duran telefonumu gördüm. Ekranda bir dizi cevapsız mesaj vardı, biri Selene'dendi.

SELENE

Bunu başardığına neden şaşırdığımı bilmiyorum, ama Keepers'lar ahırın inşasına yardım etmek için hazırlar. Star Harbor'un iyi niyetli bir kasırga gibi üzerinize çökmesine hazır mısın?

Derin bir nefes verdim, kalbim hızla atıyordu.

Gerçekten oluyor.

Cevabı yazarken zihnim dönüyordu. Telefonu masaya bıraktım, ağırlığı göğsüme bastırıyordu. Bu çiftlik, bu çılgın rüya, parça parça bir araya geliyordu ve bu sadece benim sayemde değil, onların sayesindeydi. Bu kasabanın insanları, Keepers, ailem. Hatta Cal bile.

Yüzümü ellerimle ovuşturdum, bunalmıştım, ama en iyi şekilde.

Star Harbor'a döndüğümünden beri ilk kez, başka birinin hayaline tutunmaya çalışmıyordum. Bu hayal benim hayali olmuştu ve ben gerçek bir şey inşa ediyordum. Kalıcı ve anlamlı bir şey.

Ve uzun zamandır ilk kez, bunu tek başıma yapmıyordum.

OTUZ BİR

CALLUM

GÜNEŞ DOĞMADAN UYANDIM.

Drifted Spirit sessizdi, dünyanın geri kalanı uyanmadan önceki o kırılgan anlarda var olan türden bir sessizlik. İçgüdülerimle hanın içinde dolaştım — çıplak ayaklarım yıpranmış parkeye değiyor, ağırlığımla döşeme tahtaları hafifçe gıcırdıyordu, yeni bir demlik kahve hazırlarken havayı kahve çekirdeklerinin hafif kokusu dolduruyordu.

Bu noktada artık kas hafızasıydı. Rutinim. Kahveyi demlemek. Arazinin manzarasını seyretmek. Daha fazlasını istemiyormuş gibi davranmak.

Kendime bir seyahat bardağı doldururken hava cildime serin geliyordu. Ve sonra, düşünmeden, ikinci bir tane daha aldım.

Onun için.

Uzun bir süre bardağa bakarak buharın havaya yükselmesini izledim. Saçma bir hareketti. Kahvesini kendisi koyabilirdi, ama ben yine de bardağı tezgahın üzerine koydum. Kağıt bir torbaya, aç olanlar için yaptığım birkaç pişmiş şeyi koydum.

Tezgahın kenarına yaslanıp mutfak penceresinden Star Harbor Çiftliği'ne bakarken, fincanlardan buhar yükseliyordu. Gökyüzü değişmeye başlamıştı, lacivert yerini koyu mor ve koyu pembe tonlarına bırakmış, ufukta altın rengi çizgiler belirmişti.

Ahır inşa etmek için güzel bir gün olacaktı.

Yavaşça nefes verip çenemi ovuşturdum. Arazi şu anda sessizdi, ama birkaç saat sonra insanlarla dolup taşacaktı. Amishler. Bekçiler. Bütün lanet kasaba.

Elodie.

Düşüncelerimi o kaplamıştı. Tezgaha baktım. İki fincanımız kenarda duruyordu, ikisi de ağzına kadar doluydu. Biri siyah, benim her zaman içtiğim gibi. Diğer ise tam onun sevdiği gibi: yulaf sütü, kalın bir köpük tabakası ve üstüne karamel gezdirilmiş.

Mutfağın sessizliğinde kendime gülümsemeye izin verdim. Yeni, umut dolu bir duygu göğsümde yer etti.

Neden iki fincan kahve yaptığımı düşünmeden, sanki içgüdüsel bir hareketmiş gibi, sanki o artık sabahlarımanın vazgeçilmez bir parçasıymış gibi.

Elimi yüzüme götürdüm, başımı sallayarak fincanların kapaklarını açtım ve kahveleri sıcak tutmak için üzerlerine koydum. İki kahveyi de alıp verandaya çıktım. Hava serindi, toprak ve nemli çim kokusu havayı doldurmuştu. Tarlaların üzerinde hafif bir sis vardı, sanki toprak nefesini tutmuş, günün başlamasını bekliyordu.

Ve ben de orada durup onunla birlikte bekledim.

Dışarıda, toprak mavi ve gri tonlarında önümde uzanıyor, güneşi bekliyordu. Birkaç saat sonra, işçilerle dolup taşacak, sessizlik çekiç sesleri, bağırışlar ve kalıcı bir şey inşa etmek için bir araya gelen kasabanın ritmik uğultusu ile yerini alacaktı.

Çiftlik değişiyordu. O, onu değiştiriyordu.

Ve lanet olsun, beni de değiştiriyordu.

Elimi çeneme götürdüm ve nefes verdim. Bunun için endişelenmem gerekirdi ve belki de endişeleniyordum. Çiftliğin kaderi, Koruyucuların elindeydi. Her iyileştirmeye, hayalimin giderek uzaklaştığını hissedebiliyordum. Garip bir duyguydu; bir şey için üzölmek ama aynı zamanda bununla belirsiz bir şekilde barışık olmak.

İlk altın ışıklar gökyüzünü keserken, verandanın merdivenlerine oturdum.

İlk gelenler Amishlerdi. Sessizce, verimli bir şekilde hareket ediyorlardı, at arabaları gökyüzü koyu maviden yumuşak pembeye dönüşmeye başlarken gelmeye başladı. Ön hazırlık yapmadan çalışmaya başladılar, aletleri indirdiler, odunları istiflediler, tek bir hareket bile boşa gitmeden hazırlıklarını yaptılar. Varlıklarında sakinleştirici bir şey vardı, köklü gelenekleri kaos olabilecek bir durumu düzenli ve hassas bir hale dönüştürüyordu. Boşa harcanan hareket yoktu, tereddüt yoktu. Sanki iyi çalışmış bir ekibin yerlerine geçip kırışleri kaldırdığını, destekleri dizdiğini, tüm iskeletin gözlerimin önünde şekillendiğini izliyordum.

Sonra Star Harbor'un geri kalanı da gelmeye başladı.

Kamyonlar ve SUV'ler toz kaldırarak yola girdi, kapılar çarparken insanlar dışarı döküldü: komşular, arkadaşlar, kaslarından çok fikirleri olan eski topraklar, kendilerinden daha büyük bir şeyin parçası olmak isteyen genç aileler. Sessiz çalışma uğultusuna tanıdık sesler ve kahkahalar eşlik etti.

Herkes birbirini selamlarken, kahkahalar kereste ve alet kutularının sesleriyle karışarak rahat bir dostluk ortamı oluştu. Küçük kasaba halkının birbirini anlamak için sözlere gerek duymadığı türden bir birliktelik.

Ve tüm bunların ortasında Elodie vardı.

Sanki bunun için doğmuş gibi kalabalığın arasından geçiyordu, gözleri parıltıyor, gülümsemesi içten, saçları başının üstünde dağınık bir topuz haline getirilmiş, gevşek bukleleri altın rengi sabah ışığını yakalıyordu. Kalçalarının kıvrımlarına yapışan kot pantolon ve muhtemelen yapıldığı günden beri yumuşak olan soluk mavi bir tişört giymişti. Elodie hiçbir zaman talimat vermezdi, ama o anda her yerdeydi, kolaylıkla görevleri dağıtıyor, çalışanları kontrol ediyor, herkesin ihtiyacı olan şeyleri aldığından emin oluyor, telefonuyla fotoğraflar çekiyor ve gülüyordu.

Bu ona yakışıyordu.

Her şey. Kendini işine adama şekli. Hiç çaba sarf etmeden etrafında bir topluluk oluşturma şekli. O harap çiftliği insanların desteklemek isteyeceği bir yere dönüştürme şekli.

Gözlerimi kaçırmaya çalıştım. İşe, lojistiğe, tek bir günde bütün bir ahır inşa etmek üzere olduklarına odaklanmam gerekiyordu.

Ama onu izledim.

Bunu hissetmiş olmalıydı çünkü Selene'ye bir şey söylerken dönüp kalabalığın arasından bakışlarımızı yakaladı. Dudaklarının köşesinde yavaş, anlamlı bir gülümseme belirdi. Kahve fincanını kaldırdım ve o da başını coşkuyla sallayarak gülümsedi.

Gülümsedim ve önce gözlerimi kaçırdım.

"Tanrım," diye bir ses yanımda duyuldu. "Sen *fena* durumdasın."

Kaşlarımı çattım ve dönüp Wes'i gördüm. Kollarını kavuşturmuş, kendini beğenmiş bir sırıtişla bana bakıyordu. Sanki onun sevgili kız kardeşini aldatırken yakalanmışım gibi içimi bir tedirginlik kapladı.

"Sana yakışmış," dedi sonunda ve göğsümdeki düğüm çözüldü. "Bir an için sakin kırıldı sandım."

Hayes, Brody ve onun küçük kardeşi Austin yaklaşırken ona alaycı bir bakış attım.

"Sikinde bir şey yok," diye Brody araya girdi. "Sadece Julia Child'ın daha az yakışıklı bir versiyonu olmakla meşgul." Beni geçip verandaya baktı. "Lafı açılmışken... Tatlı bir şey istiyorum."

Gölerek arkamdaki çantayı uzattım. Çantayı ona attım, o da havada yakaladı ve açtı.

"Gördün mü," dedim Wes'e, "Ben çok yetenekliyim, senin gibi kültürsüz mağara adamlarının aksine."

Hayes gülerek etrafına bakındı ve başını salladı. "Ne kalabalık ama."

Gerçekten öyleydi.

Austin'in bakışları toplanan kalabalığın üzerinde dolaştı ve gözlerinin Elodie'nin kız kardeşi Selene'de durduğunu fark ettim. Anlaşılmaz bir şey gözlerimde parladı, ama hemen kolay bir gülümsemeyle gizledi.

İlginç.

Bunu daha sonra Elodie'ye sormak için aklımın bir köşesine yazdım ve önümüzdeki işe odaklandım.

Ayağa kalkarken ellerimi dizlerime vurdum. "O ahır kendi kendine inşa edilmeyecek."

"Düşmana yardım mı?" Brody kaşlarını kaldırarak sordu.

Sinsi bir gülümsemeyle dişlerimi sıktım. "Bir anlaşmaya vardık."

Yani, ben onu akılsızca sikerken çiftliğin kaderinin hala belirsiz olduğu gerçeğinden bahsetmemek.

Birlikte kavganın ortasına doğru yürüdük, erkekler kendilerine yararlı olmak için dağıldılar. Elodie tam ortadaydı, parlak ve hareketli, kısa kolları sıyrılmış, saçları geriye toplanmış, yanağında çoktan bir leke oluşmuştu. O saf ışık ve enerjyidi ve herkesin ona çekildiğinin farkında bile değildi.

Bana baktığını fark etti ve uzattığım kahve fincanını aldı. "Teşekkürler." Üstündeki köpük ve karamel kıvrımlarını görünce gözleri benimkilere kaydđ. "Hatırladın mı?"

Ona göz kırptım ve yanakları güzel bir pembe renge büründü. Tek kelime etmeden işe koyulduk.

Kereste saat gibi çalışıyordu, eller kirişleri kavırıyor, direkleri sabitliyor, çerçeveleri sabitliyordu. Sabah havası,

Çekiçlerin ritmik sesi ve seslerin sürekli mırıldanmasıyla doldu. Eski bir çalışma tarzıydı, ama dürüst bir tarz. Ağır makine yoktu. Sadece ter, beceri ve nesilden nesile aktarılan bilgi vardı.

İşin ritmini yakaladım, avuçlarımın altında ahşabın sağlam ağırlığını, çivileri tahta damarlarına batırırken duyduğum tatmin edici sesi hissettim. Kendimi, düşünmeyi gerektirmeyen ama hassasiyet isteyen bir şeye kaptırmak, beni toprağa bağladı.

Levi, Amish adamlarından birinin yanında çalışıyordu, yüzü sessiz bir konsantrasyon içinde, kendisine verilen talimatları dinliyordu. Hareketleri dikkatliydi, duruşu her zamankinden daha dikti, sanki kendini kanıtlamaya çalışıyor gibiydi.

Göğsümde bir şey sıkıştı.

Oğlum buraya ait.

Ne zaman olduğunu tam olarak bilmiyordum — Star Harbor'da başıboş dolaşan somurtkan, öfkeli çocuk ne zaman yerleşmeye başlamıştı, ama sonunda oluyordu. Çalışma tarzında, arkadaşlarıyla şakalaşma tarzında, Austin'le sanki birkaç haftadan uzun süredir tanışıyorlarmış gibi yumruklarını çarpıştırma tarzında bunu görebiliyordum.

Ve bununla ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Hayatımı devam ettirme ya da hanı bırakıp bir restoranda çalışmaya başlama gibi düşüncelerim tamamen yok olmuştu. Levi'nin burada olması gerekiyordu, bu benim kendi hayallerimin son ipini tamamen bırakmam anlamına gelse bile.

Onun için her şeyi yapardım.

Keskin bir ıslık sesi havayı yırttı.

Dönüp Elodie'ye baktım. Ahırın kenarında durmuş, ellerini beline dayamış, mola verin diye bağıırıyordu. "Sizi zorla yedirmezssem, ahır bitmeden yorgunluktan yere yığılırsınız," diye bağırdı gülümseyerek. "Ve bunu eşlerinize ya da annelerinize açıklamayacağım."

Kalabalıkta kahkahalar yükseldi.

Amish kadınları bütün sabah aynı istikrarla çalışmışlardı. Keepers ile işbirliği içinde, keten örtülerle kaplı uzun ahşap masalar kurmuşlardı. Yemekler basit ama zengin bir sofrayı oluşturuyordu: sıcak ekmek, kızarmış tavuk, taze konserve ve kalın dilimlenmiş turta.

Kokuyu alana kadar ne kadar acıktığımı fark etmemiştim.

Görünüşe göre Elodie'nin beni yemeye kararlı olduğunu da fark etmemiştim, ta ki beni masalardan birine sürükleyene kadar. Daha çok onu memnun etmek için oturdum, ama o tabağı önüme koyduğu anda midem protesto etmek için kasıldı.

Gözlerini devirdi ve yanıma, bankın üzerine oturdu. "O suratları yapma."

Kaşlarımı çattım. "Ne yüzü?"

Gülümsemesi genişledi. "Oturup öğle yemeği yemenin bir tür kişisel zayıflık olduğunu düşündüğünü gösteren yüz."

Kafamı sallayarak güldüm.

Dizimle dizime dokundu. "Ye, Callum. Lütfen. Çok çalışıyorsun."

Bir parça ekmek alıp dalgın dalgın yırttım. Yemek ellerimde sıcacıktı, kokusu duyularımı sarstı ama dikkatim yemeğin üzerinde değildi.

Onun üzerindeydi.

Yarısı inşa edilmiş ahıra hayranlıkla bakan gözlerine odaklandım. Dikkatini, sanki bu an, bu gün, ondan çok daha büyük bir şey gibi, başka yerlere verdi.

Ahırın iskeleti dimdik duruyordu, kemikleri sağlamdı, varlığı inkar edilemezdi.

"Gerçekten yapıyorsun," diye mırıldandım, yüzündeki zevki izlerken yüzüne yayılan mutluluğu izledim.

Gülümsedi, ama bu sadece gurur değildi, daha sıcak bir şeydi. Daha yumuşak. "Bunu yapıyoruz."

Biz derken muhtemelen topluluğu kastettiğini biliyordum, ama o kelimenin bende yarattığı etkiyi görmeden önce gözlerimi kaçırdım. Karnımın derinliklerinde bir şey sıkıştı. Herkesin önünde ona aşık olduğumu söylememek için ekmeğin bir ısırığını aldım.

Bunu kabul edemeden, onu bu yerde izlemenin içimde bir şeyler değiştirdiğini fark etmeden, yemeğe odaklandım. Öğle yemeğinden sonra işler yeniden başladı ve yorgunluk baş gösterene kadar durmadık. Güneş yavaşça batmaya başladığında, ahırın tamamı dikilmiş, gökyüzüne karşı sağlam duruyor, boya ve pencereler için hazırды.

Kasaba hala kahkahalar ve sohbetlerin düşük uğultusuyla doluydu, çocuklar çimlerde koşuyor, insanlar eve gitmeye hazır değilmiş gibi oyalanıyorlardı.

Amish kadınları ve Keepers birlikte hareket ederek kalan yiyecekleri yerleştirip, ortalığı toparlayıp, her şeyin yolunda olduğundan emin olduktan sonra günü büyük bir başarıyla tamamladılar.

Elodie, tüm bunların ortasında durmuş, her şeyi içlerine çekiyordu.

Onu izledim. Derin bir nefes alıp ahır, insanları, toprağı gözleriyle taramasını izledim, sanki hepsini ezberlemeye çalışıyormuş gibi. Sanki içten içe bunun özel bir şey olduğunu biliyormuş gibi.

Nadir bir şey.

Tutunmaya değer bir şey.

Yıllarımı, hiçbir yere ait olmadığımı kendime inandırarak geçirmiştım. Hanın, Mary'nin hayalini yaşatmak için sığınabileceğim sakin bir yer olduğunu düşünmüştüm.

Kendi hayallerimin gerçekleşmesine asla izin vermemiştim. Bu, ona hak ettiğı şekilde sevmediğim için çektiğim cezaydı. Kin midemi ekşiti. Han'dan gerçekten memnun olmadığım için kendime kin beslemeye nadiren izin verirdim. Genişlemek, restoran hayallerimin Mary'nin hayalleriyle birlikte yaşamasına izin verecekti.

Bu hayalim çok yakındı. Keepers'ın satacağına içimden emindim, satmamak aptallık olurdu. Tek yapmam gereken evrakları imzalamaktı, o zaman araziyi satın almak için yeterli param olacaktı, ama bu Elodie'yi tamamen mahvedecekti.

Bu, kendi hayallerim için onun hayallerinden vazgeçmem anlamına geliyordu.

Elodie'nin bakışları tekrar benimkilere takıldığında, her şey yerine oturdu. Hayatımda ilk kez, başka bir şey seçmenin ne anlama geleceğini düşündüm.

Birini seçmek. *Onu* seçmek.

Bu düşünce içime işledi, göğsümün derinliklerine yerleşti ve her şeyin ağırlığı etrafımda değişmeye başladı.

Bunu yaparsam ne anlama geleceğini merak etmeye başladım.

OTUZ İKİ

ELODIE

MAVIYDI.

Sıradan bir mavi değil, elektrikli, coşkulu, utanmaz *bir maviydi*. Güneş ışığını yakalayıp meydan okurcasına geri yansıtan türden bir maviydi. İstesek bile görmezden gelemeyeceğimiz türden bir maviydi.

Yeni düzeltilmiş çakıllı garaj yolunda durmuş, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmuş, çenemi yukarı kaldırmış, o manzarayı içime çekiyordum. Boya bazı yerlerde hala yapış yapıştı ve sıcak yaz havasında keskin ve ham bir koku vardı, sanki tüm bina yeniden doğmuş ve henüz kurumamıştı. Ön koluma bir leke bulaşmıştı, bu da benim bu yeniden doğuşun bir parçası olduğumu, bir fırça tuttuğumu, merdivene çıktığımı ve bu vahşi, imkansız rengi kasten seçtiğimi kanıtlıyordu.

Stan için.

Birçok yönden, orada kalan az zamanımda onun için yapabileceğim son şey gibi hissettim. Bitmesini istemediğiniz ama bitmesi gerektiğini bildiğiniz bir kitabı kapatmak gibiydi. Ahır bitmişti, ama ona verdiğim sözü tutamamıştım. Stan'e Star Harbor Çiftliği'ni Batı Michigan'ın en iyi aile tatil yeri haline getireceğimize söz vermiştim.

Ama artık o rüyanın geri kalanı bana ait değildi.

Gözlerim dolarken boğazımdaki yumruyu yuttum. "Hey, Levi."

Güneşle mücadele ederken büyük, güzel ahıra baktım.

"Ne var?" diye cevapladı, beş galonluk boya kovaları sonuncusunu ahırın önüne taşıırken.

Gülümsemeyi zorla bastırdım. "Kırmızı ve mavi boya kokan şey nedir?"

Koyu kaşları çatıldı. "Şey..." Ne diyeceğini bilemeyerek omuzlarını kaldırdı. Gülümsedim. "Kırmızı boya."

"Oh, vay canına." Levi başını salladı ve uzaklaşmaya başladı. "Bu çok kötüydü."

Kendi berbat şakama gülerek kıkırdadım. "Hadi ama. *Çok komik.*" Birdenbire elimdeki boya fırçasını ona doğru fırlattım. Fırça havada takla attı ve tam sırtının ortasına çarparak, neşeli mavi boyadan kocaman bir leke bıraktı.

Levi donakaldı. Dönünce, çocukça bir yaramazlık gözlerinde parladı. Gülmemeye çalışarak ellerimi havaya kaldırdım. "Şakaydı. Özür dilerim."

Gözleri, ayaklarının dibinde duran neredeyse boş beş galonluk kovaya kaydı.

"Hayır. Levi... hayır." O kovayı tutmak için eğilirken ben çoktan geri çekilmeye başlamıştım. Mahvolmuştum.

Adımlarımı hızlandırdım, o bana doğru yürümeye başlayınca göğsümde panik yükseldi. "Levi. Şaka yapıyordum. Sakın yapma, seni kovarım!"

Her adımda kaçma dürtüm daha da artıyordu. Levi bana doğru koşmaya başlayınca, dönüp kaçtım. Çocuk hızlıydı, bunu kabul etmeliyim. Kovadan uzanıp ıslak bir boya fırçasını çıkardı ve ben çılgık atıp gülerek deli gibi koşarken, elektrik mavisi boyayı bana doğru fırlattı.

Genç kahkahaları arkamda yankılanırken, "Beni kovamazsın. Ben istifa ediyorum!" diye bağırdı.

Gözlerimi kocaman açarak döndüm, şaşkınlık içinde. Ağzım açık kaldı. "Levi..."

Omuz silerken ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. "Yok, sadece şaka yapıyorum." Fırçayı kovaya geri attı, ikimiz de nefes nefese gülüyorduk. Kolumu onun omzuna attım ve onu sevgiyle yanına çekerek kucakladım. Her tarafımız maviye boyanmıştı, giysilerimiz ve yüzlerimiz boya lekeleriyle kaplıydı, ama umursamıyorduk.

"*Ahem.*" Arkamızdan gelen sert boğaz temizleme sesi Levi ve beni birden döndürdü.

Cal telefonunu kaldırmış, bir fotoğraf çekiyor ve başını sallıyordu. Şaşkınlıktan sessiz kalmış, gözlerim fal taşı gibi açılmış, ağzım balık gibi açık kalmıştı.

Cal gülümseyerek telefonunu cebine koydu. Levi ile konuşurken başını omzunun üzerinden çevirdi. "Jamie seni toplum hizmetine götürmeye geldi. Temizlenmelisin."

Levi başını salladı, yüzündeki rahat gülümseme hiç kaybolmadı. "Evet, efendim."

O uzaklaşırken, arkasından seslendim. "Bunun öcünü alacağım!"

Levi gülerek uzaklaştı. Dikkatim Cal'da kaldı. Yüzündeki ifadeyi okumak zordu, sanki beni inceliyor ve ne düşüneceğini bilemiyor gibiydi.

Gözleri ahıra kaydđ. "Gerçekten de öyle." İç geçirdim.

"Biliyorum. Çok güzel, değil mi?"

"Evet. Kesinlikle." Sert sesi beni döndürdü. Ahıra bile bakmıyordu, doğrudan bana bakıyordu. Karnımı kucaklayarak yüzümde bir gülümseme belirdi.

Cal boğazını temizledi ve dikkatimi yüzündeki düşünceli ifadeye çekti. "Yürüyüşe çıkabilir miyiz? Seninle biraz konuşmak istiyorum."

Karnımda bir korku hissettim. Cal ve ben, ortada duran büyük sorunu hiç konuşmamıştık. Yazın başında, aramızda sözsüz bir rekabet başlamış ve ikimiz de çiftlik için mücadele ediyorduk.

Şimdi her şey... farklıydı.

Sesimi çıkaramadım, başımı salladım ve Callum'un adımlarına uyarak yürüdüm. Uzun adımlarını yavaşlatarak benimle aynı hızda yürümeye başladı. Geniş avuçları kot pantolonunun ceplerine gömülmüştü, omuzları, bana söylemesi gereken şeyin ağırlığıyla ezilmiş gibi öne eğilmişti.

"Helen bugün bana Keepers'ın bir karar verdiğini söylemeye geldi." Sesindeki sertlik gözlerimi yaşarttı. Ona bakarken kendimi tutamayacağımı düşündüm. Nazıkçe boğazını temizledi. "Koruma hakkı kabul edildi, yani arazi dışardan gelen yatırımcılardan koruma altına alındı."

Göğsümdeki düğüm biraz gevşedi.

"Ama," diye devam etti, botlarına bakarak, "bu, herhangi birinin mülk için teklif vermesini engellemez."

Çenem kalktı. "Teklif vermek mi?"

Çenesi gerildi ve başını sallayarak çenesini eğdi. "Oylamaya sundular. Stan'in vasiyeti, satıştan elde edilecek gelirin Star Harbor'un kamu işleri ve eğitim sistemlerine aktarılmasıydı, bu yüzden açık artırma en yüksek kârı sağlayacaktı."

Panik yükseldi, boğazımı yakıp sözlerimin boğazımda düğümlenmesine neden oldu. "Anlıyorum."

Cal durakladı, arkasında kum tepeleri ve esinti koyu saçlarını dalgalandırıyordu. "Senin ve Stan'in burada yaptıklarından hepimiz çok gurur duyuyoruz. Sadece..."

Elimi kaldırıp onu durdurdum. Kendimi tutmak için burnumun altını sildim. "Hayır, anlıyorum."

Cal'ın bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum, ama dikkatimi önümde uzanan tarım arazilerine verdim. *O kadar çok potansiyel vardı. Yapmak istediğim o kadar çok şey vardı ki.*

"Helen'dan bunu sana benim söylememe izin vermesini istedim."

İletişim kurabilen bir erkek bir rüya olmalıydı, ama kimse sana bazen bunu duymak istemediğini söylemez.

Sonunda ona bakmak için cesaretimi topladım. "Demek ki sen de teklif veriyorsun?"

Yüzü acı çekiyordu, ama yalan söylemedi. "Evet."

Dudaklarım titredi, ama başımı salladım.

Cal nefes verdi. "Bak, eğer almazsam, herkes onu alabilir. Tabii, irtifak hakkı yardımcı oluyor, ama ben almazsam, kim alacak ve onunla ne yapacakları belli olmaz."

Gözlerim ona çevrildi. "Lütfen bunu yapma. Bana yalan söyleme. Başından beri onu istediğini biliyorum. Kabul et."

Sıcak, kahverengi gözleri benimkilere dikildi. "Başından beri istedim. Hâlâ istiyorum."

Onun acımasız dürüstlüğü nefesimi kesmişti. İçten içe bunu hep biliyordum, ama sonunda yüksek sesle duymak bunu *gerçek hale* getirdi. Cal o araziye restoranı için istiyordu ve bir parçam onun bunu hak ettiğini biliyordu.

Cal'ı asla geçemeyeceğime emindim, ama inatçı gururum içimde kabardı ve çenemi kaldırdım. "Ama ya ben de hala istiyorsam?"

Uzaklaşmaya başladım. Cevabını duymaya çok korkuyordum. Botlarım yeni döşenmiş yürüyüş yollarında gıcırdıyordu, kulaklarımda yenilginin yankısı yankılanıyordu.

"El, lütfen gitme," diye seslendi arkamdan. "Seni incitmek istediğim son şey bu."

Yüzümü ona çevirdim, yüzümden akan kalın gözyaşlarını silmeye tenezzül etmedim. "Biliyorum Cal, ben de seni incitmek istemiyorum ... ama burada kim kazanırsa kazansın, biri incinecek. İkimiz de birbirimizi incitmeden istediğimizi elde edemeyiz. Bu nasıl adil olabilir?"

Cal kollarını kavuşturdu, yüzündeki ifade okunamazdı. "Adil değil, ama başka biri, bir şirket ya da açgözlü bir iş adamı devreye girerse..." Cal elini saçlarından geçirdi ve ahır işaret etti. Her hücrelerinden hayal kırıklığı sızıyordu.

"Ne?" diye sordum, sesim akşam havasına yükseldi.

"Onlara tüm hayalleri sattın, El!" diye bağırđı. "Bu yerin ne kadar büyüğü olabileceğini herkes biliyor. Her adımı belgeledin, tüm planlarını paylaştın. Şimdi tek yapmaları gereken araziyi satın almak ve *senin* fikirlerinden kar elde etmek! Onlara gümüş tepside sundun!"

Gerçekleşme bir yumruk gibi geldi.

Uğraşırken utançla karışık bir acı hissettim. "Özür dilerim! *Mutluydum*, eğleniyordum ve... Stan'in *öleceğini* biliyor muydun?" Son kelimedede sesim kırıldı ve ayaklarımın üzerinde sendeledim.

Sosyal medyada coşkuyla paylaştığım tüm detayları, dikkat eden herkese anlattığımı hiç düşünmemiştim. Stan'le yaptığımız planların gerçekleşmeyeceğini ya da birinin gelip o hayali kendisinin alacağını hiç hayal etmemiştim.

Cal'ın güçlü kolları anında beni sardı ve sabit tuttu. Beni yere bastırdı.

Onun kollarının arasına yaslandım ve gözlerimi kapattım. Cal'ın düşman olmadığını kalbimin derinliklerinde biliyordum. Duygularım çok yoğundu ve Stan'i kaybetmenin üzüntüsünü bastırmak imkansız bir mücadeleydi.

Kederimi içime aldım.

Dalgalar halinde üzerime çökmesine izin verdim, söyleyemediğim her şeyin akıntısına kapıldım... Burayı sevdiğimi. Stan'i özlediğini. Cal'a derinden aşık olduğumu. Bu hayalim olmadan kim olduğumu bilmediğini ve onun başkasına ait olduğunu görerek hayatta kalabileceğimden emin olmadığımı.

En şiddetli hıçkırıklar içimden çıkarken, Cal yürüyüş yolunda oturmuş, beni bir battaniye gibi sarmalamıştı. "Sorun yok," dedi yatıştırıcı bir sesle, buklelerimi yüzümden çekerek. "Çiftliğe kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Sana söz veriyorum."

Bu bir şeydi, ama yeterli değildi. Başımı salladım ve Cal'ın gömleğini lekeleyen ıslak noktalara bakarak burnumu çektim. Elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim. "Yine vazgeçmem," diye fısıldadım.

Kollarını bana daha sıkı sardı. "Ne olursa olsun, bence vazgeçmemelisin. Elinden gelenin en iyisini yapmalısın."

Bir an sonra, Cal'ın yüzüne bakmaya cesaret ettim. "Peki ya sen? Hala kendim için almaya çalışırsam benden nefret etmez misin?"

Çenesi gerildi, koyu renk gözleri okunamaz hale geldi, yutkundu ve başını salladı. "Hayır, sevgilim. Hiçbir şey senden nefret etmemi sağlayamaz."

OTUZ ÜÇ

ELODIE

DUYGUSAL OLARAK TAMAMEN YIKILMIŞTİM.

Tamamen çöktükten sonra Cal beni kollarında taşıyarak kulübeye geri götürdü. Beni yatağa yatırıp iyi geceler öpücüğü verirken nazik ve yatıştırıcıydı. Aramızdaki ağırlık ve belirsizliğe rağmen, ona hala tamamen, derinden aşıktım.

Sadece, yenilgiyi kabul etmediğim için beni affetmesi için bunun yeterli olmasını umuyordum.

Birkaç gün sonra, avukatın ofisi çok fazla ısıtılmış kahve ve ucuz limon kokulu mumla umutsuzluğun kokusunu örtmeye çalışmış gibi, hafif bir narenciye kokusu ile doluydu. Masasının karşısındaki sert sandalyeye oturdum, orta parmağımdaki gümüş yüzüğü parmaklarımla çeviriyordum. O yüzük büyükannemindi. O, tanıdığım en cesur kadınlardan biriydi ve o anda onun azmine ihtiyacım vardı.

Bay Richardson ofisine girdiğinde hemen konuya girdi. "Bay Stafford çiftliği Keepers'ın bakımına bıraktı," diye tekrarladı sanki vasiyet okunduğu gün mektupta bu kelimelerin aynısını duymamışım gibi nazikçe. "Koruma hakkı ile, yani arazinin kendisi imara açılmayacak. Arazinin satılacağını düşünmek mantıklı."

"Anladım," dedim. "Anlıyorum." Sesim sanki rüzgar tünelinin diğer ucundan geliyor gibiydi. "Ve satıştan elde edilen gelir kasabaya gidecek."

O, üzgünmüş gibi ellerini birleştirerek başını salladı, ama bu tür haberleri vermeye çok alışkın olduğu da belliydi. "Sanırım o, vefatından sonra çiftliğin satılacağı ihtimalini anlamıştı, ama Bay Stafford, mülkün güvenilir ellere geçmesini sağlamak istiyordu."

ancak Bay Stafford, mülkün güvenilir ellere geçmesini istedi. Onun değerlerini paylaşan tarihi ellere.”

Başımı salladım ve dizlerimin üzerine baktım. "Ve yapabileceğim tek şey onu kendim satın almak mı?"

Kısa ama etkileyici bir duraklama yaptı. "Öyle görünüyor, hanımefendi."

Tek seçeneğimin o kadar imkansız olduğunu bildiğim için gözlerimi kırdım. Herhangi bir durumu saniyeler içinde değerlendirip bir plan yapabilirdim, ama hala paranın gökten nasıl yağacağını bulamamıştım. "Ne kadar?"

"Şey..." Bilgisayar ekranında bir şeyler tıklattı. "1992'de arazi yaklaşık otuz beş bin dolara satın alınmıştı, ama meyve bahçesi eklendi ve irtifak hakkı da var, şimdi... çok daha fazla. Milyonlarca dolar."

Güldüm. Gerçekten güldüm. İstmeden, keskin ve mizahsız bir şekilde içimden patladı.

Elimi ağzıma bastırdım, sanki bu her şeyin dışarı çıkmasını engelleyecekmiş gibi... Umudumu, kederimi, kalbime o kadar yakın beslediğim, kaburgalarımınla birleşmiş küçük hayallerimi.

Milyonlar.

Bay Richardson gülmedi. Bana sadece cenazelerde ve boşanma davalarında insanların takındığı türden zoraki bir gülümseme gösterdi. "Bunun şok edici olduğunu anlıyorum."

Bunu ifade edecek daha mükemmel bir kelime yoktu.

Ofisinden, içim boşalmış gibi, biri içimi dondurma kepçesiyle kazıyıp geri koymayı unutmuş gibi hissederek çıktım.

Dışarıda, dünya dönmeye devam etme cüretini gösteriyordu. Trafik akıyordu. Bir kadın, eski bir ofis binasının önünden bebek arabasını iterek geçiyordu. Bir çift, caddenin karşısında gülerek sarılmıştı.

Peki ya ben? Kolumun altında bir dosya klasörüyle kaldırımda durmuş, ne yapacağımı bilemiyordum.

Geri döndüğümde, kulübe Çarşamba öğleden sonrasının uykulu sessizliğine bürünmüş, sessizce duruyordu. Çok geçmeden, biri o araziye, kulübeyle birlikte satın alacaktı ve ben yeniden başlayacaktım.

Verandanın merdivenlerine oturdum, dosya klasörü yanımda açılmamış halde, çiçek açan kabak tarlasına bakakaldım. Artık tarlayı sarmaşıklar kaplamıştı, ilk aşamadaki kabaklar her geçen gün büyüyordu.

Her şey burada başlamıştı. Stan'in körü körüne inanarak atladığı ve burayı bir yer yapabileceğime inandığı yer. Dolambaçlı yürüyüşlerimizde Stan'i dinlemiştim. Arıların ve mevsimlerin ritmini öğrenmiştim. Sonbahar festivali, elma şarabı tadımı ve çocukların bahçe sandalyelerine kıvrılıp, ebeveynlerinin elinde kağıt bardaklarda sıcak şarap içtikleri yıldızlı film geceleri hayal etmiştim.

Burası bizim olacaktı. *Benim.*

Başka birinin bizim hayallerimizden kazanç sağlaması fikrini hiç sevmiyordum. Star Harbor Farm'ın sosyal medya sayfalarında tüm kalbimi ve ruhumu ortaya koymuş, benzersiz ve heyecan verici bir çevrimiçi topluluk oluşturmak için çalışmışım. Yolculuğumun her adımını paylaşmak benim için çok rahatlatıcı olmuştu ve birinin bu hayalleri kendine mal edebileceğini hiç düşünmemiştim.

Gözyaşım düşmeden önce yanağımı sildim.

İçeri girip volta atmaya başladım. Çay yaptım ama içemedim. Star Harbor Farm'ın kaçınılmaz ve acı verici kaybını aklımdan çıkarmak için bir şeye ihtiyacım vardı.

Umutsuzluğun yarattığı derin acıyı unutmak için dikkatimi başka bir şeye vermem gerekiyordu.

Şifonyer çekmecemden, eski sandığın içinde bulduğum mektubu çıkardım. Solmuş mürekkep ve tutulamayan sözler, sararmış sayfaların arasında özenle katlanmıştı.

Çok geç olmadan deniz fenerinde buluşalım. O bizi izliyor.

Sözler gizemli ve romantikti. Biraz da ürkütücüydü. Hangi kısmına daha çok inanacağımı bilemiyordum.

O gece, daha fazla ipucu bulmak için çaresizce sandığı tekrar karıştırarak geçirdim. Kadın açıkça kaçmayı planlamıştı ve ben, onun yıllar önce sahilde bulunan kadın olduğuna her zamankinden daha fazla ikna olmuşum. Acaba o, lokantalarda ve veranda salıncaklarında fısıldanan isimsiz hayalet miydi? Bu, Kum Tepelerinin Hanımı mıydı?

Ama ya onun hikayesi, yerlilerin anlattığı yumuşak kenarlı bir trajedi değilse?

Ya gerçekten daha karanlık bir şeydi? Zamanın ötesinden uyarılar fısıldayan bir şey?

Titredim ve kollarımı ovuşturdum. Kulübe olması gerekenden daha soğuktu.

Pencereden Drifted Spirit'e baktım. Her zamanki gibi, yumuşak ışıklar ve davetkar pencerelerle sessiz ve sakin bir yerdi. Uçarı

ve rüya gibiydi. Drifted Spirit gibi, sürekli yeni yüzler ve taze hikayelerle dolu bir yeri işletmek, bir rüyanın gerçeğe dönüşmesi gibi görünüyordu. Her gün, her yeni misafir için mükemmel Star Harbor deneyimini yaratmak için hayal kurarak geçecekti.

Ama Cal, herkesin her şeyi aynı romantik, altın filtreli ışıkla görmediğinin kanıtıydı. Bazen aynı rüya, başkasının çok küçük ayakkabılarını giymek gibiydi.

Cal bütün gün ortalarda yoktu ve ben, benim tamamen çöküşümden sonra bana biraz zaman tanımak istediğini düşündüm. Levi hakkında sıkıcı haberler ve yarı yürekli sorular gibi birkaç kısa mesaj atmıştık.

Cal'ın kendi içinde bir yerde olduğunu hissediyordum, benim haritamın olmadığı bir yerde. Düşünmek için zamanın olması her şeyi daha kolay mı yoksa sonsuz derecede zor mu yapıyordu, emin değildim.

Onu özliyordum ve çiftliği nasıl kurtaracağımı, kendimi nasıl kurtaracağımı düşünmem gereken bir zamanda onu özlediğim için kendimden nefret ediyordum.

Çünkü asıl amaç bu değil miydi?

Bu, pes etmeyen versiyonum olmalıydı. İlk rahatsızlık belirtisinde kaçmayan versiyonum. Omuz silkip, akışına bırakıp, evrenin eninde sonunda bir yolunu bulacağını söyleyen versiyonum.

O kız burada değildi.

Henüz değil.

Ama lanet olsun, ortaya çıkmak için deli gibi çabalıyordu. Cal, benim kazanmamdan en çok kaybedecek olan adam, vazgeçmem gerektiğini düşünmüyorsa, ben nasıl vazgeçebilirdim? Aramızda çok şey değişmişti. Sanki bir kanyonun iki ucunda, aynı ipin iki ucuna bağlı duruyorduk. İkimiz de birbirimize kasten zarar vermek istemiyorduk, ama ipi bırakamıyorduk da.

Tüm cevapları bilmiyordum, ama çiftliğin emin ellerde olmasını sağlayabilirsem, Cal ve ben geri kalanını daha sonra birlikte halledebilirdik.

Bunu başarmanın bir yolunu bulamazsam, kendimle nasıl yaşayabilirdim?

Mektubu sakladım ve dikkatimi topladım. Arayabileceğim herkesi içeren dağınık ve uzun bir liste yaptım. Fon, hibe, yatırımcı veya iyiliksever bir melek bulabilecek tüm tanıdıklarımı yazdım. Eyalet tarih komisyonuna e-posta gönderdim. Bir iş kurma inkübatörüne mesaj bıraktım. Yardımcı olabilecek hibe yazarlarıyla iletişime geçtim.

Bana yardım edebilecek *biri* olmalıydı.

Birer birer kapılar kapandı. "Çok riskli."

"Yanlış türde bir kar amacı
gütmeyen kuruluş." "Yatırım
getirisi yok."

Her ret, kağıt kesiği gibiydi, küçük, acımasız ve olması gerekenden daha fazla acıtiyordu. Beşincisinde, cevap verme zahmetine bile girmedim. Bunun yerine, telefonumu mutfak masasına attım ve boş ahıra gidip ağladım.

Beni gerçekten harekete geçiren boyaydı. Aptalca, parlak mavi renk o kadar parlaktı ki, umut gibi hissettiriyordu, bu yerin kurtarılmaya değmediğine dair fikre karşı muhteşem bir orta parmak gibi.

"Lanet olsun, Stan," diye fısıldadım, parmaklarımı iç duvarda sürükleyerek. "Neden bana vermedin ki?"

Kendi saçma düşüncelerime güldüm. Stan, sadaka veren türden bir adam değildi. Sıkı çalışmaya değer verirdi. Azim. Kendi kendine başarmak.

Kendime acıyarak ahırdan çıktım ve Michigan Gölü'ne bakarak, başımın üstünde uzaktan gelen bir karganın sesini takip ederek kulübeye geri döndüm.

İçeri girdiğimde, berbat siyah kahvem soğumuştur ama yine de zorla içtim.

Tamamen bitkin düşmüştüm. Sadece fiziksel olarak değil, kemiklerime kadar yorgundum. Ruhunuzu ıslak kum gibi hissettiren, ağır ve her şeye yapışan bir yorgunluktu.

Ve yine de, acının, kederin, reddedilmenin ve korkunun altında, küçük, parlak ve öfkeli bir şey hayatta kalıyordu, ne kadar çok üzerine basarsan bas, ölmeyi reddeden bir ot gibi.

Vazgeçmeye hazır
değildim. Henüz değil.

Nasıl kazanacağımı bilmesem bile. Bir planım, bir ortağım ya da cebimde bir kuruş param olmasa bile, vazgeçmeyecektim.

Çünkü bu hayalin uğruna savaşmaya değer olduğunu biliyordum. Benim için savaşmaya değer olduğumu biliyordum.

Red mektuplarının yığınının, masanın üzerine savaş planları gibi yayılmış boş hibe başvuruları ve kredi belgelerine baktım ve

yavaş ve düzenli bir nefes verdim.

Bunu yapabilirdim. Yapacaktım.

Kalbim kırılrsa bile. Bu süreçte Cal'ı kaybetsem bile.

Yüzleşmek istemediğim gerçek, ikimizin de istediğini elde etmesinin mümkün olmayabileceğiydi. Cal haklıydı, başka biri çiftliği satın alırsa, ona ne yapacağı belli olmazdı. Sadece, *bir şekilde* satın almak için yeterli parayı bir araya getirebilirim, her şeyin çözüleceğini biliyordum.

Ev her zamanki sessizliğine kavuşurken derin bir nefes aldım ve gözlerimi açtım.

Tekrar başladım. *Bir yolu olmalı.*

OTUZ DÖRT

CALLUM

O İNATÇIYDI, bunu kabul etmeliyim.

Elodie hala kabaklarla uğraşıyordu. Bahçenin kenarından, toprağın içinde çömelmiş halini izledim, parmakları sanki bırakırsa kayıp gidecekmiş gibi asmanın sapına sarılmıştı. Tişörtünün kenarı, sırtının eğimini ortaya çıkaracak kadar yukarı kaymıştı ve cildinde kurumuş ama hala dirençli mavi boya lekeleri görebiliyordum. Alnındaki teri bileğinin arkasıyla sildi ve şakağına kirli bir iz bıraktı. Yemin ederim, bu beni mahvetti.

Güneş gökyüzünde alçalmış, sıcak ve şurup gibi, onu altın bir parıltıyla kaplayarak çiftlikteki her şeyi bir tablonun parçası gibi gösteriyordu. Kulübe. Ahır. O.

Özellikle o.

Sadece güzel görünmesi değildi. Buraya aitmiş gibi görünüyordu. Elodie, mantıklı her şey ona yapmamasını söylese de, hala bu yer için savaşıyordu. Çoğu insan şimdiye kadar pes etmişti, hatta vasiyet okunduğu anda toparlanıp gitmişlerdi.

Ama Elodie, ellerini toprağa gömmüş, muhtemelen eski dostlarına fısıldar gibi asmalara nazıkçe cesaret veriyor ya da kabakların büyümesi için moral ve inatçı umutlara ihtiyacı varmış gibi davranıyordu.

Kalbimi parçalıyordu.

Elimi yüzüme sürerek döndüm, yürürken botlarımın arkası çakılları ezdi. Beni izlediğini görmesini istemedim. Yüzümdeki ifadeyi görmesini ve bunun anlamını fark etmesini kesinlikle istemedim.

Son kararımın eşiğindeydim. Ayrıntıları tam olarak bilmiyordum, ama kararımı vermek üzereydim.

Beynimin bir kısmı, düşüncesi bile beni hasta etmeyen tek seçeneğe karşı isyan ediyordu.

Hana geri döndüğümde, otomatik pilotta mutfağa girdim, ekşi mayanın çökmediğini, Levi'nin atıştırmalıklarının çalınmadığını, büyük buzdolabının sıcaklığının sabit olduğunu kontrol ettim. Sıradan şeyler. Kolay şeyler. Kontrol edebileceğim şeyler.

İçerideki hava, sabahki başarısız çörek denemesinden kalan biberiye ve yanmış şeker kokuyordu. Esinti girmesi için pencereyi açtım ve tezgaha yaslanarak mülkü seyrettim. Buradan, kabak tarlasının kenarını zar zor görebiliyordunuz.

Boğazım düğümlendi.

Son beş yılımı her şeyi bir arada tutmak için geçirmiştım — Levi için, han için, paramparça olup bir türlü tam olarak iyileşemeyen bir hayatın anıları için. Daha çok çalışırsam, sabırlı olursam, geri kalan her şey yoluna girecektir diye düşünüyordum.

Ve şimdi?

Her zaman istediğim fırsat karşımda duruyordu... ve ben onu yakalayabileceğimden emin değildim.

Onu kaybetme riski olmadan olmazdı.

Drifted Spirit'te akşamüstü saatleri her zaman sakin geçerdi. Lobi, sıcak ve tanıdık bir ışıqla aydınlanmıştı. Şöminedeki ateş hafifçe çıtırdıyordu, cilalı ahşap zeminlerden yumuşak bir tıslama sesi yankılanıyordu. Çoğu misafir maceralarından dönüyor, odalarına uğruyordu ve ortak alanlardan gelen konuşma sesleri yavaş yavaş artıyordu.

JP King buraya ait değildi.

Pencerenin yanındaki koltuklardan birine oturdu, duruşu dik, elinde telefonu, sessizliği kesebilecek kadar keskin bir takım elbise giymişti. Küçük kasaba hanlarında değil, yönetim kurulu odalarında anlaşmalar yapmaya alışkın bir adama benziyordu. Espressosunu almak için uzandığında saati ateşin ışığını yakaladı, altın rengi sanki bir şey kanıtlamak istercesine parıldadı.

Odayı yavaşça geçtim, arka cebime sıkıştırdığım havluyla ellerimi sildim. Günün işinden sonra üstümü değiştirecek vaktim bile olmamıştı; botlarım bahçede dolaşmaktan çamurluydu, gömleğim yaz sıcağından terle yapışmıştı. Muhtemelen sedir ağacı ve mutfak yağı kokuyordum.

O ise para kokuyordu.

Yaklaştığımda ayağa kalktı ve sanki birbirimizi süzmüyor gibi elini uzattı. JP, *paranın* simgesi olan soğukkanlı bir özgüvene sahipti. Koyu renk saçları düzgünce taranmıştı ve gözleri, kendine güvenen havasını pekiştiren bulanık mavi-yeşil renkteydi. Elini uzattığında ağzının köşesi hafifçe kıvrıldı.

"Callum," dedi pürüzsüz bir sesle, sanki bana yatırım yapmaya değer biri olduğuma karar vermiş gibi.

Elini sıktım. Sıkı. Samimi. "Bay King."

"JP, lütfen." Oturmam için işaret etti ama ben biraz fazla ayakta kaldım, kontrolün dengesi biraz daha benim tarafıma kayana kadar. Sonra karşısındaki sandalyeye oturdum, bacaklarımı açtım, kollarımı uyluklarımın üzerine ağır bir şekilde koydum.

Hiç vakit kaybetmedi. "Bir şeye sahip olmak istiyorsun. Sıfırdan inşa etmek istiyorsun. Kökleri olan bir şey."

Cevap vermedim, bırakın konuşsun.

"Rakamlara baktım. Konseptin çok akıllıca. Gelenek ve sürdürülebilirlik üzerine kurulu, çiftlikten sofraya bir restoran. Zamanlaması da çok iyi. Turistler için yeterince romantik, yerliler için yeterince gerçekçi."

"Bütün bunları birkaç telefon görüşmesinden mi anladınız?" diye sordum, şüpheciliğimi gizlemeye çalışmadan.

JP'nin gülümsemesi değişmedi. "Potansiyeli gördüğümde onu fark etmek benim işim. Tower Business Ventures, kalıcı fikirlere yatırım yapar ve sen de böyle bir fikre sahipsin."

Arkanıza yaslanıp, o anın ağırlığıyla sandalyenin gıcırdamasını dinledim. "Yani sessiz ortak olmaya var mısın?"

"Anlamlı bir şeye ortak olmak istiyorum." Bakışları keskin ve değerlendirciydi. "Bence sen ruhunu satmadan ya da borç batağına batmadan bu hayali gerçekleştirmek istiyorsun." JP fincanını titizlikle masaya koydu. "Sermayeyi ben koyacağım. Sen mülkü temin et. Operasyonel kontrolün sende kalacak ve şirketim zamanla kârını alacak şekilde bir yapı kuracağız."

Ona baktım. "Tower Business Ventures, küçük kasabalarda hayır işleriyle pek tanınmaz."

O alaycı bir şekilde güldü. "Bu hayır işi değil. Bu iş. Sen kazanırsın. Ben kazanırım. Kasaba kazanır." Bunu özür dilemeden, sanki çok doğal bir şeymiş gibi söyledi. Sesinde hiçbir şart yoktu, ama ben gerçeği biliyordum.

Her zaman bir bedel vardı. Bazen sadece görünmezdi.

Nefes verip bir kez başımı salladım. "Her şeyi iyi düşünmüşsün gibi görünüyor." Yavaş, kendinden emin gülümsemesi genişledi. "Öyle."

Kaşlarımı çatarak, işin püf noktasını aradım. "Menüyü değiştirmek istersem ne olacak? Her cuma yemeğini yerel bir gıda bankasına bağışlamaya karar verirsem? Ya da yangında her şeyini kaybeden bir aileyi ağırlamak için bir hafta kapatırsak?"

Başını eğdi. "Planın bu mu?" Cevap vermedim, ama bakışlarını karşıladım.

JP hafifçe güldü. "Sen sahip olunabilecek türden bir adam değilsin, Cal. Buna bahse girerim."

Ayağa kalktı. Manşetinden hayali bir kırıksıklığı düzeltti. "Bu gece cevap vermen gerekmiyor. Ama şunu bil ki, ben bekleyen biri değilim. O mülk açık artırmaya çıktığında hazır olmalısın. Harekete geçmek için bir fırsatın var ve harekete geçmezsen başkası harekete geçecektir."

Ayağa kalktım ve elimi uzattım. "Anlıyorum."

JP'nin el sıkışı sağlamdı ve sanki beni hala anlamaya çalışıyormuş gibi bir an fazla tuttu. "Senden haber bekliyorum."

Son bir kez başımı salladı ve kapıya doğru yürüdü, adımları sessiz ama kendinden emin bir şekilde. "İyi şanslar, Cal."

Oda tekrar sessizliğe büründü, arkamda ateş hafifçe çıtırdamaya başladı. Dışarıda rüzgar, araba yolunu çevreleyen ağaçların dallarını sallıyordu. Masada bıraktığı boş fincana baktım, kenarında espresso izleri hâlâ belirgindi.

Kağıt üzerinde plan mükemmeldi. Hayalini kurduğum restoran, sevdiğim topraklar, uzun vadeli planları bilen bir iş ortağı. Her şey elimdeydi, beni bekliyordu.

Sessizlik yoğunlaşıp, gölün sisleri gibi hanın köşelerine dolarken, göğsümde bir şey huzura kavuşmak istemiyordu.

Belki de Elodie'nin, sanki onu kurtaracakmış gibi kabak tarlasına hala özenle bakmasıydı. Belki de Levi'nin ondan çoğul olarak bahsetmeye başlamasıydı

çoğul olarak bahsetmeye başlamasıydı, sanki artık *biz* olmuştuk, bu evin dört duvarında birbirinden ayrı iki insan değil.

Belki de derinlerde, başkasının küllerinden inşa edilen hayallerin asla hayal ettiğin gibi tatmadığını bilen içimdeki bir parçaydı. Uzun süre orada oturup, sönmekte olan ateşe bakarak, bir erkeğin bir şeyi bırakacak kadar sevebileceği tüm yolları düşündüm.

Ve bazen, bunu gerçeğe dönüştürmenin tek yolu buydu.

OTUZ BEŞ

CALLUM

Kır evine vardığımda, güneş çoktan ağaçların arkasına batmış, kabak tarlasının üzerine uzun, leylak rengi gölgeler düşmüştü. Kır evinin penceresinden yumuşak bir ışık sızıyordu, altın rengi ve sıcacık, sanki evin kendisi atıyor gibiydi. Yavaşlamamı sağlayan, hak etmediğin ama uzaklaşmadığın bir davet gibi hissettiren bir ışık.

Elimdeki kağıt poşetleri değiştirdim ve botumla kapıyı çaldım.

Kapı gıcırdayarak açıldı. Elodie, tayt ve kolunda hafif bir boya lekesi olan büyük bir sweatshirt giymiş olarak kapıda belirdi. Bukleleri başının üstünde dağınık bir topuz halinde toplanmıştı ve gözleri yorgun ama canlı görünüyordu.

Hâlâ oradaydı. Hâlâ çabalıyordur ve bu benim göğsümü sıkıştırdı. "Yemek mi getirdin?" diye sordu, poşetlere temkinli bir iyimserlikle bakarak. "Senin için yemek yapabilirim diye düşündüm," dedim, poşetleri sanki barış teklifi gibi kaldırarak. "Bir gece dinlenmen iyi olur diye düşündüm, ayrıca seni görmek için bir bahane arıyordum."

Elodie gülümsedi ve içeri girmem için kenara çekildi.

Kulübe lavanta ve hafif bir narenciye kokuyordu. Arka planda düşük sesle ve cızırtılı bir plak çalıyordu, yanılmıyorsam Otis Redding'di. Havada adlandıramadığım bir şey vardı, sanki daha önce ağlamış gibi. Kafamı salladım. Muhtemelen kendi düşüncelerimi ona yansıtıyordum ve onun için fazla endişeleniyordum.

Yemek masasının hemen arkasındaki duvara gözüm takıldı ve aniden durdum. Parlak renkli post-it notlar — pembe, sarı, yeşil — küçük askerler gibi dizilmişti.

Üzerlerine isimler yazılmıştı. Telefon numaraları. Bazıları çizilmişti. Diğerlerinin üzerine, onun dalgalı el yazısıyla paragraflar yazılmıştı. Altlarında, defterinden koparılmış sayfalar ve birkaç basılı e-posta, savaş ganimetleri gibi yapıştırılmıştı.

Nefesim kesildi.

Elodie'nin küçük masası, kırık kalemler ve paramparça umutlarla dolu bir savaş odasına dönüşmüştü, ama o hala oradaydı. Hala oradaydı. Hala savaşıyordu.

"El..." diye mırıldandım.

Omzunun üzerinden bakıp gözleri masaya kaydı ve sanki o manzara tüm göğsümü altüst etmemiş gibi omuzlarını silkti.

Gözlerini kırptı ve zorla gülümsedi. "Henüz fikirlerim tükenmediğini hatırlatmak için."

Söyleyecek sözüm yoktu, sadece hayranlık ve suçluluk duygusu göğsümün derinliklerine yerleşiyordu.

Yumuşakça boğazını temizledi ve kollarımdan bir market poşetini aldı. "Ee, akşam yemeğinde ne var?" diye sordu, mutfığa doğru ilerlerken peşimden gelerek.

"Tavuklu börek," dedim, kağıt torbayı tezgahın üzerine koyarak. "Rahatlatıcı bir yemek. Uygun göründü."

Kaşlarını kaldırdı, ağzı seğirdi. "Bunun... yapması çok uğraştırıcı bir şey olduğunu biliyorsun, değil mi? Sadece malzemeleri tavaya atıp en iyisini ummakla olmaz, değil mi?"

Önceden pişirilmiş tavuğu ve ev yapımı puf böreği, planlı bir adam gibi çıkardım. "Beni küçümseme. Kat kat puf böreği hazırladım."

Bu onu gerçekten güldürdü. Elodie tezgaha yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturup kalçasını o şekilde çevirerek beni izledi, bu hareket her zaman düşüncelerimin ortasında kaybolmama neden olurdu.

Soğanları doğrayıp havuçları soyarken, sessizliği daha da ağırlaştı — soğuk ya da mesafeli değil, sadece düşünceli. Birkaç kez beni izlediğini fark ettim, gözleri dövmeli ellerime, kolumda ve sırtımda uzanan yara izlerine kayıyordu, ben ocak başında hareket ederken.

"Yemek yapmayı gerçekten seviyorsun, değil mi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Parmaklarımı kesmemeye odaklanarak başımı salladım. "Sessiz. Düzenli. Adımları takip ediyorsun ve çoğu zaman sonunda güzel bir şey ortaya çıkıyor. İnsanlarla her zaman böyle olmuyor."

"Ya da çiftliklerde," dedi kuru bir kahkaha atarak, ben de ona baktım.

Artık gülümsemiyordu. "Hayır," dedim. "Ya da çiftliklerde."

Dolguyu karıştırdım ve bir tutam krema ekledim, ama hemen bir hata yaptığımı anladım. Fazla koymuştum. Sos, istemediğim kadar incelmışti.

Homurdandım ve yaptığım karışıklığı düzeltmeye odaklandım.

"Orada her şey yolunda mı?" diye sordu Elodie, gülümsemesini zorlukla bastırarak.

Tavaya sanki beni ihanet etmiş gibi baktım. "Sorun yok. Bu tamamen kasıtlı."

"Anladım," dedi, omzuma bakmak için yavaşça yaklaşarak. "Bu senin meşhur 'tavuk çorbası' mı?"

Durumu düzeltmeye çalışırken ona keskin bir bakış attım ve kıvamını koyulaştırmak için birkaç kaşık un ekledim.

"Bu pişecek," diye mırıldandım, kendimi rahat hissetmeden. "Güven bana."

Cevap vermedi, sadece yanıma geldi ve gevşek bir bukleyi kulağının arkasına koymak için uzandı. Omuzu omzuma değdi ve sanki şok olmuş gibi oldum — küçük, elektriksel ve daha fazlasını arzulamama yetecek kadar.

Pot pie pişerken, yıllardır yapıyormuşuz gibi birbirimizin etrafında dolaştık. O içecekleri doldurdu. Ben sarımsaklı ekmeği yaktım. O güldü. Ben de her şeyi bırakıp gitmeye hazırmışım gibi omzuma bir mutfak havlusu attım. Her yer yanık ekmek ve soğan kokuyordu ama bir şekilde masayı hazırladık.

"Gerçek an geldi," dedim ve pot pie'dan bir kaşık alıp tabağına koydum.

Bir bakışta her şeyi mahvettiğimi anladım.

Elodie bir ısırik aldı, çiğnedi ve yutmadan önce durakladı.

Yüzündeki ifadeyi görünce kalbim sıkıştı.

"Tamam," dedi. "Bu... farklı."

"Vay canına." Gülerek çatalımı düşürdüm. Kollarımı masaya dayadım ve ellerimle işaret ettim. "Hadi, söyle bana. Acımasızca dürüst ol." Gözleri yukarı kaydı. "Yani, havuçlar neredeyse çiğ, sosu sanki... yapıştırıcı gibi ve sanırım içinde bir topak un var,

köfte sayılabilir."

Yarı yenilmiş, ama tamamen aşık bir şekilde güldüm. "Bana yalan söyleyebilirdin, biliyorsun."

Beni işaret etti. "*Acımasızca dürüst ol* dedin. Ayrıca, daha azı senin büyüme şansını elinden alır."

Ona baktım ve gülümsediğini gördüm, gözlerindeki alaycı ışıltı başka bir şeyle yumuşamıştı — daha sıcak bir şeyle. Masadan uzanarak

ve kaşığını kaşığıyla hafifçe vurdu. "Ama geldiğin için puan aldın. Bu da bir şeydir."

Ondan sonra sessizce yemek yedik — yani, o yedi. Ben tabağımdaki yemeği itip kakarken, söylememem gereken her şeyi nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum. Oturduğumuz süre uzadıkça, ortam daha da ağırlaşıyordu. Arka plandaki müzik çoktan kesilmişti ve güneş tamamen batmıştı.

Yemekleri temizledikten sonra — ikimiz de yemeğin ne kadar kötü olduğunu özenle görmezden gelerek — lavabonun önünde durup tabakları yıkadım. Elodie yanıma geldi ve bulaşık deterjanını uzattı, parmakları benimkilerle hafifçe temas etti.

İkimiz de donakaldık, ama ikimiz de uzaklaşmadık.

"Seni özledim," dedi aniden, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle. Dönüp baktım, eli hala elimdeydi, vücutlarımız birbirine birkaç santim uzaklıktaydı. "Buradayım," dedim.

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Son kelimedede sesi kırıldı ve *lanet olsun*, bundan nefret ettim.

Gözlerindeki acıyı nefret ediyordum. İkimizin de her şeyi istemesi ve bunu birbirimizi incitmeden nasıl isteyeceğimizi bilmememizi nefret ediyordum.

"El..."

Bana baktı ve bir an ikimiz de nefes almadık.

Sonra eli göğsüme kayd, parmakları gömleğime kıvrıldı ve onu öptüm.

Aceleci ya da pervasızca değil. Sadece... derin ve uzun, tutabileceğimden emin olmadığımı bir söz gibi.

Geri çekildiğimizde, alını alnıma yapıştı. Onu orada tuttum, ikimizi de sessizliğe sabitledim. Ona her şeyi anlatmak istedim, ama yapamadım.

Henüz değil.

Onun yerine, "Sana söyledim, ben buradayım" diye fısıldadım.

Elodie tek kelime etmedi, sadece elimi tutup beni koridora götürdü.

Yer döşemeleri altında gıcırdadı ve çıplak ayaklarının sert ahşap zeminde çıkardığı yumuşak ses, olması gerekenden daha yüksek geldi.

Elini hiç bırakmadı, ama sanki yatak odasına varmadan kaybolacağımdan korkar gibi sıkıca tuttu. Sanki kalbimin kalmaya karar verdiğini bilmiyormuş gibi.

Elodie kapıyı itip içeri girdi ve sadece komodinin üzerindeki lambayı almak için elini bıraktı. Sıcak ışık, yatak örtülerinin üzerine döküldü.

çarşafının, yarı katlanmış battaniyenin, çok uzun süre yalnız uyuduğu yerin yumuşak izlerinin üzerine döküldü.

Kapının eşiğinde durup onu izledim ve bir an için kıpırdamadım çünkü bunu hatırlamam gerekiyordu.

Bana sırtını dönmüş, ellerini ne yapacağını bilemezmişçesine gömleğinin kenarıyla oynuyordu. Omuzları, dengelemeye çalıştığı nefesinin ritmiyle inip kalkıyordu. Bukleleri ensesinde dağılmaya başlamıştı.

Döndü ve ben bir adım öne çıktım.

Elimi uzattım ve parmaklarımla kolunu okşadım. Tek kelime etmedi. Nefesi titriyordu ve çok yumuşaktı. Elim gömleğinin kenarından aşağı kayınca gözleri kapandı.

"Elodie." Adı dilimde bir dua gibi yankılandı.

Bana baktı, yanakları kızarmış, dudakları aralıktı. "Evet, Callum?"

Sesim kulağının üzerinde yankılandı. "Nazik olmayacağım," dedim, sesim alçak ve kısık çıkıyordu. "Ama dikkatli olacağım. Söz veriyorum, sana her zaman dikkatli olacağım."

Gözlerinde bir şey kırıldı, dönüp yüzümü kendine çekti.

Öpücük yavaştı, ama hiç de yumuşak değildi. Dişler, dil ve haftalardır etrafında dolaştığımız o çaresiz arzu vardı. Parmakları gömleğime yapıştı ve beni kendine çekti. Onu yatağın kenarına doğru ittim ve dizleri yatağa çarptığında çıkardığı yumuşak sesi yuttum.

Yumuşak teni ellerimin altında yanıyordu. Sıcak, vahşi ve o kadar duyarlıydı ki dizlerim titredi. Boynunu öptüm, tuz ve narenciye kokusunu ve şampuanının hafif izini tattım.

Gömleğini çıkarırken bana doğru kıvrıldı, her santimi öğrenmek için can attığım bir sır gibi ortaya çıktı.

"Cal," diye fısıldadı, elleri gömleğimin altına kaydı. "Evet?"

"Bu gece yavaş olmasını istemiyorum. İstedğim şey..." Nefesi kesildi. "Hala bana ait olduğunu göstermeni istiyorum."

Kendimi tutamayıp patladım.

Gömleğimi başımdan çıkardım ve onu yatak üzerine ittim, yerçekimi gibi onu takip ettim. Ellerim uyluklarından beline doğru kaydı,

beline kadar kaydı, her kıvrımı, her titremeyi ezberledim. Yüzü kızarmış, göz bebekleri büyümüş, göğsü hızlı ve sık nefeslerle inip kalkıyordu.

"Sen," dedim sertçe, ağzının köşesini öptüm, sonra çenesini, sonra daha aşağıya. "Her zaman öyleydin."

Tırnakları sırtıma batıp kalçaları bana doğru kalktığında, yavaşlamanın imkânı olmadığını anladım.

Sadece derine inebilirdik.

Sanki bunun için yaratılmışız gibi, her tartışma, her yanlış adım, her acı dolu an bizi buraya getirmiş gibi birlikte hareket ettik. Bacakları belime dolandı, beni yere sabitledi. Elleri saçlarıma, çarşafıma, bana dolandı.

Adımı bir ip gibi fısıldadı. Ben de onun adını bir yemin gibi söyledim.

Orada vardı hiçbir şey acele hakkında , ama her şey acil . Her şey önemliydi.

Her nefes.

Her ısırik.

Her seferinde kalçaları benimkilere yaklaşmak için kalkıyordu, sanki birbirimize yeterince yaklaşamıyormuşuz gibi.

Onun dağılmasını izledim, gözleri benimkilere kilitli, dudakları sessiz bir çığlık için aralanmıştı. Ben de onu takip ettiğimde, yüzümü boynuna gömdüm ve kendimi bıraktım.

Her şeyi bıraktım.

Her şey bittiğinde, kıpırdamadık. Terden ıslanmış çarşafın içinde birbirine dolanmış halde yatıyorduk, nefesinin sıcaklığı omzumda hissediliyordu, kalp atışlarım onun avucunun altında yavaşça düzeliyordu.

Şakağına, sonra yanağına, sonra çenesine öptüm. Dudaklarımın her dokunuşu, her şeyin yoluna gireceğine dair sessiz bir sözdü.

ELODIE'NİN doymuş nefesi hala omzumda sıcaktı, telefonum çaldığında.

Bir an için onu görmezden geldim — gözlerim kapalı, vücudum onunla iç içe, aramızda biriken her şeyin sessizliği içinde. Bacakları çarşafın altında benimkilerle gevşekçe dolanmıştı, parmakları hala kaburgalarım boyunca nazik çizgiler çiziyordu.

Telefon tekrar çaldı ve vücudum gerildi.

"Yapma," diye mırıldandı, uykulu ve hareket etmek istemiyordu.

Brody'nin adını gördüğüm anda, sis dağıldı. "El," dedim, sesim çok kısık. "Bunu açmam gerek."

O çoktan oturmuş, battaniyeyi göğsüne sıkıca sarılmıştı. İkinci çalınıştta telefonu açtım. "Ne oldu dostum?"

Brody zaman kaybetmedi. "Bir kaza oldu. Hayes ve Wes. Durum kötü."

Aklım durdu, ama vücudum hareket ediyordu, giysilerimi arıyor ve kot pantolonumu çekiyordum. "Kaza mı?"

Elodie de duyabilsin diye telefonu hoparlöre aldım.

"Anladığım kadarıyla Hayes'in kamyonu bozulmuş. Wes yardım etmeye gelmiş ve bir sürücü onlara çarpmış. Hayes oldukça yaralanmış. Birkaç küçük kesik var, sarsılmış. Hâlâ muayene ediyorlar ama Wes... En ağır darbeyi o aldı. Hayes'i korumaya çalışırken çarptılar."

Gözlerimi kapattım. "Siktir."

Brody'nin sesi ciddiye. "İkisi de hastanede. Ben buradayım." "Oraya geliyorum." Telefonu kapattım ve Elodie'ye baktım. O çoktan kendi kıyafetlerini giymeye başlamıştı.

"Selene ve Kit'i arıyorum. Hayes'in yanında biri kalmalı. Bir şey öğrenene kadar Levi'yle kalabilirim," dedi, sesi sakın ama gergindi. "Wes'in sana ihtiyacı var ve Levi bu gece yalnız kalmamalı."

Başımı salladım ve elini tuttum. "Teşekkürler. Bir şey öğrenir öğrenmez ararım."

O eğilip beni öptü, samimi ve tereddütsüz. Sadece ikimiz.

Sonra dışarı çıktı ve geriye sadece öpücüğünün yankısı ve midemdeki mide bulantısı kaldı. Elodie'nin telefonunu kulağına götürdüğünü gördüm, Drifted Spirit'e doğru koşarken çoktan aramaya başlamıştı. Çitin altından geçip karanlığın içinde kayboldu.

Elimi yüzüme götürdüm ve derin bir nefes aldım. Wes ve Hayes'in benim paniklememe ihtiyacı yoktu. Kamyonetime doğru yürüdüm, geniş bir daire çizerek hastaneye doğru olabildiğince hızlı sürdüm.

Hastane bekleme odası her zaman aynı kokuyordu: steril, metalik ve yorgun.

İçeri girdiğimde Brody, otomatların yanında durmuş, kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuş, polis telsizi omzuna ikinci bir deri gibi takılıydı.

İfadesi sert ve ciddi idi.

Ön sözlere gerek duymadı. "Hayes'in birkaç çürük ve dudağı patlamış. Her şeye rağmen şanslı sayılır. Wes, sürücü virajı hızlı döndüğünde onu kenara itti."

Boğazım yandı.

"Siktir." Brody elini çenesine sürdü. "Wes darbeyi tam karşıladı. Kaburgaları kırık, akciğeri delinmiş. Bacağı kötü durumda, ama cerrah görene kadar fazla bir şey söylemiyorlar."

Kemiklerim kırılmış gibi sert plastik sandalyelerden birine çöktüm. "O sadece... tepki mi gösterdi?" diye sordum.

Brody başını salladı. "Düşünmedi. Sadece hareket etti."

Tabii ki öyle yaptı. Wes böyleydi. Ordudayken, sanki kaos ve acı için yaratılmış gibi sakın bir tavrı vardı. Wes her zaman ilk atlayan kişiydi, başkalarının yapıp yapmayacağını beklemeydi.

Brody yanıma oturdu. Hareketleri her zamankinden daha yavaştı.

Ölçülüydü.

Uzun bir dakika boyunca konuşmadık.

Sonunda, "İyi misin?" dedi.

Nefes verip başımı bir kez salladım. "Hayır." "Ben de."

Aramızdaki sessizlik yoğundu. Garip değil, sadece doluydu. Çok şey görmüş, çok şey hissetmiş ve hala ne yapacağını bilemeyenlerin yaşadığı türden bir sessizlikti.

"Başka ne var?" diye sordu Brody sonunda.

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." Linolyumdaki bir çizik izine bakakaldım.

Brody sabırla otururken, ben konuşmaya başladım. "Bu fikri kafamda tutuyordum. Kim olmam gerektiği. Hayatımda ne yapmam gerektiği."

Brody sözümü kesmedi.

Ona baktım. "Ama biz ne halt ediyoruz? Tek bir dikkatsiz sürücü yeter, her şey mahvolur." Kaygım artarken düşüncelerim karıştı. "Ya o kadar sıkı tutunmuşumdur da önümdeki şeyi göremiyorumdur?"

Kaşları çatıldı. "Çiftlikten mi bahsediyorsun?"

Tereddüt ettim, sonra başımı salladım. "Sadece bu tek şeyi başarabilirsem, doğru yapabilirsem, bunun bir anlamı olacağını düşündüm. Hayatımın

anlam kazanırdı."

Brody beni bir saniye inceledi. "Hayallerinin peşinden koşmanın yanlış bir yanı yok, Cal."

"Hayır," dedim, sesim alçaldı. "Ama belki de doğru hayal değildi. Ya da belki de başkası için doğru hayaldir." Anlamsızca nefes verdim. "Siktir, bilmiyorum bile..."

Brody'nin ifadesi yumuşadı, ağzının köşeleri tam bir gülümseme sayılmayacak bir şekilde kıvrıldı. "Wes geçen hafta bana ne dedi biliyor musun? Verandasında oturmuş, boş boş konuşuyorduk. Gölü seyrederek, 'Bazen hayatı yaşamaya başlamak için çok uzun süre bekliyoruz, sanki hayat bizimmiş gibi' dedi."

Boğazım düğümlendi. Wes bu durumdan kurtulamazsa, kendimi kaybedecektim.

"O haklı, biliyorsun," diye ekledi Brody. "Her şeyin yoluna girmesi için bekliyoruz. Ama bazen önce biz seçmeliyiz."

Onun sözleri içimde yankılanırken aramızda sessizlik hakim oldu.

Aklımdan geçenleri söylemedim. Kararımı çoktan vermiştim. Benim için en önemli şey gayrimenkul, menüler veya yatırım getirisi değildi.

Elodie bana kapısını açmıştı ve ben o kapıyı açık tutmak için deli gibi mücadele edecektim — onun için, bizim için. Bunun bana neye mal olacağını hiç bilmesin bile.

Bir hemşire bekleme odasına girip Brody'nin adını seslendi. Brody yavaşça ayağa kalktı ve bana baktı.

"Geliyor musun?"

"Bir dakika bekleyin," dedim.

O koridorda kaybolduğunda, sandalyeye yaslandım ve lekeli tavan döşemelerine baktım. Kalbim, daha önce binlerce kez duyduğum bir ritimle atıyordu: uzun yürüyüşlerde, aktif çatışmalarda, her şeyin değişmek üzere olduğu anlarda.

Ve biliyordum.

Tüm varlığımla, bundan sonra ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Hayal ettiğim rüya güzeldi, ama artık benim değildi. O benim rüyamdı.

OTUZ ALTI

ELODIE

HAN HALA sessiz ve sıcaktı, sert ahşap zeminlere uzun ve yavaşça yayılan altın ışıkla kaplıydı. Drifted Spirit'in mutfağındaki büyük koltuğa oturdum, bir bacağıma altına kıvrımış, diğerini sinirlerimle aynı ritimde sallıyordum. Levi yanımdaki masada oturmuş, kağıt peçetenin kenarıyla oynuyordu, omuzları gergindi, sessizliği her zamankinden daha gürültülüydü.

Cal'ın aramasından sonra, gece yarısını biraz geçmişti, onu buraya getirmiştım. Wes ameliyattaydı. Hayes hayattaydı. Ama o sözler kafamda kilise çanları gibi çınlayıp duruyordu, tekrar tekrar, yankısını susturmak için çığlık atmak isteyeceğim kadar.

Durum kötü.

Drifted Spirit'in karanlık gece saatlerinde bu kadar güzel olması acımasızca bir şeydi. Şömine hafifçe çıtırdıyordu. Havada tarçın ve orman kokusu, belki sedir kokusu vardı. Cal'ın dokunuşu her ayrıntıda hissediliyordu, kapının yanındaki kancalardan kanepenin arkasına özenle atılmış battaniyeye kadar. Burası insanların kalmak için hayal ettikleri türden bir yerdi. İnsanların ziyaret etmek için iyi para ödedikleri türden bir yer.

Ve Cal burayı inşa etmişti. Bunun için çalışmıştı. Bunu hak etmişti. Ben sadece bir anlığına bu huzuru ödünç almıştım.

Telefonum tekrar titredi. O kadar hızlı yakaladım ki, neredeyse elimden uçacaktı.

CAL

Hayes'le birlikteyim. Wes ameliyatta. Yakında ararım.

Ekranı göğsüme bastırdım ve gözlerimi kapattım.

Lütfen. Lütfen, lütfen, lütfen o iyi olsun.

"Anlamıyorum," diye mırıldandı Levi. Sesi o kadar kısık çıkmıştı ki neredeyse duymayacaktım. "Wes... yenilmez gibiydi."

Gözlerimi açıp ona baktım. Yüzü solgundu, o kadar gergindi ki, hiç göstermediği kadar genç görünüyordu. Kalbim burkuldu.

"Hâlâ savaşıyor," dedim, sesim boğuktu. "Bu önemli." Levi başını salladı ama ikna olmuş gibi görünmüyordu.

Ayağa kalktım. "Hadi. Bir şeyler yapalım."

Birlikte battaniyeleri topladık, kilerden kekleri çıkardık ve ikimizin de içmediği kakao yaptık. Fazla konuşmadık. Konuşmamıza gerek yoktu. Aramızdaki sessizlik boş değildi, korku, bekleyiş ve nasıl göstereceğimizi bilmediğimiz ama hissetmekten alıkoyamadığımız sevgiyle doluydu.

Cam kapıya hafif bir vuruş sessizliği bozdu.

Helen mutfığa girdi, kolları elbisesine uymayan bir hırkaya sarılmıştı, gözleri sıcak ama endişeyle doluydu. "Merhaba, tatlım."

Levi hızla başını kaldırdı, yüzünde bir anlık rahatlama belirdi, ama omuz silkerek bunu gizledi ve başka yere baktı. Sandalyeden kalkıp Helen'e doğru yürüdüm.

"Başka kimi arayacağımı bilemedim," diye mırıldandım.

"Doğru kişiyi aradın," dedi, elimi sıkarak. "Git. Benimle bir şey olmaz."

Başımı salladım ve Levi'nin omzuna elimi koyarak tezgahdan çantamı aldım. Ama uzaklaşmadan Levi de ayağa kalktı.

"Bekle." Ağırlığını garip bir şekilde bir ayağından diğerine aktardı, gözleri ikimiz arasında gidip geliyordu. "Babama bir şey söyler misin?"

"Tabii," dedim nazikçe.

"Ona söyle ki ben..." Başını eğdi, parmakları gömleğinin kenarına kıvrıldı. "Ona onu sevdiğimi söyle."

Boğazım düğümlendi. "Söz veriyorum," dedim ve uzanıp onu hızlıca, şiddetle kucakladım.

Helen, o bırakana kadar bekledi, sonra elini koluma koydu. Sesi sessiz ama kararlıydı. "Güçlü ol. Senin yüzünü görmesi lazım, korkunu değil."

Gözlerimin yaşarmasını engellemeye çalışarak başımı salladım.

Helen yaklaşarak sesini daha da alçaltarak konuştu. "Ve bu gece ne görürsen gör, unutma, insanlar en kötü günlerinden daha fazlasıdır. Oradaki çocuk" —Levi'yi işaret ederek— "o gücü bir yerden alıyor. Cal güçlüdür, ama onun da dayanacak bir omuza ihtiyacı var."

Gözlerim yaşardı ama onları geri tuttum ve titrek bir gülümseme zorladım. "Teşekkür ederim."

"şimdi git," dedi, beni kapıya doğru yönlendirerek. "Burada her şeyi hallederiz."

Hastanenin sürgülü cam kapıları, içerde bekleyenlere göre fazla nazık bir sesle açıldı.

Antiseptik ve keder kokuyordu.

Floresan ışıklar başımın üstünde uğuldarken, resepsiyondan geçtim ve beni koridordan ameliyat bekleme odasına yönlendiren hemşirenin sesini zar zor duyabiliyordum. Bu hastaneyi tanıyordum, lisedeyken kırık bir ayak bileği için bir kez, Kit elini budama makasıyla kesince bir kez daha gelmiştim. Ama bu gece tamamen yabancı bir yer gibi geliyordu. Çok parlak. Çok sessiz. Havayı boşaltan bir bekleyişle dolu.

Koridorda fısıltılar duyuluyordu. Tanıdık sesler.

Bekleme odası doluydu. Kit pencerenin yanında durmuş, kollarını sıkıca kendine dolamıştı. Austin plastik sandalyelerden birinde oturmuş, öne eğilmiş, dirsekleri dizlerinde, yüzünde endişe dolu çizgiler vardı. Brody, hala üniformasıyla, bir kaplan gibi odada dolaşıyordu. Ailem odanın diğer tarafında oturuyordu. Babam elinde köpüklü bir kahve bardağı tutuyor, annem sırtını yavaş, düzenli hareketlerle ovuşturuyordu, sanki onu sakinleştirmeye çalışıyor gibiydi.

Cal, koridorun girişinde durmuş, ellerini beline dayamış, ağzı sert ve okunaksız bir çizgi halinde, bir ileri bir geri yürüyerek volta atıyordu.

İçeri girdiğim anda tüm başlar bana döndü. Kit iki adımda odayı geçip beni sıkıca kucakladı.

"El," diye fısıldadı saçlarıma, "çok şükür buradasın." Ona sarıldım.

"Durumu ne kadar kötü?"

Gözlerime bakabilmek için biraz geri çekildi. Gözleri kan çanağına dönmüş ve yorgundu. "Hayes yaralandı ama durumu stabil. Beyin sarsıntısı

ve birkaç çürüğü var. Annem ve babam az önce onu gördü." Sesi titriyordu. "Wes hala ameliyatta. Bacağı çok kötü yaralanmış."

Nefesimi tuttum, kalbim durmak üzereydi. "Henüz bir şey biliyorlar mı?"

Kafasını salladı. "Bize fazla bir şey söylemiyorlar. Sadece durumun... ciddi olduğunu."

Ve uzun sürecek."

Kafamı salladım, kollarımı hala ona dolamış, ikimizi bir an daha birbirimize tutturarak. "Hayes'i görebilir miyim?"

Kit'in dudakları sıkı bir çizgiye dönüştü. "Kendini çok suçluyor."

Belki sen onu ikna edebilirsin."

Elini sıktım ve odanın diğer tarafına, önce annemle babamın yanına gittim. Babam beni görünce ayağa kalktı ve beni sessizce, sıkıca kucakladı. Hiçbir şey söylemedi. Sadece sıcaklığı ve titrek gücü hissediliyordu. Annem yanağıma dokunurken gözleri parlıyordu.

"Dayanıyoruz," dedi yumuşak bir sesle. "Ama Hayes'in

bun

u Yutkundum ve başımı salladım. "Gidip ona bakayım."

baş Dönünce Cal'ın bakışlarını üzerimde hissettim, ama henüz ona hazır değildim.

ara

bile

ceğ

ini

san

mıy

oru

m."

kardeşimi görene ve onun iyi olduğunu kendim anlayana kadar değildi.

Hayes'in odasına giden koridor sessizdi, her adımım kulaklarımda kalp atışı gibi yankılanıyordu. Kapıyı açmadan önce hafifçe vurdum.

Hayes hastane yatağının kenarında oturuyordu, şakağında beyaz bir bandaj vardı, elleri dizlerinin arasında sıkıca kenetlenmişti. Gözleri kan çanağı gibiydi, çenesi o kadar sıkıydı ki kaslarının seğirdiğini görebiliyordum. İçeri girdiğimde başını kaldırmadı.

"Merhaba," dedim, sesimi yumuşak

tutarak. Kıpırdamadı.

Onu korkutmamak için hareketlerime dikkat ederek iki adım yaklaştım.

Sonunda, sert sesi sessizliği bozdu. "Arabayı görmeliydim."

Yaklaştım ve metal yatak korkuluğuna elimi dayadım. "Bana zamanın yokmuş gibi geldi."

Bir kez başını salladı. "Öyle değil. Gördüm. Donakaldım." Sesi kırılğan ve öfkeli bir şekilde çatladı. "Beni itti, El. Uyarmadım bile. O sadece... tepki gösterdi."

Yatağın etrafından dolaşıp yanına oturdum.

"Hayattasın," diye fısıldadım. "Bu bir şey demek."

Hayes elini saçlarının arasından geçirdi. "Benim yüzümden bacağını kaybederse bir anlamı yok."

Tartışmadım. Onun suçu olmadığını söylemedim ya da ağzına kum dolmuş gibi hissettirecek teselli sözleri söylemedim. Sadece elini tutup tuttum.

Omuz omuza sessizce oturduk, yan odadan gelen kalp monitörünün bip sesi aramızdaki tek sesdi. Sonunda Hayes, çocukken ve dünya çok keskin hissettiğinde yaptığı gibi bana yaslandı.

Kıpırdamadım. Sadece yaslanmasına izin verdim.

Bekleme odasına geri döndüğümde, göğsümdeki acı dayanılmaz bir hale gelmişti. Hava almam gerekiyordu.

Cal hala koridorun yakınındaydı. Ben ortaya çıktığım anda gözleri beni takip etti. Ona gelmesini işaret ederek başımı salladım ve ana koridorun hemen yanındaki küçük bir oyuğa girdim. Otomat ve küre kısmında çatlak olan sakız makinesinin yanında sessiz bir köşe.

O da peşimden geldi, yüzündeki çizgiler hiç bu kadar derin olmamıştı.

"Hayes'i gördüm," dedim.

Cal'ın çenesi gerildi. "O nasıl?"

"Kırılmış. Ama çabalıyor." Tavana doğru nefes verdim. "Kendini suçluyor."

Bir kez başını salladı, ellerine baktı.

"Ya sen?" diye sordum. "Sen nasılsın?" Gözleri benimkilere kaldı ve içimde bir şey burkuldu.

"Wes'i son gördüğüm anı düşünmeden edemiyorum," dedi, sesi kısılmıştı. "Handa oturuyorduk. Levi'yle dalga geçiyordu. Sakin, sessiz. Her zamanki Wes."

Durakladı, sonra ellerini yüzüne sürdü. "İnsanlar bu tür şeylerin bir anda olduğunu söyler, ama tanıdığın biri olana kadar anlamazsın. Sağlam biri. Zaten cehennemi yaşamış biri."

Elini tutup tuttum.

Cal, birleşen ellerimize baktı, sonra tekrar bana.

"Onu kaybedemem," dedi, sesi zar zor duyuluyordu.

"Kaybetmeyeceksin." Zorlukla yuttum. "Hala mücadele ediyor."

Başını salladı ama tekrar konuşmadı. Beni kollarına çekti ve sanki dünya yan yatıyormuş gibi sarıldı.

Ve ben de ona izin verdim. Tüm gücümle ona sarıldım.

Bekleme odasına döndüğümüzde hemşire oradaydı. "Wesley Vaughn'un ailesi?" Herkes başını kaldırdı.

"Ameliyat bitti. Durumu stabil. Uyandığında daha fazla bilgi vereceğiz, ama amputasyon planlandığı gibi gerçekleşti."

Oda sessizliğe büründü.

Amputasyon.

Kit hıçkırarak ağlamaya başladı. Brody onu sakinleştirmek için öne çıktı. Annemle babam birbirlerine sarıldılar. Austin bir sandalyeye çöktü ve yüzünü elleriyle kapattı.

Cal ise taş gibi hareketsizce duruyordu.

Dünyanın altının kayıp gittiğini hissettim.

Doktorun sözleri kulağımdan girip çıkıyordu. Wes'in bacağı dizinden yukarısı kesilmişti. Bu, Wes'in hayatını tamamen değiştirecekti, ama en azından hayattaydı.

Ve bu önemli bir şeydi.

SONRAKI KIRK SEKİZ SAAT BULANIK GEÇTİ.

Kit yemek dağıtımını organize etti, Selene temiz battaniye ve rahatlatıcı eşyalar topladı, ben de kendimi hastane odaları ve nalbur dükkanları arasında koştururken buldum, meşgul olmaya çalışıyordum. Cal Wes'in yanından ayrılmak istemiyordu. Helen ve ben, en yakın arkadaşının başucunda otururken Levi'ye bakabileceğimizi söyledik.

Levi'yi oyun salonuna götürdüm, sonra arkadaşlarına bıraktım. Kimse istemese de Hayes'in mutfakını temizlemeye yardım ettim.

Uyumadım.

Gözlerimi her kapattığımda Wes'in bacağını, Hayes'in suçluluk duygusunu, birkaç gün önce beni kulübeye taşıyan Cal'ın yüzündeki ifadeyi görüyordum. Her şey parçalanmış gibiydi. Sanki biri dünyanın en hassas mozaikini devirdi ve hepimiz onu yapıştırmak için doğru parçaları bulmaya çalışıyorduk.

Sonra, imkansız derecede normal hissettiren sıcak ve güneşli bir sabah, ön verandamda oturdum, bacaklarımı altına kıvrımış, dizlerimin üzerinde günlüğüm ve iki elimde bayat kahve fincanı. Hava taze toprak ve çiçek açan leylak kokuyordu. Rahatlatıcı olmalıydı.

Ama bunun yerine, fırtına öncesi sessizlik gibi hissettim.

Yazmaya çalıştım ama kelimeler çıkmadı. Aklım red mektupları, faturalar, "ya eğer"lerle ve binlerce cevapsız duayla doluydu. Oturma odamdaki Post-it notları alay konusu gibi gelmeye başlamıştı, sanki tüm hayallerim görünmez mürekkeple yazılmıştı.

Düşük bir gürültü dikkatimi çekti ve lüks bir SUV'nin çakıllı yoldan yavaşça indiğini gördüm.

Ayağa kalktım, güneş ışığında gözlerimi bir elimle koruyarak gözlerimi kırptırdım. Araba kulübenin önüne park etti ve içinden bir adam indi: uzun boylu, temiz kesimli, iş kıyafeti tarzında pantolon ve muhtemelen benim tüm gardırobumdan daha pahalı bir yakalı gömlek giymişti.

Bir elinde kahve tepsisiyle bana doğru yürüdü, odaya girip insanların hayatlarını değiştiren kararlar almaya alışkın olduğunu gösteren kendine güvenli bir rahatlıkla.

Kendimi hazırladım. "Yardımcı olabilir miyim?"

Gülümsedi, çekici ama yapmacık bir gülümsemeydi. "Umarım."

Gözlerimi kısarak baktım. "Ya çok kayboldunuz ya da çok cesursunuz."

Gülerek kahveyi uzattı. "Barış hediyesi getirdim. Zehirli değil, söz veriyorum."

Bir an ona baktım, sonra fincanı aldım.

"Teşekkürler," dedim temkinli bir şekilde.

"Kimsiniz?"

"Adım JP King," dedi, adının bir anlamı olduğunu bilen biri gibi.

Boş boş baktım.

Kıkırdadı. "Tower Business Ventures'ın sahibiyim. Star Harbor Çiftliği hakkında sizinle konuşmak istiyorum."

Ne olduğunu anlamaya çalışarak gözlerimi kırptım.

JP gülümsedi ve bana küçük bir kartvizit uzattı. "Ben, birisi bir şey inşa etmeye çalışırken ve bunu gerçekleştirmek için biraz yardıma ihtiyaç duyduğunda ortaya çıkan adamım."

Kartvizit gibi basit bir şeyin bu kadar *zenginliği* yansıtmaması bana komik geldi. Kartvizit kalın, dokulu bir kağıttan yapılmıştı ve üzerinde altın rengi blok harflerle TOWER BUSINESS VENTURES yazıyordu. JP King'in adı ise altında yer alıyordu.

Kaşlarımı çattım. "Yani sen bir nevi emlak perisi misin?"

Dudakları düz bir gülümsemeye büründü, mavi-yeşil gözlerinde biraz insanlık belirdi. "Daha kötüsü de söylendi."

Kollarımı kavuşturdum. "Peki, emlak perisi babası benden ne istiyor?"

JP merdivenleri çıktı ve sanki oraya aitmiş gibi verandamın kenarına oturdu. Omzunun üzerinden bir işaret yaptı. "Çiftliği satın almana yardım etmek istiyorum."

Gülmekten kendimi alamadım. Beklemediğim bir espri gibi içimden patladı.

"Tamam. Tabii. Ben de Kum Tepelerinin Hanımı'yım."

Dilini şaklattı. "Korkarım bu ciddi bir mesele."

"Ben de. Bu arazi milyonlar değerinde. Banka hesabımda yaklaşık kırk yedi dolar ve çekmecemde red mektupları var."

Kahvesinden bir yudum aldı, hiç etkilenmemiş gibi. "Ve yine de buradasın. Hala çalışıyorsun.

Hâlâ deniyorsun."

Ona baktım. "Neden önemli ki?"

Hemen cevap vermedi, ama kuşların şarkıları duyulana kadar aramızda sessizlik hakim oldu.

"Buna bir iyilik diyelim," dedi sonunda. "Buraya ait olduğunu düşünen biri tarafından."

Mideme bir ağırlık çöktü. "Kim?"

JP başını eğdi, evrendeki tüm sırları biliyormuş gibi gülümsedi. "İkinci şanslara inanan biri."

Onu baştan aşağı süzdüm. "Bu bir tür dolandırıcılık mı?"

"Hayır."

Gözlerimi kısarak baktım. "Kötü bir şaka mı?" Alaycı bir şekilde güldü.

"Hiç de bile."

Yüzünde onu ele verecek bir şey aradım — bir seğirme, bir ipucu, ama tek gördüğüm sabırdı. Sakinlik. Birdenbire kaçıp gitmek ve kalmak istememe neden olan bir tür bilgelik.

"Neden ben?" diye sordum, sesim fısıltı gibiydi.

Neden Cal değil?

Düşüncelerim hızla koşuşturuyordu. Heyecan ve inanamama duygusu belirsizlikle savaşıyordu. Bu adam bana çiftliği satın almak ve Star Harbor Çiftliği'ni gerçeğe dönüştürmek için tam da ihtiyacım olan şeyi veriyordu, ama tek düşünebildiğim Cal'dı.

Onun hayali ne olacaktı?

"Bazen doğru kişiye sadece küçük bir itekleme gerekir." JP gülümsedi, sözleri beni düşüncelerimden kopardı. "Sizden tek istediğim, bunu düşünmeniz, Bayan Darling."

Gözlerimi kırptım. "Şey... tamam."

Ayağa kalktı ve kahve ikramıyla barış teklifini kabul etmem için beni teşvik etti. "Sizin için de uygunsa, biraz yürüyüş yapıp Star Harbor Çiftliği ile ilgili planlarınızı dinlemek isterim."

Böylece yürümeye başladık.

JP King ve ben, Stan'in ve benim çiftlik için kurduğumuz hayalleri anlatırken, çiftliğin her bir dönümünü yan yana yürüdük. O sözümü kesmedi, sadece açıklayıcı sorular sormak için ara verdi. Cevabı bilmediğimde, sadece başını sallayıp endişelenmememi söyledi; bazı detaylar daha sonra halledilebilirdi. Sonra kulübeye geri döndük ve o arabasına binip uzaklaştı; ardında sadece toz ve sorular kaldı.

Ben kıpırdamadım.

Uzun bir süre.

Uzun süredir boş olan kahve fincanımla orada oturup ahır, balkabaklarını ve penceremde uçuşan notları izledim ve bir şeyin değiştiğini hissettim. Çok büyük bir şey. Sanki bir yapboz parçası yerine oturmuştu, ama tersine.

Bunu benim için kim yapardı?

Bunu gerçekleştirecek kadar bana kim inanırdı?

Cevap, ulaşamayacağım bir yerde dans ediyordu. Ama geride bıraktığı his, göğsümde sıcak ve acı bir şekilde yanıyordu.

Hiç mantıklı

gelmiyordu. Hiçbir şey

mantıklı gelmiyordu.

Gözlerimi kapatıp nefes verdiğimde, acı bir kesinlikle bir şeyi biliyordum: Biri bir kapı açmıştı.

Şimdi o kapıdan geçmek bana kalmıştı.

OTUZ YEDİ

CALLUM

GÖKYÜZÜ eski kalay rengindeydi, henüz doğmaya hazır olmayan güneşin sulu ışıklarıyla çizgiliydi.

Uyuyamıyordum.

Aslında iki gecedir uyumamıştım, Wes'in yanında hastanede yatarken yatak başındaki sandalyeye sıkışmış halde oturuyordum. Gözlerimi her kapattığımda Wes'in yüzünü görüyordum — acıdan gevşemiş ifadesi, dişlerini sıkarak fısıldayan sesi, onu koridorda yanımdan geçerken. Hayes'i de gördüm, solgun ve hareketsiz bir şekilde hastane sandalyesinde otururken, kimse görmediğini sandığında elleri titriyordu.

Wes için iyileşme yolu uzun olacaktı ama bu yolu yalnız yürümeyecekti. Hemşire koktuğumu söyleyip hastaneden uzaklaşıp en azından bir gece iyi bir uyku çekmem için ısrar edince nihayet nefes alabildim.

Ve düş almamı.

Hana döndüğümde, karanlık gökyüzü ağır bir şekilde asılı duruyordu. Nemli. Hareketsiz. Uzakta, göl kutsal bir sessizlik içinde duruyordu.

O duşa ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Suyu soğuk akıtıp, tişörtümü başımdan geçirdim ve bağcıklarını bağlamadan botlarımı giydim. Sabahın erken saatlerinin kalın havasına adım attığımda, hanın ekran kapısı arkamda gıcırdayarak açıldı ve nefesim önümde hayalet bulutlar oluşturdu. Her şey çiy ile gümüş rengi olmuştu — çimler, çit direkleri, ağaçların alçak dalları, sanki dünya sessizliğe daldırılmış ve camla kaplanmış gibiydi.

Aklımda bir hedef yoktu. Sadece bir dürtü. Sanki yürümeye devam edersem, dışarıda tutunmaya değer bir şey bulabilirmişim gibi. Stan, hayatta olduğu her sabah

ve bu beni cezbetti, ben de yürümeye başladım.

Meyve bahçesi önümde düzgün, kıvrımlı sıralar halinde uzanıyordu. Sis, sıraların arasında alçakta asılı duruyordu, kalın ve hareketsiz, sanki gidecek yeri olmayan bir keder gibi. Nemli hava cildime yapışmıştı. Henüz elma kokmuyordu, tam olarak değil, ama toprak geçen yılki hasadın hatırasıyla tatlı kokuyordu. Etrafımda her şey nefesini tutmuş gibiydi.

Her bir çirkin ağaç, ben dikmemiş olmama rağmen artık bana tanıdık geliyordu. Önce Stan'in, sonra Elodie'nin ağaçlarıydı. Belki bir gün başka birinin ağaçları olacaktı, ama o an, şafak ve kederin sisinde, benim de ağaçlarım gibi hissettiriyorlardı.

Çizmelerim, çiğ ve pişmanlıkla ıslanmış çimlere koyu izler bırakıyordu.

Wes'i düşündüm — güçlü, sadık Wes'i — makinelere bağlı, tüm hayatının bir anda altüst olduğunu bilmeden. Orduda bana nasıl göz kulak olduğunu düşündüm. Ben istemeden bile hala yaptığı gibi.

Tereddüt etmemişti.

Hayes'i kenara itip darbeyi kendi üzerine almıştı.

Yürümeyi bıraktım, zorlukla yutkundum ve en yakın ağaca yaslandım.

Hiç böyle olmamalıydı. Wes yenilmez olmalıydı. Kandahar'da karanlıkta, kırık bir pencereden esen çöl rüzgârının içinde yanımda çömelmiş halini hatırladım. Yanımdaki kurşun sıyrığını sararken sesi alçak ve sakindi. "İyi olacaksın," demişti, son derece kararlı bir şekilde. "Ölmek için fazla inatçısın."

Ve şimdi? O bir hastane yatağında yatarken, geri kalanımız parçalanıyordu. Wes kararlıydı. Güvenilirdi. Ama arkadaşım asla eskisi gibi olmayacaktı.

Hiçbirimiz eskisi gibi olamayacaktık.

Başımı geriye eğip yıldızsız sabah gökyüzüne baktım. Sis, sanki oraya aitmiş gibi havada asılı kalmıştı.

Levi'yi ve ona olanları anlattığımda bana nasıl baktığını düşündüm. Korkmuş ama sakin. Ona anlattığımda pek bir şey söylememişti. Sadece başını sallamış, çenesini sıkmış, gözleri fal taşı gibi açılmış ve dehşete kapılmıştı. Benim bakmadığımı sandığında beni izlediğini fark ettim. Etrafındaki yetişkinler ayakta kalacaklarına dair söz veremediğinde nasıl çocuk olunacağını bilemiyor gibiydi. Bu beni her şeyden çok korkuttu.

Drifted Spirit'i düşündüm, onu ayakta tutmak için ne kadar çok çalıştığımı. Ve restoranı düşündüm. Büyük hayali. Bunca zamandır beni ayakta tutan hayali.

Ama artık eskisi gibi parlamıyordu. O günden beri.

Elodie Darling ve onun çirkin yeşil botları, bol gömlekleri ve bu topraklara kutsal bir şey gibi bakışları yoktu.

Elodie uyumuş mu diye merak ettim. Arkamda çakılların çıtırtısı yumuşak ama belirgindi. Kim olduğunu bilmek için dönmeme gerek yoktu.

Önce kokusu geldi—çiçek ve limon ve altında daha tatlı bir koku. Sonra varlığının sıcaklığı, yanıma yaklaşırken havanın hafifçe değişmesi geldi.

Elodie konuşmadı, yerine buhar çıkan bir kupa uzattı. Parmakları benimkilerle temas etti, aramızdaki havayı titretmeye yetecek kadar uzun süre. Bana bir şey söylemek ister gibi baktı ama sesine güvenemedi, bu yüzden kupanın ısısının konuşmasını sağladı.

Sessizce fincanı aldım, parmaklarımız birbirine değdi. Sabah havasından ellerini soğuktu, ama benimkiler daha da soğuktu.

Orada uzun bir dakika durduk. Omuz omuza. Sis içinde iki siluet.

Kahve dilimi yakıyordu ama umursamadım. "İyi misin?" diye sordu, sesi yumuşak ve alçak.

Yalan söyleyip gülümseyerek her şeyin yolunda olduğunu söylemeyi düşündüm, ama rol yapmaktan yorulmuştum.

"Hayır," dedim. "Pek sayılmaz."

Sessizce nefes verdi. "Ben de."

Öylece durduk, konuşmadan, kıpırdamadan. Sadece nefes alıyorduk. Sis dağılmaya başlamıştı, bahçe sabah ışığında yavaş yavaş yeniden şekilleniyordu.

Ona yan gözle baktım. Başını tamamen kapatan bir kapüşonlu sweatshirt giymişti, çıplak bacakları altından görünüyordu, botlarının burunları çimlerden nemlenmişti. Çıplak bacakları çiğle kaplıydı ve boynunun kıvrımı büyük yakasının içinde kaybolmuştu. Sessiz sulu boyalarla resmedilmiş bir rüya gibiydi ve tek düşünebildiğim onu korumak istediğimdi.

Onu korumak.

Kıvrıcık saçları gevşek bir topuz halinde toplanmıştı ve gözlerinin altında lekeler vardı, sanki o da pek uyumamış gibiydi.

"Seni burada göreceğimi beklemiyordum," dedim sonunda.

Kahvesinden bir yudum aldı. "Seni bulmayı da beklemiyordum. Ama... içten içe umuyordum."

Bu sözler göğsümde bir şeyleri çözdü. Farkında olmadan tutunduğum bir şey.

Sözler dişlerimin arasında dolaşıyor, dışarı çıkmak için yanıyordu. Neredeyse söylüyordum — *seni seviyorum* — ama doğru gelmedi. Henüz değil. Ona hak ettiği her şeyi verebileceğime emin olana kadar değil.

"El," dedim ve sesim biraz titredi. Boğazımı temizledim. "Her şeyi çok düşündüm."

Beni kesmedi, başını bana doğru eğdi ve dinledi.

"Hayatımda kurmaya çalıştığım tüm versiyonlara bakıp duruyorum," diye devam ettim. "Levi. Han. Restoran. Bir şeyi doğru yapabilirsem, diğer her şey yoluna gireceğini düşünmüştüm."

Esinti, üstümüzdeki yaprakları kıpırdatıyordu, sanki o da dinliyormuş gibi gelen hafif bir hışırtı sesi duyuldu.

"Ama seninle geçirdiğim zamanlar? Beni

...

Nefesim kesildi ve *siktir et*, bunu inkar etmeye devam edecek kadar yorgun değildim. "Seni seviyorum," dedim.

Başı bana doğru döndü, gözleri fal taşı gibi açıldı, ağzı sanki buna hazır değildi de açılmış gibi. Sanki üç küçük kelimeyle nefesini kesmişim gibi hafifçe sallandı. Dudakları aralık kaldı, nefesi sığıdı ve parmakları kahve fincanını tutan ellerinde gevşedi.

"Bunu içimde saklıyordum," dedim, gerçek boğazımda düğümleniyordu. "Her güldüğünde. Bu yer için deli gibi savaştığında. Bana sanki ben yeterliymişim gibi baktığında. Aşık oluyorum, Elodie. Seni seviyorum ve bu bir gün, belki gibi bir şey değil. İşler yolunda giderse ya da zamanı gelirse değil. Seni şimdi seviyorum. Tamamen."

Ona tamamen dönerek baktım.

"Sana kahve getirmek ve çitleri tamir etmekten başka bir şey yapamasam bile, Elodie, ben varım.

Tamamen varım."

Gözlerini kırptı. Bir kez. İki kez, sonra kahvesi elinden kayıp çimlere düştü, unutulmuş.

Kalbim savaş davulu gibi çarpıyordu. Fazla konuşmuştum. Belki de çok erkendi. Belki de yeni iyileşmeye başlayan bir şeyi kırmıştım.

Geri çekilmeye başladım, özür dilemek için, ama o bir adım öne çıktı ve kollarını belime doladı, sanki kalbimin attığı her saniyede gerçeği duymaya ihtiyacı varmış gibi yanağını göğsüme bastırdı. Onu öylece tuttum, parmaklarım kapüşonunun kumaşına kıvrıldı, burnumu saçlarına gömdüm. Meyve bahçesi etrafımızda uzanıyordu, sabah ışığında altın rengi parılıyordu.

Sanki kaybolacağımdan korkar gibi gömleğimin önünü sıktı. Elodie'nin sesi duygu doluydu. Sesi titriyordu. "Beni mahvettin, Callum Blackwood. Ve umurumda bile değil. Seni o kadar çok seviyorum ki, düzgün düşünemiyorum." Gözleri benimkileri ararken parlıyordu. "Parayı buldum. Nasıl ve neden olduğunu bilmiyorum, ama oldu. Bir yabancıнын bunu bizden alacağı düşüncesine dayanamıyorum." Sözleri birbirine karışarak çıkıyordu. "Ama bunu hafife aldığımı düşünmeni istemiyorum. Restoranın olmaması senin için ne anlama geldiğini biliyorum, ben..."

Ağzım onun ağzını buldu ve onu sıkıca öptüm, o anın sonsuza kadar sürmesini istedim. Sonrasında ne olursa olsun, o an çok özeldi. O an bize aitti. Diğer her şey daha sonra halledilebilirdi.

Hayatımda ilk kez, başka birinin hikayesinin içindeymiş gibi hissetmedim. Kendimi evimde hissettim.

OTUZ SEKİZ

ELODIE

SAÇILMIŞ RUHU tereyağı, tarçın ve biraz da kaos kokuyordu.

Geniş çiftlik evinin mutfağının en ucunda duruyordum, dirseklerime kadar bisküvi hamuruna batmış, Cal'ın yedek önlüklerinden birini giymiştim. Önlüğün kenarı dizlerime değiyordu ve bağcıkları belime iki kez dolanmış, sürekli çözülen bir fiyonkla bağlanmıştı.

"Un tezgahın altındaki kutuda," diye seslendi Helen, ocak başında, pazar brunch'ları ve sert kahveyle büyümüş bir kadının zarafet ve hassasiyetiyle üç kızgın dökme demir tavayı idare ederken. Sırtımda fırının sıcaklığını, parmak uçlarımda soğuk mermer tezgahı hissedebiliyordum. Kıyafetlerime karanfil ve kabaran hamur kokusu sinmişti, gözlerini kapatıp sadece *nefes almak* isteyeceğin türden bir rahatlık.

"Buldum," dedim, yüzümden bir bukle saç elimin tersiyle iterek. Yanağıma un lekesi bulaştı ama silmeye tenezzül etmedim.

İlk misafirleri çoktan ağırlamıştık. Kalamazoo'dan emekli öğretmenler, pecan waffle ve akça ağaç şurubuyla kaplı sosislerden kendi ağırlıkları kadar yemişlerdi. Şimdi ikinci tur için hazırlık yapıyorduk. Üst katta birkaç geç kalkan misafir odalarından aşağı iniyordu ve Helen, tavayı ocakta bırakmamızı söyledi.

Sabah ışığı mutfak pencerelerinden süzülerek, asılı bakır tencerelere ve tezgahın üzerinde nöbetçi gibi dizilmiş cam kavanozlara yansiyordu.

. Her şey huzurluydu. Sanki elle dikilmiş gibi, yavaş ve rahat bir sabahtı.

Cal şafak vakti Wes'i kontrol etmek için hastaneye gitmişti. Ameliyat olabildiğince iyi geçmişti, ama iyileşme zamanla olurdu ve Wes'in bunu kabullenmekte zorlandığını biliyordum.

Onu özlüyordum, ama bu huzursuz, acı veren bir özlem değildi. Artık daha yumuşaktı. Sabitti.

Çünkü geri döneceğini biliyordum.

Çünkü beni sevdiğini söylemişti. Ve ben ona inanıyordum. Yüksek sesle sevmek, sessiz bir güçtü. Yalvarmak ya da pazarlık etmek değildi. Sadece ... sunuluyordu, özgürce. Cal bana bunu verene kadar buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum.

"Kurabiyeler nasıl?" diye sordu Helen, altın rengi bir waffle'ı tabağa koyup üzerine bir kaşık bal tereyağı ekleyerek.

"Çirkin olacaklar," diye uyardım, şekilsiz bir hamur parçasını fırın tepsisine kaldırarak.

"Tadı güzel olduğu sürece sorun değil." Helen bana göz kırptı.

Bir süre birlikte çalıştık, sanki bunu yüzlerce kez yapmış gibi birbirimizin etrafında dolaştık. O bana sormadan reçeli uzattı, ben de kahve barındaki temiz fincanları doldururken o, usta bir hareketle pastırmayı çevirdi.

Böyle sabahların insanı kendine getiren bir yanı vardı. Maya ve meyve reçelinin kokusu. Ön verandadan gelen sohbet sesleri. Arka planda su ısıtıcısının ısılığı.

Her şeyi seviyordum. "Hey,

Helen?" diye sordum.

Dönüp kaşlarını kaldırdı. "Mm?"

"Onu araştırmaya devam etmek istiyorum."

Helen ellerini bir mutfak havlusuyla silip tezgaha yaslandı. "Kimi araştırmak, canım?"

"Kadın," dedim. "Kumların Hanımı. Onu düşünmeden duramıyorum. Ya başından beri yanlış bir hikaye anlatıyorsak?"

Helen'in ifadesi değişti. Tam olarak şaşırmış değildi. Sadece düşünceliydi. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Sandıkta bulduğum mektuba sürekli geri dönüyorum," dedim, yalnız olmamıza rağmen sesimi alçaltarak. "Şu mektup, 'deniz fenerinde buluşalım

' ve 'o izliyor' yazan mektup. Herkes onun Alma Lovell olduğunu söylüyor, ama ya o değilse?"

Helen kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ya Alma'nın soyadı Lovell değilse?" dedim, sözler ağzımdan döküldü. Parmaklarım tezgahın kenarını sıktı, eklemlerim beyazladı. Bunun sadece bir gizemi çözmekle ilgili değil, bir şeyi düzeltmekle ilgili olduğunu hissedemedim. Bu, sonunu yazamayan bir kadının hikâyesini tamamlamakla ilgiliydi. "Ya soyadı gerçekten Barker'sa?"

Helen tekrar kaşlarını çatı, derin düşüncelere daldı. "Madalyonun üzerinde A.L. harfleri vardı. Bu pek uymuyor."

"Madalyon, gelecekteki kocası tarafından hediye edilmişse uyuyor. Belki nişan hediyesiydi ya da birlikte geçirecekleri hayatın bir simgesiydi." Aklımda binlerce olasılık dolaşıyordu. "Bana gösterdiğin nişan ilanı, kadının soyadını yazmıyordu. Sadece *Alma ve William Lovell* yazıyordu."

Helen'in gözleri hafifçe büyüdü ve sonra sanki tüm eski hayalet hikayelerini garip, yeni bir ışık altında görüyormuş gibi, beni geçip koridora baktı.

"Alma, Barker çocuklarından biri olabilir," diye mırıldandı. "Bu ilginç bir bakış açısı."

"Onlar hakkında pek bir şey bilinmediğini söylemiştin, değil mi?" diye sordum. "Burada, Drifted Spirit'te yaşıyorlardı ve bir zamanlar han ve çiftlik aynı araziye aitti. Ya Alma onların kızıydı, gizli bir sevgilisi vardı ve sandığı ahırın kök mahzenine sakladıysa?"

"Haklısın." Helen yavaşça başını salladı. "Barker çocukları bir erkek ve bir kızdı. En azından eski kayıtlar ve fotoğraflar öyle söylüyor. Bu ayrıntılar en iyi ihtimalle eksik. Ama ailenin taşındıktan sonra çocuklara ne olduğu konusunda her zaman spekülasyonlar oldu."

Bisküvi tepsisini kenara koydum, kalbim hızla atıyordu. "Kulağa çılgın bir teori gibi geldiğini biliyorum, ama bu olayda bir şeyler... uyuyor."

Helen beni inceledi, sonra yumuşak ve gururlu bir gülümsemeyle, "Eğer Leydi'nin hikayesine gerçek bir son verebilecek biri varsa, o da sensin," dedi.

Gözlerimi kırptım. "Sence bu saçma değil mi?"

"Tatlım." Başını salladı. "Star Harbor'a gelenlerin yarısı o hayalet hikayesi yüzünden geliyor. Ama sen, onun ardındaki gerçek kadını önemseyen tek kişisin. Bence bu bir şey ifade ediyor."

Yutkundum, sözlerinin sıcaklığı beklediğimden daha fazla etkisini gösterdi.

"Eğer araştırmak istiyorsan, araştıra," diye ekledi. "Depoda eski albümler var — han Drifted Spirit olmadan önceki zamanlardan kalma şeyler. Kim bilir ne bulacaksın."

İstemsizce öne adım attım ve unlu halimle ona sarıldım.

Huysuz bir ses çıkardı ama bana sarıldı. "Kurabiyeleri yakma ama."

Gülerek "Anladım" dedim.

Ayrılırken Helen ocağa döndü. "Gizemli yatırımcın nasıl gidiyor?"

Burnumu kırıştırdım. "Cal söyledi mi?"

Helen başını sallayarak gülümsedi. "Senin için çok mutlu."

Yutkundum. Son birkaç gün, evrak işleri, teslim tarihleri ve hayallerin gerçeğe dönüşmesiyle geçmişti, ama aynı zamanda her şey planlandığı gibi giderse Star Harbor Çiftliği'nin benim olacağı gerçeğini kafamda sindirmeye çalışıyordum.

Yani, *bizim olacak*.

Hâlâ son bir numaram vardı ve Cal'ın Wes'le hastanede meşgul olmasına sevindim. Onun şüphelenmesini istemiyordum. Sabah 2:15'te JP'yi aramama rağmen, telefonuma cevap verdi ve her zamanki gibi fikrimi destekledi.

"JP King hakkında ne söyleyebilirim?" Tepsiyi almak için döndüm, midem biraz bulanırken heyecanımı bastırmaya çalıştım. "O... profesyonel. Cömert. Biraz korkutucu. Müzayedede birinin bizden daha yüksek teklif vereceğinden hiç endişelenmiyor."

"O adam tek bakışıyla cehennemi dondurur." Helen kıkırdadı. "Daha önce buraya gelmişti, biliyor musun?"

Durup yüzümü buruşturdum. "Öyle mi?"

Bana bakmadan son pastırmayı çevirdi. "Evet, çok uzun zaman önce değil. Sanırım Cal'ın mali danışmanı randevuyu ayarladı. Burayı görmek istediğini söyledi. Ben pek önemsemedim, otele yatırım yapmayı düşünüyor sandım."

Tamamen donakaldım. Elimdeki tepsi birden çok ağır geldi, odadaki sessizlik beni boğdu. Göğsümde bir kıvılcım çaktı, inanamama hissi uyandırdı, ardından o kadar güçlü bir farkındalık dalgası geldi ki, neredeyse bisküvileri düşürüyordum. Nefesim kesildi.

"Bir dakika," dedim dikkatlice, tepsiyi yerine koyarak. "JP King, ben onu tanışmadan önce buraya gelmiş mi?"

Helen başını salladı. "Mm-hmm. O yakışıklıyı yanılmak imkansız. Uzun boylu. Kaslarını gizleyen ütülü gömlek. Şık ayakkabılar. Buralarda genellikle gördüğümüz tiplerden değil."

Kalbim bir kez, sonra iki kez hızlıca attı. "Cal'ın danışmanı gönderdi mi demiştin?" "Eminim. Gıda yatırımları veya konaklama yatırımlarından bahsetmişti."

yatırımlarından bahsetti." Omzunun üzerinden bana baktı. "Neden sordun?"

Ama Ben cevap vermedim cevap vermedim—cevap veremedim cevap veremedim — çünkü beyinbeyin zaten zaten hızla çalışıyordu — noktaları birer birer birleştiriyordu.

Cal.

O biliyordu.

JP'nin bana yardım etme gücüne sahip olduğunu başından beri biliyordu. JP'nin teklifi şans, kader ya da mutlu bir tesadüf değildi.

Callum'un işiydi.

Ve o hiç bir şey söylememiştir.

Çaydanlık arkamda çığlık attı, tiz bir ısıklık sesi beni geri gerçekliğe çekti.

Titrek bir eliyle su ısıtıcısını kapattım ve pencereden dışarı baktım, meyve bahçesini, ahır geçip, bir şekilde evim haline gelen topraklara.

Bunu övülmek için yapmamıştı.

Benim için yapmıştı.

Hayatımın arka planında sessiz, radikal bir sevgi. Kalbimin tamamen parçalanmadan önce yerinde kalmasını sağlayabilirmiş gibi göğsüme elimi bastırdım. Onu o anda hiç bu kadar sevmemiştir.

"İyi misin?" diye seslendi Helen, ama ben çoktan mutfaktan çıkmış, nefes almaya çalışıyordum.

Gölden esen bir rüzgar, arkamdaki meyve bahçesinde yaprakları hışırdatarak geçti. Sabah güneşinin yumuşak mavisıyla parıldayan ahıra döndüm ve az önce öğrendiğim şeyin tüm ağırlığı, yıldız ışığından bir battaniye gibi üzerime çöktü.

Sevdiğim adam, benim hayallerimi korumak için kendi hayallerinden vazgeçmişti.

Gözlerimi kapattım ve duygularımın beni sarmasına izin verdim: minnettarlık, hayranlık ve daha derin bir şey. Harika bir şey. Var olduğuna inanmadığım bir aşka geri dönmek gibi.

Beni gördü. Her şeyimi gördü. Ve yine de beni kaldırmaya karar verdi. Mutfaktan çıkar çıkmaz onu gördüm.

Hastaneden yeni çıkmış olan Cal, elinde baltayla Drifted Spirit ile kulübe arasındaki çiti yıkıyordu.

Botlarının etrafında parçalanmış tahta yığınları vardı, direkler yerinden sökülmüş ve kemik gibi fırlatılmıştı. Flanel kolları dirseklerine kadar sıyrılmış, ön kolları bronzlaşmış ve kirle kaplıydı, damarları levyeyi sıkıca kavramaktan gerilmişti. Çenesi sıkıydı, hareketleri sert ve kararlıydı, sanki kopardığı her tahta bir itiraf gibiydi.

İlk başta hiçbir şey söylemedim. Sadece hayretle izledim.

Bu adam, tüm hayatı boyunca duvarlar örmüştü — kim olduğu ile istediği şey arasında, han ile arazi arasında, benimle kalma fikri arasında. Şimdi ise bu duvarların birini, sanki bir saniye daha orada durmasına tahammül edemezmişçesine, tahtaları tek tek söküyordu.

Kalbim parçalandı.

Öne doğru adım attım, botlarım çakıl taşları ve kırık çit direkleri üzerinde çitirdadı, ta ki saç çizgisinde ter damlalarını, maraton koşmuş gibi göğsünün inip kalkışını görebilecek kadar yaklaşıp kadar.

"Yoğun bir sabah mı?" diye sordum. "Berbat görünüyorsun."

Şaşkınlıkla başını kaldırdı, gözleri bir anlığına vahşileşti, sonra yumuşadı.

"Elodie," dedi, sesi alçak ve boğuktu.

Ayaklarının dibindeki enkazı işaret ettim. "Bu biraz dramatik değil mi sence?"

Elini alnına götürdü, gözleri benimkilerle buluştu. "Artık bakamıyordum. O çit... Asla düzeni sağlamak için değildi. İki hayatı ayrı tutabildiğimi göstermeye çalışmak içindi. Han. Çiftlik. Ben. Sen." İçini çekti. "Ama artık hepsi birbirine bağlı. Hoşuma gitse de gitmese de." Başını salladı, omuzları düştü, sonra bana şakacı bir göz kırptı.

Nefesimi verdim, nefesim çok büyük bir şeyde takılmıştı. "JP'yi biliyorum," dedim sessizce.

Yüzünde hiçbir değişiklik olmadı. Suçluluk ya da kaçamak bir ifadeye dönüşmedi, ama hareketsiz kaldı. Yumuşak ve yürek parçalayıcı bir şekilde açık.

"Anlayacağını tahmin etmiştim," dedi omuz silkerek. "Eninde sonunda."

"Onu bana yönlendirdin," dedim, son kelimedede sesim kırıldı. "Onun neler yapabileceğini biliyordun. Kendin için bu şansı yakalayabilirdin, ama bunun yerine..."

Cümleyi bitiremedim. Boğazım çok sıkışmıştı.

Cal, izin alıp almadığından emin değilmış gibi, yavaşça, dikkatlice bir adım öne çıktı. "Senin kazanmanı istedim, El. Bu benim kaybetmem anlamına gelse bile."

Hayallerimi gerçekleştirebilmem için kendi hayallerinden vazgeçen bu adama baktım ve bunun ağırlığı altında dizlerimin titrediğini hissettim.

"Hiçbir şey söylemedin," diye fısıldadım.

O bir kez başını salladı. "Çünkü bu benimle ilgili değildi."

Gülümsedim. Birazcık. Sesim kırık çıkmıştı ama neşeliydi. "Lanet olsun, beni çileden çıkarıyorsun."

Cal gülümsedi, yakışıklı ve samimi bir gülümsemeyle. "Biliyorum."

Göğsümde çok fazla kelime vardı. Ona söylemem gereken çok fazla şey vardı, ama hepsi birbirine karışmış, dışarı çıkmak için aceleyle birbirlerinin üzerine çıkıyordu.

Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım: anlatmaya başladım.

"Çiftlikler hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedim, ona doğru adım atarak, nemli yanaklarımı kolumla sildim. "Elma için en iyi toprağın hangisi olduğunu ya da sulama hatlarını nasıl tamir edeceğimi bilmiyorum. Ama insanları tanırım. Rahatlığı bilirim. Ve bir yeri ev gibi hissettirmeyi bilirim."

Kaşları çatıldı, kafası karışmıştı ama ben konuşmaya devam ederken sözümü kesmedi.

"Star Harbor Çiftliği'nde çiftlikten sofraya restoran açmak istiyorum," dedim. "Gerçek bir restoran. Rahat. Yerel. Her hafta sonu dolup taşan bir yer."

Dudakları aralandı ama ben devam ettim.

"Ve onu senin yönetmeni istiyorum. Gerçek bir çiftlikten sofraya konsepti. Senin yemeklerin. Senin vizyonun. Birlikte inşa edeceğimiz bir şey."

Cal hareketsiz kaldı. O kadar hareketsizdi ki nefes alıp almadığından emin olamadım.

"Hanı, meyve bahçesini, ağaçlardaki hayaletleri, her şeyi istiyorum. Seni istiyorum. Levi'yi istiyorum. Sabahları erken kalkmayı, yanmış tostları ve insanların yavaşlayıp aşık olmaya geldiği bir yer istiyorum."

Gözlerim doldu ama gözlerimi kırıp gözyaşlarını sildim.

"Aşk, birinin kaybetmesi anlamına gelmez," dedim, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek. "İkimizin de kazanması anlamına gelebilir."

Rüzgâr yön değiştirdi ve verandanın yanındaki lavanta tarlasından kokusunu getirdi. Sis nihayet dağılmıştı. Çürümüş kulübe arkamda duruyordu, pencerelerinden ışık sızıyordu, sanki olacakları önceden biliyormuş gibi.

"Artık korkmuyorum," dedim. "Kalmaktan da, başarısız olmaktan da. Seninle bir şeyler kurmak istiyorum, Cal. Beni düzeltmen için değil,

Çünkü sonunda kalıcı bir Şey yaratmaya hazırım. Ayrıca JP ile konuŐtum, o da fikri çok beğendi, sen de kabul etsen iyi olur."

İlk başta cevap vermedi.

Cal uzanıp beni kollarına çekti, sanki ben onun Şimdiye kadar sorduğu tüm soruların cevabıymıŐım gibi sarıldı.

Dudakları Şakağıma değdi ve saçlarıma nefesini üfledi.

"Sen beni kurtardın," diye fısıldadı. "Sadece iyiliğini ödeyerek geri ödemek istedim." Hepsi buydu.

Ona gülümsedim. "Bence birbirimizi kurtardık."

Sadece bir erkek ve bir kadın, toprakta durmuş, güneş ışığını kovalıyor, ayaklarının altında enkaz, ellerinde ise gelecek.

Bu bir son değildi, her Şeyin baŐlangıcıydı.

Epilog: Callum

Güneş alçalmış ve yavaşça batıyordu, sanki bir gün daha mükemmel bir güne ihtiyacımız olduğunu biliyormuşçasına bahçenin üzerine altın rengi ışınlarını yayıyordu.

Ahırın hemen dışında durmuş, botlarımla toprağa basmış, kollarımı kavuşturmuş, bir grup ocuğun Tire Dağı'na Everest'miş gibi tırmanışını izliyordum. İçlerinden biri yarı yolda ayakkabısını kaybetti. Bir diğeri sevinçle çığlık atarak dalış yapıp yuvarlandı. Kimse ağlamadı. Kimse yaralanmadı. Orayı canlı hissettiren türden bir kaos vardı.

Ve orası canlıydı, her santimetresi.

Mükemmeldi. Kaotik, biraz yapışkan, muhtemelen iki güvenlik ihlaliyle dava aılabilecek bir yerdi, ama tamamen mükemmeldi.

Bir yıl önce, bu tarım arazisi sadece otlarla kaplı tepeler ve uzak bir hayalden ibaretti. O zamanlar sonsuza dek diye bir Şeye inanmıyordum — ta ki çamurlu botlu ateşli bir esmer ortaya çıkıp gitmeyi reddedene kadar.

Odun dumanı ve sıcak elma Şarabı kokusu havada dolaşıyordu. Biri ateş çukurunun yanına patlamış mısır dökmüştü ve bir grup ocuk onu açık büfe gibi yiyordu. Saman arabası doluydu, traktör ahırın arkasındaki yolda gürültüyle ilerliyor, arkasında kahkahalar ve çığlıklar yankılanıyordu. Bluegrass ls kabak tarlasının yanında yerini almış, öğleden sonra ışığında gitarlarını çalıyordu.

"Hank" yazılı bir bandana takmış bir golden retriever, masaların arasında dolaşarak, sanki kendi kişisel düŐüŐ bfesiymiŐ gibi kağıt tabaklardan neşeyle donut çalıyordu.

Kişisel sonbahar ziyafeti gibi. Biri "Hank, hayır!" diye bağırdı ve o da bir tane daha kapıp saman arabasına doğru koşarak yanıt verdi.

Peki ya Elodie?

O da tüm bunların ortasındaydı. Çimlerde çıplak ayakla, rüzgârda dalgalanan bukleleriyle, kahkahası müziğin sesini bastırıyordu. Bir çocuğun ayakkabısını bağlamak için eğilmiş, on dakika önce tanıştığı bir aileye el sallıyor, düzgün durmayan ekose masa örtüsünü düzeltiyordu. Flanel gömleği ona çok büyüktü, çünkü benim gömleğimdi. Soğuktan yanakları pembeye dönmüştü.

Ve o, hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Çıplak ayakla, ısıllı, kıvrıkcık saçları rüzgârda dalgalanıyor, kahkahası müziğin üstüne çıkıyordu. Kareli bir battaniyeye sarılmış kaos ve huzur gibiydi.

Ve o benimdi.

Orada kalıp, o altın saatlerin ışığında onu bir aptal gibi izleyebilirdim, ama yapmam gereken işler vardı.

Ön kapıya asılan yeni tabelada, ahşap desenli harflerle derin ve net bir şekilde yazıyordu:

STAR HARBOR ÇİFTLİĞİ & THE DRIFTED SPIRIT INN
EST. (YENİDEN) 2025

İki parça sonunda bir bütün oldu.

Arazinin satın alma işlemlerini haftalar önce tamamlamıştık. JP'nin yardımıyla Elodie çiftliği tamamen satın almıştı, ama sadece çiftlik ve meyve bahçesi ya da kulübe değil. Tarihi irtifak hakkı sayesinde, Drifted Spirit ve arazisini tek bir parça haline getirebildik, tıpkı zamanın çizgileri, evrakları ve kötü tutulan kayıtlarla parçalamadan önceki hali gibi.

Artık her şey yeniden bir bütün olmuştu. Biz de öyle.

Büyük mavi ahır yenileniyordu, bir duvarı tamamen sökülüş, havada olasılık gibi talaş kokusu vardı. İnşaat, etkinliklerin azaldığı kış aylarında hızlanacak ve bahara kadar tamamlanacaktı. Bizim restoranımız. Onun tasarımı. Benim yemeklerim. Bizim hayalimiz.

Ahırdan dönüp yaşlı bir kadına elma torbasını taşımak için yardım ettim.

—Elodie'nin bingodan arkadaşı Sheila, bizim korkuluklardan birini çalmakla tehdit etmişti—ve arabasına kadar eşlik ettim. Geri döndüğümde, Elodie'yi Levi ile birlikte kalabalık kabak tarlasının kenarında dururken gördüm.

Kapüşonlu sweatshirt'ünün kolları çok uzundu ve spor ayakkabıları çamurluydu, ama bir şekilde daha hafif görünüyordu. Daha sakın. Daha uzun.

Onları izledim. Elodie, Levi'nin omzuna dokundu ve Levi, sadece bir ergenin yapabileceği abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. Sonra Elodie diz çöküp Levi'nin botunda bir şeyi düzeltti — muhtemelen bağcıklarını — ve Levi'nin söylediği şey Elodie'yi güldürdü. O karnına kadar gelen, dağınık kahkahası... Hiç bıkmadığım kahkahası.

O daha büyük görünüyordu.

O ise ev gibi görünüyordu.

Birbirlerine aitmiş gibi görünüyorlardı. Kan bağı olan insanlar için kullanılan anlamda değil, ruhların bildiği anlamda. Onları izlerken boğazımda bir düğüm vardı ve ne yapacağımı bilmiyordum.

Levi, yüzü kadar büyük bir tarçınlı çörek ısırırken yanlarına gittim.

"Sana da var mı?" diye sordu, kapüşonuna şeker tozu bulaşmış halde.

Başımı salladım. "Elma şarabı sırası bitene kadar bekliyorum."

Elodie bana gülümseyerek baktı, yüzü kızarmıştı. "Sonsuza kadar bekleyeceksin. Orası kaos içinde."

"Gizli tarifin ortaya çıkınca böyle olur," dedim, onu hafifçe dürterek.

Levi kolunun arkasıyla ağzını sildi. "Siz iğrençsiniz." Ama ağzının köşelerinde bir gülümseme gizleniyordu ve Elodie onu kucaklamak için çektiğinde Elodie onu kucaklamak için kendine çektiğinde kalakalmasını

fark ettim. "Kamp ateşine kalacak mısınız?" diye sordum.

Omuz silkti. "Belki. Ya da Hayes'in oraya gidip biraz takılırım. Biri bana 'Kumbaya' falan söyletmeden önce ikinize biraz mola vereyim dedim."

Elodie onun buklelerini karıştırdı ve o sırtarak kaçtı. O uzaklaştıktan sonra, Elodie bana doğru eğildi. "O iyi biri."

"Evet." Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Öyle."

Bir an sessizce durduk, güneşin meyve bahçesinin arkasına batışını ve gökyüzünü ateşe çevirmesini izledik.

Sonra elini tuttum. "Bana güveniyor musun?"

Bana dönüp baktı, kaşları havada. "Her zaman."

"Benimle gel."

Onu elma şarabı çadırlarının ve şenlik ateşinin önünden geçirdim, ahır geçip ağaçların arasından kıvrılan çakıl yolu boyunca ilerledik. Uzaklaştıkça sessizlik arttı. Sadece ayaklarımızın altında yaprakların hışırtısı, çimlerde uyanmakta olan cırcır böceklerinin uğultusu ve uzaktan gelen ateşin çıtırtıları duyuluyordu.

Gökyüzüne baktı ve yumuşak, gizemli bir gülümsemeyle gülümsedi. Ve bir an için neredeyse vazgeçtim. Çünkü birisi sana dünyayı vermişken, sen ona dünyayı nasıl verebilirsin ki? Ama içten içe, beklediğim mükemmel anın zaten yaşadığım an olduğunu biliyordum. Onunla geçirdiğim her an mükemmeldi.

Onun çok sevdiği, eğri gövdeli ve tahta salıncaklı eski meşe ağacına vardığımızda durdum.

Etrafına baktı. "Cal?"

"Bunu yapmak için doğru anı bekliyordum," dedim. "Neyi yapmak için?"

Dizimin üzerine çöktüm.

Elodie donakaldı.

Sonra elleri ağzına uçtu, gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Elodie Darling," dedim, kalbim göğsümü parçalamak istercesine atmasına rağmen sesim alçak ve sabitti, "bu topraklar bizi bir araya getirmiş olabilir, ama sen buraya anlam katan sensin."

Küçük bir hıçkırık attı ve hemen ağzını kapattı.

"Sen, hayatımda ilk kez istediğim ve planlamadığım tek şeysin. Hayatıma bir fırtına gibi girmedin, benim için çoktan yazılmış olduğunu sandığım her satırı yeniden yazdın. Ve Tanrı'ya şükür ki yaptın, çünkü senden önceki hayatım? Bunun yanında solda sıfırdı. Eğer izin verirsen, hayatımın geri kalanını planlara, sınırlara ve yedek seçeneklere ihtiyaç duymayan bir şey inşa etmekle geçirmek istiyorum."

Yüzüğü cebimden çıkardım ve kadife kutuyu açtım.

Gösterişli değildi. İnce, antika altın bir yüzük, her iki yanında küçük elmaslarla çevrili markiz kesim bir safir. Sade. Vintage. Kesinlikle ona göre.

"Hızlı gelebilir, ama hayatımın başlamasını beklemekten bıktım. Seninle güneşi kovalamak istiyorum," dedim, sesim titriyordu. "Her lanet gün."

Uzun bir saniye boyunca kıpırdamadı.

Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını boynuma doladı, gözyaşları cildime sıcak sıcak değdi.

"Seni aptal," diye fısıldadı, aynı anda gülerek ve ağlayarak. "Sen gerçek, adaletsiz, imkansız derecede iyi bir adamsın."

Nefesimi tuttum ve bekledim.

"Evet," diye fısıldadı boynuma. "Evet. Tabii ki evet."

Onu orada tutarak, meyve bahçesinin rüzgârının kokusu ve beni parçalayıp bütün yapan kadının kokusuna gömüldüm.

Daha sonra, yıldızlar ortaya çıkıp ateş sönmeye başladığında, flanel battaniyeyi omuzlarına sararak yanımda durdu ve arabalarına doğru giden son birkaç kişiye el sallarken yüzüğünün ışığı yıldızlar gibi parlıyordu.

Kalbim patlayacak gibi doluyken, alnına bir öpücük kondurdum.

Bazı insanlar hayatları boyunca kendilerini güvende hissettiren bir aşkı beklerler. Benim güvenliğim ise çılgın bir ateş, merak ve sıcaklıktı.

Elodie, kurduğum tüm engelleri yıkmamın sebebiydi. O benim güneşimdi.

Ve onu sevmek?

Bu, peşinden koşmaya değer tek şeydi.

SON

Callum

GÜNEŞ alçalmış ve yavaşça batıyordu, sanki bir gün daha mükemmel bir güne ihtiyacımız olduğunu biliyormuşçasına bahçenin üzerine altın rengi ışınlarını yayıyordu.

Ahırın hemen dışında durmuş, botlarımla toprağa basmış, kollarımı kavuşturmuş, bir grup çocuğun Tire Dağı'na Everest'miş gibi tırmanışını izliyordum. İçlerinden biri yarı yolda ayakkabısını kaybetti. Bir diğeri sevinçle çığlık atarak dalış yapıp yuvarlandı. Kimse ağlamadı. Kimse yaralanmadı. Orayı canlı hissettiren türden bir kaos vardı.

Ve orası canlıydı, her santimetresi.

Mükemmeldi. Kaotik, biraz yapışkan, muhtemelen iki güvenlik ihlaliyle dava açılacak bir durumdu, ama tamamen mükemmeldi.

Bir yıl önce, bu tarım arazisi sadece yabancı otlarla kaplı tepeler ve uzak bir hayalden ibaretti. O zamanlar sonsuza dek diye bir şeye inanmıyordum — ta ki çamurlu botlu ateşli bir esmer ortaya çıkıp gitmeyi reddedene kadar.

Odun dumanı ve sıcak elma şarabının kokusu havada dolaşıyordu. Biri ateş çukurunun yanına patlamış mısır dökmüştü ve bir grup küçük çocuk onu açık büfe gibi yiyordu. Saman arabası doluydu, traktör ahırın arkasındaki yolda gürültüyle ilerlerken, arkasında kahkahalar ve çığlıklar yankılanıyordu. Bluegrass üçlüsü kabak tarlasının yanında yerini almış, öğleden sonra ışığında gitarlarını çalıyordu.

"Hank" yazılı bir bandana takmış bir golden retriever, masaların arasında dolaşarak kağıt tabaklardan donutları sevinçle çalıyordu, sanki bu onun kişisel sonbahar büfesiymiş gibi. Biri "Hank, hayır!" diye bağırırdı, ama o bir tane daha kapıp saman arabasına doğru koşmaya başladı.

Peki ya Elodie?

O, tüm bunların ortasındaydı. Çimlerde çıplak ayakla, rüzgârda dalgalanan bukleleriyle, kahkahası müziğin sesini bastırıyordu. Bir çocuğun ayakkabısını bağlamak için eğilmiş, on dakika önce tanıştığı bir aileye el sallıyor, düzgün durmayan ekose masa örtüsünü düzeltiyordu. Flanel gömleği ona çok büyüktü, çünkü benim gömleğimdi. Soğuktan yanakları pembeye dönmüştü.

Ve o, hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Çıplak ayakla, ısıll ısıll, bukleleri rüzgârda dalgalanıyor, kahkahası müziğin üstüne çıkıyordu. Kareli bir battaniyeye sarılmış kaos ve huzur gibiydi.

Ve o benimdi.

Orada kalıp, o altın saatlerin ışığında onu bir aptal gibi izleyebilirdim, ama yapmam gereken işler vardı.

Ön kapıya yeni bir tabela asılmıştı, ahşap desenli harfler derin ve net bir şekilde oyulmuştu:

Star Harbor Çiftliği & The Drifted Spirit

Inn Est. (yeniden) 2025

İki parça sonunda bir bütün oldu.

Arazinin satın alma işlemlerini haftalar önce tamamlamıştık. JP'nin yardımıyla Elodie çiftliği tamamen satın almıştı, ama sadece çiftlik ve meyve bahçesi ya da kulübe değil. Tarihi irtifak hakkı sayesinde, Drifted Spirit ve arazisini tek bir parça haline getirebildik, tıpkı zamanın çizgileri, evrakları ve kötü tutulan kayıtlarla parçalamadan önceki hali gibi.

Artık tekrar bir bütün

olmuştu. Biz de öyle.

Büyük mavi ahır yenileniyordu, bir duvarı tamamen sökülmüş, havada olasılık kokusu gibi talaş kokusu vardı. İnşaat, etkinliklerin azaldığı kış aylarında hızlanacak ve bahara kadar hazır olacaktı. Restoranımız. Onun tasarımı. Benim yemeklerim. Hayalimiz.

Ahırdan dönüp yaşlı bir kadına elma torbasını taşımak için yardım ettim.

—Elodie'nin bingodan arkadaşı Sheila, bizim korkuluklardan birini almakla tehdit etmişti—ve onu arabasına kadar geçirdim. Geri döndüğümde, Elodie'yi Levi ile birlikte kalabalık kabak tarlasının kenarında dururken gördüm.

Hoodie'sinin kolları çok uzundu ve spor ayakkabıları çamurluydu, ama bir şekilde daha hafif görünüyordu. Daha sakin. Daha uzun.

Onları izledim. Elodie, Levi'nin omzuna dokundu ve Levi, sadece bir ergenin yapabileceği abartılı bir şekilde gözlerini devirdi. Sonra Elodie diz çöküp Levi'nin botunda bir şeyi düzeltti — muhtemelen bağcıklarını — ve Levi'nin söylediği şey Elodie'yi güldürdü. O karnını tutarak, dağınık gülüşü hiç bıkmadığım gülüşüydü.

O daha yaşlı görünüyordu.

O ise ev gibi görünüyordu.

Birbirlerine aitmiş gibi görünüyorlardı. Kan bağı olan insanlar için kullanılan anlamda değil, ruhların bildiği anlamda. Onları izlerken boğazımda bir düğüm vardı ve ne yapacağımı bilmiyordum.

Levi, yüzü kadar büyük bir tarçınlı çörek ısırırken yanlarına gittim.

"Sana da var mı?" diye sordu, kapüşonuna şeker tozu bulaşmış halde.

"Hayır" dedim. "Elma şarabı sırası bitene kadar bekliyorum."

Elodie bana gülümseyerek baktı, yüzü kızarmıştı. "Sonsuza kadar bekleyeceksin. Orası kaos içinde."

"Gizli tarifin ortaya çıkınca böyle olur," dedim, onu hafifçe dürterek.

Levi, kolunun arkasıyla ağzını sildi. "Siz iğrençsiniz." Ama ağzının köşelerinde bir gülümseme gizleniyordu ve Elodie onu kucaklamak için çekince Elodie onu kucaklamak için kendine çektiğinde onun oyalanışını fark ettim. "Kamp ateşine kalacak mısınız?" diye sordum.

Omuz silkti. "Belki. Ya da Hayes'in oraya gidip biraz takılırım. Biri bana 'Kumbaya' falan söyletmeden önce ikinize biraz ara vereyim dedim."

Elodie onun buklelerini karıştırdı ve o sırtarak kaçtı. O uzaklaştıktan sonra, Elodie bana doğru eğildi. "O iyi biri."

"Evet." Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Öyle."

Bir an sessizce durduk, güneşin meyve bahçesinin arkasına batışını ve gökyüzünü ateşe çevirmesini izledik.

Sonra elini tuttum. "Bana güveniyor musun?"

Bana dönüp baktı, kaşlarını kaldırdı. "Her zaman."

"Benimle gel."

Onu elma şarabı çadırlarının ve şenlik ateşinin önünden geçirdim, ahır geçip ağaçların arasından kıvrılan çakıl yolu boyunca ilerledik. Uzaklaştıkça sessizlik arttı. Sadece ayaklarımızın altında yaprakların hışırtısı, çimlerde uyanmakta olan cırcır böceklerinin uğultusu ve uzaktan gelen ateşin çıtırtıları duyuluyordu.

Gökyüzüne baktı ve yumuşak, gizemli bir gülümsemeyle gülümsedi. Ve bir an için neredeyse vazgeçtim. Çünkü birisi sana dünyayı vermişken, sen ona dünyayı nasıl verebilirsin ki? Ama içten içe, beklediğim mükemmel anın, zaten yaşadığım an olduğunu biliyordum. Onunla geçirdiğim her an mükemmeldi.

Onun çok sevdiği, eğri gövdeli ve tahta salıncaklı eski meşe ağacına vardığımızda durdum.

Etrafına baktı. "Cal?"

"Bunu yapmak için doğru anı bekliyordum," dedim. "Neyi yapmak için?"

Dizimin üzerine çöktüm.

Elodie donakaldı.

Sonra elleri ağzına uçtu, gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Elodie Darling," dedim, kalbim göğsümü parçalamak istercesine atmasına rağmen sesim alçak ve sabitti, "bu topraklar bizi bir araya getirmiş olabilir, ama onu önemli kılan sensin."

Küçük bir hıçkırık attı ve hemen ağzını kapattı.

"Sen, hayatımda ilk kez istediğim ve planlamadığım tek şeysin. Hayatıma bir fırtına gibi girmedin, benim için çoktan yazılmış olduğunu sandığım her satırı yeniden yazdın. Ve Tanrı'ya şükür ki yaptın, çünkü senden önceki hayatım? Bunun yanında solda sıfırdı. İzin verirsen, hayatımın geri kalanını planlara, sınırlara ve yedek seçeneklere ihtiyaç duymayan bir şey inşa etmekle geçirmek istiyorum."

Yüzüğü cebimden çıkardım ve kadife kutuyu açtım.

Gösterişli değildi. İnce, antika altın bir yüzük, her iki yanında küçük elmaslarla çevrili markiz kesim bir safir. Sade. Vintage. Kesinlikle ona göre.

"Hızlı gelebilir, ama hayatımın başlamasını beklemekten bıktım. Seninle güneşi kovalamak istiyorum," dedim, sesim titreyerek. "Her lanet gün."

Uzun bir saniye boyunca kıpırdamadı.

Sonra dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını boynuma doladı, gözyaşları cildime sıcak sıcak değdi.

"Seni aptal," diye fısıldadı, aynı anda gülüp ağlayarak. "Sen gerçek, adaletsiz, imkansız derecede iyi bir adamsın."

Nefesimi tuttum ve bekledim.

"Evet," diye fısıldadı boynuma. "Evet. Tabii ki evet."

Onu orada tutarak, meyve bahçesinin rüzgârının kokusu ve beni açıp bütünleyen kadının kokusu içinde kaldım.

Daha sonra, yıldızlar ortaya çıkıp ateş sönünce, flanelimi omuzlarına atmış, yüzüğüm yıldız ışığı gibi parıldarken, arabalarına doğru giden son birkaç kişiye el sallayarak yanımda durdu.

Kalbim patlayacak gibi doluyken, alnına bir öpücük kondurdum.

Bazı insanlar hayatları boyunca kendilerini güvende hissettirecek bir aşkı beklerler. Benim güvenliğim ise çılgın bir ateş, merak ve sıcaklıktı.

Elodie, kurduğum tüm engelleri yıkmamın sebebiydi. O benim güneşimdi.

Ve onu sevmek?

Bu, peşinden koşmaya değer tek şeydi.

CAL & Elodie'nin 15 yıl sonra nerede olacağını görmek ister misiniz? (İpucu: çok özel bir çiftlik düğünü var!)

Buradan edinebilirsiniz: lenahendrix.com/get-cal-and-elodies-bonus-scene

BOOK 2 SNEAK PEEK

WHEN WE FALL

BİR BEBEK BAKICISI LAZIM. Dikkatimi dağıtacak biri değil.

Kesinlikle, yıkıcı bir gülümsemeye, dövmeli kollara ve benim gibi soğukkanlı bir kadını bile kolayca etkileyebilecek bir çekiciliğe sahip yirmili yaşlarında bir erkeğe ihtiyacım yok.

Ama kızım okul sonrası bakımdan (yine) kovulduğunda ve güvenilmez dadımız (yine) ortadan kaybolduğunda, Austin Calloway yan daireye taşınır ve hayatımıza girer.

Şimdi ödevlerine yardım ediyor, gömleksiz akşam yemeği pişiriyor ve sanki hep buraya aitmiş gibi kahveyle ortaya çıkıyor.

O çok genç.

Çok samimi.

Kızımın çok iyi anlaşıyor. Çok yakın.

Ve en kötüsü ne biliyor musun? Beni görüyor — çatlaklarımı, stresimi, sahip olduklarımı korumak için ördüğüm duvarları.

Onu uzak tutmaya çalıştıkça, onu içeri almayı daha çok istiyorum.

Ama birini hayatına sokmak, her şeyi riske atmak demektir.

O yanlış seçim... Tabii düşün sonra ne olacağını görmeye hazır değilsek.

Amazon'da okuyun!

ACKNOWLEDGMENTS

Sevgili okuyucularım, sizler olmasaydınız bunların hiçbirisi mümkün olmazdı. Sevdiğim kasabadan ayrılmak beni çok heyecanlandırdı, ama beni yeni ve heyecan verici bir yere götürmem için bana güvendiğiniz için hepinize çok minnettarım. Burayı seveceğinizi biliyorum.

Bu kitap, yaz mevsimine ve onunla birlikte gelen tüm umutlara yazılmış bir aşk mektubu gibiydi. Sık sık büyük, ulaşılamaz gibi görünen hayalleri olan biri olarak, Elodie'ye çok empati kurdum. O kız başını belaya soktu, ama kendi çabalarıyla kendini toparladı ve hayallerinin gerçeğini yarattı. Umarım bir gün hepimiz o kadar cesur hissedebilecek kadar şanslı oluruz!

Uzun ve dağınık metinlerimi alıp en güzel ve uyumlu kapakları yaratan kapak tasarımcım Cat'e çok teşekkür ederim. Kapaklara bayıldım!

Beta okuyucularım Trinity ve Ashley, umarım Star Harbor'a benim kadar aşık olmuşsunuzdur. Düşünceleriniz ve görüşleriniz, yeni kasabamızın Lena evrenine tam olarak uymasını sağlamada çok yardımcı oldu.

Ashley, sana ikinci kez teşekkür ediyorum çünkü senin yardımın olmasaydı, bu işin YARISINI bile yapamazdım. Desteğin için çok minnettarım!

Dawn ve James'e, olağanüstü düzenlemeleri ve taze, eğlenceli ama yine de *bana* benzeyen yepyeni bir kasaba yaratmamda verdikleri yardım için ne kadar teşekkür etsem azdır. Görüşleriniz ve rehberliğiniz benim için kelimelerle ifade edilemez!

Yazma sürecinde benimle birlikte olan arkadaşlarıma, sizler olmasaydınız bunu asla yazamazdım! Bazen ben sizi destekleyen taraftar oldum, bazen de klavyeye kafamı vurarak yazdım, ama sizin arkamda olduğunuzu bilmek her şeyi değiştirdi.

Bağlantı kurmak ister misiniz? Facebook'ta Hendrix Heartthrobs'a katılın, Lena ile gülün ve sohbet edin! Özel ön izlemeler, duyurular, özel içerikler ve genel eğlenceler hepsi orada.

[Bize katılın!](#)

YAZAR HAKKINDA

Lena Hendrix, *USA Today* ve Amazon'un en çok satan 5 çağdaş romantizm yazarı arasında yer alan ve Orta Batı'da yaşayan bir yazardır. Romantizme olan sevgisi, gizlice okuduğu müstehcen Harlequin kitaplarıyla başladı ve şimdi kendi ateşli küçük kasaba romantizm romanlarını yazıyor. Lena, içleri yumuşak, güçlü alfa erkeklere, karşılık veren kahramanlara ve heyecan verici gerilime karşı bir zaafı var. Romanları, küçük kasaba atmosferini bolca ateşle dolduruyor.

Yazmadığı veya yeni romanları okumadığı zamanlarda, onu yürüyüş yaparken, kamp yaparken, balık tutarken ve baharatlı margarita içerken bulabilirsiniz!

Takılmak ister misiniz? Lena'yı Tiktok veya IG'de bulun!

ALSO BY LENA HENDRIX

Chikalu Falls Seni

Bulmak Seni

Korumak Seni

Korumak

Seni Seçmek (orijinal novella)

Kefaret Çiftliği

Rozet

Takma Ad

İsyan Hedef

Sullivanlar

Bir Bakış

Bir Dokunuş

Bir Şans Bir

Gece

Bir Tat (öncü novella)

Krallar Sadece

Bu Kez Sadece

Şansım Sadece

Aramızda Aynen

Öyle

Sadece Evet De

Yıldız Limanı Güneşi

Kovalamak

Düştüğümüzde

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
  - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
  - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

